Το ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

3 ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ — ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ — ΤΙΜΗ ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόβα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36025

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ἐτησία . . . . . Δρ. 150
Ἑξάμηνος . . . . . » 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :
Ἐτησία . . . . . Λίρ. 2
Ἑξάμηνος . . . . . » 1

Τὸ Ἑλληνικόν

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΘΗΝΑΙ
22
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1936
Τιμὴ φύλλου Δρχ. 2
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΡΙΤΗΝ
Ἀριθμὸς φύλλου 3

ΩΡΑΙΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Ο ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΣ

Ὅταν ὁ Παντοδύναμος ἔφτιασε τὸν κόσμο, κατέβηκε στὴ Γῆ, γιὰ νὰ καμαρώσῃ τὸ ἔργο του.

Στὴ σκιὰ πυκνόφυλλων δένδρων, πάνω σ' ἕνα χαλὶ ἀπὸ λουλούδια, εἶδε τὸν ἄνθρωπο ποὺ χάϊδευε τὴν ὡραία του φίλη καὶ τὸν ρώτησε:

— Εἶσαι εὐχαριστημένος μὲ ὅσα ἔφτιασα γιὰ τὴν εὐτυχία σου; Τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς θάλασσας, τοὺς λευκοὺς κρίνους, τ' ἄλικα τριαντάφυλλα, τὸ σιγανὸ μοσχοβολισμένο ἀεράκι, ποὺ σὰν βεντάλια σιγοκουνάει τὶς [illegible] πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σου, τὴν ὥρα ποὺ σιγοψιθυρίζεις λόγια ἀγάπης στὴ φίλη σου;

— Ποιὸς εἶσαι; Καὶ γιατί μὲ ρωτᾷς; Τί σ' ἐνδιαφέρει ἂν εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ὑπάρχει; Ποιὰ ὑποχρέωσι ἔχω νὰ σοῦ λογοδοτήσω;

Κι' εἶπε ὁ Παντοδύναμος:

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, στὸν ὁποῖον ὀφείλεις τὰ πάντα. Ὅλα ὅσα ὑπάρχουν κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν ὕπαρξί σου. Ἐγὼ ἔφτιασα τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τὴ θάλασσα, ἐγὼ μὲ τὸ χέρι μου σκόρπισα τὰ λουλούδια στοὺς κάμπους καὶ τὰ βουνά. Ἐγὼ ἄναψα στὸν οὐρανὸ τ' ἀστέρια· ἐγὼ εἶπα κι' ἔγινε ὁ ἥλιος· ἔφτιαξα τὴ μέρα καὶ τὴ νύχτα, τὴν ἀφόρητη ζέστη καὶ τὴ δροσιά· τὴν ὡραία φίλη σου καὶ σένα. Σὲ μένα χρωστᾶς εὐγνωμοσύνη γιὰ ὅλα αὐτά.

Κι' ὁ ἄνθρωπος μὲ κατάπληξι εἶπε:

— Εὐγνωμοσύνη!; Γιατί ἐδημιούργησες τὰ πάντα; Καὶ τί μ' ἐνδιαφέρει αὐτό; Γιατί πρέπει νὰ σοῦ χρεωστῶ εὐγνωμοσύνη; Βλέπω πῶς ὅλα γύρω μου εἶναι ὡραῖα κι' αὐτὸ μοῦ φθάνει. Γιατί νὰ σκοτίζωμαι ποιός, γιὰ ποιὸ λόγο καὶ μὲ ποιὸ σκοπὸ τὰ ἔφτιασε; Φύγε ἀπ' ἐδῶ, μὴ μὲ ζαλίζεις μ' ἄσκοπες ἐρωτήσεις καὶ μὴ μ' ἐμποδίζεις ἀπ' τοῦ ν' ἀπολαμβάνω ὅ,τι ὑπάρχει.

Κ' ἡ κατάπληξι ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Παντοδύναμου.

— Πῶς!; Στὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς σου δὲν γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ γονατίσῃς μπροστά μου, στὸ δημιουργό σου, νὰ προσευχηθῇς καὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃς γιὰ ὅλα ὅσα σοῦ ἔδωσα;

— Νὰ προσευχηθῶ; εἶπε ὁ ἄνθρωπος. Νὰ χάσω τὴν ὥρα μου σὲ προσευχές, ἐνῷ ἡ ζωὴ εἶναι τόσο ὡραία; Ὁ οὐρανός, ἡ θάλασσα, τὰ λουλούδια;, ἡ φίλη μου; Καὶ ἔχεις τὴν ἀξίωσι βλέποντας ὅλα αὐτὰ νὰ συλλογιέμαι ἐσένα; Θέλεις νὰ κόβω ὧρες ἀπ' τὴν ἀγαπημένη μου καὶ νὰ τὶς ἀφιερώνω σὲ προσευχές; Ὄχι. Ἡ ζωὴ εἶναι τόσον ὡραία, ποὺ δὲν ἀδειάζω νὰ προσευχηθῶ. Πρέπει νὰ χαίρεται καθεὶς ὅ,τι ὑπάρχει καὶ νὰ μὴ χάνῃ τὸν καιρό του σ' εὐγνωμοσύνες.

Ἔτσι γεννήθηκε στὸν κόσμο ἡ μεγαλύτερη ἁμαρτία, ἡ Ἀγνωμοσύνη.

II

Τότε ὁ Παντοδύναμος, μέσα στὴ δίκαια ἀγανάκτησί του, σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ καταρασθῇ τὸ ἀνθρώπινο γένος, ποὺ τὸν ξέχασε. Κι' ἀπὸ τὴν κίνησι αὐτὴ τοῦ χεριοῦ του, τυφῶνας πέρασε πάνω ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ σήκωσε καὶ στριφογύρισε τὴ θερμὴ ἄμμο τῆς ἐρήμου.

Σύννεφα ὁλόκληρα ἀπὸ καυτὴ ἄμμο ἔκαιγαν κι' ἔθαφταν τὸ κάθε τι στὸ δρόμο τους.

Μαραίνονταν τὰ λουλούδια, καταστρέφονταν τὰ δένδρα, ξηραίνονταν τὰ ποταμάκια μὲ τὰ γάργαρα νερὰ κι' ἡ ζεστὴ ἄμμος κολλοῦσε πάνω στ' ἀνθρώπινα κορμιά.

Ζάρωσε τὰ φρύδια του ὁ Παντοδύναμος— καὶ τὰ μαῦρα σύννεφα σκέπασαν τὸν οὐρανὸ κι' ἔκρυψαν τὸν ἥλιο.

Δάκρυα ὀργῆς φάνηκαν στὰ μάτια τοῦ Παντοδύναμου καὶ τὰ σύννεφα ξέσπασαν σὲ δυνατὴ βροχή.

Οἱ ἄνθρωποι μουσκεμένοι ὡς τὸ κόκκαλο, ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τοῦ κάκου ζητοῦσαν νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴ βροχὴ κάτω ἀπ' τὶς πυκνόφυλλες χουρμαδιές.

Εἶπε μιὰ λέξι ὁ Παντοδύναμος κι' ἡ βροντὲς ἀντήχησαν στὸν οὐρανὸ κι' ἄστραψαν ἡ ἀστραπὲς ἀπὸ τ' ἀγριεμένα του μάτια.

Ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ φόβο τους οἱ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἤξεραν ποῦ νὰ κρυφτοῦν ἀπὸ τοὺς καταρράκτες τῆς βροχῆς, τὶς φοβερὲς βροντές, ποὺ τοὺς ἔκαμναν σύγκορμα ν' ἀνατριχιάζουν, καὶ τὶς συχνὲς ἀστραπὲς ποὺ τοὺς ἐτύφλωναν.

— Τώρα θὰ μὲ θυμηθοῦν! εἶπε ὁ Παντοδύναμος.

Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι δὲν τὸν θυμήθηκαν.

Στὰ παρθένα δάση ἀντήχησε τὸ τσεκοῦρι καὶ στενάζοντας σωριάζονταν οἱ λυγερόκορμες χουρμαδιὲς — κι' οἱ ἄνθρωποι ἔφτιαναν κατοικίες.

Ὅ,τι ὑπάρχει, τὴν ὕπαρξί του τὴν ὀφείλει στὴν ἁμαρτία.

Γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὴν τιμωρία γιὰ τὴν ἀχαριστία, οἱ ἄνθρωποι ἔφτιασαν τὰ σπίτια τους.

Κι' ἀπὸ τότε ἀδιαφοροῦσαν, ἂν σηκώνονταν βουνὰ σκόνης, ἂν ἔβρεχε ραγδαῖα ἢ ἂν ἔκανε παγωνιά. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ προφυλάσσονταν στὰ σπίτια τους καὶ τὶς ὧρες τῆς κακοκαιρίας παραδίδονταν στὶς χαρὲς τοῦ ἔρωτα.

Ἡ φοβερὲς βροντὲς τοὺς ἔκαναν νὰ σφίγγουν περισσότερο τὴν ὡραία τους φίλη κι' ἡ ἀστραπὲς φώτιζαν τὰ ξαναμμένα τους πρόσωπα μὲ τὶς φλογερὲς καὶ γελαστὲς ματιές τους.

III

Τότε ὁ Μεγαλοδύναμος ἔρριξε ὅλη του τὴν ὀργὴ πάνω στὸν κόσμο.

Κι' ἀνάμεσα στὰ χόρτα καὶ στὰ λουλούδια ἄρχισαν νὰ σύρωνται μεγάλα φίδια. Κι' ἀπὸ τὰ δάση βγῆκαν φοβερὲς ραβδωτὲς τίγρεις μὲ ἀγριεμένα μάτια.

Ἔστηναν καρτέρι στοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ ἕνα πήδημα ὡρμοῦσαν κατ' ἐπάνω τους καὶ μὲ τὰ νύχια τους τὰ σουβλερὰ καὶ μεγάλα κατασξέσχιζαν ἀλύπητα τὰ ὡραιότερα κορμιά. Τὰ δὲ φίδια σέρνονταν ἀθόρυβα κοντὰ στοὺς ἀνθρώπους, τυλίγονταν ὁλόγυρά τους καὶ τοὺς ἔπνιγαν. Ἢ τοὺς δάγκωναν καὶ μὲ τὸ φαρμάκι τους δηλητηρίαζαν ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό, καὶ τὰ ὡραῖα, λευκὰ καὶ γεμᾶτα ζωὴ κορμιὰ μεταβάλλονταν σ' ἕνα κρύο, μελανιασμένο κι' ἄψυχον ὄγκο. Κι' ἀποσύρονταν ἔπειτα εὐχαριστημένα γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμαν.

— Τώρα θὰ μὲ θυμηθοῦν, ξαναεῖπε ὁ Μεγαλοδύναμος.

Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος μὲ μιὰ βαρειὰ πέτρα σκότωσε τὸ φαρμακερὸ φίδι, ξερρίζωσε τὰ φαρμακερὰ δόντια του, ἔφτιασε μ' αὐτὰ φαρμακερὰ βέλη καὶ ρίχνοντάς τα μ' ἐπιδέξιο χέρι σκότωνε τὶς τίγρεις ποὔηταν κρυμμένες στὶς λόχμες.

Δὲν φοβόταν οὔτε τὰ φίδια, οὔτε τὶς τίγρεις. Τὴν τιμωρία ποὺ τοῦ ἔστειλε ὁ Μεγαλοδύναμος τὴν ἔκανε διασκέδασι.

Ὄχι μονάχα δὲν ἀπόφευγε τὶς τίγρεις, ἀλλὰ πήγαινε ὁ ἴδιος στὰ δάση, τὶς ἀναζητοῦσε, τὶς σκότωνε κι' ἀπὸ τὸ δέρμα τους ἔφτιανε κρεββάτι γιὰ τὴν ἀγαπημένη του. Μὲ τὰ χρωματιστὰ δέρματα τῶν φιδιῶν στόλιζε τοὺς τοίχους τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἀγαπημένης του. Καὶ τὸ φιλὶ ποὔπαιρνε γιὰ ἀμοιβὴ γινόταν πιὸ θερμὸ ἀκόμα.

IV

— Δὲν σᾶς φοβίζουν οὔτε ἡ δύναμι, οὔτε ἡ ἀγριότητα!— εἶπε ὁ Δημιουργός. Θὰ γεμίσω τὴν Πλάσι μὲ συχαμερὰ ἔντομα κι' ἔτσι θὰ δηλητηριάσω τὴν ὕπαρξί σας.

Κι' ἔφτιασε τὰ συχαμερὰ ἔντομα: Τὸ κουνοῦπι ποὺ τρέφονταν μ' ἀνθρώπινο αἷμα καὶ ποὺ μὲ τὰ τσιμπήματά του, τὰ κόκκινα στίγματα καὶ τὸ πρήξιμό του παραμόρφωνε τὰ πρόσωπα, τὰ χέρια καὶ τοὺς ὤμους τῶν ὡραίων γυναικῶν.

Τὴ σφῆκα—συχαμερὸ ἔντομο—ποὺ τσιμπάει μοναχὰ ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι ποὺ αἰσθάνεται νὰ προξενῇ πόνον.

Τὰ μυρμήγκια ποὺ μπῆκαν καὶ στὸ κρεββάτι ἀκόμα καὶ δὲν ἄφιναν τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἡσυχάσουν οὔτε τὴ νύχτα.

Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι ἔφραξαν μὲ λεπτὸ καὶ διάφανο σύρμα τὰ παράθυρα καὶ προφυλάσσονταν ἀπὸ τὰ κουνούπια. Πῆγαν στὴν Περσία, ἀγόρασαν περσικὸ χαμομῆλι—κι' ἥσυχοι κι' ἀνενόχλητοι κοιμόντανε. Τὴ μέρα ἄλειφαν τὸ σῶμα τους μὲ δυνατὰ ἀρώματα καὶ κυκλοφοροῦσαν ἔτσι προφυλαγμένοι ἀπὸ τὰ κουνούπια.

Ἡ ὡραῖες γυναῖκες μοσχοβολοῦσαν τώρα ἀκόμη περισσότερο.

V

Τότε ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ μέσα σὲ μιὰ μαύρη ὁμίχλη ἀνέβηκε στὸν ἕβδομο οὐρανό, στὸ θρόνο τοῦ Παντοδύναμου, ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ, ὁ Σατανᾶς.

Κι' εἶπε:

— Παντοδύναμε! Εἶμαι ἐχθρός σου. Ἀλλὰ δὲν ξεχνῶ πῶς σὺ μ' ἔκαμες. Μόνον οἱ ἄνθρωποι μποροῦν καὶ τὰ ξεχνοῦν ὅλα. Ἀλλ' ὁ Διάβολος θυμᾶται σὲ ποιὸν χρωστᾶ τὴν ὕπαρξί του. Ἀνάμεσα στὰ ἁμαρτήματα ποὺ εἶναι βουτηγμένος ἀπ' τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια ὁ Διάβολος, δὲν ὑπάρχει κ' ἡ Ἀγνωμοσύνη. Τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ τὸ ἔχουν μονάχα οἱ ἄνθρωποι. Τὸ ἔφτιασαν μόνοι τους. Ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴ χάρι ποὺ μοῦ ἔκαμες νὰ μὲ φτιάσῃς. Ἐπίτρεψέ μου νὰ σὲ βοηθήσω στὸν ἀγῶνα ποὺ ἀνάλαβες.

Κι' ὁ Μεγαλοδύναμος μ' ἀηδία, ἀποστρέφοντας τὸ πρόσωπο, εἶπε:

— Λέγε!

— Θέλεις νὰ τιμωρήσῃς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ μὴ μπορῇς νὰ ἐπινοήσῃς κάτι συχαμερό. Μονάχα ἐγὼ — ἡ πηγὴ τῆς ψευτιᾶς καὶ τῆς ἁμαρτίας — μπορῶ νὰ ἐπινοήσω κάτι ἀντάξιο τῆς γενναιᾶς αὐτῆς. Ἐπίτρεψέ μου λοιπὸν νὰ τιμωρήσω τοὺς ἀνθρώπους μὲ μιὰ τιμωρία ποὺ θὰ βρῶ ἐγώ.

Κι' ὁ Μεγαλοδύναμος, ἀποστρέφοντας τὸ πρόσωπό του μ' ἀηδία, ἔνευσε μὲ τὸ χέρι του πὼς δέχεται.

Ὁ Διάβολος ξανακατέβηκε στὴ Γῆ καὶ μπῆκε σ' ἕνα βοῦρκο γεμᾶτο λάσπη.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἐκεῖ κοντά, ἀνάμεσα στὰ καλάμια ἦρθε νὰ κρυφτῇ ἕνας προδότης, ἕνας δειλός, ποὺ τὤσκασε ἀπὸ τὴ μάχη, τὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή.

Συχαίνονταν κι' ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό του. Ἀλλ' ὅταν ὁ Διάβολος παρουσιάστηκε μπροστά του μὲ τὴν πραγματική του μορφή, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ λιποτάκτης ἔφτυσε στὸ βοῦρκο καὶ μ' ἀηδία ἄρχισε νὰ τρέχῃ μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος αὐτό, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε νὰ πέσῃ στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν λιποτάκτη, ἦρθε στὸ μέρος αὐτὸ ἕνας κακοῦργος.

Κι' αὐτός, ἅμα εἶδε τὸ Διάβολο, ἔφτυσε κι' ἔφυγε τρέχοντας.

Ἔπειτα ἦρθε ἕνας δοῦλος.

Τὸν εἶχαν τιμωρήσει γιὰ τὰ ἐλαττώματά του. Κι' αὐτὸς ἀπὸ ἐκδίκησι ἦρθε ἐδῶ νὰ πετάξῃ μέσα στὸ βοῦρκο μιὰ πολύτιμη ἁρματωσιὰ τοῦ κυρίου του, ποὺ τὴν φύλαγε γιατὶ ἦταν οἰκογενειακὸ κειμήλιο.

Ἦταν ταπεινὸς κι' εὐτελὴς δοῦλος.

Ἀλλὰ κι' αὐτός, ὅταν εἶδε τὸ Διάβολο, ἔφτυσε ἀπὸ ἀηδία.

Τότε ἀπὸ τὴ λάσπη, τὴν ἀνακατεμένη μὲ τὸ φτύσιμο τοῦ λιποτάκτη, τοῦ κακούργου καὶ τοῦ δούλου — γεννήθηκε ὁ Συκοφάντης.

(Διασκευὴ κ. ΛΙΖΑΣ ΜΑΡΚΟΥ—ΠΙΑΤΑ)

ΚΑΛΗΝ ΕΣΠΕΡΑΝ ΑΡΧΟΝΤΕΣ

Του κ. Α. ΒΩΤΗ

Καλὴν ἑσπέραν, ἄρχοντες ! «Ἂν εἶναι ὁ ὁρισμός σας»
ἐφέτος, ὅπως ἄλλοτε, δὲν θὰ σᾶς ἐρωτήσω.
Θὰ ἦτο ἀναχρονισμὸς στὸ σπίτι τὸ δικό σας
τὴν ἄδεια νὰ ζητήσω....

—o—

Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βιθλεὲμ τῇ πόλει,
τὰ πάντα ἑορτάζουσιν, ἡ κτίσις χαίρει ὅλη,
κι' ἐν μέσῳ, φεῦ, ὅλων αὐτῶν
τὸ μόνον ποὺ βαρυπενθεῖ λόγῳ τῶν ἑορτῶν
εἶναι.... τὸ πορτοφόλι.

—o—

Λάμπει τὸ σύμπαν ἐκ χαρᾶς, ὁ οὐρανὸς ἀγάλλεται,
καὶ σεῖς προσθέσεις κάνετε.... πῶς πέρα νὰ τὰ βγάλετε.

—o—

Πλῆθος ἀγγέλων ψάλλουσιν εἰς κάθε συνοικίαν,
μὲ ὕφος μάγγικο τσαγγό,
τὴν ἀπιστίαν τὴν γνωστὴν τὴν γυναικείαν
εἰς ἦχον πλάγιον ταγκό....

—o—

Ἀκοὺς «Γιατὶ δὲ μ' ἀγαπᾷς», «Γιατὶ νὰ μ' ἀγαπήσῃς»,
«Βαρέθηκα νὰ σ' ἀγαπῶ», «Μὰ ἔχει κάτι τί»,
ἐδῶ «Ἂν ξαναγύριζες», πιὸ πέρα «Θὰ γυρίσῃς»
κι' ἀναρωτιέσαι διαρκῶς «Γιατί, γιατί, γιατί»..

—o—

Ἀγγέλλεται πὼς ἔρχονται οἱ Μάγοι ἀπὸ πέρα
μὲ ὁδηγόν, ὡς πάντοτε, τὸν παλαιὸν ἀστέρα.
Τὸ πρᾶγμα μόλις ἔμαθον αἱ νεαραὶ Ἀτθίδες,
καὶ ἤκουσαν πὼς πρόκειται περὶ λαμπροῦ ἀστέρος,
εὐθὺς πρὸς τὴν «Βρεττάνια» νὰ τρέχουνε τὶς εἶδες
γιὰ νὰ τοῦ πάρουν «ἐντερβιοῦ» ἑκάστη ἰδιαιτέρως..

—o—

Μὰ δυστυχῶς τὰ πράγματα ἐβγήκανε ἀλλέως
καὶ τὸν ἀστέρα της νὰ ἰδῇ καμμιὰ δὲν κατορθώνει.
ἐφ' ᾧ καὶ ἡ συνέχεια δὲν ἔγινε, βεβαίως
ἐπάνω στὴν ὀθόνη....

—o—

Οἱ Μάγοι μόλις φθάνουνε
ἔξοδα χίλια κάνουνε
βροχὴ σκορπᾶνε τὸν παρᾶ.
Καὶ ὅταν πιὰ καθένας τους κατάλαβε ὅτι σώνονται
γιὰ πάντα τὰ λεφτά του,
ἀμέσως τὶς γκαμῆλες τους πουλοῦν στὴν ἀγορά,
αἵτινες ὡς ἐκ θαύματος εὐθὺς μεταμορφώνονται
....σ' ἀρνάκια τοῦ γαλάτου !

—o—

Αὐτὰ ἐμεῖς ἐμάθαμε κι' αὐτὰ σᾶς τραγουδοῦμε.
Κι' ἂν θέτε περισσότερα τοῦ χρόνου θὰ σᾶς ποῦμε.

ΛΙΛΗ, ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

ΤΑ ΔΩΡΑ!...

Τί μέγα πρόβλημα αὐτὸ τὸ πρόβλημα τῶν δώρων !... Τὰ μάτια σου, ἕνα μῆνα τώρα λαμπυρίζουν ἀνήσυχα, καὶ καθρεφτίζουν μέσα στὰ βάθη τῆς καστανῆς κόρης τους, ὅλα ὅσα στὰ σῦρε κι' ἔλα τῶν ἡμερῶν ἔχουν ἀντικρύσει στὶς προθῆκες τῶν μαγαζιῶν.... Τὸ μικρὸ στόμα δὲν μοῦ λέει τίποτε... Δὲν ἔχει ἀκόμη κατασταλάξει σὲ καμμιὰ προτίμησι, ποὺ θὰ διατυπωθῇ σὰν τελεσίγραφον Μεγάλης Δυνάμεως εἰς ταπεινὸν καὶ ἀνίσχυρον γείτονα, ἀλλὰ νοιώθω νὰ συζητοῦν νοερά, νὰ συγκρίνουν, νὰ ἐξαίρουν τὰ πλεονεκτήματα, νὰ ζυγιάζουν τὰ ψεγάδια....

Ἡ γιορτὲς καὶ τὰ μαγαζιά, Λιλή, ἔχουν φτειασθῆ ἀπὸ τὸν Πανάγαθον, γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά... Γιὰ τοὺς ἄνδρες, ἔχουν φτειαστῆ, μονάχα τὰ πορτοφόλια, ἡ καλὴ θέλησις καὶ ἡ ἐφευρετικότης νὰ τὰ γεμίζουν, διὰ νὰ μποροῦν τὰ τρυφερὰ ἀγαπημένα χέρια νὰ τὰ ἀδειάζουν μονομιᾶς.....

— Ἀγαπίτσα μου, εἶδα ἕνα «κλίπς» σπουδαῖο !... Ἔχει ἕνα σμαράγδι μέσ' στὴ μέση κι' ὅλο μικρὰ μπριγιὰν τριγύρω !... Ἀλλὰ καὶ μιὰ ζακέττα ἀστρακάν, ἄχ !... τρέλα !... τρέλλα !......

Ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία τῶν ἀνδρῶν, Λιλή, εἶναι ὅταν μποροῦν νὰ γίνωνται γιατροὶ καὶ νὰ θεραπεύουν μονομιᾶς, ἔτσι, μὲ τὸ τσαλάκωμα μερικῶν χιλιάρικων, ὅλες αὐτὲς τὶς «τρέλλες» τῶν μικρῶν γυναικείων κεφαλιῶν !.....

Ἀλλά, ὅταν δὲν εἶναι τοιούτου εἴδους γιατροί, ἡ «τρελλίτσες» αὐτὲς μετατίθενται στὸ δικό τους, καὶ τὰ διάφορα τάνα ἀφιλοκερδῆ φιλιά, ποὺ τὶς συνοδεύουν, δὲν κάνουν ἄλλο, παρὰ νὰ τὶς φουντώνουν πειὸ πολὺ !.... Ποιὰ νὰ εἶναι τάχα, ἡ πειὸ μικρὴ «τρελλίτσα» σου, Λιλή ;

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΠΟΥ ΑΝΘΙΣΕ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΕΡΩΜΕΝΗ

Του κ. ΤΑΚΗ ΜΠΑΡΛΑ

Μεταξὺ τῆς κόρης καὶ τῆς συζύγου, ἢ γιὰ νὰ ἐκφρασθῶ ἀκριβέστερα, παραπλεύρως ἀμφοτέρων, ὑψώνεται ἕνα πρόσωπο, γεμᾶτο ποίησι καὶ ἰδανικὴ γοητεία—τὸ πρόσωπο τῆς ἐρωμένης.

Θεματοφύλακας τοῦ στοργικοῦ ἔρωτος, τῆς Ἀγάπης, ἐκπρόσωπος ἐπὶ τῆς γῆς τῆς Οὐρανικῆς Ἀφροδίτης τοῦ Πλάτωνος, εἶνε ἡ γυναῖκα ποὺ ἀσκεῖ κατ' ἐξοχὴν τὴν εὐεργετικώτερη ἐπίδρασι. Στὴν ἀτελείωτη διαδρομὴ τῶν αἰώνων, ἐχρειάσθηκε μιὰ νέα θρησκεία, ἡ χριστιανική, κι' ἕνας νέος κόσμος, ὁ κόσμος ποὺ ἀνθοβόλησε κάτω ἀπὸ τὴ δροσερὴ ἀκτινοβολία τοῦ ἄστρου τῆς Βηθλεέμ, γιὰ νὰ αἰσθανθοῦν καὶ νὰ νοσουν οἱ ἄνθρωποι τὴν Ἐρωμένη ὡς πνεῦμα ἀγαθοποιό.

Ὁ Δάντης, μᾶς δίνει πρῶτος τὸ θεϊκὸ αὐτὸ ὑπόδειγμα. Χάρις σ' αὐτὸν ἀνατέλλει ἡ Βεατρίκη, δηλαδὴ ἡ ἰδανικὴ Ἐρωμένη, ἡ γυναῖκα —ἄγγελος σωτηρίας.

Ποιὸ εἶνε τὸ βαθύτερο θέμα τῆς «Θείας Κωμωδίας»; Ἕνας ἁμαρτωλὸς ποὺ τὸν σώζει ὁ Ἔρως. Μιὰ θολὴ καὶ ταραγμένη ζωή, ποὺ τὴν γαληνεύει, τὴν ἐξαγνίζει καὶ τὴν φωτίζει μιὰ φωτεινὴ καὶ δροσοπάροχη ἀνάμνησις.

Ὁ Δάντης, ἦτανε ἀκόμα νέος ὅταν ἡ Βεατρίκη, ποὺ εἶχε δονήσει τὶς βαθύτερες χορδὲς τῆς νεανικῆς του καρδιᾶς, ἀνηρπάγη ἀπὸ τὰ μονοπάτια τῆς γῆς.

Ἐπὶ μακρότατο χρόνο ἡ ἁγνὴ καὶ τρυφερὴ ἀνάμνησις, ἀρκοῦσε γιὰ νὰ διώξῃ κάθε πονηρὸ πάθος ἀπὸ τὴν καρδιά του, κάθε χαμοπετοῦσα σκέψι ἀπὸ τὸ πνεῦμα του. Κάποτε ὅμως ὑπερνικᾷ ἡ ὁρμὴ τῶν αἰσθήσεων, καὶ ὁ ποιητὴς τῆς «Βίτα Νουόβα» παραδίδεται στὸ ζοφερὸ οἶστρο καὶ τὸν ἄπληστο δαίμονα τῶν παθῶν. Ἀλλὰ «στὴ μέση τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς του», αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του νὰ κυριεύεται ἀπὸ ἀηδία καὶ ἀποτροπιασμὸ γιὰ τὴν ἄνανθη αὐτὴ ζωή, Τότε ξαναπροβάλλει μπροστά του σὰ γλυκόφωτο φθινοπωρινὸ ἀστέρι, ἡ ἀνάμνησις τοῦ πρώτου του ἔρωτος— ἡ Βεατρίκη ποὺ τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ τὰ Οὐράνια, ποὺ διαβάζει μέσα στὴν ψυχή του καὶ ἀποφασίζει νὰ τὸν σώσῃ. Μὲ ποιὸ μέσο; Ἡ ἰδέα εἶναι βαθύτατη καὶ θελκτική. Μὲ τὴν ἴδια του μεγαλοφυΐα—τὴν ποίησι. Κατέρχεται ἀπὸ τὰ φωτοπερίχυτα ὕψη τῶν νοητῶν παραδείσων, ἀναζητεῖ κι' εὑρίσκει τὸ Βιργίλιο «Ὡραία ψυχὴ τῆς Μαντούης, τὸν προσφωνεῖ μὲ συγκινημένη φωνή: ὁ φίλος μου φαίνεται χαμένος στὴν ἔρημη αὐτὴ ἀκτὴ τῆς ζωῆς· φοβᾶμαι πὼς ἐσηκώθηκα πάρα πολὺ ἀργὰ ἀπὸ τὸν οὐράνιο θρόνο μου γιὰ νὰ δράμω νὰ τὸν βοηθήσω: πήγαινε καὶ στήριξέ τον, ὥστε νἄβρῃ βοήθεια καὶ παρηγοριά. Ὁδήγησέ τον ἀνάμεσα ἀπ' ὅλους τοὺς κύκλους τῆς Κολάσεως γιὰ νὰ ἐξαγνισθῇ πρῶτα ἡ ἁμαρτωλή του ψυχὴ μὲ τὸ φόβο».

Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Βεατρίκη ἀπομακρύνεται. Φαίνεται πώς, ἀπὸ τρυφερὸ σεβασμό, ὁ Δάντης δὲν ἠθέλησε νὰ ἀμαυρώσῃ τὴν οὐρανική της μορφή, ἀναμιγνύοντάς την μὲ τὸν ἔνοχο ὄχλο. Ἀλλ' ὅμως, ὅταν νοιώθῃ τὴν καρδιά του νὰ λιποψυχῇ ἀπὸ τρόμο μπροστὰ σὲ κάποιο φοβερὸ βασανιστήριο, ἀκούει τὸ Βιργίλιο νὰ τοῦ λέῃ «Θὰ ἰδῇς τὴ Βεατρίκη». Κι' ἀναθαρρεῖ.

* * *

Ἀπὸ τὴν Κόλασι, ὁ ποιητὴς ἀνεβαίνει στὸ Καθαρτήριο. Ξαφνικά, νεφέλη ἀπὸ ἄνθη, ποὺ καταπίπτει καὶ ἐκ νέου ἀνυψώνεται ἀδιακόπως, τοῦ ἀναγγέλλει τὴν προσέγγισι τῆς Βεατρίκης. Μεταμέλεια γιὰ τὶς παρεκτροπές του τὸν κυριεύει, καὶ τρέμοντας σὰν παιδί, στρέφεται πρὸς τὸ Βιργίλιο. Ἀλλὰ ὁ Βιργίλιος ἔχει ἐξαφανισθῆ. Εἶναι μόνος-μόνος μὲ αὐτή, γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ δέκα ὁλόκληρα χρόνια.

Δὲν τολμᾷ νὰ ἀνασηκώσῃ τὰ βλέφαρα. Ἡ Βεατρίκη, μὲ βλέμμα περίλυπο καὶ αὐστηρό, ἀφήνει νὰ βγοῦνε ἀπ' τὸ στόμα της εἰρωνικὰ καὶ πικρότατα λόγια. «Πῶς καταδέχτηκες ν' ἀνέβῃς ἕως ἐδῶ; Εἴσαστε τόσο ἁγνοὶ καὶ τόσο μακάριοι οἱ ἄνθρωποι ἀπάνω στὴ γῆ». Οἱ ἄγγελοι ἐκλιπαροῦνε, σ' ἕνα συγκινητικὸ ὕμνο, τὴ χάρι τοῦ ἐνόχου. Ἀλλὰ ἡ Βεατρίκη μὲ ἀλγεινὴ σκληρότητα, ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν τρυφερώτερη περιπάθεια: «Μὴν προσεύχεσθε, λέει, γι' αὐτόν. Ὁ Θεὸς τὸν ἔπλασε τόσο ἁγνόν, ὥστε κάθε καλὴ καὶ ἴσια συνήθεια θὰ εἶχε θαυμάσιους καρποὺς στὴν καρδιά του. Γιὰ πολὺ καιρὸ τὸν ἐστήριξα στὸν ἴσιο δρόμο μὲ τὰ παρθενικά μου μάτια,— ἀλλά, μόλις ἄφησα τὴ ζωή, ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ ἐμέ, ἀφιερώθηκε σ' ἄλλες, κι' ἐξέπεσε τόσο χαμηλά, ὥστε γιὰ νὰ τὸν σώσω δὲν εἶχα ἄλλο μέσον παρὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ἰδῇ τοὺς κύκλους τῆς Κολάσεως».

Ἐπειδὴ ὁ Δάντης ἐσιωποῦσε: «Λέγε, λέγε, προσέθεσε ἡ Βεατρίκη, ἀκόμη σφοδρότερα. δὲν εἶναι ἀλήθεια; Μίλησε! Γιατὶ πρέπει ἡ ὁμολογία σου νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴ δική μου κατηγορία». Ἡ ντροπὴ καὶ ὁ φόβος ἔβγαλαν ἀπ' τὰ χείλη του ἕνα «ναὶ» τόσο ἀδύνατο, ὥστε ἐχρειάσθηκε ἡ βοήθεια τῶν ματιῶν γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτό.

— «Λοιπόν, ξαναλέει ἡ Βεατρίκη, σὲ ποιὰ μέτωπα εὑρῆκες καλλίτερους ὁδηγοὺς γιὰ τὸ ἀγαθό; Πλάνα καὶ μάταια θέλγητρα ἔθελξαν τὰ βλέμματά σου, μόλις ἐξηφανίσθη τὸ πρόσωπό μου. Ἔπρεπε νὰ σταθῇς μακρυά, καὶ νὰ καταφύγῃς στὴν ἀνάμνησί μου. Ἀλλὰ ὄχι—ἐμάζεψες τὰ φτερά σου σὰν ἄπειρο πουλὶ ποὺ προσμένει τὰ σκάγια τοῦ κυνηγοῦ. Λοιπόν, γιὰ τιμωρία σου, ἀτένισέ με, καὶ ἡ νέα μου ὠμορφιὰ ἂς σὲ κάμῃ νὰ κοκκινίσῃς γιὰ ὅ,τι ἐπεθύμησες, γιὰ ὅ,τι ἐκυνήγησες, φανερώνοντάς σου ὅ,τι ἀπαρνήθηκες». Τὴν ἀτενίζει πραγματικά, καὶ ἡ Βεατρίκη φαίνεται σ' αὐτὸν τόσο ὡραία, τὰ ἄλλα πλάσματα ποὺ ἀγάπησε τοῦ φαίνονται τόσο εἰδεχθῆ, ὥστε ὁ ἀποτροπιασμὸς γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν κατακαίει σὰν ἀναμμένο σίδερο. Πέφτει λιπόθυμος μπροστὰ στὰ πόδια Ἐκείνης, ποὺ τὴν προσέβαλε μὲ τὴ διαγωγή του. Ὅταν συνέρχεται, ἀνακράζει ἀλλόφρων: «Ποῦ εἶναι ἡ Βεατρίκη; Ποῦ εἶναι ἡ Βεατρίκη;». Εἶναι μπροστά του, ἀλλὰ τρυφερή, εὐσπλαγχνική, μὲ τὸ πρόσωπο εὐγενικὸ καὶ γεμᾶτο στοργὴ τὸν παρηγορεῖ μὲ τὰ γλυκύτατα βλέμματά της, καὶ αὐτός, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα ἀπάνω της, κατευνάζει μὲ τὴ θέα της τὴ «δεκάχρονη δίψα του!»

* * *

Τότε ἀρχίζει τὸ ταξεῖδι του ἀνάμεσα στὸν Παράδεισο, εἰκόνα τῆς οὐρανίας ἀναλήψεως κάθε ψυχῆς, ποὺ γιὰ φτερά της ἔχει τὸν ἔρωτα! Ἀνεβαίνουν πρὸς τὶς ὑψηλότερες σφαῖρες. Ὁδηγὸς εἶναι ἡ Βεατρίκη. Διαβάζει τὰ ἐρωτήματα τοῦ ἀγαπημένου της ἀπάνω στὴν ὄψι του καὶ ἀνταποκρίνεται σ' αὐτόν, πρὶν μιλήσῃ. Ἀντανακλᾶ τὸν οὐρανὸ στὰ κατακάθαρα μάτια της, καὶ ὁ Δάντης στὰ μάτια της ἀντικρύζει τὸν οὐρανό. «Αὐτὴ ἀτένιζε ἀπάνω, κι' ἐγὼ ἀτένιζα σ' αὐτή». Ὡστόσο, ὅσο ἀνεβαίνουν, τόσο περισσότερο ἀκτινοβολεῖ ἡ ὡραιότης τῆς Βεατρίκης. Κάθε βῆμα ποὺ κάνει, ἐξ αἰτίας της, ὁ Δάντης πρὸς τὸν οὐρανό, προσθέτει κι' ἀπὸ μιὰ ἀκτῖνα στὸ φωτοστέφανό της, καὶ φθάνουνε τέλος μπροστὰ στοὺς ἀγγέλους ποὺ διασαλπίζουνε τὸ θρίαμβο τοῦ Χριστοῦ. «Ἆ! ἀναφωνεῖ ὁ ποιητής,— ὅλες οἱ γλῶσσες, ὅσες ἐξέθρεψαν ἡ Πολύμνια καὶ ἡ ἀδελφές της μὲ τὸ γλυκύτερο γάλα τους, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ἐκφράσουν τὸ χιλιοστὸ τῆς ὡραιότητος, τοῦ μειδιάματος τῆς Βεατρίκης, ὅταν μὲ παρουσίασε στὸν οὐράνιο ὅμιλο καὶ ἀνέκραξε: «Εἶσαι λυτρωμένος!».

Πραγματικά, εἶναι λυτρωμένος. Τώρα ποὺ ἐγεύθη τὸ θεῖο Καλό, μπορεῖ νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ ζωή του στὴ γῆ. Ἡ Βεατρίκη κάθεται στὸν τρίτο κύκλο, ἀπάνω στὸ θρόνο ποὺ τῆς ἑτοίμασαν ἡ ἀρετές της, κι' αὐτὸς τὴν ἀποχαιρετᾷ μὲ τὸν ἑξῆς ἐξαίσιο χαιρετισμό: «Ὦ γυναῖκα, ποὺ σὲ σένα ἀκμάζει ὅλη μου ἡ ἐλπίδα, σὺ ποὺ εὐδόκησες γιὰ τὴ σωτηρία μου, ν' ἀφήσῃς τὰ ἴχνη τῶν ποδιῶν σου στὸ κατῶφλι τοῦ ἅδη, μ' ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴ δουλεία. Ἡ γῆ εἶναι τώρα ἀκίνδυνη γιὰ μένα. Διατηρῶ ὁλοζώντανη μέσα μου τὴν εἰκόνα τῆς ἁγνότητάς σου, ὥστε τὴν τελευταία ἡμέρα ἡ ψυχὴ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ στόμα μου εὐχάριστη στὰ βλέμματά σου!».

Ἡ εἰκόνα αὐτὴ τῆς ἰδανικῆς ἐρωμένης, ποὺ γίνεται ὡραιότερη ὅσο γίνεται ἁγνότερο τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης της, ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ ἔρωτος-λυτρωτοῦ, ποὺ ἔστησεν ὁ Δάντης στὰ προπύλαια τῆς νεωτέρας ποιήσεως καὶ τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, ἦταν ἄγνωστη κι' ἀπαράδεκτη πρὸ Χριστοῦ. Ὀφείλεται ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ συμπεριλαμβάνεται στὴ ριζικὴ καὶ βαθύτατη αὐτὴ ἀνακαίνισι, ποὺ ἐξανάκαμε θαλερὸ καὶ ὁλόδροσο τὸ γηρασμένο πρόσωπο τῆς γῆς.

ΤΑΚΗΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

«□»

ΤΟ ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

τοῦ Pierre Acquérant

Πατέρα μας, ποὺ εἶσαι στοὺς οὐρανοὺς καὶ στὴ γῆ, καὶ μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ κάθ' ἀνθρώπου, τώρα ἔρχεται ἡ βασιλεία σου, ἀφοῦ «ἀγαποῦμε».

Τὸ κάθε θέλημά σου γίνεται σὲ κάθε σφιχταγκάλιασμά μας.

Μᾶς ἔδωσες φιλιά, τὸν ἄρτον μας τὸν ἐπιούσιον.

Συγχώρεσέ μας κάθε μας ἁμάρτημα, καθὼς κι' ἐμεῖς συγχωροῦμε κάθε ὕβρη καὶ προσβολή.

Δὲν θὰ ὑποπέσουμε πιὰ στὸν πειρασμό, γιατὶ μᾶς ἀπολύτρωσες ἀπὸ τὸ κακὸ καὶ τὰ σκότη. Ἀμήν.

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36025

Ἡ ΒΟΜΒΕΣ ΜΕ ΤΑ ΔΑΚΡΥΓΟΝΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΟΝΝΕΛ

Ἕνα πρωὶ τοῦ Φεβρουαρίου, ἡ Τράπεζα Μῆρς ἐπῆρε ἕνα σύντομο γράμμα :

«Ἀγαπητὴ τράπεζα,

Θέλω νὰ ἡκονομάω τὰ λεφτά μου. Πάρε λοιπὸν αὐτὰ τὰ λῆγα ποὺ σοῦ σταίλνω κὲ ἄνηξέ μου λογαριασμο.

μὲ θηπολήψεως

Ροζάριο Ρομπέρτι»

Κανεὶς στὴν Τράπεζα δὲν ἤξευρε ποιὸς ἦταν ὁ Ροζάριο Ρομπέρτι. Τὸ γράμμα περιεῖχε 12 δολλάρια καὶ 82 σέντς σὲ χαρτονομίσματα καὶ γραμματόσημα. Τοῦ ἄνοιξαν ἕνα λογαριασμό, καὶ καθὼς δὲν ξέρανε τὴ διεύθυνσί του, τὸν πέρασαν στὰ κατάστιχα τῆς Τραπέζης μὲ τὴν σημείωσι : Ροζάριο Ρομπέρτι, ἀγνώστου διαμονῆς.

Κάθε τόσο ὁ Ροζάριο Ρομπέρτι ἐξακολουθοῦσε νὰ στέλνη καὶ ἄλλα χρήματα Πάντοτε ἔστελνε μικρὰ ποσά. Ἀπὸ πέντε ὡς εἰκοσιπέντε δολλάρια.

Ἡ Τράπεζα δὲν ἤθελε νὰ τῆς στέλνουν τὰ χρήματα ταχυδρομικῶς. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ τὸν ἐμποδίση. Δὲν ἤξερε τὴ διεύθυνσί τοῦ Ροζάριο Ρομπέρτι, καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ τηλεφώνου δὲν εἶχε τὸ ὄνομά του.

Μιὰ μέρα τοῦ Δεκεμβρίου, ὁ Ρομπέρτι ἔστειλε ἄλλο ἕνα γράμμα, συνοδευόμενο καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἀπὸ ἕνα σημείωμα :

«Ἀγαπητὴ τράπεζα,

Σοῦ στέλνω ἄλλα 8 δολλάρηα κὲ 9 σέντς. Τὴν ἑβδομάδα ποὺ μᾶς ἔρχετε θὰ ἔρθω νὰ σᾶς δῶ.

μὲ θηπολήψεως

Ροζάριο Ρομπέρτι»

Τὴν ἑπομένη Τρίτη ἦλθε.

Ἦταν παραμονὲς Χριστουγέννων καὶ ὁ κόσμος ἐσήκωνε χρήματα ἀπὸ τὴν Τράπεζα, γιὰ νὰ κάμη τὰ ψώνια του γιὰ τὶς γιορτές. Ἡ Τράπεζα προέβλεπε ὅτι τὴν Τετάρτη θὰ εἶχε πολλὲς πληρωμές, καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἐμάζευαν τὰ χαρτονομίσματα σὲ ματσάκια, γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμα γιὰ τὴν ἑπομένη. Ἐκόντευαν νὰ τελειώσουν τὴ δουλειά τους, ὅταν ὁ Μὰκ Ντιούῒτ, ὁ κλητῆρας φάνηκε στὸ γκισὲ τοῦ ταμείου. Ἡ Τράπεζα μόλις εἶχε κλείσει.

— Κύριε Σουαίν, εἶπε ὁ Μὰκ Ντιούῒτ στὸν ταμία, ὁ Ρομπέρτι εἶναι ἔξω καὶ θέλει νὰ δῆ τὸν διευθυντή. Ἔχει μαζί του καὶ τὸν ἀδελφό του.

Ὁ Ταμίας ἐμειδίασε.

— Φέρε τον μέσα, εἶπε τοῦ Μὰκ Ντιούῒτ. Συγχρόνως εἰδοποίησε τὸν διευθυντὴ Μῆρς. Οἱ ὑπάλληλοι δὲν ἄργησαν νὰ μάθουν πῶς εἶχε ἔρθει ὁ Ρομπέρτι καὶ μαζεύτηκαν στὸ ταμεῖο, γιὰ νὰ τὸν δοῦν.

Ὅταν ὁ Μὰκ Ντιούῒτ ὡδήγησε τὸν Ρομπέρτι στὸ ταμεῖο, ἦρθε μαζί του καὶ ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, ποὺ ἔμοιαζε καταπληκτικὰ μὲ τὸν Ρομπέρτι. Τὸν ἔπαιρνες γιὰ δίδυμο ἀδελφό του. Ἦταν καὶ οἱ δυὸ ψηλοί, εὔρωστοι καὶ μὲ μακρὺ στριμμένο μουστάκι. Πάνω στοὺς ὤμους φοροῦσαν παλτὰ πράσινα καὶ τριμμένες ρεπούμπλικες καὶ ὁ καθένας κρατοῦσε στὸ χέρι καὶ ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέμα. Ὁ Ρομπέρτι κύτταξε τριγύρω του λίγο ἔκπληκτος.

— Μὲ λένε Ροζάριο Ρομπέρτι, εἶπε μειδιῶντας. Πήρατε τὰ γράμματα μὲ τὰ λεφτα ; Τὸν ἔχετε τὸν λογαριασμό μου ;

Ὁ κ. Μῆρς τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Χαίρω ποὺ σᾶς ἐγνώρισα κ. Ρομπέρτι. Ἔστειλα ἕναν ὑπάλληλο νὰ φέρη τοὺς λογαριασμούς σας.

Ὁ Ρομπέρτι ἐμειδίασε. Εἶχε θαυμάσια δόντια.

— Ἀγάλια, ἀγάλια, εἶπε. Τί βιάζεσθε; Ἀφοῦ τὸν ἔχετε τὸν λογαριασμό, τί ἀνάγκη νὰ βιάζεσθε. Ξέχασα νὰ σᾶς συστήσω τὸν Τζό. Εἶναι ἀδελφός μου ὁ Τζό, ἀδελφός μου καὶ συνεταῖρος μου

Ὁ Τζὸ ἐμειδίασε κι' αὐτός. Εἶχε κι' αὐτὸς θαυμάσια δόντια καὶ μαῦρα διαπεραστικὰ μάτια.

Ὁ Ροζάριο πλησίασε τὸν κ. Μῆρς.

— Ἐσὺ εἶσαι ποὺ φυλᾶς τὰ λεφτά μου; τὸν ρώτησε.

Ὁ κ. Μῆρς ἐμειδίασε.

— Ὅλοι μας τὰ φυλᾶμε.

— Γιὰ φαντάσου ! ἔκαμε ὁ Ροζάριο. Στὸν τόπο σας κάθε Τράπεζα ἔχει ἕνα σωρὸ ἀνθρώπους. Στὰ δικά μας μέρη ἕνας ἄνθρωπος φτάνει. Ἔχουμε ἄλλες συνήθειες στὸν τόπο μας. Ὅταν μοῦ κάνης ἕνα καλό, σοῦ κάνω κι' ἐγὼ ἕνα καλό. Ἐσεῖς μᾶς φυλᾶτε τὰ λεφτά μας. Γι' αὐτὸ ἐγώ, κι' ὁ Τζό, σκεφθήκαμε νὰ σᾶς κάνουμε ἕνα δῶρο. Ὄχι μονάχα στὸν κύριο διευθυντή, ἀλλὰ σὲ ὅλους. Γιὰ δεῖξε τὸ δῶρο, Τζό.

— Ἀμέσως, εἶπε ὁ Τζό.

Καὶ μειδιῶντας πάντα, πῆρε τὰ δυὸ δέματα καὶ τὰ ἄφησε στὸ διπλανὸ τραπέζι. Ὅλοι τὸν περιεκύκλωσαν καὶ ἐσχημάτισαν ἕνα ἡμικύκλιο, γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι. Μόνο ὁ κ. Μῆρς ἔμεινε κοντὰ στὸν Ροζάριο, ποὺ μειδιοῦσε ἀκόμη, εὐχαριστημένος σὰν μεγάλο παιδί.

Ὅ,τι συνέβη ἔπειτα, ἔγινε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα. Ὁ Τζὸ ἐξεδίπλωσε τὸ δέμα, ἔβγαλε ἕνα κουτὶ καὶ ἔπειτα, ἀποτόμως ἔχωσε τὰ χέρια του στὸ κουτί. Μὲ τὸ ἕνα πῆρε μιὰ μάσκα ἀσφυξιογόνων καὶ τὴν φόρεσε βιαστικά. Μὲ τὸ ἄλλο ἔβγαλε δυὸ βόμβες δακρυογόνων καὶ τὶς ἔσπασε στὸ πάτωμα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ροζάριο ἔβγαλε μιὰ παρόμοια μάσκα ἀπὸ τὸ ἄλλο κουτὶ καὶ ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὴν τσέπη του. Φόρεσε τὴν μάσκα, καὶ ἠπείλησε μὲ τὸ περίστροφο τὸν κ. Μῆρς, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ πάη στὸ μέρος ὅπου εἶχαν σπάσει ἡ βόμβες μὲ τὰ δακρυγόνα.

Ἔπειτα, μὲ ὅλη τους τὴν ἡσυχία, οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐμάζεψαν τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔκρυψαν στὰ δέματα καὶ στὶς τσέπες τους.

Στὴν Τράπεζα Μῆρς ὑπάρχει ἀκόμη καὶ σήμερα ἕνας ἀνοικτὸς λογαριασμὸς μὲ τὴ σημείωσι : Ροζάριο Ρομπέρτι, ἀγνώστου διαμονῆς.

ΤΖΕΪΜΣ ΦΡΑΝΣΙΣ ΜΠΟΝΝΕΛ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Μιὰ βόλτα μὲ τὴν πράσινη κούρσα

ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Αὐτὸ τὸν τελευταῖον καιρὸ ὁ Νῖκος εἶχε ἀποθετήσει τὰ αἰσθήματά του σὲ μιὰ ὡμορφη καὶ χαριτωμένη πεταλουδίτσα, ποὺ τὴν ἔλεγαν Νίνα. Ὁ Νῖκος ἦταν ἕνας χαρακτῆρας ἀπόλυτα αἰσθηματικὸς καὶ ὅταν ἀγαποῦσε, ἔπαιρνε τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴ σοβαρή του ὄψι. Πρὸ παντός, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ τρυφερὰ λόγια, τοὺς θερμοὺς ὅρκους καὶ τὰ ρωμάντσα κάτω ἀπὸ τοὺς ἴσκιους τῶν δένδρων κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὶς μαγευτικὲς δύσεις τοῦ ἡλίου—προσφορὲς ποὺ δὲν στοίχιζαν τίποτα—ἤθελε νὰ χαρίζη στὴν γυναῖκα ποὺ κάθε φορὰ ἀγαποῦσε καὶ μερικὲς ἄλλες χαρές, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ δὲν εἶναι ἐντελῶς ἀνέξοδες. Παραδείγματος χάριν, ἕνα ρολογάκι τοῦ χεριοῦ, ἕνα ἐπιχρυσωμένο δαχτυλίδι, μιὰ κομψὴ πουντριέρα, ἕνα καλὸ γεῦμα μὲ πλῆρες μενοῦ, μιὰ θέσι στὸ σινεμά, μιὰ βαρκάδα στὸ Φάληρο ἢ ὅ,τι ἄλλο εἶχε ἐφευρεθῆ γιὰ νὰ προξενῆ μικρὲς χαρὲς σὲ μεγάλες καρδιές.

Μὰ ὁ Νῖκος δὲν τὰ πήγαινε καὶ τόσο καλὰ μὲ τὰ οἰκονομικὰ ζητήματα. Ὁ μισθός του δὲν τοῦ ἐπαρκοῦσε γιὰ νὰ προσφέρη αὐτὴ τὴν ὑποψία τῆς μεγάλης ζωῆς στὴν ἑκάστοτε ἀγαπημένη του καὶ ὅταν κατώρθωνε νὰ ἐξοικονομήση κάτι ποὺ θὰ τοῦ ἐπέτρεπε μιὰ θυσία ἀπὸ ὅσες ἀναφέραμε, θεωροῦσε τὸν ἑαυτό του σὰν τὸν πιὸ εὐτυχισμένο ἄνθρωπο τοῦ κόσμου.

Τώρα μὲ τὴν ἱστορία τῆς Νίνας, προσπαθοῦσε νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἦταν δυνατόν, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήση. Ἤθελε νὰ βλέπη στὰ μάτια της τὴ λάμψι μιᾶς χαρᾶς καὶ ἤθελε νὰ τὴ νοιώθη ἐντελῶς εὐχαριστημένη κοντά του. Πρὸς τὸ παρόν, ἐπειδὴ τὸ χρῆμα κυκλοφορεῖ μὲ μιὰ ἀχαρακτήριστη ἀνισότητα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπειδὴ ὁ Νῖκος ἀνῆκε στὴν τάξι ἐκείνων ποὺ ἀδικοῦνται στὴν κατανομὴ τῶν μερίδων, δὲν μποροῦσε, στὸ κεφάλαιο τῶν ἐκδρομῶν νὰ προσφέρη ἄλλο μεταφορικὸ μέσο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τρὰμ ἢ τὸ λεωφορεῖο.

Ὅταν ἔβλεπε ὅμως τὶς πολυτελεῖς κοῦρσες νὰ τρέχουν στὴ λεωφόρο, ἔνοιωθε τὴ σφοδρὴ ἐπιθυμία νὰ προσφέρη κι' αὐτὸς μιὰ τέτοια χαρὰ στὴ φιλεναδίτσα του. Μὰ πῶς ;

* * *

Εὐτυχῶς, ὑπάρχει θεὸς καὶ γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους.

Ἕνα ἀπόγευμα, ἐνῷ περπατοῦσε μόνος του, εἶδε σταματημένο ἔξω ἀπὸ ἕνα πρατήριο βενζίνης μιὰ καινούργια πράσινη κοῦρσα, ποὺ ἄστραφτε ἀπὸ τὴν πολυτέλεια. Ἡ ἀεροδυναμική της γραμμὴ τοῦ ἐκίνησε τὸν θαυμασμὸ καὶ πλησίασε γιὰ νὰ τὴ μελετήση κι' ἀπὸ κοντά. Ξαφνικά, ρίχνοντας τὰ βλέμματά του στὴ θέσι τοῦ σωφέρ, δοκίμασε μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι, ἀναγνώρισε ἕνα παληό του φίλο.

—Βρὲ Λεωνίδα ! Ἐσύ !

—Νῖκο!... Ἐσύ !...

—Πόσον καιρὸ ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ. Τί ἔγινες;

—Ἄς τα... περιπέτειες..

—Δηλαδή ;

—Κληρονόμησα κάποιο θεῖο μου, ποὺ εἶχε τὴν εὐγενῆ καλωσύνη νὰ τὰ τινάξη πρὸ ὀχτὼ μηνῶν.

—Τὰ συγχαρητήριά μου. Ὥστε πῆρες παραδάκι, αἴ ;

—Ἀρκετό.

—Καὶ ἡ κοῦρσα δική σου εἶναι ;

—Δική μου. Τὴν ἀγόρασα πρὸ δύο μηνῶν.

—Καὶ πάλι τὰ συγχαρητήριά μου.

—Ἔλα μέσα νὰ σὲ πάω μιὰ βόλτα.

Δὲν χρειάστηκε δεύτερη πρόσκλησι. Ὁ Νῖκος ἦταν κιόλας καθισμένος δίπλα στὸ φίλο του καὶ σὲ λίγο κουβέντιαζαν καθισμένοι στὸ τραπέζι ἑνὸς ἐξοχικοῦ μπάρ.

—Ὥστε δική σου εἶναι, λοιπόν, ἡ κοῦρσα:

—Ναί, δική μου.

—Μπάβο Λεωνίδα... Ὁ θεὸς σ' ἔστειλε στὸ δρόμο μου.

—Γιατί ·

—Θὰ σοῦ ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι. Γιὰ μένα μεγάλη. Γιὰ σένα δὲν εἶναι τίποτα.

—Ὅ,τι θέλεις.

— Ἔχω μιὰ φιλενάδα ποὺ τὴν ἀγαπῶ τρελλά.

—Ὅπως πάντα.

— Θὰ ἤθελα, λοιπόν, νὰ τῆς προσφέρω ἕνα περίπατο μὲ αὐτοκίνητο σὲ μιὰ ἐξοχή. Θὰ εὐχαριστηθῆ τόσο ἡ καϋμένη... Πιστεύω ὅτι δὲν θὰ μοῦ χαλάσης τὸ χατῆρι.

—Ἀστειεύεσαι ; Πότε θέλεις ;

—Αὔριο τὸ ἀπόγευμα.... Κατὰ τὶς πέντε.

—Σύμφωνοι. Αὔριο στὶς πέντε θὰ σὲ περιμένω ἐγὼ καὶ ἡ κοῦρσα μου, πίσω ἀπ' τὴν Ἀκαδημία. Φέρε τὴ φιλεναδίτσα σου καὶ πᾶμε ὅπου θέλεις.

—Λεωνίδα μου, εἶμαι καταϋποχρεωμένος...

* * *

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἄλλης ἡμέρας, στὶς πέντε ἀκριβῶς, ὁ Λεωνίδας, ἡ κοῦρσα, ὁ Νῖκος καὶ ἡ Νίτσα βρέθηκαν στὸ ἴδιο μέρος. Ἡ Νίνα θαύμαζε τὸ ὤμορφο αὐτοκίνητο, ὁ Λεωνίδας θαύμαζε τὴν ὤμορφη Νίνα καὶ ὁ Νῖκος εὕρισκε πῶς ὁ κόσμος εἶναι ὡραῖος. Σὲ λίγο ἔτρεχαν μὲ 80 χιλιόμετρα τὴν ὥρα στὶς ἐξοχὲς τῆς Ἀττικῆς. Στὸ πρόσωπο τῆς Νίνας ἦταν ζωγραφισμένος ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ὁ Νῖκος πετοῦσε ἀπὸ εὐτυχία. Ὅταν ἀργὰ τὸ βράδυ ἐγύρισαν στὴν Ἀθήνα, ἀφοῦ ὤργωσαν ὅλους τοὺς δρόμους τῆς Ἀττικῆς, ὁ Νῖκος εὐχαρίστησε καὶ πάλι τὸν φίλο του:.

—Λεωνίδα μου, εἶμαι καταϋποχρεωμένος.

—Μὰ τί λές, ἀδερφέ! ὁποτε θέλεις τὸ αὐτοκίνητό μου εἶναι στὴ διάθεσί σου....

* * *

Πέρασαν μερικὲς μέρες ἔπειτα ἀπὸ τὶς γοητευτικὲς ἐκεῖνες διαδρομές. Ὁ Νῖκος εἶχε ἀρχίσει νὰ νοιώθη λιγώτερη εὐτυχία. Ἡ Νίνα δὲν ἦταν ὅπως ἄλλοτε πρόθυμη καὶ καλὴ μαζύ του. Βιαζόταν νὰ ἐπιστρέψη γρήγορα γιὰ νὰ μὴ τὴ μαλώσουν τάχα στὸ σπίτι, δὲν εἶχε κέφι γιὰ αἰσθηματικὲς κουβέντες, καὶ τὰ ραντεβοῦ τὰ εἶχε ἀραιώσει. Σὲ ἕνα δυὸ μάλιστα εἶχε λείψει, μὲ μιὰ... ἀδικαιολόγητη δικαιολογία.

Στὸ τελευταῖο ραντεβοῦ ὅμως εἶχε φέρει καὶ τὸν κεραυνὸ μαζύ της. Ἔπρεπε νὰ διακοποῦν ἡ σχέσεις τους. Ὡς ἐδῶ ἦταν.

—Μὰ γιατί ἀγάπη μου ; Γιατί ;

—Ὑπάρχουν σοβαροὶ οἰκογενειακοὶ λόγοι, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τοὺς πῶ.,

Παρακάλεσε, ἔκλαψε, μὰ τοῦ κάκου. Ἡ Νίνα ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν ξανάρθη κι' ὁ Νῖκος ἔγινε δυστυχισμένος.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ ἄτυχος ἐρωτευμένος τραβοῦσε καταμόναχος στὶς ἐρημιές, μακρυὰ ἀπ' τὸ θόρυβο καὶ τὴν πολυκοσμία, γιὰ νὰ μείνη μόνος μὲ τὸν πόνο του. Ζητοῦσε παρηγοριὰ ἀπὸ τὸ τραγοῦδι τοῦ δάσους κι' ἀπὸ τὰ κύματα τῆς θάλασσας ποὺ ἔσκαζαν μελαγχολικὰ στὶς ἀκρογιαλιές. Φυσικὰ ἐπήγαινε μὲ τὰ πόδια... Καὶ πάντα ἀναρωτιόταν :

—«Γιατί ἆρα γε ; Γιατί ;...

Μὰ τίποτα στὸν κόσμο δὲν μένει ἀναπάντητο. Κι' ἔτσι ἕν' ἀπόγευμα ὁ Νῖκος ἐπῆρε τὴν ἀπόκρισι ποὺ ζητοῦσε. Ἐγύριζε πρὸς τὴν πόλι, ἀπὸ μιὰ ἐρημικὴ ἐξοχή, ὅπου εἶχε πάει γιὰ νὰ μελαγχολήση. Ἦταν ἀφηρημένος καὶ περπατοῦσε στὴ μέση τοῦ δρόμου χωρὶς νὰ δίνη προσοχὴ στ' αὐτοκίνητα ποὺ περνοῦσαν καὶ κόρναραν. Κι' ἔτσι δὲν εἶδε ἕνα αὐτοκίνητο—μιὰ πράσινη κοῦρσα—ποὺ ἐρχόταν κατὰ πάνω του, ἀπὸ τὴ στροφὴ τοῦ δρόμου. Ὁ σωφὲρ μόλις ἐπρόφθασε νὰ σταματήση σὲ ἀπόστασι δυὸ βημάτων ἀπὸ τὸν ἀπρόσεχτο διαβάτη.

—Κουφὸς εἶσαι βρέ ; ἐφώναξε ὁ σωφέρ.

Ὁ Νῖκος ἐγύρισε κι' ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Γνώρισε τὴν πράσινη κοῦρσα, γνώρισε τὸ φίλο του τὸ Λεωνίδα καὶ δίπλα του εἶδε καὶ τὴ Νίνα. Τότε κατάλαβε.

—Ὥστε ἔτσι Λεωνίδα ; εἶπε. Μοῦ τὴν πῆρες τὴ Νίνα ;

—Ἐγώ; ὄχι, ἀπάντησε ὁ Λεωνίδας. Μόνη της ἦρθε.

Τότε πετάχτηκε ἐκείνη καὶ εἶπε :

—Ἄκουσέ με Νῖκο. Ὅταν ἤμουνα μαζύ σου πηγαίναμε πάντα στὴν ἐξοχὴ μὲ τὰ πόδια καὶ κινδυνεύαμε νὰ μᾶς κόψουν τ' αὐτοκίνητα. Ἐνῷ τώρα ἐγὼ εἶμαι ἐξησφαλισμένη. Δὲν διατρέχω τὸν κίνδυνο νὰ μὲ κόψουν, ἀλλὰ ἂν συμβῆ κανένα δυστύχημα, ἐκεῖνος ποὺ θὰ βρεθῆ κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες δὲν θᾶμαι ἐγώ.

—Μάλιστα, ψιθύρισε ὁ Νῖκος Μπορεῖ νὰ εἶμαι ἐγώ. Μὲ συγχωρεῖς ποὺ δὲν ἐστάθηκα νὰ μὲ κόψης, ἀγαπητή μου. Ἐπιφυλάσσομαι ἄλλη φορὰ νὰ μὴ σοῦ χαλάσω τὸ χατῆρι.

Ὁ Νῖκος κούνησε τὸ κεφάλι του μελαγχολικά... καὶ ψιθύρισε :

—Ποτέ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα .

—Ἄκουσε φίλε μου, εἶπε ὁ Λεωνίδας. Ὅταν δὲν ἔχης αὐτοκίνητο δικό σου, ποτὲ νὰ μὴ μεταχειρίζεσαι τὴν κοῦρσα τοῦ φίλου σου. Αὐτὴ εἶναι μιὰ συμβουλὴ ποὺ δίνω σὲ ὅλους τοὺς χωρὶς αὐτοκίνητο ἐρωτευμένους. Ἀλλοιῶς τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι γιὰ ὅλους τὸ ἴδιο. Δὲν εἴμαστε ἐμεῖς ποὺ παίρνουμε τὶς φιλενάδες σας, ἀλλὰ ἡ κοῦρσες....

—Εὐχαριστῶ Λεωνίδα. Εἶμαι καταϋποχρεωμένος.

—Ἔλα τώρα νὰ σὲ πάω στὴν Ἀθήνα μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

—Ἄς λείπη Λεωνίδα. Προτιμῶ νὰ πάω μὲ τὰ πόδια.

—Ὅπως θέλεις.

Ὁ Λεωνίδας ἐκάθησε στὴ θέσι του. Ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανή, ἀφίνοντας μιὰ ἐξάτμισι βενζίνης ποὺ ἐκάλυψε τὸν καϋμένο τὸ Νῖκο. Ὁ ἄτυχος ἐραστὴς μόλις πρόφθασε νὰ ἰδῆ ἕνα γυναικεῖο χέρι ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κοῦρσας, ποὺ ἔκανε νόημα. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβη ἂν τὸ νόημα αὐτὸ ἦταν ἕνας τελευταῖος ἀποχαιρετισμὸς τῆς Νίνας, ἢ μήπως σινιάλο ὅτι ἐπρόκειτο νὰ στρίψη τὸ αὐτοκίνητο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ! Ο ΠΟΛΕΜΟΣ!

Τί ἐξοδεύουν αἱ ἑπτὰ μεγάλαι δυνάμεις γιὰ τοὺς πολεμικοὺς ἐξοπλισμούς των.— 2.860.000 δραχμῶν σὲ κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας ! — Ὑπάρχει κίτρινος κίνδυνος ; — Ἡ φρικαλεότης ἑνὸς μέλλοντος πολέμου.

Ἡ ἑπτὰ Μεγάλες Δυνάμεις — Ἀγγλία, Γαλλία, Ἀμερική, Ἰαπωνία, Γερμανία, Ἰταλία καὶ Ρωσσία—διαθέτουν σήμερα γιὰ τοὺς ἐξοπλισμούς των ποσὰ πενταπλάσια ἐκείνων ποὺ διέθεταν στὰ 1914. Τὸ σύνολον τῶν πολεμικῶν δαπανῶν τους ἀνήρχετο στὰ 1914 σὲ 442 ἑκατομμύρια στερλίνες· στὰ 1931, τὸ ποσὸν αὐτὸ ἔφθασε τὰ 563 ἑκατομμύρια λίρες· καὶ σήμερα ὑπερβαίνει τὰ 2 δισεκατομμύρια 290 ἑκατομμύρια ἀγγλικὲς λίρες !....

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀκριβεῖς, μολονότι ἡ Ἰαπωνία, ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία ἀποκρύπτουν τὴν πραγματικὴ ἔκτασι τῶν πολεμικῶν παρασκευῶν τους. Πρώτη στοὺς ἐξοπλισμοὺς ἔρχεται ἡ Γερμανία, ἡ ὁποία διέθετε γιὰ τὴν ἄμυνά της 95 ἑκατομμύρια λίρες στὰ 1914, 42 ἑκατομμύρια στὰ 1931 καὶ 940 ἑκατομμύρια στὰ 1936 ! Ἡ Ρωσσία ξώδεψε γιὰ τοὺς ἐξοπλισμούς της 92 ἑκατομμύρια λίρες στὰ 1914, 134 ἑκατομμύρια στὰ 1931, καὶ προβλέπεται ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ θ' ἀνέλθη σὲ 185 ἑκατομμύρια τὸ προσεχὲς ἔτος.

Καὶ ἡ Ἀγγλία, τὸ κράτος δηλαδὴ ποὺ θεωρεῖται τὸ ἰσχυρότερο τοῦ κόσμου ἀπὸ πολεμικῆς ἀπόψεως ;

Ἡ Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία διέθετε στὰ 1914 γιὰ τὴν ἄμυνά της 72 ἑκατομμύρια λίρες: στὰ 1931, 92 ἑκατομμύρια. Ἤδη ὁ προϋπολογισμός της ἀναγράφει γιὰ τὸ 1936 πίστωσι 161 ἑκατομμυρίων λιρῶν γιὰ τοὺς ἐξοπλισμούς της.

Ἡ Ἰταλία ξώδεψε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ τρέχοντος ἔτους 150 ἑκατομμύρια ἀγγλικῶν λιρῶν ἔναντι τῶν 37 ἑκατομμυρίων τοῦ 1914.

Τέλος, ἡ Ἰαπωνία, ἡ ὁποία στὰ 1914 διέθετε 19 μονάχα ἑκατομμύρια λιρῶν γιὰ τὸν αὐτὸν σκοπό, ἐδαπάνησε ἐφέτος 60 ἑκατομμύρια λιρῶν, γιὰ τὴν δημιουργία, ἰδίως, κραταιοῦ στόλου.

Ἐπαναλαμβάνουμε, ὅμως, ὅτι οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ δὲν πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ἀπολύτως ἀκριβεῖς. Ὁ ὑπολογισμός, λόγου χάριν, τῶν πολεμικῶν δαπανῶν τῆς Ρωσσίας ἔγινε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἀναφέρονται στὶς στατιστικὲς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ., ἡ δὲ λίρα ὑπελογίσθη πρὸς 25 ρούβλια. Ἀλλ' ἂν λάβουμε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι ἡ ἀγοραστικὴ δύναμις τοῦ ρουβλίου εἶναι στὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας κατωτέρα τῆς ἐπισήμου τιμῆς, καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ πολεμικὲς προπαρασκευὲς τῆς Ρωσσίας στοιχίζουν πολλὰ περισσότερα. Κάτι ἀνάλογον συμβαίνει—σὲ μικροτέρα, ὅμως, κλίμακα [illegible] Γερμανία. Ὅσον [illegible] εἶνε δύσκολο, [illegible] νὰ ὑπολογισθοῦν ἐπακριβῶς [illegible] δαπάνες γιὰ τὴν ἄ[illegible] [illegible]νά της, λόγῳ τῶν [illegible] [illegible]αστίων ἐκτάκτων [illegible]

εἶναι τώρα πάνοπλοι [illegible] [illegible]σσία εἶνε ἁπλῶς [illegible] [illegible]μβανομένης ὑπ' ὄ[illegible] [illegible] τῆς ἐκτάσεως τῶν [illegible]

Ὁ στρατάρχης τοῦ νοτίου συγκροτήματος Τσάνγκ—Κάϊ—Σέκ, ὁ ὁποῖος συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τὰ ἐπαναστατήσαντα στρατεύματα τῆς Κίνας.

Τὰ τεράστια πυροβόλα ἑνὸς Ἀγγλικοῦ ὑπερντρέντνωτ.

[illegible] μὲ τὴν αἰθιοπικὴ ἐκστρατεία. Πάντως, μποροῦμε νὰ ὑπολογίσουμε κατὰ προσέγγισιν ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ δὲν θὰ εἶναι κατώτερον τῶν 150 ἑκατομμυρίων λιρῶν, γιὰ τὸ τρέχον ἔτος.

Πρέπει νὰ προσελκύση ἰδιαιτέρως τὴν προσοχή μας τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἰαπωνία, παραβαλλομένη μὲ τὰς ὑπολοίπους ἕξη Μεγάλας Δυνάμεις στὸ κεφάλαιο τῶν ἐξοπλισμῶν, δίνει τὴν ἐντύπωσιν φιλειρηνικοῦ μᾶλλον κράτους. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῦ ἔγκειται ὁ περιλάλητος Κίτρινος Κίνδυνος, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χυθῇ τόση μελάνη ; Ὡστόσο ἂς μὴ λησμονοῦμεν ὅτι τὰ ἐργατικὰ ἡμερομίσθια εἶναι τόσον χαμηλὰ στὴν Ἰαπωνία καὶ ἡ πρῶτες ὗλες στοιχίζουν ἐκεῖ τόσον φθηνά, ὥστε μὲ 60 ἑκατομμύρια λιρῶν ἡ χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος ἡλίου μπορεῖ νὰ προβῇ σ' ἐξοπλισμοὺς ποὺ θὰ στοίχιζαν σ' ἄλλο κράτος τὰ τριπλάσια, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε καὶ περισσότερα !

Ἂν συγκρίνουμε τὰ ποσὰ ποὺ διαθέτει κάθε κράτος γιὰ τοὺς ἐξοπλισμούς του ἐν σχέσει πρὸς τὸν πληθυσμό του, παρατηροῦμε ὅτι ἡ Γερμανία

[illegible]μορφα στρατεύματα τῆς Κίνας, βαδίζοντα κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν. (Φωτογραφία μεταβιβασθεῖσα ἀεροπορικῶς μέσῳ Βερολίνου).

Ὁ πληθυσμὸς τῆς Γερμανίας ἀποτελεῖ τὰ 11.8 % τοῦ συνολικοῦ πληθυ- ἔρχεται πρώτη στὸ ἐπίπεδο τῶν πολε- σμοῦ τῶν ἑπτὰ Μεγάλων Δυνάμεων καὶ ἡ πολεμικὲς δαπάνες της ἀντιπροσωπεύουν τὰ 41 % τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ ποὺ διαθέτουν τὰ κράτη αὐτὰ γιὰ τὴν ἄμυνά των. Ἡ Ρωσσία μὲ πληθυσμὸ ἀντιπροσωπεύοντα τὰ 29.8 % τοῦ συνόλου, ξοδεύει γιὰ τοὺς ἐξοπλισμούς της τὰ 28 % τοῦ συνολικοῦ ποσοῦ. Προκειμένου γιὰ τὴν Ἀμερική, οἱ ἀριθμοὶ εἶναι οἱ ἑξῆς : Πληθυσμὸς 22.5 %, πολεμικαὶ δαπάναι 8.8 %. Ἰαπωνία : Πληθυσμὸς 12.3 %, δαπάναι 2.6 %. Ἀγγλία : Πληθυσμὸς 8.3 %, δαπάναι 7 %. Γαλλία : Πληθυσμὸς 7.4 %, δαπάναι 8.1 %. Ἰταλία : Πληθυσμὸς 7.6 %, δαπάναι 6.6 %.

Γιὰ νὰ ἐξοπλίζωνται τόσον ἐντατικὰ τὰ κράτη αὐτά, θὰ πῇ ὅτι «κάτι συμβαίνει». Καὶ δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι, τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ ἀπειλὴ ἑνὸς νέου πολέμου, τρομερωτέρου καὶ ἀπὸ τὸν παγκόσμιο τοῦ 1914, ἐπικρέμαται σὰν ἐφιάλτης πάνω ἀπὸ τὰ πολιτισμένα κράτη.

Οἱ δύο πρόσφατοι πόλεμοι—ὁ Ἰταλοαιθιοπικὸς καὶ ἐμφύλιος σπαραγμὸς τῆς Ἱσπανίας—δὲν μπόρεσαν οὔτε ἀμυδρὰν ἰδέαν νὰ μᾶς δώσουν περὶ τῆς φρικαλεότητος τοῦ προσεχοῦς πολέμου. Καὶ τοῦτο διότι καὶ στὴν μιὰν καὶ στὴν ἄλλη περίπτωσι δὲν ἐχρησιμοποιήθησαν ὅλα τὰ νεώτατα πολεμικὰ μέσα. Μονάχα στὴν Ἀμερική, ἀπὸ τὰ 1922 ἕως τὰ 1929, τὰ ἐργοστάσια παρήγαγον μηνιαίως 20 μέχρι 30 ἑκατομμύρια βαρελίων διαφόρων ἀερίων. Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ σχηματίσουμε γνώμη γιὰ τὸν γοργὸ ρυθμὸ μὲ τὸν ὁποῖον συνεχίζονται ἡ πολεμικὲς προπαρασκευὲς σ' ὅλον τὸν κόσμο. Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε, ὅμως, καὶ ἕνα ἄλλο παράδειγμα πιὸ καταπληκτικό :

Τὰ τελευταῖα δεκαπέντε χρόνια, ἡ βιομηχανία τῶν κουτιῶν γιὰ κονσέρβες χρησιμοποιεῖ μηχανήματα ἱκανὰ νὰ μεταβάλλουν ἐτησίως 700 χιλιάδες τόννους μετάλλου σὲ κομψὰ κουτιά. Ἂν ὅμως παραστῇ ἀνάγκη, τὰ ἴδια αὐτὰ μηχανήματα θὰ παύσουν νὰ κατασκευάζουν ἀθωότατα κουτιὰ γιὰ κονσέρβες, γιὰ ν' ἀφοσιωθοῦν ἀποκλειστικὰ στὴν κατασκευὴ τηλεβόλων !

Σήμερα, ὅλα τὰ πολιτισμένα κράτη θεωροῦν ζήτημα φιλοτιμίας νὰ μὴ ὑστερήσουν τῶν ἄλλων στὸ κεφάλαιον τῶν ἐξοπλισμῶν. Κ' ἐξοπλίζονται ἄλλοτε φανερὰ καὶ ἄλλοτε κρυφά.

Καί, γιὰ νὰ τελειώνουμε, θὰ σᾶς παραθέσουμε ὡρισμένους ἀριθμούς, ποὺ μιλοῦν τόσον εὔγλωττα ὅσον καί.. τὰ στόμια τῶν τηλεβόλων :

Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀριθμῶν ποὺ ἀναφέραμε παραπάνω, μποροῦμε νὰ ὑπολογίσουμε ὅτι ἡ ἑπτὰ Μεγάλες Δυνάμεις τοῦ Κόσμου διαθέτουν σήμερα γιὰ τοὺς ἐξοπλισμούς των τέσσερα δισεκατομμύρια διακόσια εἴκοσι πέντε ἑκατομμύρια ἑλληνικῶν δραχμῶν ἡμερησίως, δηλαδὴ ΔΥΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΟΚΤΑΚΟΣΙΕΣ ΕΞΗΝΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΡΑΧΜΩΝ, ΣΕ ΚΑΘΕ ΛΕΠΤΟ ΤΗΣ ΩΡΑΣ !....

Ὑπολογίσατε πόσα λεπτὰ τῆς ὥρας διαθέσατε γιὰ νὰ διαβάσετε τὸ κομμάτι καὶ θὰ βρῆτε πόσα ἑκατομμύρια δραχμῶν ἐδαπανήθησαν ἐν τῷ μεταξὺ γιὰ ἐξοπλισμοὺς καὶ ὅλα αὐτὰ εἴκοσι μονάχα χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμο ποὺ τὸν θεωρούσαμε ὅλοι τὸν τελευταῖον τῆς ἀνθρωπότητος !

Ὁ ἐπαναστάτης στρατηγὸς Τσάνγκ-Σεῦ-Λιάο, υἱὸς τοῦ φονευθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰάπωνος στρατηγοῦ Τσὰν-Τσὸ-Λίν.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ μεσονύκτιον τοῦ Σαβάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν δι' ἐκτάκτου ἁμαξοστοιχίας ἀνεχώρησαν εἰς Λάρισαν ἵνα παραστοῦν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῶν ὁριστικῶν ἔργων τοῦ Πηνειοῦ ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεύς, ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων, ὁ κ. ὑφυπουργὸς τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου καὶ ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἀγγλίας κ. Οὐατερλόου.

Ὁ κ. Οὐατερλόου παρεκλήθη νὰ παραστῇ εἰς τὰ ἐγκαίνια διότι ἡ ἀνάδοχος τῶν ἔργων Ἑταιρεία — ἡ Μτοὺτ — εἶναι ἀγγλική.

Εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν προέπεμψαν τὴν Α.Μ. τὸν Βασιλέα καὶ τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, αἱ ἀρχαὶ καὶ πλῆθος κόσμου.

* * *

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἡ διανομὴ βοηθημάτων εἰς τοὺς ἀνέργους καὶ τοὺς ἀπόρους. Θὰ διανεμηθοῦν ἐν συνόλῳ περὶ τὰ 8 ἑκατομ. δραχμῶν. Ἐκ τούτων 2.000.000 ὑπὲρ τῶν ἀναπήρων, 1.500.000 ὑπὲρ τῶν ἀνέργων Ἀθηνῶν—Πειραιῶς, 1.000.000 τῶν ἐπαρχιῶν, 1.000.000 ὑπὲρ τῶν ἀπόρων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ 2.375.000 ὑπὲρ τῶν ἀπόρων τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκήπισσα Εἰρήνη ἐπεσκέφθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα τὴν Ὑγειονομικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν καὶ τὴν Πρότυπον Ὀργάνωσιν Ἀμπελοκήπων. Ἡ πριγκήπισσα παρέμεινε ἐπὶ δύο περίπου ὥρας εἰς τὰ ἱδρύματα, ἐπέδειξε δὲ δι' αὐτὰ μέγιστον ἐνδιαφέρον.

Ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἀντὶς - Ἀμπέμπα, λόγῳ τῆς σπουδαιότητος τῶν συμφερόντων τῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ ὁμογενῶν.

—Κατὰ πληροφορίας ἐκ Βερροίας, οἱ ἐκεῖ Γεωργικοὶ Συναιτερισμοὶ ἀπεφάσισαν νὰ προσφέρουν εἰς τὸ Κράτος ἓν πολεμικὸν ἀεροπλάνον.

—Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὁμιλῶν εἰς ἀντιπρόσωπον ἐφημερίδος τῆς Αἰγύπτου ἀνέφερε σχετικῶς πρὸς τὸν ἔξω Ἑλληνισμὸν τὰ ἑξῆς :

—Ὁ Αἰγυπτιώτης Ἑλληνισμὸς δικαιοῦται ν' ἀναμένῃ ἀπὸ τὸ Κέντρον πᾶσαν δυνατὴν ἀρωγήν. Ἐκτὸς τῆς ἐπιτοπίου συνεργασίας, θὰ διαθέσωμεν καὶ τὴν σύμπραξιν τῶν δυναμένων νὰ ἔχουν γνώμην ἐπὶ τῶν συμφερόντων αὐτῶν, εἴτε λόγῳ εἰδικεύσεως, εἴτε λόγῳ πείρας. Ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως, δύνασθε νὰ εἴπητε εἰς τὸν Ἑλληνισμὸν τῆς Αἰγύπτου ὅτι ἐργαζόμεθα κι' ἐλπίζωμεν νὰ καταστήσωμεν τὴν κοινὴν Πατρίδα τοιαύτην, ὥστε νὰ χαίρεται μὲν ὁ Ἑλληνισμὸς δι' αὐτήν, νὰ γνωρίζῃ δὲ πεποιθότως ὅτι δύναται νὰ στηριχθῇ εἰς αὐτὴν καὶ νὰ ἐλπίσῃ ἐν ἀνάγκῃ πᾶσαν ἠθικὴν ἀρωγὴν κι' ἐνίσχυσιν. Τότε Κράτος, συγχρονισμένο, νοικοκυρευμένο καὶ φυσικὰ στοργικόν, κι' ἐπιτοπίως θὰ δύναται νὰ παράσχῃ προστασίαν καὶ βοήθειαν εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῆς.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Εἰς τὴν ἐξωτερικὴν κατάστασιν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐσημειώθησαν ἀρκετὰ ζητήματα μεγάλου ἐνδιαφέροντος.

Τὸ κυριώτατον τούτων ὑπῆρξεν τὸ στρατιωτικὸν κίνημα τῆς Κίνας, τὸ ὁποῖον εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἀπεδόθη εἰς ἐξωτερικὸν δάκτυλον καὶ συγκεκριμένως εἰς τὰ Σόβιετ.

Ἐγράφη σχετικῶς ὅτι ἀπὸ καιροῦ διεξήγοντο μυστικαὶ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τοῦ στρατάρχου Τσὰγκ - Κάϊ-Σὲκ καὶ τοῦ Μάο - Τσὲ-Τούγκ τοῦ «Λένιν τῆς Κίνας» καὶ ἀρχηγοῦ τῶν κινεζικῶν κομμουνιστικῶν στρατιῶν ὅστις ἐζήτει νὰ πείσῃ τὸν στρατάρχην διὰ τὸν σχηματισμὸν ἑνιαίου μετώπου κατὰ τῆς Ἰαπωνίας. Ἐκ τῶν διαπραγματεύσεων δὲ αὐτῶν ἐδημιούργησαν αἱ προστριβαὶ ποὺ ὡδήγησαν εἰς τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος.

Τὰς τελευταίας ὅμως ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος, ὡς συνάγεται ἐκ τῶν ἐκ Κίνας τηλεγραφημάτων, τὰ γεγονότα ἐσημείωσαν θετικὴν ὕφεσιν, εἰκάζεται δὲ ὅτι ἔληξεν ἤδη ἡ περιπέτεια αὐτὴ τῆς Κίνας. Σχετικῶς ἀνεγράφη ὅτι ὁ στρατηγὸς Τσὰγκ-Κάϊ-Σέκ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγνώσθη ὅτι συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν καὶ ἐτυφεκίσθη, ἀπέστειλε πρὸς τὰς κυβερνητικὰς δυνάμεις ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας γνωρίζει ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐτυφεκίσθη, ἀλλὰ καὶ ὅτι συντόμως θὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος.

Κατόπιν τούτου ἡ Κυβέρνησις ἀνέστειλε τὰς στρατιωτικὰς ἐπιχειρήσεις κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν.

* * *

Τὰ πράγματα εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν εἰς κατάστασιν μᾶλλον στάσιμον. Μάχαι, μᾶλλον μικραί, ἐξακολουθοῦν νὰ συνάπτωνται πέριξ τῆς Μαδρίτης, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν οὐσιαστικὴν βελτίωσιν τῆς θέσεως ἑκατέρων τῶν ἀντιμαχομένων. Ἐνῷ δὲ ἀφ' ἑνὸς ἡ Μαδρίτη δι' ἀνακοινωθέντος ἀγγέλλει ὅτι αἱ ἐπιθέσεις τῶν ἐπαναστατῶν εὑρίσκουν σταθερὰν ἄμυναν τῶν κυβερνητικῶν στρατευμάτων, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνησις ἀγγέλλει ὅτι εἰς τοὺς τομεῖς Ποθουέλλο, Μποαντίλια ντὲ Μόντε καὶ Βάλδε Μορίλιο, αἱ ἐπιχειρήσεις ἀπέβησαν νικηφόροι ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν. Ἐθνικὰ ἀεροπλάνα ἀφ' ἑτέρου ἐνήργησαν ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ κυβερνητικοῦ ἀεροπορικοῦ στόλου τὸν ὁποῖον ἔτρεψαν εἰς φυγήν.

Πρὸς στιγμὴν τὰ ἱσπανικὰ ζητήματα ἠπείλησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα νὰ προσλάβουν ἀπολύτως διεθνῆ χαρακτῆρα εἰς βάρος τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ ἐπελθοῦσα συμφωνία «μὴ ἐπεμβάσεως» ἀπεσόβησε ἀναπόφευκτον Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας κ. Ἤντεν ὁμιλῶν σχετικῶς τὴν νύκτα τῆς Παρασκευῆς εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, εἶπεν ὅτι εὐχὴ ὅλων εἶναι νὰ ἀποκτήσῃ ἡ Ἱσπανία τὴν κυβέρνησιν τὴν ὁποίαν ἐπιθυμεῖ καὶ ὅτι καθῆκον ὅλων τῶν λαῶν εἶναι νὰ παραμείνουν μακρὰν τοῦ ἐν Ἱσπανίᾳ ἀγῶνος.

Αἱ κυβερνήσεις Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας θὰ προτείνουν συνδιαλλαγὴν εἰς τὰς δύο ἐμπολέμους δυνάμεις ἐκ μέρους ἓξ Δυνάμεων, τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἰταλίας, Πορτογαλίας καὶ Σοβιετικῆς Ρωσσίας. Αἱ διαπραγματεύσεις μεταξὺ τῶν ἄνω δυνάμεων καταλήγουσαι εἰς σαφεῖς ὑποδείξεις θὰ ὑποβληθοῦν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος εἰς ἀμφότερα τὰ μέρη τῆς Ἱσπανίας καὶ ἐλπίζεται νὰ γίνουν ἀποδεκταί.

Μία εἰκὼν ἀπὸ τὴν κόλασιν τῆς Μαδρίτης. Ὅλοι οἱ δρόμοι εἶνε ἀνεσκαμμένοι ἀπὸ τὰς ὀβίδας ποὺ ἐκρήγνυνται ἐντὸς αὐτῆς

Ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀγγλικὴν κρίσιν.— Οἱ φωτογράφοι πολιορκοῦν τὸν κ. Μπάλντουϊν κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἀπὸ τὴν Ντάουνιγκ Στρήτ

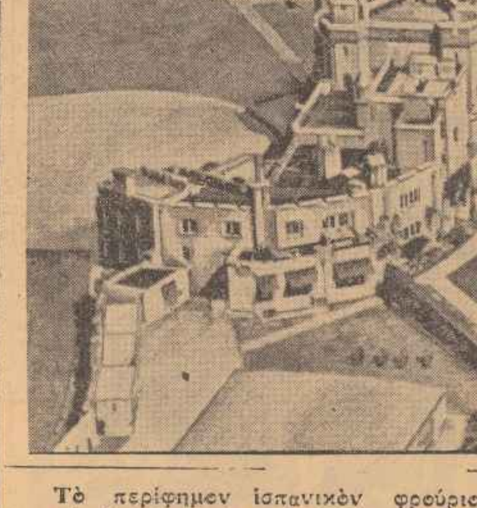

Τὸ περίφημον ἱσπανικὸν φρούριον Μπελβεντέρε, πέριξ τοῦ ὁποίου διεξήχθη κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας σφοδρότατος ἀγών

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισαν αἱ ἐργασίαι τῆς Βαλκανικῆς Τραπεζιτικῆς Διασκέψεως, ἥτις συνεζήτησεν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τοῦ Βαλκανικοῦ συμφώνου. Κατὰ τὴν διάσκεψιν, εἰς τὴν ὁποίαν μετέσχον οἱ διοικηταὶ τῶν Ἐκδοτικῶν Τραπεζῶν τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν τοῦ Συμφώνου, ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν συνέδρων ἀτμόσφαιρα ἀπολύτου ἐγκαρδιότητος καὶ ἀμοιβαία καλὴ πίστις, ἐπιτρέπουσα τὰς καλλιτέρας ἐλπίδας διὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐπίλυσιν ὅλων τῶν ὑπὸ συζήτησιν θεμάτων.

Τὴν Παρασκευὴν οἱ διοικηταὶ τῶν Τραπεζῶν Τουρκίας, Ρουμανίας καὶ Νοτιοσλαυΐας ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Βασιλέως. Τὴν μεσημβρίαν τοῦ Σαββάτου ὁ διοικητὴς τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος κ. Τσουδερὸς παρέθεσε πρὸς τιμὴν τῶν ξένων διοικητῶν πρόγευμα εἰς τὴν Βαρυμπόπην.

Οἱ ξένοι τραπεζῖται ἀνεχώρησαν τὴν Κυριακήν, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν των δὲ ἐξεδόθη τὸ ἀνακοινωθὲν ἐπὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Διασκέψεως.

ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ

Κατ' ἀνακοίνωσιν τῆς Γενικῆς Στατιστικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον 1936 ἡ μὲν εἰσαγωγὴ ἀνῆλθεν εἰς 258.886 τόννους ἀξίας 1.171.530.000 δρ., ἡ δὲ ἐξαγωγὴ εἰς 124.724 τόννους, ἀξίας δρ. 809.699.800. Κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1935 ἡ εἰσαγωγὴ ἀνῆλθεν εἰς 199.042 τόννους ἀξίας 958.593.000 δρ., ἡ δὲ ἐξαγωγὴ εἰς 125.574 τόννους ἀξίας 1.047.024.000 δραχμῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα Ἰανουαρίου—Ὀκτωβρίου 1936 εἰσήχθησαν 2.116.672 τόννοι ἐμπορευμάτων ἀξίας 9.639.269.000 δρ. καὶ ἐξήχθησαν 769.666 τόννοι ἀξίας δρ. 4.755.103.000 ἔναντι 1.973.038 τόννων ἀξίας 8.689.754.000 δρ. εἰσαχθέντων καὶ 703.112 τόννων ἀξίας 5.248.311.000 δραχμῶν, ἐξαχθέντων κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα τοῦ 1935.

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΒΑΜΒΑΚΟΣ

Κατ' ἀνακοίνωσιν ἐκ τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ἐφέτος ἐσπάρησαν μὲ βάμβακα ἐν συνόλῳ 800.000 στρέμματα, ἔναντι 600.000 στρεμμάτων σπαρέντων κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ἡ ἐφετεινὴ ὅμως παραγωγή, λόγῳ τῆς τελευταίας κακοκαιρίας, εἶναι ἡ αὐτὴ μὲ τὴν περυσινήν, ἀνελθοῦσα εἰς 38 ἑκατομμύρια ὀκάδας ἀνεκκοκκίστου ἤτοι 12.000.000 ὀκάδας ἐκκοκκισμένου βάμβακος.

Η ΑΝΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΙΤΗΡΩΝ

Ἡ σημειουμένη ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἀνατίμησις τῶν σιτηρῶν εἰς τὰς διεθνεῖς ἀγορὰς εἶναι γενική. Τόσον εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γερμανίαν ὁ ἄρτος ὑπερετιμήθη κατὰ 10—20% ἐπὶ τῆς μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τιμῆς του.

Ἡ Ἕνωσις τῶν Ἐμπορικῶν καὶ Βιομηχανικῶν Ἐπιμελητηρίων δι' ὑπομνήματός της πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, ἐζήτησε παράτασιν μέχρι 28 Φεβρουαρίου 1937 τῆς ἰσχύος τῶν βιβλιαρίων τοῦ λήγοντος ἑξαμήνου, λόγῳ κυρίως τῆς κατὰ τὴν [illegible] ταύτην οἰκονομικῆς στενότητος τῶν ἐπιχειρ[illegible] ἕνεκα τῶν πολλῶν πληρωμῶν, ὡς φόρων, διπλῶν μισθῶν κλπ. Ἀλλὰ [illegible] αἱ συνεπείᾳ τῶν [illegible] ἑορτῶν ἀργίαι καθιστῶσι δυσχερῆ τὴν παραλαβὴν ἐμπορευμάτων μέχρι τέλους τοῦ ἔτους.

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Του κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Σήμερα δὲν ἔχει κουλούρα, παιδιά μου! Καὶ νὰν τὸ ξέρετε...

—Τὸ ξέρουμε, ψιθύριζαν τὰ δυὸ μεγαλύτερα παιδιά, θλιμμένα στὸ λόγο τοῦτο τῆς μάννας.

Τὰ δυὸ μικρότερα ὅμως, τὰ δίδυμα ἀγοράκια, τὴν κοίταζαν καὶ κοιταζόταν μὲ ἀπορία. Γιατί;

—Γιὰ τὸ κορέττο τοῦ πατέρα μας, τοὺς ἐξηγοῦσαν τὰ μεγαλύτερα — ἕνα κορίτσι δώδεκα χρονῶν, ἡ σιγαλὴ Μαρία, κι' ἕν ἄλλο ἀγόρι δέκα, τὸ ζιζάνιο, ὁ Θόδωρος.

Τὰ μικρὰ κοίταζαν τότε τὶς μαῦρες τους ποδιές, τὰ μαῦρα ροῦχα τῆς μάννας τῆς νόνας, τῆς γρηᾶς Ἀγγέλικας ἀκόμα τῆς δουλεύτρας καὶ θυμόταν καὶ μισοκαταλάβαιναν... Δὲν εἶχε κουλούρα ἐφέτο!... Δὲν ἔκανε νὰ κόψουν κουλούρα τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων, μιὰ ποὺ ὁ πατέρας τους εἶχε πάει στὸν οὐρανό... Τὸ σπίτι εἶχε λύπη κι' ἡ κουλούρα ἦταν χαρά. Ἔρριχναν μάλιστα κι' ἕνα σμπάρο — τὸ θυμόταν ἀπὸ πέρσι, — ὁ ἴδιος ὁ πατέρας τους τὸ ἔρριξε ἀπὸ τὸ παρεθύρι στὴν αὐλή, μὲ τὸ τουφέκι τοῦ κυνηγιοῦ, μπούμ, — τὴν ὥρα ποὺ θὰ τὴν ἔκοβε στὸ καταστόλιστο τραπέζι...

Ναί, εἶχε γίνει ὁλάκερη τελετὴ τὴν παράξενη κι' εὐτυχισμένη ἐκείνη νύχτα. Ἀμυδρὰ τὴν ἔβλεπαν στὴ θύμησή τους τὰ μικρὰ ἀγοράκια. Πρῶτα εἶχαν βρεθῆ μαζεμένοι ὅλοι στὴν κουζίνα. Ἡ κουλούρα ἦταν ἐπάνω στὸ τζάκι καὶ μιὰ ζωηρὴ φλόγα περνοῦσε ἀπὸ τὴν τρύπα της κι' ἀνέβαινε ψηλά. Τὴν ἔσβυσαν... ὄχι μὲ νερό... παρὰ μὲ κρασὶ καὶ μὲ λάδι... Τί ὤμορφα ποὺ μύρισε ὁ ἄσπρος καπνός!... Ἔπειτα ἔπιασαν ὅλοι τὴν κουλούρα καὶ τὴν κουβάλησαν στὸ τινέλλο καὶ τὴν ἔβαλαν στὸ στρωμένο τραπέζι... Τὴν κρατοῦσαν χαμηλά, ἔσκυβαν μάλιστα οἱ μεγάλοι γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τὴν πιάνουν καὶ τὰ παιδιά. Καὶ γελοῦσαν, ὅλοι γελοῦσαν..

Μὰ ἔψελναν κιόλα, ἔψελναν τὸ «Χριστὸς γεννᾶται...» Τότε ὁ πατέρας ἔρριξε τὴν τουφεκιὰ ἀπὸ τὸ παρεθύρι τοῦ τινέλλου στὴν αὐλή. Κι' εὐθὺς ἔπειτα ἄρχισε νὰ κόβῃ τοῦ καθενὸς τὸ κομμάτι τῆς κουλούρας ποὺ ἔτυχε νὰ κρατῇ. Γιατὶ κανένας δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμα τὸ χέρι του ἀπὸ πάνω της. «Τοῦτο, τοῦτο εἶναι τὸ κομμάτι μου!» εἶχε φωνάξει μιὰ στιγμὴ ἡ σιγαλὴ Μαρία.

Καὶ ὁ πατέρας, γελῶντας τῆς εἶπε: «Καλά, τὸ βλέπω. Τράβηξε μόνο τὸ χέρι σου νὰ μὴ σοῦ τὸ κόψω». Καὶ τῆς ἔβγαλε τὸ κομμάτι της, ποῦ ἡ Μαρία ἀνυπόμονη γ' ἅπαξ' εὐθὺς κι' ἄρχισε νὰ τὸ ψάχνῃ. Ἔτσι ἔκαμαν ὅλοι μὲ τὴ σειρά τους. Κι' ὁ πατέρας τελευταῖος, ἂν καὶ τὸ δεύτερο κομμάτι ποῦ ἔβγαζε ἦταν δικό του, γιατὶ τὸ πρῶτο, λέει, «ἦταν τοῦ φτωχοῦ»...Μὰ κανένας δὲ βρῆκε μέσα τὸ ἀσημένιο λεφτό, τὸ «ηὕρεμα» ! Οὔτε ἡ γρηὰ Ἀγγέλικα. Κι' ὁ πατέρας εἶπε: «Θὰ εἶναι στὸ κομμάτι τοῦ φτωχοῦ. Ἔ, δὲν πειράζει «καὶ τοῦ χρόνου». Ὅλοι εἶπαν «καὶ τοῦ χρόνου». Κι' ὅμως δὲν ἔπιασε. Ἐφέτο δὲ θάκαναν κουλούρα. Εἶχαν τὸ κορέττο τοῦ πατέρα, ποῦ πῆγε στὸν οὐρανό. Φοροῦσαν μαῦρα. Καὶ κλαίγανε. Τί κακό!

* * *

Ὁ καϋμένος ὁ πατέρας—ὁ κὺρ Στάθης ὁ Σταμούλης μὲ τὄνομα,—εἶχε πεθάνει τὸν ἴδιο χειμῶνα, τὸν περυσινό. Ἀκόμα δὲν εἶχε κλείσει χρόνος. Κι' ἀκόμα δὲν εἶχαν ξεκάνει ὅλες τὶς πραμματεῖες τοῦ μαγαζιοῦ του, ποῦ τὶς εἶχαν κουβαλήσει στὸ σπίτι καὶ τὶς εἶχαν ἀποθηκιάσει στὶς ἄδειες κάμαρες. Ἦταν ὅλο πανικά: διάνες, ἀμερικάνικα, μαντοπολάμια, λινά, ντόπια, μπαμπακερά, μάλλινα λογῆς-λογῆς. Ἡ Σταμούλαινα ἡ χήρα, δὲν εἶχε βρῆ τὴν τιμὴ ποῦ ἤθελε γιὰ νὰ τὰ δόσῃ χονδρικῶς. Κι' ἔλεγε: «Παρὰ νὰ τὰ χαρίσω στοὺς κλέφτες, καλύτερα νὰ τὰ πουλῶ ἡ ἴδια μὲ τὸ μπράτσο. Καλύτερα τὰ κρατῶ γιὰ τὸ προικιὸ τῆς Μαρίας μου. Καλύτερα τὰ κόβω καὶ τὰ ράβω τώρα, ὅσο χρειάζουνται στὸ σπίτι. Τόσοι νομάτοι εἴμαστε καὶ θὰ δίναμε τόσα λεφτὰ γιὰ νὰ μαυροντυθοῦμε». Κι' ἀλήθεια. Μαῦρες διάνες καὶ μαῦροι ἀλπακάδες εἶχαν χρησιμοποιηθῆ κι' ὅλα γιὰ τὸ κορέττο τοῦ σπιτιοῦ. Εἶχαν ραφτῆ μερικὲς ντουζίνες ἀσπρόρρουχα γιὰ προικιὸ τῆς Μαρίας ποῦ κόντευε νὰ μεγαλώσῃ.

Καὶ μόνο λίγα μὰ πολὺ λίγα, εἶχε ἀγοράσει σὲ καλὴ τιμή, ὁ Πέτρος ὁ Ραυτόπουλος, ἕνας μαγαζιάτορας τοῦ Ἁγίου Παύλου, κολλέγας τοῦ μακαρίτη.

Αὐτὰ τ' ἀπούλητα πανικὰ τοῦ μαγαζιοῦ ἦταν ἡ αἰτία ποῦ λογόφερναν τώρα κάθε 'μέρα οἱ δυὸ Σταμούλαινες, ἡ χήρα κι' ἡ μάννα τοῦ κὺρ Στάθη. Νὰ ποῦμε τὴ μαύρη ἀλήθεια, πεθερὰ καὶ νύφη, ποτὲ δὲν τὰ πήγαιναν καλά. Ἀπὸ ξαρχῆς τρωγόνταν καὶ μὲ δυσκολία ὁ κὺρ Στάθης ἔφερνε τὴν εἰρήνη ἀνάμεσό τους. Μὰ ὁ θάνατός του κι' ἡ κληρονομία του μεγάλωσαν τὴ διχόνοια τῶν γυναικῶν. Ἡ γρηὰ δὲν μποροῦσε νὰ χωνέψῃ τὴ νέα, ποῦ σὰν κληρονόμα, εἶχε πάρει ἀπάνου της τὸ κουμάντο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς περιουσίας χωρὶς νὰ ρωτάῃ κανένα. Ἔκανε ὅ,τι ἤθελε. Τοῦ κεφαλιοῦ της. Καὶ κατὰ τὴν ἰδέα τῆς πεθερᾶς, πάντα στραβομάρες, πάντα στραβοτιμονιές.

«—Δός τα, καϋμένη, τὴν τρωγόταν, δός τοι τὰ πανιά. Τί τὰ φυλᾶς; Νὰ πάρουμε ὄβολα, νὰν τὰ βάλουμε στὴν Τράπεζα μὲ τἄλλα. Φτηνότερα ναὶ μὰ δὲ συλλογιέσαι κάνε τοὺς τόκους ποῦ χάνουμε;

«— Ἄς τα ἐκεῖ! τῆς ἀπαντοῦσε ἡ νύφη της πεισματικά. Δὲν εἶναι δική σου δουλειά. Ἤ μὴ σοῦ χρειάζουνται οἱ ἄδειες κάμαρες; Ἔγνοια σου καὶ ξέρω ἐγώ.

«—Δός τα!

»—Ἔ, μὰ σκάσε!»

Καὶ — περίεργο πράμμα, — ἐκείνη ἴσια ἴσια τὴ νύχτα τῆς παραμονῆς, τὴν ἅγια χριστουγεννιάτικη νύχτα πού, ἂν ἦταν ἀλλοιῶς, θάκοβαν μὲ χαρὰ τὴν κουλούρα καὶ θάρριχναν τὸ σμπάρο, οἱ δυὸ γυναῖκες, θυμωμένες, λυπημένες, κλάμμένες, πονεμένες, ἔπιασαν πάλι τὸν καυγᾶ γιὰ τὰ πανικά!

* * *

Ἦταν ἀργὰ πιά.

Νωρὶς εἶχαν δειπνήσει θλιβερά. Τὸ τραπέζι τους ἀστόλιστο, σαρακοστιανό, συνηθισμένο, σηκώθηκε γρήγορα γρήγορα. Κι' ἡ γρηὰ Ἀγγέλικα πῆρε τὰ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, νὰ τὰ βάλῃ νὰ πλαγιάσουν.

—Κοίταξε ν' ἀποκοιμηθοῦν τὰ κακόμοιρα, εἶπε ἡ νόνα στὴ δουλεύτρα, πρὶν ἀρχινίσουν νὰ κόβουνε τὶς κουλοῦρες στὴ γειτονιά... Ἄς μὴν ἀκούσουνε κάνε τὰ σμπάρα, τὰ ψαλσίματα καὶ τὰ τραγούδια τῶν ἄλλων...

—Ναί, κυρά μου, θὰ τὰ κοιμίσω, ἔγνοια σου.

Κι' ἡ γρηὰ Ἀγγέλικα, ἀφοῦ χαμήλωσε ὅλως διόλου τὸ φῶς τῆς λάμπας στὴν κρεββατοκάμαρα κι' ἐσκέπασε τὸ καντῆλι τῆς Παρθένας, τοὺς εἶπε στὸ μισόφωτο παρομύθια καὶ τὰ νανούρισε.

Τοῦ κάκου! Τὰ παιδιὰ κρατοῦσαν τὰ μάτια τους γαρίδα. Καὶ δὲν ἀποφάσισαν νὰ τὰ κλείσουν, παρ' ἀφοῦ τοὺς ὑποσχέθηκε ἡ γρηὰ πῶς τοῦ χρόνου — ὤ, χωρὶς ἄλλο! — τοῦ χρόνου θάκοβαν χριστουγεννιάτικη κουλούρα κι' αὐτοί.

—Νὰ σᾶς χαρῶ πουλάκια μου!... Ἀμὴ πῶς; Τὸ κορέττο θἄχῃ περάσει... Κοιμηθῆτε γειά σας !....

Κι' ἀπὸ μέσα της ψιθύρισε:

«—Θεέ μου ! Τί δυστυχισμένοι ποὺ εἴμαστε οἱ ἄθρωποι!...»

Τὰ μικρά, τὰ δίδυμα ἀγοράκια σίγουρα κοιμήθηκε κι' ὁ Θόδωθηκες κι' ὁ Θόδωρος, τὸ ζιζάνιο. Ἡ σιγαλὴ Μαρία ὅμως ὄχι. Αὐτὴ εἶχε κλείσει τὰ μάτια της καί, θυμούμενη τὶς περασμένες κολοῦρες καὶ χαρές, ἄκουγε ἀπὸ μέσα τὴν κουβέντα τῆς μάννας της καὶ τῆς νόνας.

Αὐτὲς στὸ τινέλλο πάντα καθισμένες μ' ἕνα μόνο φῶς ἀναμμένο στὸ τετράφωτο καντηλέρι, ἅμα ἡ Ἀγγέλικα τοὺς εἶπε πῶς τὰ παιδιὰ κοιμήθηκαν, εἶχαν ἀρχίσει λίγο λίγο νὰ ὑψώνουν τὴ φωνή... Ἦταν κιόλα κι' ἀργά. Σὲ λίγο στὰ σπίτια τῆς γειτονιᾶς, κι' ὅλης τῆς χώρας, θ' ἀρχινοῦσε ἡ τελετὴ τῆς κουλούρας.

Καὶ νὰ τὸ πρῶτο σμπάρο πέφτει κάπου ἐκεῖ κοντά: Μπούμ!

—Στοῦ Γερόλυμου ἦτανε! εἶπε ἡ πεθερά.

—Ὄχι, στοῦ Κατσῆ! εἶπε ἡ νύφη.

—Θ' ἀκουγότανε πίλιο μακρυά.

— Στοῦ Κατσῆ, σοῦ λέω!

—Δὲν εἰξέρεις τί λές...

—Ἐσὺ δὲν εἰξέρεις, ὅπως πάντα!

Δεύτερο σμπάρο σὲ λίγο.

—Νά το! Ἐτοῦτο ἦτανε τοῦ Γερόλυμου! Τἄκουσες ἔ; φώναξε ἡ νύφη θριαμβευτικά.

Ἡ πεθερὰ κούνησε τὸ κεφάλι της. Ἀπὸ μέσα της ἀναγνώριζε τὸ λάθος, μὰ δὲν ἤθελε νὰ τ' ὁμολογήσῃ.

—Ἄς ἀφήσουμε, εἶπε, τοὺς εὐτυχισμένους νὰ γιορτάζουν κι' ἄς κοιτάξουμε μεῖς τὴ συμφορά μας... Νύφη θὰ στὸ ματαπῶ καὶ πὲς ὅ,τι θέλεις. Δός τα ἐκεῖνα τὰ ἔρημα, δός τα!

—Οὔ! σκοτούρα εἶσαι!... Σώπα, σώπα... Νά, λένε τὸ «Χριστὸς γεννᾶται» στοῦ Σέλινα...

—Ἄκου, ποῦ σοῦ λέω. Δός τα νὰ συχάσουμε καὶ νὰ γλυτώσουμε. Ὁ Νικόλας ὁ Μένιας δίνει τὸ κόστο μὲ διάφορο...

—Ἄσε νὰ ζῇς! Ὁ Νικόλας ὁ Μένιας εἶναι ἕνας κλέφτης ποὺ θέλει νὰ τὰ ψωμοφάῃ. Ἄσε με τώρα μὴν κολαστῶ, μέρα ποὺ ξημερώνει!... Μά, τί, τί ; Τὸ μάτι σοὔκλεισε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, πῶς θὰ σοῦ δόσῃ μερτικὸ καὶ κάνεις ἔτσι ; Μέφαγες μὲ δαῦτονε!

—Ναί, νὰ σὲ χαρῶ!... Μερτικὸ θὰ μοῦ δώσῃ!... Δὲν ντρέπεσαι, καϋμένη, νὰ λὲς τέτοιο λόγο τοὴ μάννα σου;...

— Νἄταν ούλες οἱ μαννάδες σὰν καὶ σένα!

—Βρίζε τώρα, βρίζε!... Ἀγκαλά μου ὅπως εἶσαι μαθημένη... Ἔπειτα λὲς «μέρα ποὺ ξημερώνει...» Μὰ ἔχεις ἐσὺ Χριστούγεννα, Λαμπρή, Ἁγίου, Παναγίας ; Οὔλες οἱ μέρες τὸ ἴδιο εἶναι γιὰ τὴ γλῶσσα σου καὶ γιὰ τὴν κακία σου.

* * *

Ἡ νέα Σταμούλαινα ἦταν ἕτοιμη νὰ ἀπαντήσῃ σ' αὐτὰ κάτι φοβερό, μὰ δὲν ἐπρόφθασε. Ἕνα σμπάρο, ἀπὸ κοντά, ἀπὸ ἀντίκρυ ἴσως, ἐβρόντηξε τόσο δυνατὰ ποὺ τὶς ἐτρόμαξε.

—Νὰ χαθῇ κι' ὁ μουρλο-Πέρικλες μὲ τὴν πιστόλα του ! μουρμούρισε ἡ γρηά. Σπαβεντάρησα!

Κ' ἐσωπάσανε κι' οἱ δυὸ κάμποση ὥρα. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ πιστολιές, μακρινὲς καὶ κοντινές, ἔπεφταν πυκνὰ σ' ὅλη τὴν χώρα. Παντοῦ κόβονταν κουλοῦρες. Σ' ὅλα τὰ σπίτια τραπέζι καὶ χαρά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λιγοστά, ποὺ τὰ εἶχε κάψει ὁ Χάρος. Αὐτὰ μόνον ἦταν βουβὰ καὶ σκοτεινά, σὰν τοῦ Σταμούλη.

— Ἔτσι μᾶς ἔμελλε! στέναξε ἡ γρηά.

—Αὐτὸ νὰ συλλογιέσαι καλύτερα καὶ νὰ σωπαίνῃς! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ νέα.

—Κι' ἂν ἦταν μονάχα ὁ θάνατος ! ἐξακολούθησε μὲ πικρὸ στόμα ἡ γρηά. Μὰ εἶναι καὶ τἄλλα...

—Γιὰ τὰ πανιὰ πάλε θὰ μοῦ πῇς; θύμωσε ἡ νέα. Μάννα, θὰ μὲ κάμῃς νὰ τσοῦ βάλω φωτιὰ νὰν τὰ κάψω!... Ἀκοῦς φωτιὰ θὰν τσοῦ βάνω!

Ἀπτόητη ὅμως, ἀκλόνητη, ἀκούραστη ἡ γρηὰ τῆς ἀποκρίθηκε:

—Καλύτερα νὰν τἄδινες!... Δός τα νὰ ἡσυχάσουμε! Δός τα νὰ γλυτώσουμε!

Κι' ὁ καυγᾶς ξανάρχισε ἀτελείωτος.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως, δὲν τὸν ἔκοψε σμπάρο. Ἦταν ἀργά. Στὴ γειτονιὰ εἶχαν κοπῆ ὅλες οἱ κουλοῦρες. Μόνο μιὰ παρέα γλεντζέδων, ποὺ γυρνοῦσε τὰ φιλικὰ σπίτια καὶ τραταριζόταν στὸ πόδι ἀπὸ μιὰ φέτα κυδῶνι κι' ἕνα ποτηράκι βεντέα,-ἐβίβα! καλὰ Χριστούγεννα! καὶ τοῦ χρόνου !.... — στὸ κέφι λιγάκι, πέρασε ἀπ' ἔξω ἀπ' τοῦ Σταμούλη τραγουδῶντας δυνατά.

Τὸ τραγοῦδι ἔκοψε τὸν καυγᾶ.

Μὰ σὲ λίγο κόπηκε καὶ τὸ τραγοῦδι....

Στὴ γλυκειά, τὴν ἥσυχη νύχτα, ἀκούστηκε καθαρὴ ἡ φωνὴ κάποιου ἀπὸ τὴν παρέα ποὺ ρώτησε:

—Γιατί σκοτάδια σὲ τοῦτο τὸ σπίτι;

—Εἶναι τοῦ Σταμούλη, ἀποκρίθηκε ἕνας ἄλλος.

—Ἆ, ναί! εἶπε ὁ πρῶτος. Θεὸς σχωρέσει τὸν καϋμένο τὸν κὺρ Στάθη... Καλὸς ἄνθρωπος ἦτανε!

Κάποιος ἔκαμε νὰ ξαναρχίσῃ τὸ τραγοῦδι : «Σ' ἀφίνω τὴν....»

—Μή! τὸν ἔκοψε ἐκεῖνος ποὺ μιλοῦσε: Ἐδῶ δὲν κάνει: Πᾶμε παιδιά, παρακάτου μὲ ἡσυχία!...

— Θέ μου ! ψιθύρισε πάλι ἡ γρηὰ Ἀγγέλικα ποῦ τὰ εἶχε ἀκούσει ὅλα. Τί δυστυχισμένοι ποῦ εἴμαστε...»

Τἄκουσαν οἱ δυὸ γυναῖκες καὶ κοιτάχτηκαν μὲ μομφὴ σὰ νἄλεγε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη: «Ἀκοῦς; Ντράπου λιγάκι!...»

Μὰ δὲν εἴπανε λέξη. Ἡ παρέα βουβή, ἀπομακρύνθηκε. Μιὰ στιγμὴ ἔγινε ἄκρα ἡσυχία στὸ σπίτι, στὸ δρόμο, στὴ χώρα, παντοῦ.

Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ἡσυχία, ἀντήχησαν ἔξαφνα ἀκράτητοι λυγμοί.

Ἔκλαιγε ἡ σιγαλὴ Μαρία στὸ κρεββάτι της.

—Θεέ μου! ψιθύρισε καὶ τρίτη φορὰ ἡ γρηὰ Ἀγγέλικα. Τί δυστυχισμένοι ποὺ εἴμαστε οἱ ἄθρωποι!

ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ γοητευτικὴ Πωλὲτ Κολμπὲρ εἰς ἕνα τελευταῖον ρόλον της.

Η ΩΡΑΙΑ «ΓΟΗΣΣΑ ΤΟΥ ΜΑΡΥΛΑΝΤ» ΠΟΥ ΗΧΜΑΛΩΤΙΣΕ ΤΟΝ ΕΔΟΥΑΡΔΟΝ

ΜΙΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΙΜΠΣΟΝ

«Ἑπτὰ στέμματα!»

Μιὰ παιδικὴ φίλη τῆς «μίσσες» Σίμπσον, ἡ Ἀμερικανὶς Ἔντβιν Οὐΐλσων, ἐξέδωκε ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἕνα πολύκροτο βιβλίο ποὺ ἔγινε κυριολεκτικῶς ἀνάρπαστο στὸ Νέο Κόσμο, γιατί ἁπλούστατα εἶναι ἡ μόνη ἀκριβὴς καὶ λεπτομερεστάτη βιογραφία αὐτῆς τῆς γοητευτικῆς γυναικὸς πρὸς χάριν τῆς ὁποίας ἕνας δημοφιλὴς ἡγεμών, ἐγκατέλειψε «ἓξ βασιλικὰ στέμματα καὶ μιὰ αὐτοκρατορικὴ κορώνα!...»

Ἡ Ἔντβιν Οὐΐλσων μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ μίσσες Σίμπσον ὅταν ἦταν ἀκόμη ἕνα ζωηρὸ καὶ φίλαθλο κορίτσι στὸ Μάρυλαντ, δὲν εἶχε σχεδὸν κανένα θαυμαστή. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς νέους τῆς συντροφιᾶς της δὲν τολμοῦσε νὰ φλερτάρῃ μαζί της, γιατὶ φοβόταν τὸ καυστικὸ πνεῦμα της. Ἡ Μπέσσι, ὅπως τὴν ἔλεγαν τότε, εἰρωνευόταν τὰ πάντα καὶ σατύριζε μ' ἕνα τρομερὸ κι' ἀλησμόνητο τρόπο τὰ ὑποκριτικὰ καὶ ἐπαρχιώτικα γοῦστα τῆς μονότονης κοινωνίας τοῦ Μάρυλαντ. Σὲ λίγο λοιπὸν ἡ πνευματώδης «Μπέσσι» κατάφερε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πληκτικὸ περιβάλλον καὶ νὰ ζήσῃ λίγα χρόνια στὴν Οὐάσιγκτων, στὴ Φιλαδέλφεια, καὶ στὸ Σικάγο. Ἐκεῖ γνώρισε ἀνθρώπους ποὺ βρισκόντουσαν στὸ ἴδιο ἐπίπεδό της κι' ὅπου τὸ πνεῦμα της, οἱ τρόποι της καὶ ἡ ἀριστοκρατικὴ ψυχή της εὕρισκαν μιὰ ἀντάξια ἐκτίμησι. Ἀπὸ τὸ Σικάγο, ἡ «Μπέσσι» πῆγε νὰ περάσῃ τὸ καλοκαῖρι της σὲ μιὰ ἀριστοκρατικὴ λουτρόπολι τῆς Φλωρίδος κι' ἐκεῖ, γιὰ πρώτη φορὰ βρῆκε ἕναν ἄνδρα ποὺ ἤξερε νὰ ἐκτιμήσῃ τὰ ἐκπληκτικὰ χαρίσματά της. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς τῆς ἀεροπορίας Σπένσερ. Ἡ «Μπέσσι» τὸν παντρεύθηκε τὸ 1916, μὰ γρήγορα ἐκεῖνος ἀνεγνώρισε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τῆς δώσῃ τὴ ζωὴ ποὺ ἐπιθυμοῦσε μὲ τὸ μικρὸ μισθό του καὶ ζήτησε μόνος του διαζύγιο...

«Ο ΕΡΝΕΣΤΟΣ Ή ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΧΩΡΙΣ ΣΗΜΑΣΙΑ»

Ἡ γοητευτικὴ «Μπέσσι» τότε ἔφυγε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, ὅπου γνώρισε καὶ παντρεύθηκε τὸν δεύτερο ἄνδρα της, τὸν Καναδὸ ἐφοπλιστὴ Ἐρνέστο Σίμπσον, ὁ ὁποῖος σήμερα κατὰ τὶς ἀμερικανικὲς ἐφημερίδες γράφει ἕνα θεατρικὸ ἔργο ποὺ θὰ παιχθῇ στὸ Μπροντγουαίη μὲ τὸν ἑξῆς τίτλο: «Ὁ Ἐρνέστος ἢ ἕνας ἄνδρας χωρὶς σημασία....».

Ὁ μίστερ Σίμπσον, ὁ ὁποῖος ἦταν ἄνδρας μιᾶς φίλης τῆς «Μπέσσι» μόλις τὴν εἶδε στὸ σπίτι του γιὰ πρώτη φορά, ἐνοιωσε ἀμέσως ἐκεῖνο ποὺ λέγεται κεραυνοβόλος ἔρως! Ἀμέσως σὰν τέλειος «τζέντλεμαν» ἐξηγήθηκε μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ ζήτησε διαζύγιο, γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν «γόησσα τοῦ Μάρυλαντ».

Μετὰ τὸ γάμο τους, οἱ Σίμπσον ἄρχισαν μιὰ πριγκηπικὴ ζωὴ στὶς εὐρωπαϊκὲς λουτροπόλεις, καταφεύγοντας τὸν χειμῶνα στὸ Λονδῖνο. Ἐκεῖ, ἡ μίσσες Σίμπσον γνώρισε γιὰ πρώτη φορά, τὸ 1931 τὸν παραιτηθέντα βασιλέα Ἐδουάρδο. Τὸ ἀκριβὲς ἱστορικὸν τῶν σχέσεών των ἐγράφη λεπτομερῶς ἀπὸ τὴν Ἀγγλίδα δημοσιογράφο Μάλα Μπρὰντ καὶ ἀποτελεῖ τὴν μόνην ἀληθινὴν ἀφήγησιν τοῦ πολυκρότου βασιλικοῦ εἰδυλλίου.

«Τὸ 1931, ἀναφέρει ἡ μὶς Μπράντ, ἡ «μίσσες» Θάου, ἀδελφὴ τῆς λαίδης Φάρνες καὶ τῆς Γκλόριας Βάντερμπιλτ περνοῦσε τὸ Σαββατοκύριακο μὲ τὸν σύζυγό της στὸ Φὸρ-Μπελβεντέρε, ὅπου διέμενε ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ὁ ὁποῖος ἔγινε κατόπιν βασιλεύς. Οἱ σύζυγοι Θάου ἐσκόπευαν νὰ ἐπιστρέψουν τὴν Κυριακὴ στὸ Λονδῖνον γιὰ νὰ δειπνήσουν μὲ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σίμπσον. Ὁ πρίγκηψ ὅμως μὲ τὴν συνήθη ὑποχρεωτικότητά του, παρεκάλεσε τοὺς φίλους του νὰ μὴ φύγουν, παρὰ νὰ προσκαλέσουν τοὺς Σίμπσον στὸ Φὸρ-Μπελβεντέρε. Ἔτσι κι' ἔγινε. Τὸ βράδυ λοιπὸν τῆς Κυριακῆς ἐπέρασε χωρὶς ἀξιοσημείωτο γεγονός. Ἔκτοτε ὅμως ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας συνήντησε πολλὲς φορὲς τοὺς Σίμπσον στὴν Φὰρμ Στρὴτ ὅπου καθόντουσαν μαζὶ ἡ τρεῖς ἀδελφές, ἡ μίσσες Θάου, ἡ Γκλόρια Βάντερμπιλτ καὶ ἡ λαίδη Φάρνες. Ἔπειτα, ὅταν αὐτὲς ἡ τρεῖς ἀδελφὲς χωρίστηκαν κι' ἔφυγαν ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, ἡ φιλικὲς σχέσεις τοῦ πρίγκηπος διεκόπησαν μὲ τὸν μίστερ Σίμπσον, ἀλλ' ἐξηκολούθησαν μὲ τὴν θελκτικὴν «Μπέσσι».

Ἡ μίσσες Σίμπσον εἶναι μιὰ ἰδεώδης οἰκοδέσποινα. Δὲν θέλησε ποτέ της νὰ δώσῃ δεξιώσεις ποὺ ξεπερνοῦσαν τὰ μέσα της. Ἡ φιλία της μὲ τὸν μετέπειτα βασιλέα Ἐδουάρδον δὲν τὴν ἔκανε διόλου ν' ἀλλάξῃ τοὺς τρόπους της. Ἄλλωστε, μπροστὰ στὸν κόσμο δὲν ἔδειχναν ποτὲ τὴν οἰκειότητα τῶν σχέσεών τους. Πάντοτε τὴν ἄκουγαν ν' ἀποκαλῇ τὸν βασιλέα «Μεγαλειότατο», κι' ὅταν αὐτὸς ἔμπαινε μέσα σ' ἕνα σαλόνι ὅπου βρισκόταν ἡ «μίσσες» Σίμπσον, δὲν παρέλειπε ποτὲ νὰ τοῦ κάνῃ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι».

ΜΙΑ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ἐδῶ κι' ἕνα χρόνο, συνεχίζει ἡ μὶς Μπράντ, ἤμουν στὸ σπίτι τῆς «μίσσες» Σίμπσον μὲ καμμιὰ δεκαπενταριὰ φίλους. Ἀπὸ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας στεκόμαστε ὅλοι ὄρθιοι περιμένοντας τὴν ἄφιξι τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας, ὅταν ἄξαφνα ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ ὑπηρέτρια ἀνήγγειλε:

— Ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης!.....

Ὁ πρίγκηψ μπῆκε σχεδὸν τρέχοντας στὸ σαλόνι. Δίχως νὰ κυττάξῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἔσπευσε πρὸς τὴν «μίσσες» Σίμπσον, ἡ ὁποία τοῦ ἔκανε μιὰ βαθειὰ ὑπόκλησι.

— Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μπορέσατε νὰ ρθῆτε, Ὑψηλότατε... τοῦ εἶπε.

Κατόπιν ἔκανε μαζί του τὸ γῦρο τοῦ σαλονιοῦ γιὰ νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τοὺς φίλους της. Μόλις τελείωσαν αὐτὲς ἡ παρουσιάσεις, ὁ πρίγκηψ ἄρχισε νὰ δίνῃ σ' ὅλους σάντουϊτς καὶ κοκταίηλ, μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα πάντα στὴ «μίσσες» Σίμπσον. Καθ' ὅλη δὲ τὴ διάρκεια ἐκείνης τῆς ἑσπερίδος δὲν μίλησε σχεδὸν σὲ κανέναν ἄλλον.

Μιὰ στιγμή, ἡ «μίσσες» Σίμπσον πῆρε ἕνα σιγαρέττο ἀπὸ ἕνα κουτὶ ποὺ βρισκόταν δίπλα της. Ὁ πρίγκηψ ἄναψε ἀμέσως τὸν ἀναπτῆρα του καὶ τὸν πλησίασε στὸ σιγαρέττο της. Στὴν ἀκρίβεια καὶ στὴν ταχύτητα αὐτῆς τῆς κινήσεως ὑπῆρχε κάτι, ποὺ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ πρίγκηψ περίμενε τόσην ὥρα νὰ βρῇ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ μ' αὐτὸν τὸν χαριτωμένο τρόπο.

Μία ἀριστουργηματικὴ φωτογραφία τῆς κυρίας Σίμπσον ποὺ μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν ἀπαράμιλλον γοητείαν της ἠχμαλώτισε τὴν καρδιὰ ἑνὸς βασιλέως

Η «ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ» ΠΡΟΦΟΡΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΣΙΜΠΣΟΝ

Ἡ «μίσσες» Σίμπσον εἶναι πνευματώδης καὶ ξέρει ἄριστα τὴν τέχνη τῆς συνομιλίας. Ἔχει ὅμως μιὰ καθαρῶς ἀμερικανικὴ προφορά, ποὺ εἶναι σκληρὴ γιὰ τὰ ἀγγλικὰ αὐτιά. Πολλὲς φορὲς λοιπόν, ὅταν ὁ βασιλεὺς μιλοῦσε μαζί της, παράμερα, ἔπαιρνε κι' αὐτὸς δίχως νὰ τὸ θέλῃ μιὰ ἐλαφρὴ «ἀμερικανικὴ προφορά».

Ἡ φωνὴ τῆς «μίσσες» Σίμπσον στὴν ἀρχὴ δίνει τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι βραχνή. Κατόπιν ὅμως γοητεύει τόσο μὲ τὸ θέλγητρό της, ὥστε τὴν βρίσκει κανεὶς στ' ἀλήθεια σαγηνευτική.

ΜΙΑ «ΛΟΝΔΡΕΖΑ» ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΑ.....

Μολονότι ἔχει ἀμερικανικὴ προφορά, ἡ «μίσσες» Σίμπσον εἶναι μιὰ σωστὴ Λονδρέζα. Λατρεύει τὴν ἀγγλικὴ ἐξοχὴ κι' ἡ ἀγαπημένες πόλεις της εἶναι τὸ Λονδῖνο καὶ τὸ Παρίσι.

Ἡ προτιμήσεις της εἶναι ἁπλὲς καὶ ἡ κομψότης της ἔχει ἕναν αὐστηρὸ ἀριστοκρατικὸ τόνο. Βάφει τὰ νύχια τῶν χεριῶν της, ὅπως καὶ τῶν ποδιῶν της μ' ἕνα ἐλαφρὸ ρὸζ χρῶμα, ἀπεχθάνεται τὰ δυνατὰ ἀρώματα καὶ δὲν μεταχειρίζεται παρὰ ἕνα δικό της λεπτὸ καὶ δροσερὸ ἄρωμα. Πίνει πολὺ λίγο, ἀλλὰ ξέρει ὅλες τὶς μάρκες τῶν ἐκλεκτῶν κρασιῶν. Ἐδῶ καὶ τέσσαρα χρόνια μάλιστα εἰσήγαγε μιὰ περίεργη μόδα: ἀντικατέστησε τὰ κοκταίλ'ς καὶ τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ μὲ γάλα.

Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ τὴν στενοχωρεῖ εἶναι ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν βάφτισαν «Βάλλυ», μ' ἕνα ὄνομα δηλαδὴ ποὺ δὲν εἶναι δικό της, γιατὶ λέγεται Μπέσσι Οὐάλλις Σίμπσον. Κι' ὡστόσο κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ βασιλεὺς τὴ λέει «Βάλλυ».

Η ΑΓΓΛΙΔΕΣ ΓΙΑ ΤΗ «ΜΙΣΣΕΣ» ΣΙΜΠΣΟΝ

Ἡ Ἀγγλίδες ἀριστοκράτισσες, ὅσο κι' ἂν εἶναι λίγο δυσαρεστημένες, δὲν διστάζουν νὰ ποῦν μερικὰ καλὰ λόγια γιὰ τὴν «ἐκλεκτὴ» τοῦ τέως βασιλέως.

«Εἶναι μιὰ ἀξιολάτρευτη γυναῖκα, λένε, μὰ δὲν ἔχει κλασσικὴ ὠμορφιά. Στὸ δρόμο περνάει ἀπαρατήρητη....

»Εἶναι σαράντα χρόνων. Παντρεύθηκε δυὸ φορές: πρῶτα ἕναν Ἀμερικανὸ ἀεροπόρο κι' ὕστερα ἕνα Καναδὸ ἐφοπλιστή. Φαίνεται ὅτι ἔχει δυὸ κόρες....

»Εἶναι ἀριστοκράτισσα; Κάθε ἄλλο. Δὲν ἔχει κανένα τίτλο εὐγενείας. Λέγεται ἁπλῶς Ἐλισσάβετ ἢ Μπεττίνα ἢ Μπέσσι Γουάρφιλντ ἢ καλύτερα, ὕστερα ἀπὸ τοὺς δυὸ γάμους της: Μπεττίνα Βάλλυ Γουάρφιλντ Σπένσερ Σίμπσον. Ἡ μητέρα της γιὰ νὰ ζήσῃ, νοίκιαζε τὰ δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ της.

»Εἶναι κομψή; Σὰν Ἀμερικανίδα ποὺ ζῇ στὸ Λονδῖνο καὶ παραγγέλνει τὶς τουαλέττες της στὸ Παρίσι. Φαντασθῆτε ὅτι ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια φοροῦσε στὸ δεξὶ μάτι της ἕνα κρυστάλλινο μονὸκλ μὲ μιὰ μαύρη μεταξωτὴ κορδέλλα.

»Εἶναι ἔξυπνη; Μορφωμένη μιὰ φορὰ δὲν εἶναι! Εἶναι ὅμως πνευματώδης, κι' ἀκατανίκητη στὶς ἐρωτικὲς μηχανορραφίες. Ὁμολογουμένως δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε τί ἐξαιρετικὸ βρῆκε σ' αὐτὴν ὁ βασιλεύς, τὴ στιγμὴ ποὺ τόσες Ἀγγλίδες ἀριστοκράτισσες εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερές της....».

Αὐτὰ λένε ἡ κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας. Μὰ τί λέει τώρα κι' ὁ ἴδιος ὁ βασιλεύς;

ΜΙΑ ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ!

Ὁ μίστερ Σίμπσον ἔλεγε πάντοτε στ' ἀγγλικὰ σαλόνια:

— Ἡ Μπέσσι εἶναι ἡ πιὸ ἔξυπνη γυναῖκα ποὺ γνώρισα στὴ ζωή μου!....

Καθὼς βλέπετε, δὲν μιλοῦσε διόλου γιὰ τὴν ὠμορφιά της. Ὁ τέως βασιλεὺς ὅμως τὴν βρίσκει ἐξαιρετικὰ γοητευτική. Γιὰ τὴ φωνή της εἶπε κάποτε ὅτι εἶναι «ἡ πιὸ γλυκειὰ φωνὴ τοῦ κόσμου...».

Τί τοῦ ἄρεσε στὴ «μίσσες» Σίμπσον; Ἡ θελκτικὴ ὠχρότης της. Τὰ βαθειὰ καὶ σκοῦρα μάτια της. Τὰ μαῦρα μαλλιά της. Ἡ ἐξυπνάδα της, τὸ πνεῦμα της καὶ τὸ «μπρίο» της. Ἐπίσης τὸ θάρρος της στὸ γκόλφ. Εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα τοῦ κόσμου ποὺ κατώρθωσε νὰ τὸν κερδίσῃ σ' αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο του παιχνίδι. Ὁ ἀνάλαφρος χορός της. Ἡ «μίσσες» Σίμπσον χορεύει σὰν νεράϊδα. Ἐπίσης καὶ τὰ εἰλικρινῆ αἰσθήματά της. Ὅλα αὐτὰ ἐμάγεψαν κυριολεκτικὰ τὸν παραιτηθέντα βασιλέα τῆς Ἀγγλίας.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΑΣΠΟΝΔΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΗΣ «ΜΙΣΣΕΣ» ΣΙΜΠΣΟΝ

Οἱ ἀδυσώπητοι αὐτοὶ ἐχθροὶ τῆς ἐκλεκτῆς τοῦ βασιλέως, ὅπως γράφουν τ' Ἀμερικανικὰ φύλλα εἶναι: ἡ Ἐκκλησία, ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία.

Ἡ Ἐκκλησία εἶπε: «Ὁ κλῆρος δὲν μπορεῖ νὰ εὐλογήσῃ τὸν γάμο μὲ μιὰ διαζευγμένη».

Ἡ Κυβέρνησις πάλι καὶ ἡ ἀριστοκρατία προέβαλαν τὶς ἀντιρρήσεις τους: «Στὸν ἀγγλικὸ θρόνο δὲν μπορεῖ νὰ καθίσῃ μιὰ γυναῖκα γιὰ τὴν ὁποία δυὸ ἄνδρες μποροῦν νὰ ποῦν ἐλεύθερα: ἡ βασίλισσα ἦταν σύζυγός μου».

Λέγεται ἐπίσης ὅτι, ὅταν ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ ὁ τέως βασιλεὺς ἔγραψε ὁ ἴδιος τ' ὄνομα τῆς «μίσσες» Σίμπσον σ' ἕνα ἀπὸ τὰ «ἀνακοινωθέντα» τῆς Αὐλῆς ποὺ δημοσιευόταν καθημερινῶς στὶς ἐφημερίδες, ἡ αἴθουσα τῆς συντάξεως τῶν «Τάϊμς» ἀναστατώθηκε κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὸ γεγονὸς αὐτό. Τόση ἦταν ἡ σύγχυσις ὥστε ἡ ἔκδοσις τῆς μεγαλειτέρας αὐτῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος καθυστέρησε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα!.... Κι' ὁ λόγος ἦταν ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ δημοσιευθῇ τὸ ἀνακοινωθὲν μὲ τ' ὄνομα τῆς «μίσσες» Σίμπσον. Τέλος, ἀπεφασίσθη ὅτι ἡ θέλησις τοῦ βασιλέως ἦταν νόμος γιὰ τοὺς «Τάϊμς»..... καὶ ἐδημοσιεύθη τὸ ἀνακοινωθέν.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΜΙΣΤΕΡ ΣΙΜΠΣΟΝ

Στοὺς «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης» πάλι δημοσιεύθηκε ἡ ἀκόλουθος εἴδησις: «Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα γνωρίζει ὅτι ὁ μίστερ Σίμπσον, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν εἶνε Ἄγγλος ὑπήκοος, ὅταν ἡ σύζυγός του ἔφυγε μὲ τὸν τέως βασιλέα τῆς Ἀγγλίας γιὰ ἕνα ταξεῖδι ἀναψυχῆς στὴ Μεσόγειο μὲ τὴ θαλαμηγὸ «Ναχλίν», θέλησε μόνος του νὰ διευκολύνῃ τὰ πράγματα καὶ σὰν πιστὸς Ἄγγλος ὑπήκοος ἄφησε νὰ συλληφθῇ ἐπ' αὐτοφώρῳ ὡς «ἄπιστος σύζυγος» σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Λονδίνου καὶ νὰ προκαλέσῃ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὸ διαζύγιο, ποὺ ἦταν ἀπαραίτητο στὴ σύζυγό του.

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΚΙΓΧΑΜ

Οἱ Ἄγγλοι δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι δὲν μποροῦν νὰ γράψουν ὅ,τι ξέρουν γιὰ τὴν «μεγάλη αὐτὴ ὑπόθεσι» ποὺ εἶναι τὸ συνταρακτικώτερο ρεπορτὰζ τῶν τελευταίων ἐτῶν, διηγοῦνται στοὺς Ἀμερικανοὺς συναδέλφους των ἕνα πλῆθος γεγονότων καὶ λεπτομερειῶν, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνοι δημοσιεύουν ἐλεύθερα στὶς ἐφημερίδες των. Μιὰ ἀπὸ τὶς ἱστορίες αὐτὲς λοιπὸν εἶναι καὶ ἡ ἑξῆς: Στὴν Ἀγγλία, ἐκ παραδόσεως, ὅταν ἡ βασιλικὴ σημαία κυματίζῃ στ' ἀνάκτορα τοῦ Βούκιγχαμ, σημαίνει ὅτι ὁ βασιλεὺς εὑρίσκεται σ' αὐτά. Ἐπὶ Ἐδουάρδου τοῦ 7ου ὅμως, μολονότι ἐκυμάτιζε ἡ σημαία ἐπάνω στὸ παλάτι, ὁ βασιλεὺς εὑρίσκετο κάπου ἀλλοῦ μὲ τὴν θελκτικὴ «μίσσες» Σίμπσον....

Μὰ μήπως μποροῦν νὰ τελειώσουν ποτὲ αὐτὲς ἡ ἀνεξάντλητες ἱστορίες;

W.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΕΛ. ΓΚΙΝΗΣ
Γραφεῖα: Πειραιῶς 30
Πιεστήρια: Παλαμήδου 4
Ἀριθ. Τηλεφώνου 22340

Το ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. ΜΠΟΥΦΑΛΙΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Μ. ΠΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ
Τραπεζῶν καὶ Ἀνων. Ἑταιριῶν κατὰ στῖχ. Δρ.15
Ἐμπορικαὶ » Δρ. 7.50

Πᾶσα ἀπόδειξις εἰσπράξεως δέον ἀπαραιτήτως νὰ φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ οἰκονομικοῦ Διευθυντοῦ κ. Μελ. Γκίνη, ἄλλως θεωρεῖται ἄκυρος

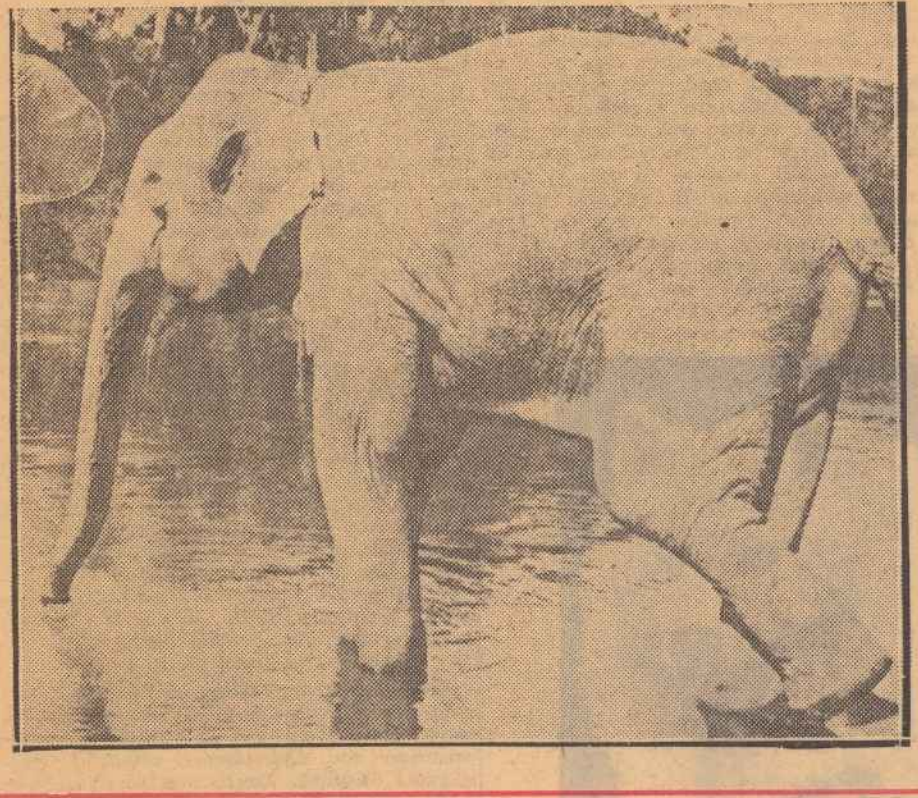

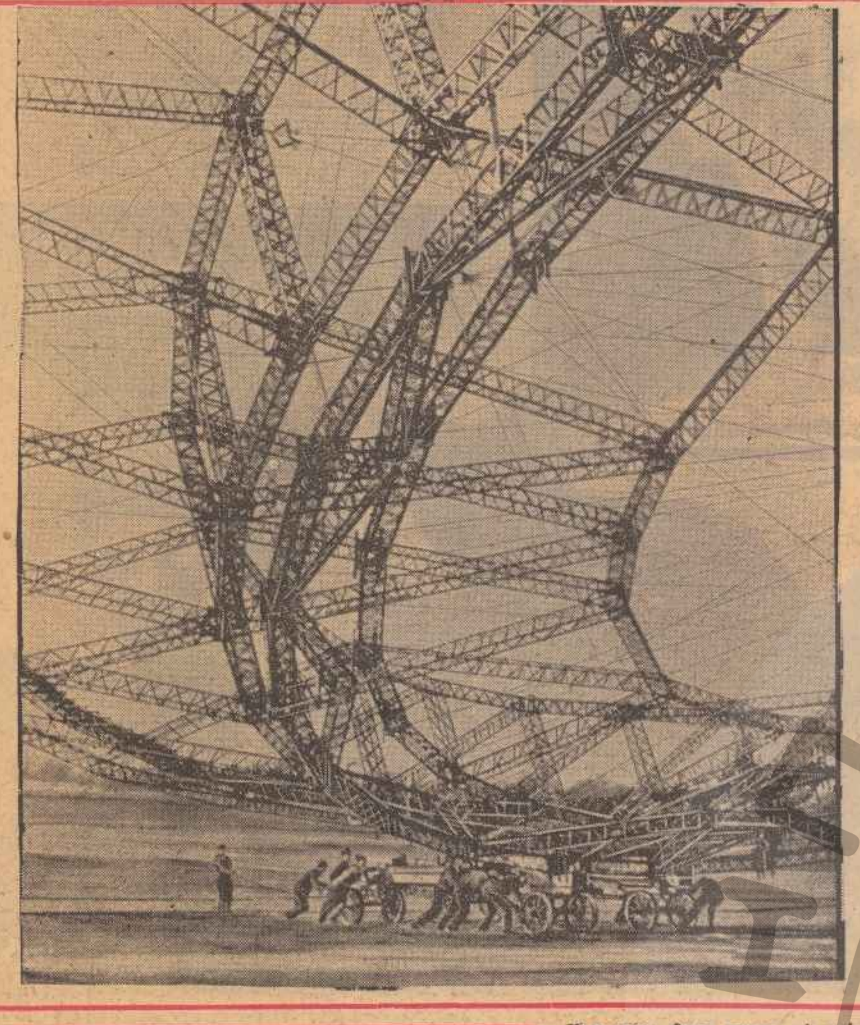

Ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Ἀριστερά: 1) Πρὸ ἡμερῶν ἀπέθανεν εἰς τὸ Λονδῖνον ὁ γηραιότερος ἀπὸ τοὺς ἐλέφας τοῦ ζωολογικοῦ κήπου. Ὁ ἀποθανὼς ἐλέφας ἦτο τόσον δημοφιλὴς ὥστε πλῆθος κόσμου συνέρρευσε κατὰ τὸν ἐνταφιασμόν του. 2) Ὁ σκελετὸς τοῦ τεραστίου γερμανικοῦ πηδαλιουχουμένου «Σ. Ζ. 130», τὸ ὁποῖον ναυπηγεῖται τώρα εἰς τὸ Φριντρυσχάφεν. 3) Ὁ Ἀμερικανὸς φυσικὸς Ἔντουαρτ Ρής, ἐμπρὸς εἰς ἕνα νέον μηχάνημα τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψε καὶ διὰ τοῦ ὁποίου κατορθώνει, ὅπως ἰσχυρίζεται, νὰ συγκεντρώνῃ τὰς ἡλιακὰς ἀκτίνας. Δεξιά: 1) Ἡ διάσημος βεντέτα τοῦ κινηματογράφου Γκλόρια Στούαρτ, ἡ ὁποία θριαμβεύει εἰς τὴν νέαν μεγάλην παραγωγὴν τῆς Φὸξ «Δὲν ἐσκότωσα». 2) Εἰς τὸ Χόλλυγουντ ἐγενικεύθη ἡ μόδα τοῦ «κεντήματος» τῶν ποδιῶν. Εἰς τὰ ἐπάνω νεαραὶ στὰρ παραδίδουσαι τὰ πόδια των διὰ νὰ ὑποβληθοῦν εἰς τὸ εἶδος τοῦ πρωτύπου αὐτοῦ στιγματισμοῦ.

Τὸ φωτογραφικόν μας ρεπορτὰζ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΖΩΩΝ;

Ὑπῆρχεν ἐποχὴ ποὺ ὁ κόσμος ἐπίστευεν ὅτι τὰ ζῶα εἶναι ἁπλές.... μηχανές ! Ἀλλ' ἡ θεωρία αὐτή, τὴν ὁποίαν ἠσπάζετο καὶ ὁ σοφὸς Καρτέσιος, κατέπεσε πρὸ πολλοῦ. Σήμερα, ὅλοι παραδέχονται ὅτι τὰ ζῶα, καὶ ἰδίως τὰ θηλαστικά, σκέπτονται, δοκιμάζουν διάφορα αἰσθήματα καὶ συναισθήματα, χαίρονται, λυποῦνται, τρομάζουν, ἐνθουσιάζονται καὶ μὲ μιὰ λέξι, ἔχουν ἕνα εἶδος ψυχῆς.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ ἐνισχύθη τελευταίως ἀκόμα περισσότερο, ἀπὸ ἕνα βιβλίο τοῦ διασήμου ζωολόγου δόκτορος Μποτσάνο, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει πλεῖστα ὅσα παραδείγματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἡ ψυχὲς τῶν ζώων ἐπανέρχονται στὴ γῆ μετὰ τὸ θάνατό τους, σὰν ἕνα εἶδος φαντασμάτων !

Ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ καὶ ἀπίστευτα παραδείγματα, τοῦ σοφοῦ ζωολόγου, παραθέτομεν τὰ χαρακτηριστικώτερα.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Μιὰ κυρία στὸ Λονδῖνο, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ κοπάδια τῶν ποντικῶν ποὺ κατέκλυσαν τὸ σπίτι της, ἐπῆρε μιὰ γάτα. Ἦταν μιὰ γάτα λευκὴ μὲ μαῦρες βοῦλες καὶ ἔξυπνα μάτια. Ἡ κυρία τὴν ἀγάπησε πολὺ καὶ κάθε βράδυ τὴν ἔπαιρνε στὸ κρεββάτι της καὶ κοιμῶταν μαζί.

Δυστυχῶς, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, ἡ Ριρὴ — ἔτσι λεγόταν ἡ γάτα — ἐψόφησε. Καὶ ἀπὸ τὴν ἐπομένη τὰ ποντίκια ξανάρχισαν τὶς βόλτες τους μέσα στὸ σπίτι τῆς κυρίας. Ἔντρομη ἡ τελευταία, ἔπεσε τὸ βράδυ στὸ κρεββάτι της καὶ σκεπάσθηκε ὥς ἐπάνω, γιὰ νὰ μὴν ἀκούῃ τὰ ἐνοχλητικὰ ροκανίσματα τῶν συχαμερῶν τρωκτικῶν, ποὺ ξανάρχισαν νὰ τῆς κάνουν τὸ βίο ἀβίωτο. Ὁ ὕπνος τῆς εἶχε φύγει. Δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι καὶ σκεπτόταν, μόλις θὰ ξημέρωνε, νὰ τρ ξῃ εἰς ἀναζήτησιν καινούργιας γάτας.

Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποὺ συλλογιζόταν, ἄκουσε τὸ γνώριμο ρὸν-ρὸν τῆς Ριρῆς κι' αἰσθάνθηκε κάποια ζέστη στὰ πόδια της, ὅπως τὸν καιρὸ ποὺ ἡ γατούλα της κοιμότανε μαζί της.

«Σηκώθηκα μὲ προσοχή, ἀφηγεῖται ἡ ἴδια, γιὰ νὰ δῶ μήπως ἦλθε καμμιὰ καινούργια γάτα μέσα στὸ σπίτι μου. Ποιά, ὅμως, ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησίς μου, ὅταν βλέπω ἐπάνω στὰ πόδια μου ἕνα γκρῖζο σύννεφο, ποὺ σιγὰ-σιγὰ ἔπαιρνε τὴ μορφὴ τῆς γατούλας μου. Ἡ ὀπτασία ἦταν τόσο ζωντανή, ὥστε θέλησα νὰ τῆς μιλήσω. Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμή, ἡ Ριρὴ ἐξηφανίσθη. Ἀλλὰ καὶ τὰ ποντίκια δὲν ξαναφάνηκαν ὥς τὸ πρωΐ!».

Ἀπὸ τὴ βεβαίωσι τῆς κυρίας αὐτῆς, προκύπτουν δυὸ πράγματα : Πρῶτον ὅτι ἡ ψυχὲς τῶν ζώων ἐπανέρχονται καὶ δεύτερον ὅτι τὰ φαντάσματα αὐτὰ γίνονται ἀντιληπτά, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα. Ἀπόδειξις, ὅτι τὰ τρωκτικὰ ἐξηφανίσθησαν μόλις παρουσιάσθηκε τὸ φάντασμα τῆς γάτας.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΣΚΥΛΛΟΣ

Ἐξ ἴσου ἐνδιαφέρον εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς περιστατικό : Ἕνας Γερμανὸς ξυλουργός, ὀνόματι Χὰνς Πέτερ, ἐπέστρεφε μιὰ νύχτα στὸ σπίτι του, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα φιλικὸ γλέντι. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γλεντιοῦ αὐτοῦ, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔπιναν ἀγρίως, ὁ Χὰνς ἀπέφευγε τὸ πιοτό, σκεπτόμενος διαρκῶς μὲ θλῖψι τὸ πιστὸ σκυλλί του, τὸν Καίσαρα, ἕνα ὑπέροχο τὲρ-νὲβ, ποὺ ψόφησε πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος.

Καθὼς προχωροῦσε, εἶδε ξαφνικά, σ' ἕνα σταυροδρόμι, νὰ παρουσιάζεται μπροστά του ὁ Καῖσαρ καὶ νὰ τὸν τραβάῃ ἀπὸ τὸ παντελόνι πρὸς τὸ πεζοδρόμιο. Ἔκπληκτος, ἀλλὰ καὶ τρομαγμένος ὁ ξυλουργός, ἔκανε ἕνα πήδημα πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο. Τὴν ἴδια στιγμή, πέρασε ἀπὸ μπροστά του «ξυστά», σὰν βολίς, ἕνα αὐτοκίνητο μὲ σβυσμένα τὰ φῶτα. Ἐὰν ὁ Χὰνς δὲν εἶχε κάνει τὸ σωτήριο ἐκεῖνο πήδημα πρὸς τὰ πίσω, ἀσφαλῶς τὸ δαιμονισμένο αὐτοκίνητο θὰ τὸν μετέβαλλε εἰς πολτόν. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι ἀπὸ τὸ βέβαιο αὐτὸ δυστύχημα τὸν ἔσωσε τὸ φάντασμα τοῦ πιστοῦ του σκύλλου.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ

Πλὴν τῶν καταπληκτικῶν αὐτῶν φαινομένων, τῶν ὁποίων τὴν ἀκρίβειαν κανεὶς πλέον δὲν ἀμφισβητεῖ, ὁ δόκτωρ Μποτσάνο, ἀναφέρει στὸ περισπούδαστο βιβλίο του καὶ φαινόμενα τηλεπαθείας μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δυὸ ποὺ θ' ἀναφέρουμε κατέστησαν πλέον κλασσικά.

Τὸ πρῶτον ἀφορᾷ τὸν διάσημον Ἄγγλον συγγραφέα σὲρ Ρίντερ Κάγκαρντ, καὶ ἐσημειώθη στὰ 1904.

Ἕνα βράδυ ἡ γυναῖκα του ποὺ κοιμῶταν στὸ ἴδιο δωμάτιο μ' αὐτόν, ἐξύπνησε ἀπὸ κάτι δυνατὰ βογγητά. Ἐκύτταξε πρὸς τὸ κρεββάτι τοῦ ἀνδρός της καὶ εἶδε τὸν σὲρ Κάγκαρντ νὰ ὑποφέρῃ τρομερὰ ἀπὸ ἕνα δυνατὸν ἐφιάλτη καὶ νὰ βογγάῃ σὰν πληγωμένο ζῶο. Τὸν ἐξύπνησεν ἀμέσως καὶ τότε ὁ σὲρ Κάγκαρντ τῆς διηγήθη ὅτι εἶχε δῆ τὸν Μπόμπ, τὸ σκύλλο τῆς κόρης του, νὰ ξεψυχάῃ ἐπάνω στὶς καλαμιὲς ἑνὸς ἕλους.

Ὁ συγγραφεὺς καὶ ἡ γυναῖκα του ξανακοιμήθηκαν ἥσυχοι. Τὸ πρωΐ τῆς ἐπαύριον, διηγήθη καὶ πάλι τὸ ὄνειρό του στὴν κόρη του, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀνησύχησε, γιατὶ τὸ περασμένο βράδυ, ὁ Μπὸμπ εἶχε θεαθῆ στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ μεσημέρι, ὅμως τὸ σκυλλὶ δὲν ἐφάνηκε. Τότε ἡ οἰκογένεια Κάγκαρντ ἄρχισε ν' ἀνησυχῇ. Ὁ Μπὸμπ ἀνεζητήθη παντοῦ καὶ τέλος, μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων ἡμερῶν, εὑρέθηκε νεκρὸς στὶς καλαμιὲς ἑνὸς ἕλους, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ καϋμένο τὸ σκυλλὶ ἦταν τελείως παραμορφωμένο. Τὸ εἶχε παρασύρει τὸ τραῖνο, τὴν ἴδια νύχτα ποὺ εἶχε δῆ ὁ σὲρ Κάγκαρντ τὸ τρομακτικὸ ἐκεῖνο ὄνειρο. Καθὼς ἐχαροπάλαιε, τὸ ἄτυχο, ἐσκέφθηκε τὸν ἀφέντη του, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ ἐπεκοινώνησε ψυχικῶς.....

Τὸ δεύτερο φαινόμενο τηλεπαθείας ἀφορᾷ τὸν Ἄγγλο δημοσιογράφο Μίλντρεντ Ντούκ. Ἕνα βράδυ, καθὼς εἰσαγόταν στὸ γραφεῖο του, δοκίμασε μιὰν ἀπροσδιόριστη ἐντύπωσι, ὅτι ἡ ἀγαπημένη του γάτα, ἐκινδύνευε καὶ τὸν καλοῦσε εἰς βοήθειαν. Σηκώθηκε ἀμέσως σὰν μαγνητισμένος καὶ βγῆκε στὸν κῆπο. Προυχώρησε πρὸς τὸ βάθος καὶ σὲ λίγο ἄκουσε ἕνα ἀδύνατο νιανούρισμα. Σὲ λίγο ἀνεκάλυπτε τὴ γάτα του, στὴ ρίζα ἑνὸς θάμνου, αἰχμαλωτισμένην ἀπὸ μιὰ λαγοπαγίδα. Ἦταν σχεδὸν μισοστραγγαλισμένη. Ἐὰν ὁ κύριός της δὲν εἶχε σπεύσει στὴν τηλεπαθητικὴν αὐτὴ πρόσκλησι, τὴν ἐπαύριον θὰ τὴν εὕρισκαν ἀσφαλῶς ψόφια.

Η ΠΡΟΓΝΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἀλλὰ τὰ παραδοξότερα φαινόμενα εἶναι ἐκεῖνα ποὺ ἀναφέρονται εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν ζώων πρόγνωσιν τοῦ θανάτου.

Εἰς ὅλους εἶναι γνωστὸν ὅτι τὰ σκυλλιὰ προαναγγέλλουν μὲ οὐρλιάσματα τὸ θάνατο κάποιου ἀνθρώπου τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ πεποίθησις αὐτὴ εἶναι ριζωμένη βαθειὰ στὸ λαό.

Ὁ δόκτωρ Γκουστὰβ Ζελέ, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διευθυντὴς τοῦ Μεταφυσικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων, παρέστη αὐτόπτης μάρτυς ἑνὸς τέτοιου φαινομένου. Καθὼς ἀγρυπνοῦσε παρὰ τὸ πλευρὸν μιᾶς ἀσθενοῦς, ἄκουσε ἔξαφνα στὸν κῆπο τῆς κλινικῆς, οὐρλιάσματα σκύλλου. Τὸ πρωΐ, ἡ ἀσθενὴς εἶχε ξεψυχήσει.

Ἕνα κυνηγετικὸ περιοδικὸ ἐξ ἄλλου, ἀναφέρει τὸ ἑξῆς καταπληκτικὸ φαινόμενο τηλεπαθείας μεταξὺ σκύλλου καὶ ἀνθρώπου : Ἕνας νεαρὸς δικηγόρος, μανιώδης κυνηγός, εἶδε μιὰ μέρα στὴν ἐξοχὴ ἕνα ὑπέροχο λαγωνικό. Ρώτησε σὲ ποιὸν ἀνῆκε καὶ μόλις ἔμαθε ὅτι ὁ κύριός του ἦταν ἕνας ἀγροφύλαξ, ἔσπευσε νὰ τὸ ἀγοράσῃ. Ἀλλὰ ὁ ἀγροφύλαξ, παρ' ὅλες τὶς δελεαστικὲς προσφορές, δὲν θέλησε νὰ πωλήσῃ τὸ σκυλλί του.

Πέρασαν κάμποσοι μῆνες. Μιὰ μέρα, ὁ ἀγροφύλαξ περιεπλάκη σὲ μιὰν ἄσχημη ὑπόθεσι, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὲν θὰ ἐγλύτωνε, ἂν δὲν τὸν ὑπερησπίζετο σθεναρῶς ὁ νεαρὸς δικηγόρος. Εὐγνωμονῶν ὁ ἀθωωθεὶς ἀγροφύλαξ, προσέφερε στὸν σωτῆρα του ὡς δῶρον, τὸ μεγαλοπρεπὲς λαγωνικό του.

Τὸ σκυλλὶ ἀφωσιώθηκε στὸν νέο του κύριο. Ἐπὶ τέσσαρα ὁλόκληρα χρόνια, ὁ νεαρὸς δικηγόρος κυνηγοῦσε μὲ τὸ λαγωνικό του καὶ ὅλα μαρτυροῦσαν ὅτι ὁ τετράπους αὐτὸς κυνηγὸς εἶχε τελείως ξεχάσει τὸν παλαιό του κύριο.

Ἕνα πρωΐ, ὅμως, τὸ σκυλλὶ ἐξηφανίσθη. Ἔψαξαν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ βροῦν. Ἦλθε, ὅμως, μόνο του τὴν ἐπαύριον, μὲ ὕφος θλιμμένο.

Ποῦ εἶχε πάει, λοιπόν ; Ἰδοὺ τί ἐγνώσθη. Τὸ γενναῖο ζῶο εἶχε διανύσει εἴκοσι πέντε χιλιόμετρα, γιὰ νὰ σπεύσῃ πρὸς συνάντησιν τοῦ ἀγωνιῶντος παλαιοῦ του κυρίου. Ἔφθασε λαχανιασμένο στὴν καλύβα τοῦ ἀγροφύλακος, ἔξυσε τὴν πόρτα μὲ τὸ πόδι του καὶ μόλις τοῦ ἄνοιξαν, ἔτρεξε στὸ κρεββάτι τοῦ ἑτοιμοθανάτου καὶ τοῦ ἔγλυψε τὸ χέρι. Ὕστερα ἔμεινε μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου του, ἔβγαλε ἕνα δυνατὸ οὐρλιαχτὸ καὶ ἐπέστρεψε στὸ σπίτι τοῦ δευτέρου του κυρίου.

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον συγκινητικό. Μᾶς δείχνει ἐπίσης ὅτι σὲ ὡρισμένες περιπτώσεις, σημειώνονται φαινόμενα τηλεπαθείας μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ ζώων. Ὁ ἀγροφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἐλάτρευε τὸ σκυλλί του, τὸ εἶχε σκεφθῆ κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἀγωνίας του καὶ ἡ σκέψις του ἔφθασε μέχρι τοῦ σκυλλιοῦ.

Φυσικά, οἱ περισσότεροι σκεπτικισταὶ θὰ ἀποφανθοῦν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐνστίκτου. Ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτοῦ ἀκόμη νὰ πρόκειται, πάντως τὰ φαινόμενα αὐτὰ εἶναι καταπληκτικά.

ΤΟ ΦΕΙΔΙ ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους κινδύνους ποὺ ἀντιμετωπίζει ὁ ἄνθρωπος στὴν Ἀφρικανικὴ ζούγκλα εἶνε τὰ φείδια: Ἀνάμεσα ὅμως σ' αὐτά, ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερώτερα γιὰ τὰ ἀποτελέσματά του, εἶνε τὸ «Φεῖδι τῆς Ἀφροδίτης», —τὸ μπακουρό, ὅπως τὸ λένε οἱ ἰθαγενεῖς.

Τὸ φεῖδι αὐτὸ εἶνε ἀπὸ τὰ σπανιώτερα σήμερα στὸν κόσμο. Ἔχει μῆκος μόλις 50 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, χρῶμα ἐρυθροκύανον καὶ πάχος ὄχι μεγαλείτερον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τὸ μικρὸ δακτυλάκι ἑνὸς ἀνδρός, μέσου ἀναστήματος καὶ μᾶλλον ἀδυνάτου. Τὸ φεῖδι ποιον παράδοξον ἡδονισμάόαlόά τσαεὼδ χμ αὐτὸ κυνηγᾷ ἀδιακρίτως ἀνθρώπους καὶ ζῶα, τὸ δὲ δηλητήριό του ἔχει φρικτὰς συνεπείας στὸν σεξουαλικὸ μηχανισμό.

Μόλις τὸ φεῖδι αὐτὸ δαγκάσῃ ἄνθρωπο ἢ ζῶο, τὸ θῦμα παθαίνει μιὰ περίεργη σκοτοδίνη, ἡ ὁποία ὅμως γεμίζει τὴν ψυχή του μὲ κάποιον παράδοξον ἡδονισμό. Ὅσο πάει ὁ ἡδονισμὸς αὐτὸς γίνεται καὶ πιὸ ἐντονώτερος. Διαχύνεται σ' ὅλο του τὸ σῶμα καὶ σὲ λίγο ἡδονίζεται τόσο, ὅσο καὶ ἐκεῖνος ποὺ βρίσκεται κοντὰ σὲ μιὰ γυναῖκα. Δὲν αἰσθάνεται ὅμως ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἡδονισμὸν αὐτὸν τίποτε ἄλλο, δὲν ἔχει δηλαδὴ τὴν παραμικρὴ συναίσθησι τῆς πραγματικότητος καὶ δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Τὸ μπακουρὸ ἐπιτίθεται ξαφνικὰ καὶ δαγκάνει τὸ θῦμα του, σιγὰ σιγὰ δὲ εἰσχωρεῖ μέσα στὰ ἐνδύματα τοῦ θύματός του, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται σὲ πλήρη φυσικὴν ἀδυναμίαν νὰ τὸ ἐμποδίσῃ. Ἄλλως τε τὸ πέρασμά του πάνω στὸ σῶμα τοῦ ἐπαυξάνει τὸν ἡδονισμό.

Σιγὰ σιγὰ τὸ φεῖδι φθάνει μέχρι τῶν γεννητικῶν μορίων τοῦ ἀνδρός, καὶ ἐκεῖ εὑρίσκει τὴν τροφήν του. Εἶνε δὲ ἡ τροφὴ αὐτὴ ἡ ἄφθονος ῥύσις τοῦ σπερματικοῦ ὑγροῦ, ἡ ὁποία προκαλεῖται ἐκ τοῦ ὑγροῦ τοῦ ὄφεως, ποὺ μέσα σὲ δέκα δευτερόλεπτα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς δήξεως, φθάνει ἕως τὸν νωτιαῖον μυελόν. Ὅσον ὅμως ἡδονικὰ εἶνε τὰ πρῶτα ἀποτελέσματα τοῦ δηλητηρίου, τόσον φοβερὰ καθίστανται κατόπιν. Ὁ ἄνθρωπος ἀσπαίρει ἐν μέσῳ φρικτῶν ἀλγηδόνων, ἡ σπονδυλικὴ στήλη καὶ ὅλον του τὸ νευρικὸν σύστημα παραλύουν, ἐνῷ ἕνα φοβερὸν πονοκέφαλον καὶ τέλος δύο ὥρας μετὰ τὸ δῆγμα ἀποθνήσκει, ἐνῷ τὸ φεῖδι φεύγει χορτασμένον.

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο "ΤΖΕΝΤΛΕΜΑΝ,,

Ξέρετε τί εἶναι ὁ «τζέντλεμαν» ; Ἰδοὺ ὁ ὁρισμός του, σύμφωνα μὲ μίαν ἀγγλικὴν ἐφημερίδα : «Ὁ Τζέντλεμαν εἶναι εἷς ἄνθρωπος καθαρὸς ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, ὁ ὁποῖος δὲν ταπεινώνεται ἐμπρὸς πλουσίους καὶ δὲν περιφρονεῖ τοὺς πτωχούς. Ὁ ὁποῖος ξέρει νὰ χάνῃ χωρὶς νὰ παραπονῆται καὶ νὰ κερδίζῃ χωρὶς νὰ ὑπερηφανεύεται. Ὁ ὁποῖος σέβεται τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς γέρους καὶ εἶναι καλὸς γιὰ τὰ παιδιά. Ὁ ὁποῖος εἶναι ἀρκετὰ ὑπερήφανος γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ λέῃ ψέμματα, ἀρκετὰ γενναιόψυχος γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ στείλῃ παγίδες, ἀρκετὰ φρόνιμος γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ εἶναι τεμπέλης.

Τὸ Μαρτύριο μιᾶς Ἀθηναίας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ Του κ. ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΝΕΛΛΗ (ΣΙΣΥΦΟΥ)

2

Ο ΕΚΒΙΑΣΜΟΣ ΜΙΑΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ

Τί εἶχε συμβῆ;

Τρεῖς μέρες πρὶν ἀπὸ τὰ γεγονότα, ποὺ ἀφηγηθήκαμε στὸ προηγούμενο κεφάλαιο τῆς ἀληθινῆς αὐτῆς ἱστορίας, ὁ Γιῶργος Γαρδέλης ἐγύριζε στὸ σπίτι του.

Ἦταν μεσάνυκτα καὶ τὰ χείλη τοῦ νέου εὐωδίαζαν ἀκόμα ἀπὸ τὴ γεῦσι τῆς τρυφερῆς του ἀρραβωνιαστικιᾶς, —τῆς Ρίτας...

(Συλλογίζονταν, καθὼς ἐβάδιζε, τὸ ἄρωμά της, ἄχ, ἦτον περίφημο : τὸ μικύλο καὶ κοράλλινο στοματάκι της ἐμύριζε σάρκα παρθένου καὶ παριζιάνικο μῦρο,—ἡ Ρίτα του ἦταν ἕνα ζωντανὸ κουκλάκι τῆς γῆς.

Πῶς θὰ τὴν ἀγαποῦσε, ὅταν θὰ τὴν ἔκανε πιὰ δική του, ὁλότελα δική του!)

Καθὼς ἄνοιγε τὴν ἐξώπορτα του, ἐπάγωσε ὅλος. Μέσα στὸ φεγγάρι, ντυμένη μὲ τὸ κίτρινο φῶς του, σὰν φάσμα ὀρθή, στεκόταν μιὰ γυναῖκα. Ὁ Γιῶργος ἔντρομος τὴν ἀνεγνώρισε: Ἦταν ἡ Ρόζα Μιραμώρ, ἡ γνωστὴ μπαλλαρίνα τῶν Ἀθηναϊκῶν θεάτρων,— ἡ παληά του ἐρωμένη, ποὺ τὴν ἔδιωξε!

Ἡ Ρόζα Μιραμάρ.

— Τί τὸν ἤθελε;

Τὴν ἐπλησίασε ἀπότομα :

— Τί θέλεις;

Παγερή, ἀλύγιστη, σὰν ἀντίπαλο φάσμα, τὸν ἐκύτταζε ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἕως τὰ νύχια, καὶ εἶχε στὸ βλέμμα της κάτι ἀπὸ τὴν κίτρινη ἀντιύγεια τῆς ὀχιᾶς.

Ὁ Γιῶργος τὴν ξαναρώτησε :

— Λέγε! Τί θέλεις;

Ἐκείνη ἀνακάγχασε :

— Τί θέλω ;

— Ναί.

— Ἐσένα θέλω! Θέλω ἐσένα...

Ἄνοιξε τὸ στόμα του νὰ τὴ διώξῃ· ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε. Ἡ χορεύτρια ἐτάνυσε τὸ φειδίσιο κορμί της, σὲ βέλος ἐρυθροδέρμου.

— Μὰ χρυσό μου! Μά, ἀγόρι μου, τοῦ σφύριξε μὲ σαρκασμό, δὲν τὸ ξέρεις λοιπὸν ὅτι ἐσένα θέλω; Δὲν τὸ ξέρεις πῶς σὲ λατρεύω ; Χά ! Χά ! Χά ! Ναί, σοῦ τὸ ὁρκίζομαι πῶς σὲ λατρεύω, πουλάκι μου. Ἂν δὲ σ' ἀγαποῦσα τόσο τρελλὰ θὰ καταδεχόμουν ἐγὼ ἡ Ρόζα Μιραμάρ, μὲ τ' ὄνομα, ἡ πιὸ περίφημη μπαλλαρίνα τῆς Ἀθήνας, νὰ περιμένω τόση ὥρα ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα σου;

— Σοῦ εἶπα...

— Δὲν μοῦ εἶπες τίποτα. Οὔτε καὶ θέλω νὰ μοῦ πῇς τίποτα. Περίμενε πρῶτα νὰ τελειώσω. Ἀλλ' ἂς μὴ στεκώμαστε ἔξω στὴν πόρτα. Ἄνοιξε, ἀγοράκι μου, νὰ μποῦμε μέσα στὴ γκαρσονιέρα σου. Τί διάβολο! Δὲ θέλω νὰ μοῦ κρυολογήσῃς. Κάνει ψύχρα ἀπόψε...

Καὶ μὲ ἐπιτακτικὴ χειρονομία τοῦ ἔδειξε τὴν ἐξώπορτα...

Ὁ νεαρὸς Γαρδέλης εἶδε ὅτι δὲν τοῦ ἦταν δυνατὸν νὰ γλυττώσῃ εὔκολα ἀπὸ τὰ νύχια τῆς παληᾶς του ἐρωμένης.

Καὶ ὁ ἴδιος ἔννοιωθε ὅτι μιὰ ἐξήγησις, μιὰ τελευταία ἐξήγησις μεταξύ των ἦταν ἀπαραίτητο — ὅσο κι' ἂν ἦταν ὀδυνηρή.

Ἐχαμήλωσε σὰν ἔνοχος τὸ κεφάλι.

Ἄνοιξε.

Ἐμπῆκε, αὐτὸς πρῶτος, σκυφτός.

Ἡ Ρόζα τὸν ἀκολούθησε, ἐκείνη ὅμως μὲ τὸ κεφάλι ὀρθὸ καὶ μὲ τὸ πλαστικό της στῆθος ὁριζόντιο — στῆθος ἀδάμαστης πολεμιστρίας, θρασὺ καὶ ἀγχέμαχο, ἀκατανίκητο ὅπλο γιὰ τὴ μάχη καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ μίσους.

Ὁ Γιῶργος ἄναψε τὰ ἠλεκτρικά.

Καὶ μὲ νεῦμα τῆς ἔδειξε ἕνα κάθισμα στὸ σαλόνι.

(Τὸ σαλόνι του αὐτὸ ἐπικοινωνοῦσε μὲ τὴν κρεββατοκάμαρα).

Ἡ πόρτα ἦταν ἀνάμεσα στὰ δύο δωμάτια κουφωτὴ καὶ ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα διακρινόταν ἡ κλίνη, χαμηλὴ καὶ βαθειά, σὰν τάφος, ὅπου ἀκόμα ἀπέθνησκαν ἐπάνω καὶ μέσα της τὰ παληά, ξεχασμένα των φιλήματα...

Ἡ ὡραία χορεύτρια δὲν ἐκάθησε στὸ φωτέϊγ. Ἐπροτίμησε — ποιὸς ξέρει ἀπὸ πιὰ σκοτεινὴ πρωτοβουλία ! — νὰ πάρῃ θέσι στὸ μαλθακό, ὅλο πούπουλα, διβάνι.

Καὶ τοῦ εἶπε, μὲ στόμα γιομάτο ἀπὸ παγωμένους σταλακτίτες θυμοῦ :

— Ἄλλοτε, ἀγόρι μου...

— Τί ;

— Ἄλλοτε, μ' ἔμπαιζες ὁλόϊσα ἐκεῖ, στὸν κοιτῶνα. Γιὰ θυμήσου...

Τὴν διέκοψε μὲ μεταλλικὴ καὶ ἀμφίστομη φωνή :

— Σὲ παρακαλῶ, ὅ,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῇς νὰ μοῦ τὸ πῇς τώρα ἀμέσως καὶ σύντομα. Εἶναι ἀργὰ καὶ νυστάζω. Λοιπόν, ἀκούω...

— Ἄλλοτε, κύριε Γαρδέλη, ἔχανες γιὰ μένα τὴ ζωή σου. Καὶ τώρα δὲν μπορεῖς νὰ χάσῃς τὸν ὕπνο σου;

— Ἄλλοτε ἦταν ἄλλοτε καὶ τώρα εἶνε τώρα. Λοιπόν, τί θέλεις, τέλος πάντων;

Ἡ ὄμορφη μπαλλαρίνα ἀνακάθησε στὸ ἐλαστικὸ διβάνι, μὲ νωχέλεια : τὸ διβάνι σείστηκε, ἀνεπήδησε ἐλαφρὰ κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἀφράτης σαρκός της.

Ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ ἄλλο: σ' αὐτὴ τὴ σοφὰ ὑπολογισμένη κίνησι τοῦ τορνευτοῦ της κορμιοῦ, ἡ κοντή της φοῦστα τραβήχθηκε πρὸς τὰ πάνω, ψηλὰ — καὶ ἐπρόβαλαν τότε τὰ δίδυμα θέλγητρα τῶν γονάτων, ἐλαμποκόπησε κι' ἕνα ὑποβρύχιο τμῆμα μηροῦ...

Ἔσκυψε, ἐπῆρε ἕνα τσιγάρο Αἰγυπτιακὸ ἀπὸ τὸ γνώριμό της τραπεζάκι, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ὅταν ἀκόμα τὸν ἀγαποῦσε καὶ βαρύνονταν πιὰ νὰ καπνίζῃ τὸ φίλημα...

Τοῦ εἶπε ἀνάβοντάς το, ξερά :

— Γιῶργο! Ἔμαθα ὅτι ἀρραβωνιάστηκες. Ἀλλά, δὲν πιστεύω νἆναι ἀλήθεια, ἔτσι;

Τὴν ἐκύτταξε κατάματα:

— Εἶναι ἀλήθεια !

Ἐπερίμενε κάποια της ἔκρηξι, μιὰν ἀφηνιασμένη ἐκδήλωσι ὀργῆς.

Ὅμως τίποτε....

Ἡ Ρόζα Μιραμὰρ ἐξακολούθησε ἤρεμη νὰ καπνίζῃ: ἐσούφρωνε, σὰν σάρκινη πίπα τὸ καταπόρφυρο χεῖλι της — ἔστελνε τὶς τολύπες τοῦ ἀρωματισμένου καπνοῦ, ψηλά, στὴν ὀροφή, σὲ στριφτά, γαλάζια δακτυλίδια.

Εἶπε μόνο ἁπλᾶ:

— Ἄ, εἶναι ἀλήθεια;

— Σοῦ εἶπα ναί. Τίποτε ἄλλο;

— Λαμπρά, ἀγόρι μου. Ἀρραβωνιάστηκες. Τὸ ἤξερα καὶ ἡ ἐρώτησίς μου ἦταν ὅλως διόλου τυπική.

— Λοιπόν, ἀφοῦ τὸ ἤξερες;

— Ἀρραβωνιάστηκες τὴ δεσποινίδα Ρίτα Μαρᾶ, τοῦ...

Ὁ νέος τινάχθηκε ὀρθός, κατέρυθρος, ἐκίνησε ἀπειλητικὰ τὸ δάκτυλο:

— Σοῦ τὸ ἀπαγορεύω, τὸ ἀκοῦς; Σοῦ ἀπαγορεύω ἄλλη φορὰ νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα τῆς....

— Τῆς; Τέλειωνε λοιπόν!

— Τῆς μνηστῆς μου!

Θειάφινες φλόγες ἐπυρπόλησαν τὰ πελώρια, τὰ ἀχανῆ της μάτια:

— Γιατί; Γιὰ νὰ μὴν τὸ μολύνω; Μὴ φοβᾶσαι καὶ δὲν ἔχει λέπρα τὸ στόμα μου. Τὸ ξέρεις δὰ πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἔχει λέπρα τὸ στόμα μου, ἐσὺ τοὐλάχιστον, ποὺ τρελλαινόσουν ἄλλοτε νὰ τὸ φιλῇς...

— Τὸ παρελθὸν ἐτελείωσε γιὰ πάντα. Τίποτα πιὰ δὲν μᾶς συνδέει, Ρόζα...

Ἡ φωνή του εἶχε τώρα κάπως μαλακώσει σὰν νὰ τὸν εἶχε ἀδιόρατα συγκινήσει ἡ ἀνάμνησις τῶν περασμένων θωπειῶν.

— Ὥστε, θὰ τὴν παντρευθῇς;

— Ναί !

Ἡ χορεύτρια ἐξέσπασε λύσσα, ἐτράνταξε τὰ ὀχυρὰ καὶ ἐμπόλεμα στήθη της, ποὺ στὴ βίαιη σύγκρουσί των ἀνέδωσαν χαλύβδινες κλαγγές.

Καὶ ἐβόησε κατακίτρινη :

— Ὄχι! Δὲ θὰ τὴν πάρῃς !

— Μπᾶ; Δὲ θὰ τὴν πάρω;

— Ὄχι!

— Καὶ ποιὸς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

— Ἐγώ! Ἐγὼ θὰ σ' ἐμποδίσω, Γιῶργο Γαρδέλη!

Αὐτὸς ἐκάγχασε σαρδόνια :

— Τί λές; Καὶ πῶς;

— Θὰ σοῦ πῶ ἀμέσως. Κρατῶ τὰ γράμματά σου! Τ' ἀκοῦς, κουτό μου ἀγόρι; Ἔχω φυλάξει ὅλα σου τὰ γράμματα, ὅλα σου τὰ διάπυρα ἐρωτικὰ γράμματα, ποὺ εἶχες τὴν ἀνοησία νὰ μοῦ τὰ στέλνῃς, ὅταν ἤσουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μένα...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, θὰ τὰ δώσω ἐγὼ ἡ ἴδια σ' αὐτὴ τὴ δεσποινίδα. Θὰ τῆς τὰ δώσω μὲ τὰ χέρια μου! Καὶ θὰ τῆς πῶ...

Ὁ Γαρδέλης ὕψωσε μὲ φαινομενικὴ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους :

— Αἴ κι' ὕστερα; Νέος ἤμουν, εἶχα τὸ δικαίωμα κι' ἐγὼ σὰν νέος, ὅπως ὅλοι, νἄχω μιὰ φιλενάδα, ὅταν ἤμουν λεύτερος, προτοῦ ἀκόμα κἂν γνωρίσω τὴ μνηστή μου, πρὶν ἀκόμα δεσμευθῶ μὲ τὸν ἀρραβῶνα....

— Ἄχ, τί κουτὸς ποὺ εἶσαι, καϋμένε! αὐτὰ τὰ γράμματα, θὰ πῶ ἐγὼ στὴ μνηστή σου, ὅτι μοῦ τὰ στέλνεις τώρα...

— Δὲ θὰ σὲ πιστέψῃ!

— Θὰ μὲ πιστέψῃ!

— Ὄχι! Χίλιες φορὲς ὄχι! Γιατί, εὐτυχῶς αὐτὰ τὰ γράμματά μου εἶναι χρονολογημένα... φέρνουν περσυνὴ ἡμερομηνία

Ἦρθε τώρα ἡ σειρὰ τῆς Ρόζας Μιραμὰρ νὰ καγχάσῃ :

— Περσυνὴ ἡμερομηνία;

— Ναί...

— Φυσικά, εἶχαν ἔτος 1935. Ἔτσι; Ἐγὼ ὅμως, μὲ ἴδιο μελάνι μπόρεσα εὐκολώτατα νὰ κάμω μιὰ μικρὴ ἀλλαγή.

Τὴν ἐκύτταξε σὰν χαζός.

Δὲν ἐννοοῦσε...

Ἐκείνη συνέχισε στὸν ἴδιο σαρκαστικὸ τόνο, τὸ χωρὶς οἶκτο καὶ ἔλεος:

— Ναί, μιὰ μικρὴ μεταμόρφωσι, δίχως σπουδαία σημασία, κουκλάκι μου! ἁπλούστατα. τὸ 5 ἔγινε 6....

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, κύριε Γιῶργο Γαρδέλη, τὸ 1935 ἔγινε πιὰ σ' ὅλα σου τὰ γράμματα 1936. Ἐκατάλαβες τώρα, παιδί μου; Καὶ εἶναι σὰν νὰ μοῦ τὰ στέλνεις τώρα, ἐφέτος, αὐτά σου τὰ φλογερὰ ραβασάκια, στὸ 1936, μετὰ τὴ μνηστεία σου...

Ὢ !

Τί ἄτιμο, τί σατανικό, ποὺ ἦταν τὸ σχέδιο τῆς παλαιᾶς του ἐρωμένης. Τὸ νούμερο 5 μὲ μιὰν ἁπλῆ ἕνωσι τῆς κεφαλῆς μὲ τὴν οὐρά του γίνεται εὔκολα τέλειο 6· ἀκόμα καὶ ἕνα παιδὶ εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὴ τὴν πλαστογραφία στὸ δευτερόλεπτο...

Καὶ ὁ Γιῶργος ἔννοιωθε μιὰν ἀνείπωτη φρίκη. Ἐκαταλάβαινε ὁ ἄμοιρος ὅτι ἐὰν ἡ Ρόζα ἐκτελοῦσε τὴν ἀπειλή της, ἡ Ρίτα Μαρᾶ θὰ ἐπίστευε τὴ μυσαρὴ συκοφαντία. Τὸ δίχως ἄλλο θὰ τὴν ἐπίστευε καὶ αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της καὶ ὁ θεῖος των, ὁ στρατηγὸς Βροντίδης.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ ἦρθε ἡ αἱμοχαρὴς ἐπιθυμία, σὰν πλημμυρίδα φόνου, νὰ χυθῇ πάνω στὴν ἄτιμη ἐκβιάστρια, νὰ τὴν πετάξῃ στὸ πάτωμα — καὶ νὰ τὴν ποδοπατήσῃ, νὰ τὴν ποδοκυλίσῃ, νὰ συντρίψῃ τὴν ἰοβόλο κεφαλὴ τῆς ὀχιᾶς μὲ τὸ τακοῦνι του, νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὸ τὸ ὀλέθριο καὶ πανέμορφο κτῆνος ἀπὸ τὴν ἀπέραντη γῆ...

Ἡ Ρόζα ἔκανε μιὰ φοβισμένη κίνησι πρὸς τὰ ὀπίσω: ἡ πλάτη της ἐκτύπησε πρὸς τὸν τοῖχο, σὰν νὰ διέγνωσε τὴν ἀπελπισμένη του ἀπόφασι....

Αὐτὸς ἔσκυψε πάνω της, ὀρθὸς καὶ λυσσασμένος, ἐπρόφερε ἄναρθρα, ἐνῷ τὰ μάτια του ἔσταζαν αἷμα καὶ ἐνῷ τὰ νύχια του ἐξέσχιζαν τὴν παλάμη του :

— Θὰ τολμήσῃς ;

— Νὰ τολμήσω; Μά, ἐτόλμησα κιόλας...

— Ἐτόλμησες, ἔχιδνα;

— Καὶ νὰ ἡ ἀπόδειξις, ἀγαπητέ μου. Ὁρίστε ἕνα σου γράμμα...

Ὁ νέος ὥρμησε, σὰν γύπας πειναλέος πρὸς τὴ λεία του.

(Ἀκολουθεῖ)

—Ἐπιμένεις ἀπολύτως, νὰ πᾶμε στὸ θέατρο, ἀπόψε ;

—Ὤ, ἑξάπαντος, θέλω νὰ ἰδῶ τί ἐντύπωσι θὰ κάμῃ ἡ καινούργια τουαλέττα μου.

Η ΜΕΤΡΙΟΦΡΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΜΙΣΕΛΕ

Ὁ περίφημος ἱστορικὸς Μισελὲ ἔφερε κάποτε ἕνα ἄρθρον εἰς τὴν «Παρισινὴν Ἐπιθεώρησιν» ποὺ διηύθυνεν ὁ Λουΐ Οὔλμπαχ.

—Τί ζητεῖτε γι' αὐτό ; ρώτησεν ὁ Οὔλμπαχ.

— Ὢ ! Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου τί θὰ μοῦ δώσετε, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Μισελέ. Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι ὁ Κινέ. Ξέρετε εἶναι πτωχός, ἔχει οἰκογένεια καὶ τὰ βάρη του εἶναι μεγάλα. Ἂν θέλετε νὰ μοῦ κάμετε μι χάρι δόστε στὸν Κινὲ ὅσα καὶ στὸν Οὐγγώ.

Ἔπειτα ἐμίλησαν γιὰ ἄλλα πράγματα. Ὅταν ὁ Μισελὲ σηκώθηκε νὰ φύγῃ, ὁ Οὔλμπαχ τοῦ εἶπε καὶ πάλι.

— Ἀλλὰ δὲν μοῦ εἴπατε πόσα θέλετε νὰ σᾶς πληρώσω γιὰ τὸ ἄρθρον σας.

— Ὢ ! Ὅσα καὶ στὸν Κινέ, ἀπήντησεν ὁ Μισελέ, ἀφίνοντας κατάπληκτον τὸν συνομιλητήν του.

ΛΙΤΒΙΝΩΦ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΩΝ

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας λειτουργεῖ μιὰ σχολὴ δημοσιογράφων. Τελευταίως ἡ διεύθυνσις τῆς σχολῆς ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ μερικὰ ἐρωτήματα εἰς τοὺς τελειοφοίτους διὰ νὰ κρίνῃ περὶ τοῦ βαθμοῦ τῶν γνώσεών των. Αἱ ἀπαντήσεις των εἶναι ἐνδιαφέρουσαι καὶ πολύ..... διασκεδαστικαί. Ἕνας ἐξ αὐτῶν ἀπήντησεν ἔξαφνα ὅτι ὁ Λιτβίνωφ εἶναι βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων, ἕνας ἄλλος ὅτι ὁ σὲρ Σάμουελ Χόαρ εἶναι ἀρχιναύαρχος τοῦ γαλλικοῦ στόλου, ἕνας τρίτος ὅτι ἡ Ἀδδὶς Ἀμπέμπα εἶναι πρωτεύουσα τοῦ Μαρόκου ! Ὅσον διὰ τὸν Χοῦβερ, τὸν τέως Πρόεδρον τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἕνας μέλλων δημοσιογράφος τὸν θέλει συγγραφέα ἑνὸς ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματος, ποὺ φέρει τὸν τίτλον «Ἡ σημασία τοῦ Λευκοῦ Οἴκου» ! Πολὺ τετραπέρατοι ἄνθρωποι, τέλος πάντων, αὐτοὶ οἱ ἀμερικανοί !

—Πόσων ἐτῶν εἶσθε κυρία ;

—Ἑξῆντα.

—Παντρεμένη ;

—Ὄχι ἀκόμα, κύριε πρόεδρε !

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ Ο ΠΟΝΟΣ

Σ' ἐκεῖνο τὸ ταξίδι, εὑρήκαμε στὸν Ἀτλαντικὸ τὴν μεγαλύτερη δυστυχία ποὺ τὴν φοβοῦνται σὰν τὶς ἁμαρτίες τους καὶ οἱ 110 ψημένοι θαλασσινοί. Τὸ ποῦσι. Τὴν ὁμίχλη δηλαδή. Βαρειά, πυκνή, ἀδιάλυτη καὶ ἀδιαπέραστη, μᾶς εἶχε πλακώσει μόλις περάσαμε τὶς ἰσπανικὲς ἀκτὲς καὶ δὲν μᾶς ἄφηνε ν' ἀνασάνουμε τρία ὁλόκληρα μερόνυχτα τώρα. Μαγγιόρος ὁ Γρέγο—λεβάντες, μᾶς ἐβαροῦσε τὶς ἀριστερὲς κουπαστές. Παληὲς θάλασσες τῆς τραμουντάνας ποὺ πρὶν λίγες μέρες ἀνατάρασσε τὸν ὠκεανὸ βολτάριζαν ἀπὸ δεξιά. Κι' ἔτσι ἀνάμεσα στὶς διπλὲς θάλασες ἐμποτζίραμε σὰν γκαμῆλες στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου. Μουσκεμένοι ἀπὸ τὴν ὑγρασία, τυλιγμένοι στὶς νυτσιράδες, μὲ τὰ ἠλεκτρικὰ φαναράκια στὸ χέρι, ἐγυρίζαμε πρίμα—πλώρη τὸ καράβι, ἐπιστατῶντας τὶς βάρδιες, ἀπὸ τὸ κοράκι τῆς πλώρης ὡς τὸ βελόνι τῆς πρύμης. Ἡ σειρῆνα κάθε δύο λεπτὰ τῆς ὥρας, σκορποῦσε τὸ θλιβερὸ βογγητό της καὶ ἡ μηχανὲς ἐπήγαιναν μὲ μισὴ ταχύτητα.

Ἤμαστε, ὑπολογίζαμε, ἀπάνω στὶς γραμμὲς ποὺ τραβᾶνε τὰ καράβια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ Μπέϋ—Μπίσκι γιὰ τὴν Ἀμέρικα. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ φυλάῃ κάθε θαλασσινὸ ἀπὸ τρακάρισμα μὲ ποῦσι στὸν Ἀτλαντικό....

Καὶ νᾶταν αὐτὸ μονάχα !... Χίλιους διακόσιους ἐπιβάτες ἐταξιδεύαμε. Ὁλόκληρη πολιτεία. Καὶ στὰ ὑποφράγματα τῆς τρίτης θέσεως εἶχε πέσει ἐπιδημία μηνιγγήτιδος. Πέντε κρούσματα εἶχαν σημειωθῆ. Ἕνας ἄρρωστος μᾶς εἶχε πεθάνει καὶ τὸν εἴχαμε ρίξει τὴν περασμένη νύχτα στὴν θάλασσα.

Ξεθεωμένοι ἀπὸ τὸ κούνημα καὶ τὴν ταλαιπωρία, εἴχαμε μαζευτῆ ἐκεῖνο τὸ βραδάκι, πίσω στὴν κάμαρη τῆς δευτέρας γιὰ νὰ πιοῦμε κανένα φλυτζάνι τσάϊ μὲ ροῦμι, ποὺ μὲ χίλια βάσανα ἐπάλευαν νὰ μᾶς σερβίρουν οἱ καμαρότοι. Τὸ βολτάρισμα ὅλο καὶ δυνάμωνε.

— Τριζοβολάει τὸ ἄτιμο, λὲς καὶ ταξιδεύει ἀπάνω σὲ χελῶνες, εἶπε γιὰ μιὰ στιγμή, γκρινιάζοντας ὁ καπετὰν Μιχάλης ὁ Μπάστας ποὺ τὸ μπότζι τὸν εἶχε ρίξει ἀπάνω στὴ μουράδα.

— Καὶ τὸ ποῦσι ὅλο καὶ δυναμώνει, ἐμουρμούρισε κάποιος ἄλλος. Ἆ ! νὰ κι' ὁ γιατρός....

Ἀπὸ τὸ καφάσι τῆς σκάλας, ἐφάνηκε νὰ κατεβαίνῃ ὁ γιατρὸς τοῦ καραβιοῦ, ὁ Παῦλος ὁ Ἀβράμης. Ἐσύρθηκε κουρασμένα ὡς τὸ τραπέζι μας κι' ἔπεσε βαρὺς ἀπάνω σ' ἕνα κάθισμα.

— Νὰ πάῃ καὶ νὰ μὴν ἔρθῃ ἐτούτη ἡ δυστυχία, ἐμάσσησε ἀνάμεσα στὰ δόντια του. Ἄλλο φουντάρισμα θάχουμε πάλι ἀπόψε—αὔριο. Ἐκεῖνο τὸ μικρὸ δὲν θὰ ξημερωθῆ. Ἡ μηνιγγίτις τῶχει βαρέσει κατακέφαλα. Κακομοίρα ἡ μάννα του...

— Τί λὲς μωρὲ γιατρέ, ἐβόγγιξε μὲ λαχτάρα στὴ φωνὴ ὁ καπετὰν Μιχάλης. Κάνε ὅ,τι μπορεῖς νὰ τὸ γλυτώσῃς....

Ὁ γιατρὸς ἀνασήκωσε μὲ στεναχώρια ὁλοφάνερη τοὺς ὤμους του.

— Τί θὲς νὰ κάνω, μωρὲ καπετάνιο μου, εἶπε μὲ μουντὴ φωνή. Δὲν εἶμαι Θεός... Θὰ πεθάνῃ τὸ ἔρημο... Τελείωσε... Τί κανεις ἔτσι σὰν γυναῖκα ;...

Ὁ καπετὰν Μιχάλης, ἔγειρε τὸ κεφάλι του λυπητερά, ἔβγαλε τὴν πίπα του, τὴν ἐγέμισε ἀργά—ἀργά, λές καὶ κάποια θύμησι νὰ τοῦ παρέλυε τὰ χέρια καὶ ἐμουρμούρισε.

— Σὰν γυναῖκα... Μὰ δὲν ξέρετε, ἐσεῖς μωρὲ, τί θὰ πῇ μάννας πόνος... Ἀκοῦστε τὸ λοιπὸν νὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία... Ἱστορία ποὺ τὴν ἔζησα ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἄναψε σιγά—σιγὰ τὴν πίπα του, ἐπέταξε σύννεφο τὸν καπνὸ ἀπὸ τὸ στόμα κι' ἀπὸ τὰ ρουθούνια καὶ ἄρχισε νὰ λέει:

* * *

— Ἐδούλευα τότε στὴν Ἑταιρεία Πανταλέοντος. Πρῶτος καπετάνιος στὸ «Βυζάντιο», ἔκανα γραμμὴ Σμύρνη—Πειραιά—Κρήτη—Ἀλεξάντρα. Δύσκολη γραμμὴ καὶ ταλαιπωρημένη, ἅμα τὴν κάνῃς μάλιστα μὲ παληοκάραβα σὰν αὐτὸ ποὺ κυβερνοῦσα. Ἡ κρητικὲς θάλασσες δὲν χωρατεύουν μὲ τὰ μπουρίνια τους καὶ τὰ λιμάνια τῆς Κρήτης εἶνε γιὰ τὸ διάβολο πεσκέσι. Ὅλο καὶ φοῦντο—σάλπα εἶσαι ἐκεῖ πέρα. Καὶ ὑποχρεωμένος ν' ἀγναντεύῃς ὅλη τὴν ὥρα τὸν καιρό, μὲ τὴν ἄγκυρα ἀπίκο, μὴ σ' ἁρπάξῃ κανένα μπουρίνι καὶ σὲ τσακίσῃ σὰν καραβίδα ἐπάνω στὰ μουράγια.

Ἦτανε Νοέμβριος μῆνας ἐκεῖνο τὸ ταξίδι. Ἔφτασα στὰ Χανιὰ κατὰ τὶς δέκα τὸ πρωΐ, μπῆκα ὁ μισὸς στὸ λιμάνι καὶ φουντάρισα μὲ δυὸ κλειδιὰ μονάχα, γιατὶ πέρα, ἀπὸ τὴ θάλασσα τῆς Μπιγκίζας, ὁ οὐρανὸς ἐμαύριζε ἀνήσυχα. Ἀνοίξαμε τ' ἀμπάρια κι' ἀρχίσαμε νὰ ξεφορτώνουμε βιαστικά. Ἀπὸ λεπτὸ σὲ λεπτὸ ἔπρεπε νὰ σαλπάρω....

Ἐβγάλαμε καὶ τοὺς ἐπιβάτες. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ἕνα λεβέντη Κρητικὸ μὲ τὴ γυναῖκα του, μιὰ πεντάμορφη κοπέλλα, μ' ἕνα κοριτσάκι ἐνάμισυ χρονοῦ ἐπάνω κάτω στὴν ἀγκαλιά. Μικρομάννα, ποὺ λὲς κι' ὅλη ἡ ζωή της κρεμῶταν ἀπ' τὸ χαμόγελο τοῦ μωροῦ ποὺ ἔσφιγγε μὲ λαχτάρα στὰ στήθεια της. Τὸ ζευγάρι ταξίδευε γιὰ τὴν Ἀλεξάντρα. Μὰ βγῆκε καὶ λίγο νὰ χαιρετίσῃ τὸ συγγενολόϊ του στὰ Χανιά.

Εἴχαμε σπατσάρει ἀπὸ τ' ἀμπάρια, ἔδωκα διαταγὴ στὸ δεύτερο νὰ σαλπάρῃ, ἐπῆρα τὸν πιλότο καὶ κατέβηκα νὰ φάω στὴν τραπεζαρία τῆς πρώτης. Τὴν ὥρα ποὺ κατέβαινα τὴν γέφυρα εἶδα μιὰ βάρκα νάρχεται ὁλοταχῶς πρὸς τὸ καράβι. Μὰ δὲν ἀνησύχησα. Κάποιος καθυστερημένος ἐπιβάτης, εἶπα μέσα μου. Θὰ προλάβῃ ὅσο νὰ βιράρουν τὴν ἄγκυρα.

Μὰ μέσα στὴν βάρκα ἦταν ἡ μικρομάννα μονάχη. Τὸν ἄντρα της τὸν εἶχαν πιάσει ἔξω οἱ ἀστυνομικοί. Κάποια παληὰ ἁμαρτία, κάποιο ἔνταλμα τὸν ἔστελνε φυλακή. Καὶ ἡ γυναῖκα του ἐρχόταν μέσα γιὰ νὰ πάρῃ τὰ μπαγκάζια τους. Ὅσο νὰ κατέβῃ ὅμως στὴ δευτέρα θέσι καὶ νὰ τ' ἀνεβάσῃ στὴν κουβέρτα, τὸ καράβι ἐσαλπάρισε παίρνοντας καὶ τὴν μικρομάννα μαζύ του, χωρὶς τὸ παιδί της ποὺ τὸ εἶχε ἀφίσει, ἔρημο, μοναχὸ κι' ἀρρωστημένο στὰ ξένα χέρια.

Δὲν εἶχα πάρει εἴδησι ἐγὼ ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία. Καὶ γι' αὐτὸ πετάχτηκα τρομαγμένος ἀπ' τὶς ἄγριες φωνὲς ποὺ ἄκουσα νὰ βγαίνουν ἐπάνω στὴν κουβέρτα. Ἀνέβηκα δύο—δύο τὰ σκαλιὰ τῆς κάμαρης κι' ὅταν ἐξεμπουκάρισα στὸ κατάστρωμα ἀνατρίχιασα ἀπὸ κεῖνο ποὺ εἶδα: Μιὰ γυναῖκα, μὲ τὰ μαλλιὰ λυτά, χυμένα στοὺς ὤμους της, κολλημένη στὰ ράλια, ἅπλωνε μ' ἀπελπισία τὰ χέρια της στὴ στεριὰ κι' ἐβογγοῦσε σὰν χτυπημένο λεοντάρι. Δυὸ-τρεῖς ἐπιβάτες τὴν ἐκρατοῦσαν μὲ κόπο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ στὴ θάλασσα.

Ἐξύγωσα καὶ τὴν ἔπιασα ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Τί τρέχει, κοπέλλα μου, τί ἔπαθες ; τὴν ἐρώτησα.

Μ' ἐκύτταξε, μ' ἐγνώρισε, ἔπεσε στὴν κουβέρτα κι' ἀγκάλιασε τὰ γόνατά μου.

— Τὸ παιδί μου, καπετάνιε, τὸ παιδί μου... ἐβόγγηξε.

Κι' ἐχύθηκε πάλι στὴν κουπαστή. Ἕνας βοερὸς λυγμὸς ἐβγῆκε ἀπὸ μέσα της, λὲς καὶ τῆς ἐξεκολλοῦσε τὰ σπλάγχνα.

— Παιδί μου ! παιδί μου ! παιδί μου !

Ἐκλονίσθηκα σύγκορμος, σὰν νὰ μοῦ ἄδειαζαν κουβάδες παγωμένο νερό. Τί νὰ σᾶς πῶ, μωρὲ παιδιά. Τριάντα χρόνια γυρίζω τὶς θάλασσες. Εἶδα ναῦτες νὰ μοῦ τοὺς παίρνῃ ἡ μανιασμένη θάλασσα. Εἶδα καρχαρίες νὰ τρῶνε ἀνθρώπους. Εἶδα πάνω—κάτω ὅλες τὶς συφορὲς ποὺ μπορεῖ ν' ἀντικρύσῃ ἕνας θαλασσινὸς στὸ πάλεμά του μὲ τὸ πέλαγος. Μὰ ποτέ, ποτὲ δὲν ἔνοιωσα νὰ τραντάζεται ἡ ψυχή μου σὰν ἐκείνη τὴ φορά, ἀπὸ τὴν ἀντάρα τῆς μάννας.

— Παιδί μου ! παιδί μου !....

Ἀναστατωμένος, χωρὶς νὰ καταλαβαίνω τί κάνω, ἀνέβηκα σὰν τρελλὸς τὴν γέφυρα καὶ ἅρπαξα τὸ χεροῦλι τοῦ τηλεγράφου. Δὲν θὰ τὸ πιστέψετε. Μὰ εἶναι ἀλήθεια : Ἐπόδισα !.... Ὅλες ἡ τραμουντάνες τοῦ κάβο Μελέχα καὶ τοῦ κάβο Ἀφωρεσμένου δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ μὲ κάνουν νὰ ποδίσω. Μὰ τῆς μάννας ὁ πόνος μ' ἐλύγισε. Μοῦ ἔκοψε τὴν ψυχὴ καὶ μοῦ ἔσπασε τὰ νεῦρα.

Σὲ μισὴ ὥρα ἤμουνα πίσω, στὴν μπούκα τοῦ λιμανιοῦ τῶν Χανίων. Ἔρριξα τὴν πλώρη βάρκα, κατέβασα τὴν σκαλα, ἅρπαξα τὴν μικρομάννα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἀπίθωσα στὴν πρύμη τῆς βάρκας :

— Ἄντε, κυρά μου, νὰ βρῇς τὸ παιδί σου, τῆς εἶπα ἀποχαιρετῶντας την.

Σὰν ἐγύρισα στὴν ἕδρα τῆς ἑταιρείας στὴ Σμύρνη, μ' ἐπάψανε. Μπορεῖ νᾶχαν καὶ δίκηο. Εἶχα κάψει τζάμπα τὸ κάρβουνό τους. Μὰ δὲν μετάνοιωσα ποτὲ γιὰ ὅ,τι ἔκαμα τότε. Καὶ τί τὰ θέλετε, ρὲ καραβόσκυλλα. Δέκα χρόνια ἔχουν περάσει . Μὰ γίνομαι ἄλλος ἄνθρωπος, νοιώθω τὰ ἀτσαλένια μου τὰ νεῦρα νὰ γίνωνται θρύψαλα καὶ τὴν καρδιά μου τὴν φουσκώνει μιὰ ἀνείπωτη λαχτάρα σὰν ἀναθυμοῦμαι τὸ μουγκρητὸ τῆς μικρομάννας.

— Παιδί μου ! παιδί μου ! παιδί μου !

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

Πῶς γίνεναι τὸ κυνῆγι τῶν ἐλεφάντων

(ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΣ ΕΚΔΟΘΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ „ΑΣΣΟΥ" ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ)

Τὸ κυνῆγι τοῦ ἐλέφαντος εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κυνήγια τῆς ἐποχῆς μας. Ὁλόκληροι ἑταιρεῖαι μὲ τεράστια κεφάλαια ἀσχολοῦνται μὲ αὐτό. Αἱ ἑταιρεῖαι αὐταὶ ὀργανώνουν πραγματικὰ ἐκστρατευτικὰ σώματα στὴν ἀφρικανικὴ ζούγκλα, τὰ ὁποῖα θέτουν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐμπειροτέχνων κυνηγῶν καὶ τὰ ἐξοπλίζουν μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα πολεμικὰ μέσα. Τὰ σώματα αὐτὰ εἶναι κάποτε πολυαριθμότατα, συνοδεύονται δὲ ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἀρκετοὺς μαύρους, ποὺ χρησιμεύουν ὡς ὁδηγοὶ μέσα στὴ ζούγκλα.

Τὸ κυνῆγι τοῦ ἐλέφαντος γίνεται ἀπὸ πολὺ κοντά. Χρειάζονται δὲ ἐξαιρετικὰ ἰσχυρὰ ὅπλα γιὰ νὰ ξαπλώσουν ἀμέσως χάμω τὸν γίγαντα τῆς ζούγκλας.

Οἱ μαῦροι μόλις τὸν διακρίνουν παραμερίζουν μὲ ἕνα πήδημα καὶ ζητοῦν καταφύγιον πίσω ἀπὸ τὶς χονδρὲς ρίζες τῶν τροπικῶν φυτῶν. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως τῆς λευκῆς φυλῆς, εἶναι δυσκίνητοι καὶ ἀδέξιοι.

Κατωτέρω παραθέτουμε δύο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἐκδοθὲν τελευταίως βιβλίον τοῦ ἄσσου τῶν κυνηγῶν τῆς ζούγκλας κ. Τζὼν Μπάρκλεϋ, χαρακτηριστικὰ τοῦ τρόπου μὲ τὸν ὁποῖον διεξάγεται τὸ κυνῆγι αὐτὸ τῶν ἐλεφάντων, καὶ τῶν τρομερῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους περικλείει γιὰ κείνους ποὺ τὸ ἐπιχειροῦν.

ΜΙΑ ΠΑΛΗ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΣΤΑΔΗΝ

«Χαράματα σχεδόν, γράφει ὁ διάσημος κυνηγός, ξεκινοῦμε ἀπὸ τὴν κατασκήνωσιν, τρέμοντες ἀπὸ τὴν αὐγινὴ ψύχρα. Ἐπὶ κεφαλῆς βαδίζει ὁ μπάνκα (ἰχνηλάτης), καὶ προσπαθεῖ μ' ἕνα ραβδί, νὰ παραμερίζῃ τὰ μακρυὰ κοτσάνια τῶν χόρτων. Τὸ πέρασμα ἀνάμεσα στὸ ψηλὸ χορτάρι εἶναι ἐξαιρετικὰ δύσκολο. Ἐγὼ τὸν ἀκολουθῶ. Πίσω μου ἔρχεται ὁ Σακάκι ποὺ μεταφέρει τὴν φωτογραφικὴν μηχανήν, τὸ κυνηγετικὸ τσαντῆρι, καὶ τὸν κυνηγετικὸν σάκκον. Περνοῦν ἀρκετὲς ὧρες χωρὶς ἀποτέλεσμα. Τέλος ὅμως βρίσκουμε τὰ ἴχνη, πέντε ἐλεφάντων.

»Ἀκολουθοῦμε αὐτὰ τὰ ἴχνη ποὺ σταματοῦν ξαφνικὰ σ' ἕνα σημεῖον. Εἰς ἀπόστασιν τριῶν μόλις βημάτων, στέκονται τρία γιγαντιαῖα λασπωμένα σώματα. Εἶναι θηλυκοὶ ἐλέφαντες. Ὁ ἀρσενικὸς θὰ εἶναι κάπου ἐκεῖ κοντά. Τὰ ζῶα τσαλαβουτοῦν μέσα στὴ λάσπη ἑνὸς ἕλους. Τὰ δευτερόλεπτα μοῦ φαίνονται σὰν αἰῶνες. Ἔξαφνα ἀκούω καὶ πρὸς τὰ δεξιά μας τὸ βαρὺ βῆμα ἐλέφαντος. Ἔχουμε ἀποκλεισθῆ ἀνάμεσα σ' ἕνα κοπάδι. Σὲ μιὰ στιγμὴ βλέπω νὰ προβάλῃ μέσα ἀπὸ τὶς πυκνὲς φυλλωσιὲς τῶν θάμνων ἕνα τεράστιο κεφάλι μὲ δυὸ λευκοὺς χαυλιόδοντας, ποὺ κάνουν τὸ αἷμα νὰ παγώσῃ μέσα στὶς φλέβες μου. Τὸ κεφάλι ὅμως αὐτὸ δὲν ἀργεῖ νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἀλλά, μιὰ στιγμὴ ἔπειτα, διακρίνω σὲ ἀπόστασι λίγων βημάτων μπροστά μου δυὸ μεγάλα ὁλοστρόγγυλα αὐτιά. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ κανονίζω ἀμέσως τὸν στόχον μου, ὄχι πολὺ ψηλά, ἐκεῖ ποὺ ὑπολογίζω ὅτι πρέπει νὰ βρίσκεται ἡ καρδιὰ καὶ πιέζω τὴν σκανδάλη.

»Τὸν ξηρὸν κρότον τῆς ἐκπυρσοκροτήσεως ἀκολουθεῖ μιὰ τρομακτικὴ οἰμωγὴ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τραυματισμένου ζώου.

»Τὸ κοπάδι, τρομαγμένον, τσαλαβουτᾷ μέσα στὸν βοῦρκο τοῦ ἕλους καὶ κάνει νὰ σκορπίσῃ. Ὁ τραυματισθεὶς ἐλέφας, μαινόμενος καὶ χωρὶς νὰ βλέπῃ μπροστά του ἀπὸ τὸν πόνον, τρέχει νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ τὸ ἕλος. Ἕνας ἄλλος θηλυκὸς ἐλέφας ὁρμᾶ κατ' ἐπάνω μου.... Προφθάνω ὅμως καὶ παραμερίζω.

»Παρακολουθῶ τώρα τὰ ἴχνη τοῦ τραυματισθέντος ἀρσενικοῦ ἐλέφαντος. Βγαίνω ἀπὸ τὸ νερό, τρέχω πίσω του καὶ πυροβολῶ καὶ πάλιν. Τὸν βλέπω νὰ τρικλίζῃ. Ὕστερα ὅμως σηκώνεται καὶ πάλιν. καὶ ὁρμᾶ πρὸς τὸ μέρος μου, μὲ τὴν προβοσκίδα ἀνυψωμένην.

»Σπεύδω καὶ ξαναβουτῶ ἕως τὴν κοιλιὰ μέσα στὸ νερό.... Λίγη πλέον ἀπόστασις, μᾶς χωρίζει ἀκόμη. Ἂν αὐτὴν τὴν φορὰν ἀστοχήσω θὰ τὴν ἔχω ἄσχημα..... Σημαδεύω.... Ἡ σφαῖρα βρίσκει τὸ ζῶον στὴν βάσιν τῆς προβοσκίδος του, ἡ ὁποία, χωρὶς δύναμι πλέον περνᾷ πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.... Πυροβολῶ καὶ πάλιν σαν τρελλός, ὠθούμενος ἀπὸ τὸ ἔνστικτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως. Τέλος, ὁ ἄνθρωπος ἐνίκησε τὸν γίγαντα τῆς ζούγκλας. Εἴδαμε καὶ πάθαμε ὅμως γιὰ νὰ σύρουμε τὸν ὄγκον ἐκεῖνον ἔξω ἀπὸ τὸ ἕλος, ποὺ τὰ θολὰ νερά του εἶχαν βαφῆ κόκκινα ἀπο τὰ αἷμα τοῦ ἐλέφαντος».

ΟΙ ΜΑΙΝΟΜΕΝΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ

Ἰδοὺ τώρα καὶ μία ἄλλη ἀφήγησις, τοῦ διασήμου κυνηγοῦ.

«Νύχτα μέσα στὴν ζούγκλα. Γύρω ἀπὸ τὴν φωτιὰ ποὺ εἴχαμε ἀνάψει, ἀκουγόντουσαν βρυχηθμοὶ λιονταριῶν καὶ τὸ στριγγὸ κλάψιμο τῆς ὑαίνης.

»Ἡ νύχτα ἐκείνη, πέρασε μὲ τὴν ἀγωνία στὴν ψυχή. Τὰ ἀγρίμια γύρω μας ἦσαν πολὺ ἀνήσυχα. Ἕνας μαῦρος ἦλθε νὰ μᾶς ἀναγγείλῃ ὅτι βάζοντας τ' αὐτί του στὴν γῆ, εἶχε ἀκούσει κάποιο θόρυβο, μακρυνὸ καὶ ὑπέθετε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἀγέλης ἐλεφάντων. Δώσαμε ἀμέσως ὁδηγίες νὰ προχωρήσουν ἀρκετοὶ μαῦροι καὶ ἄλλοι ν' ἀνέβουν σὲ ψηλὰ δένδρα γιὰ νὰ μᾶς καθορίσουν τὸ δρόμο ποὺ εἶχε πάρει ἡ ἀγέλη.

»Ἡ πληροφορίες ὅμως ποὺ ἐλάβαμε, ἦσαν δυστυχῶς πολὺ κακές. Οἱ ἐλέφαντες ποὺ ἤρχοντο σχημάτιζαν μιὰ πολὺ μεγάλη ἀγέλη, καὶ ἔφθαναν ὁρμητικοὶ πρὸς τὸ μέρος μας. Θὰ ἦσαν πάνω ἀπὸ πεντακόσιοι, ἦσαν δὲ τόσον ἐξαγριωμένοι, ποὺ τσάκιζαν κάθε τι ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους. Ἕνας τεράστιος ἐλέφας εἶχε ἁρπάξει μὲ τὴν προβοσκίδα του ἕναν λέοντα, καὶ τὸν ὕψωσε πολὺ ψηλά. Ἔπειτα τὸν τίναξε χάμω, καὶ τὸν πάτησαν οἱ ἄλλοι μὲ τὰ βαρειὰ πόδια τους.

»Ἡ μόνη σωτηρία μας ἦταν τὸ δάσος. Οἱ ἐλέφαντες, μόλις θὰ ἔφταναν στὸ δάσος θὰ ἀνέκοπταν τὸ δρόμο τους, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ περάσουν πέρα. Τί ἦσαν γιὰ τὶς προβοσκίδες τους τὰ δένδρα ἐκεῖνα ; Ἕνα παιχνίδι ! Ἐξ ἄλλου, τὰ δένδρα, δὲν ἦσαν καὶ τόσον πυκνά. Ὁπωσδήποτε λοιπὸν θὰ περνοῦσαν κι' ἐμεῖς ἔπρεπε νὰ βροῦμε γρήγορα μιὰ διέξοδο.

»Μέσα στὴν μεγάλη τρομάρα του ὁ σύντροφός μου, ὁ Σάμ, βλέποντας καὶ τὴν συνοδεία τῶν μαύρων, ποὺ τὰ εἶχαν χάσει, κι' ἦσαν ἕτοιμοι νὰ δραπετεύσουν, διέταξε νὰ μαζέψουν ὅλα τὰ πράγματα ἀμέσως. Τὰ ἐφόρτωσαν καὶ τοὺς ἔδωσε κατεύθυνσιν πρὸς ἀνατολάς.

»Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἀπὸ τὸ βόρειο μέρος, δὲν ὑπῆρχε ἄλλη σωτηρία. Ἀφοῦ τοὺς εἶδε ποὺ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ μέσα στὸ δάσος, πῆρε ἕνα τενεκὲ πετρέλαιο ποὺ εἶχε κρατήσει, καὶ τὸν ἔρριξε στὰ ξερὰ κλαδιά.

»Πασάλειψε τὰ δένδρα καὶ ὅ,τι ἄλλο ξερὸ βρῆκε, κι' ἔπειτα μ' ἕνα σπίρτο ἔβαλε φωτιά. Ὁ ἄνεμος, φυσοῦσε, ἡ φλόγες ὑψώθηκαν καὶ τὰ δένδρα ἄναψαν σὰν πυροτεχνήματα.

»Οἱ ἐλέφαντες οὔρλιαζαν, φυσοῦσαν, σφύριζαν. Δὲν μποροῦσαν νὰ προχωρήσουν περισσότερο. Σταμάτησαν κι' ἔπειτα σὰν νικημένοι ἄρχισαν νὰ γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω.

»Ὅλοι τότε μακαρίζαμε καὶ εὐγνωμονούσαμε τὸν Σάμ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν σοφήν του ἔμπνευσι μᾶς εἶχε σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο».

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ

Ὁ τρομερὸς ἀρχιπειρατὴς Μόργκαν, ποὺ ἀπέθανε ἐπίτροπος τοῦ Ἀγγλικοῦ Ναυαρχείου ! —Ἕνας μυστηριώδης γέρος. —Τὰ γλέντια τοῦ Λανγκρεβέν. — Τὸ φοβερὸ μυστικό του. — Ἡ σκληρὰ τιμωρία μιᾶς ἀθυρόστομης γυναίκας. — Ἡ δρᾶσις ἑνὸς κουρσάρου τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. —Πῶς ἔκλεψε τὸν θησαυρὸ ἑνὸς φυλάρχου. —Πεθαίνει τρελλὸς σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ τρομεροὺς καὶ σκληρόκαρδους πειρατὰς τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος, ἦταν καὶ ὁ Ἄγγλος Μόργκαν, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ὁ πιὸ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τοῦ αἱμοβόρου κουρσάρου.

Στὴν ἱστορία τῆς ληστοπειρατείας, λιγοι εἶνε ἀσφαλῶς οἱ συνάδελφοί του ποὺ ἔκαναν τόσες κλοπὲς καὶ λεηλασίες, τόσους φόνους. Πρέπει, μάλιστα, νὰ σημειωθῇ, πὼς οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πειρατὰς ἐκείνου τοῦ καιροῦ δικαιολογούσανε τὴν αἱματηρὴ δράση τους λέγοντας ὅτι ἐργάζονται στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδος των καὶ ὅτι κυριεύανε καράβια ἢ σκοτώνανε ἀνθρώπους ποὺ ἀνήκανε σ' ἐχθρικὸ ἔθνος.

Ὁ Μόργκαν ὅμως, ἀποτελοῦσε ἐξαίρεση σ' αὐτὸν τὸν κανόνα. Σκότωνε καὶ λήστευε ὅποιον εὕρισκε μπροστά του, ἀδιαφορῶντας για τὴν εθνικότητά του. Καί, πολὺ συχνά, σκότωνε χωρὶς λόγο, ἁπλῶς γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἡδονὴ τοῦ ἐγκλήματος. Ἔκλεβε ἀσύστολα τοὺς φίλους του, ἐξαπατοῦσε τοὺς εὐεργέτας του καὶ ποτέ, σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, δὲν ἔδειξε τὴν παραμικρὴ γενναιοφροσύνη, ἂν καὶ ὅλοι οἱ κουρσάροι αἰσθάνονταν κάπου-κάπου τὴν ἀνάγκη νὰ φανοῦν γενναιόψυχοι, γιὰ ν' ἀφήσουν καλὸ ὄνομα.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὁ Μόργκαν ὄχι μόνο δὲν τιμωρήθηκε γιὰ τ' ἀμέτρητα κακουργήματα ποὺ διέπραξε, ἀλλ' ἀπεναντίας ὅταν τὸν πήρανε τὰ χρόνια καὶ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐγκληματικὴ δράση του, ἡ Ἀγγλία τὸν ... φόρτωσε τιμὲς καὶ δόξες! Καὶ ὁ Μόργκαν, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους κακούργους τοῦ κόσμου, πέρασε γεράματα ἥσυχα καὶ ἀτάραχα, μέσα στὴ γενικὴ ἐκτίμηση!..

Ἀνέκαθεν ἀγαποῦσε τὴ Ζαμάϊκα. Ἀπεσύρθη, λοιπόν, στὸ ὡραῖο αὐτὸ νησί, παντρεύτηκε παρὰ τὴν προχωρημένη ἡλικία του, ἔλαβε ἀπὸ τὸ κράτος τὸν τίτλο τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ναυαρχείου, ὠνομάσθη ἱππότης ἀπὸ τὸν βασιλέα Κάρολο Β΄ καὶ ἀφοῦ ἔζησε κάμποσα ἀκόμη χρόνια τρώγοντας τὰ χρήματα ποὺ ἀπέκτησε ἀπὸ ληστεῖες πέθανε τέλος μιὰ μέρα περιστοιχιζόμενος ἀπὸ πλῆθος ἱερέων, οἱ ὁποῖοι ἐδέοντο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Η ΤΥΨΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Τὸ παράδειγμα αὐτὸ τοῦ Μόργκαν δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἀκολουθήσουν πολλοὶ ἄλλοι πειραταί. Ὅποιος ἔκανε πολλὰ χρόνια κουρσάρος, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἤρεμο καὶ ἥσυχο τέλος. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πολυτάραχης σταδιοδρομίας του γνωρίζεται μὲ πολλὰ πρόσωπα ποὺ τὸν κυνηγοῦν ἐφ' ὅρου ζωῆς καὶ ὅταν ἀκόμα ἐκεῖνος θέλῃ νὰ τὰ λησμονήσῃ. Ὡρισμένα ἐγκλήματά του, ὡρισμένα μυστικά του μένουν ἀξέχαστα σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐμφανίζονται μιὰ μέρα μπροστά του γιὰ νὰ τοῦ τὰ ὑπενθυμίσουν. Μὰ καὶ ὅταν ἀκόμα ὁ παληὸς αὐτὸς πειρατὴς μείνῃ ξεχασμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους του, τοὺς συνεργάτας του καὶ τὰ θύματά του καὶ νομίζει πὼς θὰ μπορέσῃ ἐπὶ τέλους νὰ ζήσῃ ἥσυχος, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ζωὴ γεμάτη περιπέτειες, παρουσιάζονται ξαφνικὰ στὴ συνείδησί του, ἂν ὄχι ἡ τύψεις γιὰ τὶς ἀδικίες ποὺ ἔκανε, τοὐλάχιστον ὡρισμένες εἰκόνες ἀπὸ παληὲς τραγῳδίες, εἰκόνες ποὺ φαίνονται τώρα ζωηρότερες ἀπ' ὅ,τι ἦσαν ἄλλοτε..

Θὰ σᾶς ἀφηγηθοῦμε σήμερα τὴ δραματικὴ ἱστορία ἑνὸς πειρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ πέρασε μιὰ ζωὴ ἐγκλημάτων καὶ ληστειῶν, «ἀπεσύρθη» μιὰ μέρα, πλουσιώτατος, ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του, γιὰ νὰ περάσῃ ἥσυχος τὰ ὑπόλοιπα χρόνια ποὺ τοῦ ἔμειναν νὰ ζήσῃ. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι γιὰ κάμποσο καιρὸ μπόρεσε νὰ δώσῃ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του τὴν ἐντύπωση ἑνὸς ἀγαθοῦ καὶ καλόκαρδου γέρου, ἂν καὶ κάπου-κάπου τὸν ἔπιαναν ὡρισμένες παράξενες ἰδιοτροπίες. Ὥσπου, μιὰ μέρα...

Μὰ εἶναι προτιμότερο νὰ σᾶς διηγηθοῦμε τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Η ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΕΝΟΣ ΓΕΡΟΥ

Στὰ 1880, ζοῦσε στὸ Σαὶν Μαλὸ τῆς Γαλλίας ἕνας γέρος Λανγκρεβὲν ὀνόματι, ἕνας δυστυχισμένος ἄνθρωπος ποὺ ὑπέφερε τρομερὰ ἀπὸ ρευματισμούς. Ὁ Λανγκρεβὲν παρουσιάστηκε ξαφνικὰ μιὰ μέρα στὸ Σαὶν-Μαλό, ποὺ τὸ κατοικούσανε τότε, ὅπως καὶ σήμερα ἐξάλλου, ἀποκλειστικὰ ψαράδες καὶ ναυτικοί. Κανεὶς δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ἦταν ὁ ἄνθρωπος αὐτός, οὔτε

καὶ πῶς ἔκανε τὴ μεγάλη περιουσία ποὺ εἶχε. Μὰ ὅλοι τὸν εἶχαν πάρει ἀπὸ καλὸ μάτι, ἐπειδὴ ἦταν φιλεύσπλαχνος καὶ πονετικός. Καὶ ὅταν μερικοὶ ἔλεγαν πὼς ὁ Λαγκρεβὲν δίνει τὶς ἐλεημοσύνες του μὲ τρόπο ποὺ δείχνει ὅτι θέλει νὰ ἐξιλεωθῇ γιὰ ὡρισμένα παληὰ κρίματα, οἱ ἄλλοι, ὅσοι εἶδαν καλὸ ἀπὸ τὸ γέρο, διαμαρτύρονταν ἐπειδὴ ἄκουαν νὰ δυσφημοῦν τὸν εὐεργέτη τους.

Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξι τῶν κατοίκων τοῦ Σαὶν Μαλὸ ὅταν ἐξακρίβωσαν μιὰ μέρα ὅτι ριζικὴ μεταβολὴ εἶχε γίνει ξαφνικὰ στὸ χαρακτῆρα τοῦ Λανγκρεβέν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ περνοῦσε ὡς τότε ζωὴ ἥσυχη καὶ περιωρισμένη—σᾶς εἴπαμε ἤδη ὅτι ὑπέφερε ἀπὸ ρευματισμοὺς—ἄρχισε στὰ καλὰ καθούμενα νὰ πίνῃ καὶ νὰ μεθάῃ σὰν Ἐγγλέζος ναύτης. Συγχρόνως γλεντοῦσε στὸ λιμάνι μὲ διάφορες ὕποπτες γυναῖκες, κάνοντας σκηνὲς καὶ ἐπεισόδια χωρὶς κανένα λόγο!

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΛΑΝΓΚΡΕΒΕΝ

Ἀνάλογη μεταβολὴ εἶχε γίνει καὶ στὴν ἔκφρασι τῆς φυσιογνωμίες του. Κανεὶς βέβαια δὲν μποροῦσε νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ Λανγκρεβὲν ἦταν ὡραῖος ἄνδρας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει προκαλοῦσε τὴ συμπάθεια καὶ τὸ σεβασμὸ πρὸ παντὸς μὲ τὴν ἄσπρη γενειάδα ποὺ πλαισίωνε τὸ ὁλοστρογγυλο πρόσωπό του. Ξαφνικά, ὅμως, τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του πήρανε μιὰ σκληρὴ καὶ τραχειὰ ἔκφρασι καὶ τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ πετοῦν παράξενες λάμψεις, ποὺ τρόμαζαν καὶ ἀνησυχοῦσαν ὅσους εἶχαν γνωρίσει τὸν Λανγκρεβὲν σὰν ἕνα γεροντάκι μὲ ἤρεμη ὄψη.

Παρ' ὅλα αὐτά, οἱ κάτοικοι τοῦ Σαὶν-Μαλὸ δὲν ἀπέδωσαν ἐξαιρετικὴ σημασία στὶς περίεργες συνήθειες ποὺ ἀπέκτησε ὁ Λανγκρεβέν, ἐπειδὴ ὁ πλούσιος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐξακολουθοῦσε νὰ κάνῃ ἐλεημοσύνες καὶ ἀγαθοεργίες, μὲ μεγαλύτερη μάλιστα γενναιοδωρία ἀπὸ πρῶτα.

Ὅταν ὁ Λανγκρεβὲν ἔπινε λίγο παραπάνω—καὶ αὐτὸ τοῦ συνέβαινε συχνὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἔγινε «ἄλλος ἄνθρωπος»— τὸν ἔπιανε ἡ μανία νά... πυροβολῇ στὸν ἀέρα ! Μερικοὶ φίλοι του τὸν πήγαιναν τότε σὲ μιὰ ἔρημη ἀκρογιαλιά, γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ ἐκεῖ τὴν παράξενη μονομανία του, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος γιὰ κανένα ἀνύποπτο διαβάτη !

Ἄλλοτε πάλι, ὁ Λανγκρεβὲν πήγαινε σὲ διάφορα ὕποπτα κέντρα τοῦ λιμανιοῦ καὶ κεῖ, ἀφοῦ μεθοῦσε, περιέγραφε στὶς διάφορες γυναῖκες, ποὺ τὸν ἄκουγαν ἐκστατικές, τὰ κοσμήματα ποὺ εἶχε σπίτι του. Κατόπιν τὶς προσκαλοῦσε νάρθοῦν σπίτι του νὰ τοὺς τὰ δείξῃ. Ἐκεῖνες πήγαιναν βέβαια καὶ ὕστερα μιλούσανε μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὰ κοσμήματα αὐτά, ἱκανὰ νὰ κάνουν περήφανα καὶ ἕνα μαχαραγιὰ ἀκόμη. Μὰ ὅταν ρωτούσανε τὸ Λανγκρεβὲν ποὺ βρῆκε τὸν ἀμύθητο αὐτὸ θησαυρό, ἐκεῖνος, ὅσο μεθυσμένος καὶ ἂν ἦταν, ἀπέφευγε νὰ δώσῃ μιὰ ἀπάντησι. Ἔρριχνε μονάχα γύρω του ἀνήσυχες καὶ φοβισμένες ματιές, σὰν νὰ φοβότανε κάποιο ἀόρατο ἐχθρό.

ΕΝΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Μιὰ μέρα, ὁ Λανγκρεβέν, ἀναίσθητος ἀπὸ τὸ μεθῦσι, διηγήθηκε σὲ μιὰ ταβέρνα μιὰ ἱστορία ποὺ ἔκανε τοὺς κατοίκους τοῦ Σαὶν Μαλό, ὅταν μαθεύτηκε σ' ὅλη τὴν πόλη, ν' ἀρχίσουν νὰ ἀμφιβάλλουν ἂν τὸ παρελθὸν τοῦ πλουσίου γέρου ἦταν καθαρὸ καὶ ἀνεπίληπτο. Τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἱστορίας τοῦ Λανγκεβὲν ἦσαν τὰ ἑξῆς :

Κάποτε, στὴν Καλλιφορνία, εἶχαν περάσει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε, μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποία ἀγαποῦσε μὲ τὴν καρδιά του καὶ στὴν ὁποία ἔλεγε μ' ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη ὅλες τὶς «δουλειὲς» ποὺ ἔκανε τότε, ἔκανε τὴν τρέλλα νὰ «φλυαρήσῃ» γιὰ κάτι μπρὸς σὲ μερικὰ ὄργανα τῆς τάξεως. Ἀποτέλεσμα τῆς φλυαρίας αὐτῆς ἦταν νὰ συλληφθοῦν ὅλοι οἱ συνέταιροι τοῦ Λανγκρεβὲν καὶ νά... κρεμασθοῦν. Ὁ ἴδιος γλύτωσε ὡς ἐκ θαύματος τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὴν κρεμάλα. Καὶ γεννήθηκε τότε στὸ μυαλό του ἡ σκέψις πὼς τὸν ἔσωσε... ὁ Θεὸς γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ τοὺς ἀπαγχονισθέντας συντρόφους του.

Πῆγε λοιπὸν καὶ βρῆκε τὴν πρώην φίλη του καὶ τῆς εἶπε :

—Μιὰ μέρα, γελῶντας καὶ φλυαρῶντας μὲ τοὺς χωροφύλακες, πρόδωσες σ' αὐτοὺς τοὺς καλύτερους φίλους καὶ βοηθούς μου καὶ ἔγινες ἀφορμὴ νὰ τοὺς κρεμάσουν..Ἔ, λοιπόν, καὶ γώ, γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω, θὰ σὲ κάνω νὰ γελᾷς σ' ὅλη σου τὴν ζωή !

Καὶ ὁ Λανγκρεβὲν τῆς ἔκοψε μὲ τὸ μαχαῖρι του τὰ δύο χείλη καὶ τῆς χάραξε τὰ μάγουλα για νὰ δείχνῃ τὰ δόντια της πάντοτε καὶ νὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωση πὼς γελάει !

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Λανγκρεβὲν ἀφηγήθηκε τὴν ἀνατριχιαστικὴ αὐτὴ ἱστορία, φάνηκε σὰν νὰ εἶχε τρελλαθῇ ξαφνικά ! Περπατοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ στοὺς δρόμους, ρίχνοντας γύρω του ἄγρια βλέμματα καὶ ψιθυρίζοντας ἀκατάληπτα λόγια. Καὶ ὅταν τὸν ἔπιανε ἡ μανία τῶν ἐξομολογήσεων, σταματοῦσε ὅποιον ἔβλεπε στὸ δρόμο καὶ τοῦ ἐξιστοροῦσε καμμιὰ παληά του περιπέτεια. Καὶ ἔτσι οἱ κάτοικοι τοῦ Σαὶν Μαλὸ μπόρεσαν ν' ἀναπαραστήσουν τὴν πολυτάραχη ζωὴ τοῦ Λανγκρεβέν.

ΤΟ ΟΙΚΤΡΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΠΕΙΡΑΤΟΥ

Ὁ φιλεύσπλαγχνος αὐτὸς γέρος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν διαβόητο Ματθαῖο Ὕβ Λὲ Κερμεντέκ, τὸν τελευταῖο τῶν Γάλλων κουρσάρων τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ. Ὁ ληστοπειρατὴς αὐτὸς εἶχε τρομοκρατήσει πρὶν ἀπὸ πενῆντα χρόνια τὰ παράλια τῶν Ἰνδιῶν μὲ τὸ πάνοπλο καράβι του. Οἱ Ἄγγλοι εἶχαν ὀργανώσει ἐναντίον του πραγματικὴ ἐκστρατεία, χωρὶς ὅμως νὰ μπορέσουν νὰ τὸν συλλάβουν. Τὸ τελευταῖο κατόρθωμα τοῦ Λὲ Κερμεντὲκ ἦταν νὰ ξεκληρίσῃ ὁλόκληρη τὴν οἰκογένεια ἑνὸς Ἰνδοῦ φυλάρχου καὶ νὰ τοῦ κλέψῃ τὸ θησαυρὸ—τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα κοσμήματα ποὺ προκαλούσανε τὸ θαυμασμὸ τῶν γυναικῶν τῶν καμπαρὲ τοῦ Σαὶν Μαλό. Μιὰ μέρα, ὁ Ματθαῖος παράτησε τὸ καράβι του στοὺς συντρόφους του κ' ἐξαφανίστηκε χωρὶς νὰ ξανακούσῃ κανεὶς νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν...

...Αὐτὸς ἦταν ὁ ἤρεμος καὶ φιλελεήμων Λανγκρεβὲν τοῦ Σαὶν Μαλό. Ἀφοῦ πλούτισε, σκορπίζοντας γύρω του τὸν ὄλεθρο καὶ τὴν ἀπόγνωση, νόμισε πὼς θὰ μποροῦσε μὲ ἄλλο ὄνομα νὰ κάνῃ ἄλλη ζωή. Μά, ξαφνικά, ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ἄρχισε νὰ τὸν βασανίζῃ μὲ ἀνατριχιαστικοὺς ὁραματισμούς. Ὁ νοῦς του θόλωσε... Καὶ ὁ Λανγκρεβέν, κυνηγημένος ἀπὸ τὰ φαντάσματα τῶν θυμάτων του, ἀφοῦ ἐπανέλαβε γιὰ λίγο καιρὸ τὶς συνήθειες τῆς παληᾶς ζωῆς του, κατήντησε μιὰ μέρα νὰ τρελλαθῇ καὶ νὰ πεθάνῃ σ' ἕνα φρενοκομεῖο.

Καὶ ἡ τεραστία του χρηματικὴ περιουσία, καθὼς καὶ ὁ θησαυρὸς τοῦ Ἰνδοῦ φυλάρχου, κατεσχέθησαν ἀπὸ τὸ Κράτος, γιατὶ ὁ γέρος κουρσάρος δὲν εἶχε κανένα κληρονόμο...

Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΑΔΑΜΑΝΤΩΝ

Διαρκῶς ὁ κόσμος ἀπασχολεῖται μὲ τὴν ἑκάστοτε τιμὴν τοῦ χρυσοῦ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξαρτᾶται ἕνα μεγάλο μέρος τῆς εὐημερίας τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ ὅμως ὑπάρχει μία ἄλλη διεθνὴς ἀξία περισσότερον σταθερά, στὶς διακυμάνσεις τῆς ὁποίας θὰ ἄξιζε νὰ ρίξουμε ἕνα βλέμμα: τὸ διαμάντι. Ἤδη, ἀπὸ τὸ 1804, ὁ Ναπολέων εἶχε ἐνεχυριάση εἰς τὸ Ἄμστερνταμ, ποὺ ἦτο καὶ παρέμεινε μέχρι σήμερον τὸ διεθνὲς χρηματιστήριον τῶν ἀδαμάντων, τὸν περίφημον «ρεζάν», γιὰ νὰ προμηθευθῇ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἐχρειάζοντο. Μερικὰ χρόνια προτήτερα, τὸ 1750, δύο χρόνια μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ Αἲξ—λὰ—Σαπέλ, ἡ τιμὴ τοῦ ἀδάμαντος ἦτο 202 χρυσᾶ φράγκα τὸ καράτιον. Εἰς τὰ 1865, μετὰ τὸν ἀτυχῆ πόλεμον τοῦ Μεξικοῦ, τὸ καράτιον ἀνῆλθεν εἰς τὴν τιμὴν τῶν 455 χρυσῶν φράγκων. Εἰς τὰ 1870 ἔφθασε τὰ 529 φράγκα. Λίγα χρόνια ἀργότερα, τὸ 1900, εἶχε φθάσει τὰ 750 φράγκα. Εἰς τὰ 1914, λίγα χρόνια πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ παγκοσμίου πολέμου, εἶχεν ὑψωθῆ στὰ 900 φράγκα. Εἰς τὰ 1933 ἀνῆλθεν εἰς τὰ 1000 χρυσᾶ φράγκα, ἢ 5000 χάρτινα. Τέλος, εἰς τὰ 1936 ἔφθασε τὰ 8000 χάρτινα φράγκα.

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Κ. ΓΚΥ ΡΟΛΑΝ

ΕΣΕΝΑ ΜΟΝΑΧΑ ΑΓΑΠΗΣΑ

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ὁ Ζὰν Βερντιέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους βιομηχάνους τῆς Γαλλίας, πηγαίνει τὴν μνηστήν του Ρετζίνα, καὶ τὸν πατέρα της, τὸν κόμητα Φαρσὲλ στὸ θέατρο. Κατὰ τὴν διάρκεια ὅμως τῆς παραστάσεως, μιὰ ἄγνωστη κυρία ἡ ὁποία καθότανε στὸ διπλανὸ θεωρεῖο, πῆρε μὲ τρόπο τὸ πρόγραμμα τοῦ Βερντιὲ κι' ἔγραψε ἐπάνω τὰ ἑξῆς αἰνιγματικὰ λόγια: «Οἱ κρῖκοι τῆς ἁλυσσίδας ξανοδένονται. Ὁ γάμος σου δὲν θὰ γίνη... 93». Τὰ βλέμματα τοῦ βιομηχάνου ἔπεσαν σὲ μιὰ στιγμὴ στὴν προειδοποίησι αὐτήν: ὁ Βερντιὲ ἔγινε κάτωχρος ἀπὸ τὸν φόβο του καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ θέατρο πρὶν τελειώση ἡ παράστασις, προφασιζόμενος μιὰ ξαφνικὴ ἀδιαθεσία. Μόλις ἔφτασε σπίτι του, τοῦ τηλεφώνησε κάποιος—ὁ ὁποῖος, ἀντὶ ὀνόματος, ἔδωσε τὸν ἀριθμὸ 143—ὅτι ἔπρεπε τὴν ἑπομένη νὰ φύγη γιὰ τὴν ἀγγλικὴ κωμόπολι Νιουχάβεν, ὅπου θὰ τὸν περίμενε ἕνα πρόσωπο, γιὰ μιὰ σοβαρὴ ὑπόθεσι.

Ὁ Ζὰν Βερντιέ, καταλαβαίνοντας ὅτι εἶχε νὰ κάνη μὲ ἐκβιαστάς, ποὺ ζητοῦσαν νὰ ἐκμεταλλευθοῦν ἕνα μυστικό του, δὲν πηγαίνει στὸ ραντεβοῦ. Τὴν ἑπομένη, ὅμως, στὶς 6 τὸ ἀπόγευμα, τὸν κάλεσαν στὸ τηλέφωνο ἀπὸ τὸ Νιουχάβεν.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ ἐδόθηκε σὲ τόνο κατηγορηματικό.

— Ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ καθορίσετε ἐσεῖς τὸ ποσόν,—εἶπε ὁ Ζὰν Βερντιέ, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ ρυθμίση ἀμέσως τὸ ζήτημα αὐτό. Συμφωνεῖτε στὶς τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα ;... Εἶναι ἡ τελευταία πρότασι ποὺ σᾶς κάνω !

— Σοβαρὰ μιλᾶς ; ρώτησε εἰρωνικὰ ἡ ἄγνωστη.

— Ναί... σοβαρώτατα...—τραύλισε ὁ βιομήχανος, χάνοντας τὸ θάρρος του.

Ἕνα ἀσημένιο γέλιο ἀντήχησε στὸ ἀκουστικό.

—Ὁπωσδήποτε, δὲν μπορῶ μὲ κανένα τρόπο νὰ σᾶς δώσω παραπάνω ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες ! συνέχισε ὁ Ζάν. Τὰ οἰκονομικά μου μέσα δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν τὴν στιγμὴ αὐτήν....

—Μά, ποιὸς σοῦ ζήτησε χρήματα ; τὸν διέκοψε ἀπότομα ἡ συνομιλήτριά του.

Κ' ἐξακολούθησε μὲ φωνὴ πιὸ ἤρεμη :

—Καὶ ἂν ἀκόμα μᾶς προτείνης ἕνα, δέκα, ἑκατὸν ἑκατομμύρια...πάλι δὲν τὰ χρειαζόμαστε! Τί νὰ τὰ κάνουμε;

—Τί θέλετε, ἐπὶ τέλους ;...

—Ἐσένα τὸν ἴδιο !... Κατάλαβες τώρα ;...

Ὁ Βερντιὲ ἔνοιωσε νὰ τὸν κυριεύη μιὰ παράξενη ἀδιαθεσία. Ὡστόσο, προσπάθησε νὰ συνεχίση τὴν συζήτησι :

—Πιστέψτε με ὅτι ἐδῶ ποὺ βρίσκομαι σήμερα, στὸ Παρίσι, καὶ μὲ τὴν θέσι ποὺ ἔχω, θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς ἐξυπηρετήσω καλύτερα.

— Σὲ περιμένουμε αὔριο ἐδῶ ! διέταξε ἡ ἄγνωστος.

—...Θὰ σᾶς διαθέσω τὶς ἐπιχειρήσεις μου, τὶς γνωριμίες μου, τίς...

—Σὲ περιμένουμε αὔριο ἐδῶ ! ἐπανέλαβε προστακτικὰ ἡ συνομιλήτρια.

—Καὶ πόσο καιρὸ θὰ χρειασθῆ νὰ μείνω στὸ Νιουχάβεν ;

—Τοὐλάχιστον ὀκτὼ ἡμέρες ....

—Σᾶς βεβαιῶ ὅτι μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ λείψω τώρα ἀπὸ τὸ Παρίσι! εἶπε ὁ Βερντιέ, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε. Δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε προθεσμία ἑνὸς μηνός ; Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα, σᾶς ὑπόσχομαι νάρθω νὰ σᾶς βρῶ μόνος μου... Ἐν τῷ μεταξύ, ἂν σᾶς χρειάζωνται χρήματα...

—Αὔριο σὲ περιμένουμε ἐξάπαντος !...

Ὁ Ζὰν ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

—Μά, ἐπὶ τέλους, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ μὲ περιμένει ;

—Δὲν τὸν μάντευσες ἀκόμα ; ψιθύρισε ἡ ἄγνωστος, μὲ τόνο ἀγωνίας στὴ φωνή.

—Ὄχι...δὲν μπορῶ νὰ βάλω μὲ τὸ νοῦ μου.

—Σκέψου καλύτερα...

—Δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ τίποτα !

—Γιὰ προσπάθησε...

Ὁ βιομήχανος ἔβαλε τότε μιὰ φωνὴ τρόμου.

—Μήπως εἶσαι ὁ ἀριθμὸς 1 ; τραύλισε.

—Ὤ ! Ὄχι !

Ὁ Ζὰν ἀνέπνευσε βαθειά, σὰν νὰ γλύτωσε ἀπὸ ἕναν ἐφιάλτη.

—Ἀφοῦ δὲν εἶσαι ὁ 1, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πειὰ ποιὸς εἶσαι...

—Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ μὲ θυμηθῆς... Εἶμαι ἡ γυναῖκα σου!

—Πῶς ; ἀνεφώνησε ὁ Βερντιέ

—Εἶπα: Εἶμαι ἡ γυναῖκα σου!

—Μὰ ἐγὼ δὲν ἔχω γυναῖκα !

—Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό ; ρώτησε ἡ ἄγνωστος, μὲ βαρειὰ φωνή.

—Ἀπολύτως βέβαιος.

Ἐπηκολούθησε σιωπή.

Ὁ Ζὰν Βερντιὲ κούραζε τὸ μυαλό του γιὰ νὰ θυμηθῆ ποιὰ γυναῖκα θὰ μποροῦσε νὰ διεκδικήση τὸν τίτλο τῆς συζύγου του... Τοῦ κάκου, ὅμως. Μὲ καμμιὰ γυναῖκα δὲν εἶχε ἀποκτήσει ὡς τότε τέτοιο δεσμό, ὥστε νὰ ἔχη ἐκείνη τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ μιλᾶ σ' αὐτὸν τὸν τόνο. Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐκβιασμοῦ...

—Τώρα καταλαβαίνω, εἶπε, γιατί θέλετε νὰ μὲ κουβαλήσετε στὸ Νιουχάβεν... Μοῦ φαίνεται, ὅμως, ὅτι ἀρκετὰ εἴπαμε. Ἡ ἀηδὴς αὐτὴ ὑπόθεσις πρέπει νὰ τελειώση... Πέστε μου : πόσα θέλετε ;

Καμμιά ἀπάντησις.

—Ἐμπρός!, ἐμπρός ! Μ' ἀκοῦτε ;

Μὰ ἡ ἄγνωστος τοῦ Νιουχάβεν δὲν ἀπαντοῦσε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 143.

Ὁ Ζὰν Βερντιὲ ἦταν τώρα ἥσυχος. Μποροῦσε πειὰ ν' ἀντιμετωπίση μὲ ψυχραιμία τὶς ἐνέργειές των. Ἀντὶ νὰ τοῦ στείλουν ἐκεῖνοι ἕναν ἀντιπρόσωπό τους γιὰ νὰ «διαπραγματευθῆ» μαζύ του τὴν ὑπόθεσι—ἀποστολὴ πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν συνεργάτη τους, ἐπειδὴ ὁ Βερντιὲ θὰ τὸν παρέδιδε στὴν ἀστυνομία!—προτίμησαν νὰ τὸν τρομοκρατήσουν πρῶτα κατὰ διαφόρους τρόπους, νὰ τὸν κάνουν νὰ χάση τὴν ἀταραξία του, τὸ ἠθικό του... Γιατί, ὅμως, ἐπενόησαν καὶ τὸ κόλπο τῆς «συζύγου» ποὺ τὸν περίμενε στὸ Νιουχάβεν; Τοῦ κάκου ὁ βιομήχανος ἐρευνοῦσε τὸ παρελθόν του. Δὲν εἶχε συνάψει μὲ καμμιὰ γυναῖκα μόνιμο δεσμό. Σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς φίλες του δὲν ἐπέτρεψε, τὰ τελευταῖα δέκα χρόνια, νὰ μείνη μαζύ του.. Τί ἔλεγε, λοιπόν, ἡ ἄγνωστος τοῦ Νιουχάβεν;

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο δὲν συνέβη τίποτα τὸ ἐξαιρετικό.

Πέρασε καὶ ὁλόκληρη ἡ ἑπομένη μέρα, χωρὶς νὰ ἐνοχλήση κανεὶς τὸν Βερντιέ.

Ξημέρωσε καὶ ἡ μεθεπομένη.

Ὁ Ζὰν ἄρχισε νὰ βρίσκη πολὺ παράδοξη τὴ σιωπή τους. Τί εἴδους δυσάρεστη ἔκπληξι τοῦ προητοίμαζαν ; Ἡ ἀδημονία ποὺ τὸν κατεῖχε ἦταν ἐκνευριστική, ἀγωνιώδης... Ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ εὔχεται νὰ δοθῆ ἕνα τέλος στὴν ἱστορία αὐτήν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ πάθη μιὰ μεγάλη συμφορά.

Τέλος, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἔλαβε ἕνα σύντομο δακτυλογραφημένο σημείωμα :

«Θὰ σὲ περιμένω ἀπόψε, στὶς 7 τὸ βράδυ, ἐμπρὸς στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τῆς Περιφερειακῆς Ζώνης, κοντὰ στὴν πύλη Ντωφίν. Θὰ μὲ ἀναγνωρίσης ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλο ποὺ θὰ φορῶ στὴν μπουτουνιέρα μου».

Ἀντὶ ὑπογραφῆς, ἕνας ἀριθμός : 143.

Ὁ Βερντιὲ ἔνοιωσε τότε ἕνα αἴσθημα ἀνακουφίσεως. Θὰ μποροῦσε, ἐπὶ τέλους, ν' ἀντικρύση τὸν ἐχθρό, νὰ τὸν κυττάξη στὰ μάτια, ν' ἀναμετρηθῆ μαζύ του! Πρὸ παντός, θὰ ἐδίδετο ἕνα τέρμα στὴν ὑπόθεσι αὐτήν—ἀφοῦ ἦταν ἐκ τῶν προτέρων ἀποφασισμένος νὰ συνθηκολογήση, νὰ ὑποταχθῆ....

Εἴκοσι λεπτὰ πρὸ τῆς ὡρισμένης ὥρας, ἔφυγε μόνος του, πεζῆ, ἀπὸ τὸ σπίτι του. Στὴ δεξιὰ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του ἔσφιγγε ἕνα μπράουνιγκ.

* * *

Ἦταν ἕνα γλυκὸ ἀνοιξιάτικο ἀπόβραδο.

Ἀπὸ τὸ κοντινὸ Δάσος τῆς Βουλώνης ἔφθαναν, μαζὺ μὲ τὸ ἄρωμα τῶν καστανιῶν, καὶ ἡ φωνὲς τῶν παιδιῶν ποὺ ἔπαιζαν χαρούμενα. Ἡ ζωὴ ἐφαίνετο γαληνιαία, εἰδυλλιακή. Καὶ οἱ διαβάται περπατούσανε σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ βιάζωνται, ἀπολαμβάνοντες τὴν βραδυνὴ σιωπή. Μονάχα ἡ καρδιὰ τοῦ Βερντιὲ χτυποῦσε δυνατὰ ἀπὸ φόβο καὶ ἀνησυχία.

Ἀνεγνώρισε τὸν 143 ἀπὸ μακρυά.

Στεκόταν ἐμπρὸς στὸν σταθμό, ὁ ὁποῖος ἦταν ἔρημος ἐκείνην τὴν ὥρα. Διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ἑνὸς γκαζιοῦ. Εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν μπουτουνιέρα του ἕνα τριαντάφυλλο μεγάλο σὰν ἀγκινάρα.

Ὁ βιομήχανος ἔσφιξε σπασμωδικὰ τὸ περίστροφό του, μέσα στὴν τσέπη τοῦ σακκακιοῦ του.

Φαίνεται ὅτι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τριαντάφυλλο θὰ τὸν ἀντελήφθη καὶ αὐτὸς ἀπὸ μακρυά, ἔβαλε ἀμέσως τὸ χέρι του στὴν τσέπη του. Κάτω ἀπὸ τὸ ὕφασμα ἐσχεδιάσθη ἡ κάνη ἑνὸς ρεβόλβερ.

Ὁ Βερντιὲ στάθηκε λίγα μέτρα μακρυὰ ἀπὸ τὸν 143 κ' ἔβγαλε τὸ χέρι του ἀπὸ τὴν τσέπη του. Ὁ ἄγνωστος ἔκανε τὸ ἴδιο, καὶ ἄρχισε νὰ διπλώνη ἀπαθέστατα τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ Ζὰν προχώρησε. Ὁ ἄγνωστος τοῦ χαμογέλασε. Τὰ περισσότερα ἀπ' τὰ μπροστινά του δόντια ἔλειπαν.

—Καλησπέρα ! εἶπε.

Πρόσωπο στρογγυλὸ σὰν φεγγάρι. Μάγουλα πεσμένα. Φοροῦσε ἕνα φανταχτερὸ κοστοῦμι καρρό, ποὺ τὸν στένευε πολὺ στὶς ἀμασχάλες.

— Ἐσὺ μοῦ ἔγραψες; τὸν ρώτησε ὁ Ζάν.

— Ἐγώ, βέβαια ! Δὲν βλέπεις τὸ τριαντάφυλλό μου ;

Πῆρε ἕνα σβυσμένο τσιγάρο, ποὺ τὸ εἶχε τοποθετήσει στὸ ἀριστερὸ αὐτί του, κάτω ἀπὸ τὸ στραβοφορεμένο καπέλλο του.

—Τί ζητοῦν ἀπὸ μένα ; ρώτησε ἀπότομα ὁ βιομήχανος.

—Δὲν ἔχω ἰδέα ! ἀποκρίθηκε ὁ ἄγνωστος, ἀνάπτοντας τὸ ἀποτσίγαρο.

—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, γιατί μοῦ ἔστειλες ραντεβού ; Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῆς ;

—Κάτι πρέπει νὰ σοῦ πῶ, βέβαια, δὲν σ' ἔφερα ἐδῶ στὰ καλὰ καθούμενα...

Ὁ Βερντιὲ ἔρριξε μιὰ κυκλικὴ ματιὰ γύρω του. Φοβήθηκε μήπως περάση κανεὶς γνωστός του καὶ τὸν ἰδῆ νὰ κουβεντιάζη μ' ἕνα ὑποκείμενο τόσο ὕποπτο....

—Δὲν κάνουμε καμμιὰ βόλτα πρὸς τὸ δάσος ; ἐπρότεινε στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ τριαντάφυλλο. Θὰ μπορέσουμε νὰ συζητήσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας...

—Καλύτερα νὰ μείνουμε ἐδῶ, ἀποκρίθηκε ὁ 143 χαμογελῶντας εἰρωνικά. Τέτοια ὥρα, στὸ δάσος, μπορεῖ νὰ συναντήσουμε κανένα κακοποιό.

Εἶχε καταλάβει, μ' ἕνα βλέμμα, ὅτι ὁ Βερντιὲ ἦταν χειροδύναμος καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ δοκιμάση τὶς γροθιές του. ..

—Δὲν πᾶμε καλύτερα σ' ἕνα μπάρ, νὰ πάρουμε ἕνα ὀρεκτικό ; συνέχισε.

—Ἔλα μαζύ μου.

Ὁ Βερντιὲ ἤξερε ἐκεῖ κοντὰ ἕνα μικρὸ μπάρ, στὸ ὁποῖο ἦταν βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν συναντοῦσε κανένας γνωστός του.

Προχώρησε πρῶτος, τρέχοντας σχεδόν. Βιαζότανε νὰ βρεθῆ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα σὲ μιὰ ἀπόμερη γωνιά, μακρυὰ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Τὸ μπὰρ ἦταν ἔρημο. Κάθησαν σ' ἕνα τραπέζι, στὸ βάθος τοῦ καταστήματος.

—Σὲ ἀκούω! εἶπε τότε ὁ βιομήχανος.

—Αὔριο στὶς 12.30' πρέπει νὰ φύγης γιὰ τὸ Νιουχάβεν.

—Πάλι τὰ ἴδια ! ἀνεφώνησε ὁ Ζάν, χάνοντας τὴν ὑπομονή του. Δὲν εἶναι, ἐπὶ τέλους δυνατὸν νὰ συζητήσουμε ἀλλοῦ τὴν ὑπόθεσι αὐτήν ;

Ὁ 143 ἀνασήκωσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του.

—Ξέρω γώ ! ἀποκρίθηκε, ἀδειάζοντας καὶ τὸ δεύτερο κονιάκ.

Ὁ Βερντιὲ ἔπαιζε νευρικὰ μὲ τὴ σιγαροθήκη του.

—Λοιπόν ; ρώτησε.

— Λοιπόν,... πρέπει νὰ φύγης αὔριο γιὰ τὸ Νιουχάβεν! ἐπανέλαβε ἀπαθέστατα ὁ ἄγνωστος.

—Καὶ ἂν δὲν φύγω ;...

—Δὲν παίρνω καμμιὰ εὐθύνη γιὰ ὅ,τι θὰ γίνη....

Σιωπή....

— Νὰ φύγω... νὰ φύγω...—ψιθύρισε ὁ βιομήχανος. Μὰ τί ζητοῦνε ἀπὸ μένα ;

—Μὲ ξαναρώτησες καὶ σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ξέρω τίποτα... Καὶ τώρα, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ μερικὰ πράγματα ;

—Γιατὶ δὲν μιλᾶς τόση ὥρα ;

— Μήπως μ' ἄφησες νὰ μιλήσω ; Ἔχω, λοιπόν, τὴν ἐντολὴ νὰ σὲ πληροφορήσω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζης ὅτι ἡ δουλειὰ αὐτὴ θὰ κανονισθῆ μὲ λεπτά... Ἐκεῖνοι, βλέπεις ποὺ μὲ στέλνουν σὲ σένα δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα...

Ὁ 143 ἔσκυψε στὸ αὐτὶ τοῦ Ζὰν καὶ συνέχισε χαμηλόφωνα :

—Ἐννοεῖται ὅτι ἐγὼ δὲν ἔχω τὰ δικά τους λεπτά !... Θὰ μποροῦσες, λοιπόν, νὰ βοηθήσης ἕνα συνάδελφό σου καὶ νὰ τοῦ δανείσης 500 φράγκα...

Ὁ Βερντιὲ δὲν τοῦ ἀποκρίθηκε, ἴσως γιατὶ δὲν τὸν ἄκουσε.

—Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ κάνης,—ἐξακολούθησε ὁ 143, μὲ τραχειὰ φωνή—,εἶναι νὰ φύγης χωρὶς ἀναβολὴ γιὰ τὸ Νιουχάβεν... Μὲ νοιώθεις ; Ἂν τὴν Πέμπτη τὸ μεσημέρι θὰ βρίσκεσαι ἀκόμα στὸ Παρίσι, ἔχω τὴν ἐντολὴ νὰ σοῦ ἀναγγείλω ὅτι θὰ βρῆς ἄσχημα τὸν μπελᾶ σου...

Ξαφνικά, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τριαντάφυλλο ἄρχισε νὰ γελᾶ σπασμωδικά.

Ὁ Βερντιὲ τὸν κύτταξε κατάπληκτος. Τί ἐσήμαινε ἡ ἱλαρότης αὐτή ;

—Δὲν μοῦ λές, τί σ' ἔπιασε ;

—Τίποτα... Θυμήθηκα μονάχα ὅτι δὲν θὰ καλοπεράσης τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου σου..

—Τί θέλεις νὰ πῆς ; τὸν ρώτησε ἀπειλητικὰ ὁ Βερντιέ.

—Λέω ὅ,τι μοῦ εἶπαν νὰ σοῦ πῶ—καὶ τίποτα περισσότερο...

Ὁ βιομήχανος δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ συγκρατήση τὴν ὀργή του.

- Ἄκου νὰ σοῦ πῶ ! εἶπε στὸν 143, σὲ τόνο προστακτικό. Θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης χωρὶς μασημένα λόγια σ' αὐτὰ ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω... Ποιὸς σ' ἔβαλε νὰ μοῦ τηλεφωνήσης, νὰ μοῦ δώσης ραντεβοῦ ; Ποιὸς εἶναι αὐτός;

Ὁ ἄγνωστος φάνηκε σὰν νὰ δίσταζε λιγάκι. Τέλος, ἀποφάσισε νὰ μιλήση :

—Ἂς εἶναι, θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα! ἐψιθύρισε.

—Πῶς τὸν λένε, αὐτόν; ξαναρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ Ζάν.

—Εἶναι ὁ 71...

—Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ 71 ;

—Πῶς θέλεις νὰ ξέρω ;...

—Νὰ τ' ἀφήσης αὐτὰ καὶ νὰ μοῦ πῆς τὸ πραγματικό του ὄνομα...

—Μιὰ φορὰ μιλάω ἐγὼ ! ἀποκρίθηκε ἐκνευρισμένος ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ τριαντάφυλλο. Δὲν ξέρω τίποτα... Λόγῳ τιμῆς !

—Τί ἀξία ἔχει ὁ λόγος τῆς δικῆς σου τιμῆς! εἶπε ὁ Ζάν, μὲ περιφρονητικὸ χαμόγελο.

Ὁ 143 θύμωσε μὲ τὴν παρατήρησι αὐτὴ τοῦ συνομιλητοῦ του.

—Δὲν εἶσαι σύ, 93, ἱκανὸς νὰ κρίνης τὴν δική μου ὑπόληψι! βρυχήθηκε.

Ὁ βιομήχανος σήκωσε τὴ γροθιά του. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πέση ἀμέσως ὁ θυμὸς τοῦ ἀγνώστου.

—Νομίζεις ὅτι θὰ κανονίσης καλύτερα ἔτσι τὴν δουλειά σου; ρώτησε τὸν Ζὰν μὲ μαλακὸ φωνή, ποὺ ἔκρυβε ὡστόσο μιὰ ἀόριστη ἀπειλή...

Ὁ Βερντιὲ ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δυό του χέρια καὶ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις.

(ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ)

Μετὰ τὰ τετράδυμα τοῦ Τεξάς, ἰδοὺ καὶ τὰ πεντάδυμα τοῦ Κίνγκ—Χὶ—Σι, ἑνὸς προαστείου τῆς Σαγκάης. Ὁ πόλεμος τὰ ἔφερε εἰς τὴν...ἐπικαιρότητα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΑΚΟΡΙΖΙΚΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΓΕΡ. ΒΩΚΟΥ

Πάντοτε τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων, ὅταν χαρούμενοι καὶ γελαστοί, μικροὶ καὶ μεγάλοι, καθόμαστε γύρω ἀπ' τὸ οἰκογενειακὸ τραπέζι, τὸ ἐκτάκτως πλούσιο καὶ ἐλκυστικό, μὲ χίλια δυὸ ἐδέσματα καὶ μὲ ποικίλα γλυκίσματα καὶ ὀπωρικὰ καὶ μὲ μυροβόλους ἀνθοδέσμες στολισμένο — πάντοτε ἡ καλή μας ἡ μάμμη θυμόταν τὴν συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ πτωχοῦ τῶν Χριστουγέννων καὶ πρὶν κανεὶς ἀπ' ὅλους μας ἐγγίξη τὰ ἐδέσματα καὶ τὰ ὀπωρικὰ καὶ φάγη ἀπὸ τὸ ζεστὸ χριστόψωμο, ἡ ἀγαθὴ γρηὰ ἐλάμβανε τὴν φροντίδα χάριν τοῦ πτωχοῦ τῶν Χριστουγέννων νὰ στέλνη λίγα χριστόψωμα καὶ ὀπωρικὰ στοὺς πτωχοὺς τῆς γειτονιᾶς. Καὶ ἔπειτα συνήθιζε νὰ μᾶς διηγῆται γιὰ μυριοστὴ ἴσως φορὰ τὴν συγκινητικὴ ἐκείνη ἱστορία τοῦ ἀτυχοῦς ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς εἴχαμε ἄλλοτε ἰδῆ στὸ σπίτι μας πολλάκις καὶ τοῦ ὁποίου τὴν εἰκόνα μόλις διετηροῦμεν ἀμυδρὰ στὴν μνήμη μας. Ἡ καϋμένη ἡ γιαγιὰ μὲ τὸ ἀφελές της ὕφος ζητοῦσε πάντοτε νὰ μᾶς ἀφηγῆται τὴ λυπηρὴ ἱστορία τοῦ καπετὰν Νικόλα, τοῦ ριψοκινδύνου ἐκείνου πλοιάρχου, τοῦ γνωστοῦ μας πτωχοῦ καὶ κακορίζικου τῶν Χριστουγέννων.

* * *

«Στὸ νησὶ τὸ δοξασμένο, ἄρχιζε ἡ μάμμη, ἐκεῖ ὅπου ἐγεννήθηκαν οἱ καλύτεροι ναῦτες τοῦ κόσμου, ἐγεννήθηκε κι' ὁ καπετὰν Νικόλας. Ἔμμορφο παιδί, πλούσιο ἀπὸ πλουσίους γονεῖς, εἶχε τὴν εὐτυχία δέκα ἕξ χρονῶν νὰ διοικῆ δικό του μπρίκι. Ναύτης ὅπως ὀλίγοι, τολμηρὸς καὶ γενναῖος, δὲν ἐφοβότανε τὰ μακρυνὰ ταξείδια καὶ κάθε φορὰ ποὺ γυρνοῦσε στὸ νησὶ ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ χρυσᾶ λουΐζα κι' ἀπὸ φλωριά. Ὅταν ἐμάθαινε ὁ κόσμος πὼς ὁ γυιὸς τοῦ καπετὰν Βαγγέλη τοῦ Μπέση ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ξενητειά, ὅταν τὰ λευκὰ πανιὰ τοῦ καραβιοῦ τοῦ καπετὰν Νικόλα ἀντίκρυζαν τὸ λιμάνι τοῦ νησιοῦ, τί χαρὰ σ' ὅλους, τί ὑποδοχὴ στὸ ἔμμορφο καπετανόπουλο ! Ὅλα τὰ κορίτσια τὸ εἴχανε κρυφὸ καμάρι νὰ πάρουν ἄντρα τὸ γυιὸ τοῦ καπετὰν Βαγγέλη κι' ὅλες ἡ μητέρες ἅμα ὁ καπετάνιος ἔφτανε στὸ σπίτι του τοῦ ἔστελναν προξενήτρες γιὰ τὶς θυγατέρες των.

Μὰ τὸ παιδὶ τοῦ καπετὰν Βαγγέλη ὀλίγο κατ' ὀλίγο εἶχε ἀλλάξει στὴν ξενητειά, εἶχε λησμονήσει τὰ συστήματα τῆς πατρίδος του καὶ τίποτε πλέον ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ ἐνδόξου νησιοῦ δὲν τοῦ ἄρεσε.

— Νὰ πάρης γυναῖκα τὴ Μπίλιω τοῦ καπετὰν Γιάννη, τοῦ ἔλεγεν ἡ μητέρα του.

— Ἐγὼ γυναῖκα μὲ μπουλέτσι δὲν παίρνω, μάννα μου, ἀπαντοῦσε μὲ περιφρόνησι ὁ περήφανος θαλασσινός.

Ἄδικα ἡ μητέρα του ἐπροσπάθησε νὰ βγάλη ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ της αὐτὲς τὶς παράβολες ἰδέες, ἄδικα τὸν παρακαλοῦσε μὲ κλάμματα νὰ ἐγκατασταθῆ στὸν τόπο του καὶ νὰ πάρη κορίτσι ποὺ τὸ γνωρίζει ἀπὸ μικρό, τίμια γυναῖκα καὶ πιστή.

Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἤθελε ν' ἀκούση τίποτε ἀπὸ αὐτὰ κι' ἕνα βράδυ, ὅπου εἶχαν μαζευτῆ στὸ σπίτι του τὸ πατρικό, ὅλοι οἱ πλουσιώτεροι καπετανέοι φίλοι καὶ συγγενεῖς τοῦ γέρω πατέρα του, τοὺς εἶπε ἔξαφνα τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς του :

— Αὔριο σᾶς ἀφήνω γειά. Τὸ ἐπῆρα πειὰ ἀπόφασι καὶ θὰ ξαναπάω στὴ Σμύρνη, ὅπου μὲ περιμένει ἡ ἀρραβωνιαστικιά μου.

Εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια καὶ ὅλη ἡ συντροφιὰ ταράχτηκε καὶ μιὰ ἔμμορφη κοπέλλα, ἡ Μπίλιω τοῦ καπετὰν Γιάννη, τὸ ξανθὸ κορίτσι μὲ τὰ μαῦρα μάτια καὶ τὸ χρυσοκέντητο κίτρινο μπουλέτσι, ἐδάκρυσε. Ἄχ! Τὸν ἀγαποῦσε μυστικὰ ἡ Μπίλιω ἡ ἀρχοντοπούλα τὸ γυιὸ τοῦ καπετὰν Βαγγέλη....

* * *

Ἕνας χρόνος, δυὸ χρόνια, τρία, τέσσερα ἐπέρασαν κι' ὁ γυιὸς τοῦ καπετὰν Βαγγέλη δὲν εἶχε γυρίσει στὴν πατρίδα του. Μὰ ἤξεραν ὅλοι ἐκεῖ πὼς ἐπῆρε γυναῖκα ἀπὸ τὴ Σμύρνη, τὴν Εὐγενία Κακαβᾶ καὶ καθένας στὸ νησὶ ἔλεγε στὸν ἄλλον πὼς τὸ πλούσιο καπετανόπουλο εἶχε μπλέξει σὲ κακὰ χέρια.... «Μιὰ σπάταλη γυναῖκα, ἐλεεινή, ποὺ δὲν ἄκουε τὸν ἄντρα της, ποὺ τὸν ἔδερνε κάποτε, καὶ ὅταν ἔλειπε ὁ κύρης της σὲ μακρυνὰ ταξείδια ἡ στρίγγλα δὲν τοῦ ἔμενε πιστή».

Ἔτσι μιλοῦσαν στὸ νησὶ γιὰ τὸν ξενητεμμένο καπετάνιο καὶ κάθε μητέρα ποὺ εἶχε κόρη τῆς παντρειᾶς ἐκρυφοχαιρότανε γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ καπετὰν Νικόλα καὶ μόνον ἡ Μπίλιω ἐλυπότανε κατάκαρδα τὸν ἄντρα ποὺ τὴν περιφρόνησε.

— Γκλάν ! γκλάν, γκλάν !

Πῶ ! πῶ ! Μᾶς εἶχαν ξεκουφάνει ἡ ἑκατὸ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ χωριοῦ ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων. Ὅλοι ἐχαιρόντουσαν στὸ νησί παντοῦ, σ' ὅλα τὰ σπίτια καὶ τ' ἀρχοντικά, ἦταν σκορπισμένη ἡ χαρά. Δὲν εἴχαμε μόνο Χριστούγεννα· ἐγινότανε ὁ γάμος τῆς Μπίλιως τοῦ καπετὰν Γιάννη. Ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ Βασιλικοῦ Ναυτικοῦ, διαβαίνοντας βιαστικὰ ἀπ' τὸ νησὶ μὲ τὴν τρικάταρτη φρεγάδα, εἶχε ζητήσει τὴ Μπίλιω κι' ἐπειδὴ βιαζότανε νὰ φύγη ἢ ἀπὸ ἰδιοτροπία, εἶπε νὰ γίνη ἀμέσως ὁ γάμος ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων.

Πόσα προικιά ! Ἕνα σωρὸ μεταξωτὰ φουστάνια καὶ σιγκούνια καὶ μπόλιες καὶ μιὰ ντουζίνα μπουλέτσα χρυσοκέντημένα ἦταν ἁπλωμένα σὲ δυὸ κάμαρες τοῦ σπιτιοῦ τῆς νύφης ! Καὶ τί κόσμος καὶ τί ἀρχοντιὰ καὶ εἴκοσι παπάδες ! Ὅλοι εὐχηθήκαμε στὸ γαμπρὸ καὶ στὴ νύφη νὰ ζήσουν, νὰ γεράσουν καὶ νὰ τὰ χιλιάσουν.

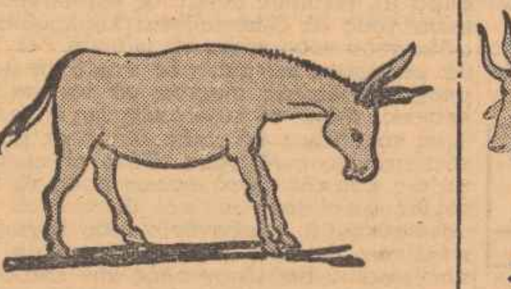

Ἦρθανε καὶ τὰ βιολιά, στρώθηκε τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισεν ὕστερα ὁ χορός. Ἐκεῖ ποὺ τὸ γλέντι εἶχε πειὰ ἀνάψει, χτύπησαν τὴν πόρτα.

Ἔξω ἀκουγότανε ὁ ἄνεμος νὰ σφυρίζη τρομαχτικὰ καὶ κάτω στὴν ἀκρογιαλιὰ ξεσποῦσανε τὰ κύματα μὲ βία. Ἄνοιξαν τὴν πόρτα. Ἄξαφνα παρουσιάστηκε ἀνέλπιστα ὁ καπετὰν Θεοφάνης, ποὺ μὲ τὸ καράβι του ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες ταξείδεψε στὴ Μαύρη Θάλασσα. Χλωμὸς ἐγύρισε καὶ μᾶς ἐκτύπαξε ὅλους καὶ μόνο ποὺ μᾶς εἶπε καλησπέρα. Ἐφαινότανε σὰν νὰ ζητοῦσε κάποιον καὶ ἅμα εἶδε στὸν ἀντικρυνὸ σοφᾶ καθισμένο τὸν πατέρα τοῦ ξενητεμένου καπετάνιου, τὸν καπετὰν Βαγγέλη, πῆγε κοντά του καὶ τοῦ εἶπε κάτι στ' αὐτί. Ἐκλονίσθηκεν ἀμέσως ὁ γέρος κι' ἔπεσε στὸ σοφᾶ λιποθυμισμένος.

Πῶς ἐτελείωσεν αὐτὸς ὁ γάμος ! Ὁ καπετὰν Θεοφάνης εἶχε φέρει κακὸ μήνυμα. Τὸ μπρίκι τοῦ καπετὰν Μπέσα, τοῦ περήφανου καπετάνιου, ναυάγησε στὴ Μαύρη Θάλασσα μὲ τὶς τελευταῖες φουρτοῦνες καὶ ὅλοι πνίγηκαν καὶ μόνος ὁ καπετὰν Νικόλας κι' ἕνας μοῦτσος του ἐσώθηκαν.

* * *

Ὁ ἄντρας τῆς Μπίλιως δὲν ἄργησε νὰ γίνη ναύαρχος, ἐξακολούθησεν ἡ γιαγιά. Ἤμεθα τότε ὅλοι στὰς Ἀθήνας καὶ τακτικὰ πηγαίναμε, μπορεῖ νὰ τὸ θυμᾶστε, στὸ σπίτι τῆς ναυαρχίνας. Ἐπερνούσαμε καλὰ τὶς βραδειές μας ἐκεῖ. Ἐμαζευόντουσαν ἀρκετοὶ πατριῶτες κι' ἔλεγαν τὰ νέα τῆς πατρίδος μας. Πόσες οἰκογένειες μεγάλες ἐσβύσανε, πόσοι πλούσιοι ἄνθρωποι κατάντησαν δυστυχισμένοι, πόσα θεώρατα καράβια ἔφαγεν ἡ θάλασσα καὶ πόσα λεβέντικα κορμιὰ κατάπιε τὸ κῦμα. Κανένας πλέον, καὶ ὅποιος ἀκόμα εἶχε μεγάλο καράβι δὲν μποροῦσε νὰ κερδίση καλὰ-καλὰ τὸ ψωμί του. Ποιὸς ἔμπορος ἦταν κουτὸς νὰ προτιμήση τὸ ξύλινο καράβι ἀπὸ τὸ σιδερένιο βαπόρι ! Κι' ἔβλεπες πλουσίους καπεταναίους, ποὺ τὸ εἶχαν ντροπὴ νὰ μείνουν δυὸ ὧρες στὴ στεριά, νὰ σαπίζουν στὰ σπίτια τους.....

Μὰ ἀπ' ὅλες τὶς ἱστορίες ποὺ ἄκουσα στὸ σπίτι τῆς ναυαρχίνας πιὸ θλιβερὴ ἦτανε τοῦ καπετὰν Νικόλα ἡ ἱστορία. Πῶς εἶχε καταντήσει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ! Ἡ γυναῖκα του ἡ ἄπιστη, ὕστερα ἀπὸ τὸ δυστύχημα ποὺ τοῦ συνέβη νὰ χάση τὸ καράβι του καὶ τὴν περιουσία του, ἄρχισε νὰ τὸν καταφρονᾶ. Καὶ μιὰ φορὰ ποὺ τόλμησε νὰ τῆς κάμη μιὰ μικρὴ παρατήρησι γιὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ βάρβαρο, τοῦ γύρισε τὶς πλάτες κι' ἦρθε κρυφὰ ἀπὸ τὴ Σμύρνη στὴν Ἀθήνα. Ὁ δυστυχισμένος ὁ καπετὰν Νικόλας τὴν ἀγαποῦσε πολὺ κι' ἀπὸ τὴ Σμύρνη ἦρθε κι' αὐτὸς στὴν Ἀθήνα ἀκολουθῶντας τὴν ἄπιστη γυναῖκα.

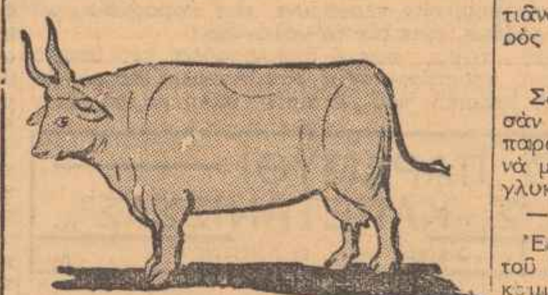

Τί συχαμένη συμφορὰ βρῆκεν ὕστερα τὸν καπετὰν Νικόλα ! Ὅταν ἀπάντησε ἐδῶ τὴ γυναῖκα του, τὴν ηὗρε τέτοια ποὺ κάθε τίμιος ἄνθρωπος θὰ ντρεπότανε νὰ τῆς πῆ καλημέρα. Μὰ πάλι τὴν ἀγαποῦσε ἀκόμα ὁ περήφανος καπετάνιος καὶ ζήτησε στὸ τέλος νὰ σβύση τὴ φλόγα τῆς ἀγάπης του μὲ τὸ κρασί. Ἔπινε, ἔπινε ἀκατάπαυστα καὶ καθὼς ἐβρέθηκε χωρὶς δουλειά, ζητοῦσε ἐλεημοσύνη πρῶτα ἀπ' τὰ φιλικὰ σπίτια — τὸν θυμᾶστε ποὺ ἦρθε κι' ἐδῶ — κι' ὕστερα κατάντησε ζητιᾶνος στοὺς δρόμους. Πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ τὸν εἴχαμε λησμονήσει.

* * *

Σὰν σήμερα, ἐξακολούθησε ἡ γιαγιά, σὰν σήμερα εἴχαμε συμφωνήσει ἀπὸ τὴν παραμονὴ μὲ τὴ Μπίλιω τὴ ναυαρχίνα, νὰ μοιράσουμε ὀλίγα δῶρα, χρήματα καὶ γλυκίσματα, στοὺς γέρους τοὺς φτωχούς.

— Γκλάν, γκλάν, γκλάν !

Ἐσήμαινε ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς τοῦ Πτωχοκομείου καὶ στὴν αὐλὴ εἴδαμε καμμιὰ δεκαριὰ γέρους, τυλιγμένους σὲ μάλλινα ροῦχα, νὰ ζεσταίνουνται στὸν ἥλιο. Ἀφοῦ μοιράσαμε δῶρα σ' αὐτοὺς ἡ ναυαρχίνα κι' ἐγὼ μπήκαμε στὸ μεγάλο δωμάτιο τοῦ Πτωχοκομείου, ὅπου ἦσαν οἱ πειὸ ἀδύνατοι γέροι, ξαπλωμένοι στὰ κρεββάτια τους. Θὰ ἦταν καμμιὰ εἰκοσαριὰ κρεββάτια. Στὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ πηγαίναμε κι' ἀφήναμε κάτι στοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους, ποὺ μὲ γέλια ἀθῶα σὰν μικρὰ παιδιὰ μᾶς ἔδιναν εὐχὲς καὶ μᾶς φιλούσανε τὰ χέρια. Ἐπλησιάσαμε καὶ τὸ τελευταῖο κρεββάτι. Ἐκεῖ εἴδαμε νὰ βγάζη τὸ ἀδύνατο κεφάλι του ἀπὸ τὴ μάλλινη κουβέρτα ἕνας γέρος μὲ ἄσπρη γενειάδα. Εἶχε κλειστὰ τὰ μάτια κι' ἀναστέναζε βαρειά. Κοντά του καθόταν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος. Φαινότανε γιατρὸς καὶ κρατοῦσε τὸ σφυγμὸ τοῦ γέρου. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος στεκόταν ὀρθὴ μιὰ γυναῖκα παχειὰ μ' ἕνα ποτῆρι γιατρικὸ στὸ χέρι.

Ἡ ναυαρχίνα κι' ἐγὼ συγκινηθήκαμε πολὺ κι' ἀπὸ τὴ συγκίνησι εἴπαμε νὰ φύγουμε γρήγορα. Ἐκάναμε λοιπὸν ν' ἀφήσουμε μερικὰ χρήματα στὸ προσκέφαλο τοῦ γέρου, ἀλλὰ ὁ γιατρὸς ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ μᾶς ἐμπόδισε.

— Μὴν τὸν ἐνοχλήσετε καθόλου, εἶπε ὁ γιατρός. Ξεψυχᾶ ὁ δυστυχισμένος....

— Γκλάν, γκλάν, γκλάν ! ἀκούσαμε καὶ πάλι τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ξεψύχησε ὁ γέρος. Ἡ ναυαρχίνα κι' ἐγὼ μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια ἑτοιμασθήκαμε νὰ φύγουμε· ἔξαφνα ὅμως ἡ Μπίλιω ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν τοῖχο, ἀπάνω ἀπ' τὸ κρεββάτι τοῦ φτωχοῦ.

Μ' ἔσπρωξε μὲ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε μὲ λυγμούς :

— Διάβασε ἐκεῖ στὸν πίνακα.

Ἐδιάβασα καὶ εἶδα :

Νικόλαος Μπέσης
Ναυτικός

Ἔρριξα καὶ μιὰ ματιὰ στὸ νεκρὸ καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία ἀνεγνώρισα τὸ ἔμμορφο καπετανόπουλο τοῦ νησιοῦ ποὺ περιφρόνησε τὴ Μπίλιω, τὴ ναυαρχίνα, στὰ νειᾶτα της κ' ἐζήτησε τὴν τύχη του στὴν ξενητειά....».

Ἐδῶ ἐτελείωσε τὴν ἱστορία ης ἡ γιαγιὰ δακρύζοντας καὶ χαϊδεύοντας συγχρόνως τὰ σγουρὰ μαλλάκια τῆς μικροτέρας ἐγγονῆς της.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὁ νέος Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ Αὐτοκράτωρ τῶν Ἰνδιῶν Γεώργιος, ὅστις διεδέχθη τὸν ὑπὸ τὰς γνωστὰς συνθήκας παραιτηθέντα ἀδελφόν του Ἐδουάρδον, μετὰ τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων των.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ «ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑΣ»...

Διήγημα τοῦ κ. Γ. ΑΝΝΙΝΟΥ

Ανθιζαν ἀκόμα τὰ λουλούδια στὸν κῆπο, τὶς γλυκειὲς Δεκεμβριανὲς ἡμέρες, τ' ἄγιο-Δημητριάτικα τὰ γκρενά, κι' οἱ κατηφέδες, καὶ τὰ μενεξελιὰ τ' ἀθάνατα, καὶ τὰ μπουζάκια στὸ προσήλιο, γέμιζαν ἀκόμα ἀπ' τὰ μαβιά τους ἀστεράκια μὲ τὴν κίτρινη καρδιά, σμίγοντας τὰ πρῶτα ζαμπάκια στὶς ψηλὲς ἀλτάνες.

— Καλὲ θερρεῖς πὼς δὲν θὰ χειμωνιάση φέτος, ἔλεγε ἡ θειὰ ἡ Καλομοῖρα, μὲ χαρά, κόβοντας τὰ ξερὰ φύλλα, ὅπως ἀσβέστωνε τὶς ἀλτάνες καὶ τὶς πλᾶκες τοῦ αὐλογύρου. Τέτοια Χριστούγεννα χρόνια εἶχα νὰ ἰδῶ!...

Κι' ἀλήθεια, οὔτε τὸ μαγκάλι δὲν εἶχε ἀκόμη ἀνάψει μὲς στὸ σπίτι, τὸ μεγάλο μπακιρένιο μαγκάλι, ποὺ μᾶς ἐμάζωνεν ὅλους, παιδιὰ καὶ γέρους, σὰν ἔπεφτε τὸ βράδυ, γιὰ ν' ἀκοῦμε γύρω στὴ ζεστασιά, ὅλες τὶς ἀνεξάντλητες ἱστορίες τῆς θειᾶς τῆς Καλομοίρας. Δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ ἦταν ὅλες «ἀληθινές», ἱστορίες δηλαδή, ποὺ τὶς εἶχε κι' ἐκείνη ἀκουστὰ ἀπὸ τὴν κυροῦλα της, καὶ ποὺ τὶς ξανάλεγε κι' ἐκείνη σ' ἐμᾶς, τελευταίους πρόθυμους ἀκροατές, ποὺ δὲν ἐπρόκειτο πιὰ νὰ τὶς διηγηθοῦμε σ' ἄλλους καινούργιους. Ἤτανε κι' ἄλλες ἱστορίες, παράξενες, ἀλλοιώτικες ἱστορίες ποὺ εἶχαν κάποτε συμβῆ κι' ἐμοιάζανε σὰν παραμύθι...

—Μά, καλὲ, θειά !... Αὐτὲς δὲν εἶναι παραμύθια..... Αὐτὲς εἶναι ἱστορίες ἀληθινές!... τῆς λέγαμε ἐμεῖς, μεγαλώνοντας, γιὰ νὰ τὴν πειράξουμε... Ἐμεῖς θέλουμε παραμύθια!

—Ἄϊντε, μπρέ... Κι' ἀμὴ τὰ παραμύθια τί εἶναι;... Ὅλα, γυιέ μου, σὰν περάσουνε, εἶνε παραμύθια, μὰ σὰν τὰ τραβᾶμε, τότε δὲν τὰ μολογᾶμε!

Ξέρομε, τώρα, πὼς ἡ βασιλοπούλα, ποὺ ὕφαινε καὶ ξέφαινε, προσμένοντας τὸ βασιλόπουλο, μιὰ αἰωνία Πηνελόπη ὁμηρική, ποὺ ἔπαιρνε ἄλλη μορφή, ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια, ποὺ χρόνια ὁλόκληρα πρόσμενε τὸν ἄντρα της, ὑφαίνοντας καὶ ξεφαίνοντας στὸν ἀργαλειό, τὰ χίλια καλὰ ποὺ μοίραζε τώρα στοὺς δικούς της καὶ στοὺς ξένους. Δὲν εἶχε αὐτὴ μνηστῆρες νὰ τὴν τριγυρίζουν καὶ νὰ τὴν διασκεδάζουν. Κλεισμένη μέσ' στὸ σπίτι της, δὲν ἔβγαινε παρὰ μονάχα γιὰ τὴν ἐκκλησία, καὶ γιὰ κανένα σπίτι ἀπ' τὰ δικά της, στὶς ξένες ἀνάγκες, παρηγορήτρα αὐτὴ σὲ κάθε τους περίστασι... Κι' ἔβγαινε διπλωμένη πάντα στὸ μαῦρο της μποξᾶ καὶ στὸ μαῦρο της τσεμπέρι, καὶ μονάχα σὰν ἐρχόνταν, τὰ παληά, ὁ «καπετάνιος», σὰν τέτοια πάντα ἐποχή, φοροῦσε τὸ «λαχοῦρι» της, καὶ πήγαινε στὴν ἐκκλησιὰ μαζί του.

Τώρα εἶχε χρόνια νὰ τὸ φορέση τὸ λαχοῦρι. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ «καπετάνιος», ποὺ χάθηκε δηλαδή, μαζὶ μὲ τὸ μπάρκο του, τὴν «Βαγγελίστρα» καὶ δὲν ξανάρθε πειά, ἔμεινε στὸ παληὸ σεντοῦκι διπλωμένο, ἀνάμεσα στὰ μυριστικὰ μαζὶ μὲ τὸ μπιμπιλωτὸ μαντῆλι της, τὸ Καλαματιανό της τὸ σπαλέττο, καὶ τὸ παληὸ τὸ νυφικό της φόρεμα, μιὰ βαρειὰ στόφφα βαθυπράσινη μ' ἀνοιχτότερα κλωδιὰ καὶ κίτρινα λουλουδάκια, καὶ τὰ «καλὰ» τοῦ «καπετάνιου» της. Σὰν ἔμαθε τὴν συμφορά, δὲν τὸν ἔκλαψε γιὰ πεθαμένο, κι' οὔτε ποτέ της θέλησε νὰ τόνε μνημονέψη. Τὸν ἔκλαιγε σὰν ζωντανό, ποὺ κάπου ἦταν μακρυὰ καὶ δὲν ἐρχόταν πειά, καὶ στὴ γιορτή του, πάντα, ἐπήγαινε σὰν πρῶτα, τὴν προσφορὰ καὶ τὸ κερὶ καὶ τὸ νάμμα, καὶ τὸ ρόϊ, τὸ λάδι, στὴν ἐκκλησιά, κι' ἐκεῖ μονάχα μπροστὰ στὴν Παναγιὰ γονατισμένη ὧρες ὁλόκληρες, κάτι ἔλεγε, καὶ κάτι μονολογοῦσε, χωρὶς κανένας ποτὲ νὰ τ' ἀκούη. Ὕστερα, ξαναγύριζε στὸ σπίτι, φίλευε ὅποιον τύχαινε νὰ πηγαίνη — καὶ πήγαιναν ὅλοι, σὰν καὶ πρὶν — ἀπ' τὰ ὀνομαστά της τὰ γλυκά, τὰ μελωμένα ξεροτήγανα, ποὺ τοὔφτειανε στὴ γιορτή του. Ἡ συμπεθέρες της ἔλεγαν πὼς ἦταν ἁμαρτία, καὶ τὸν ἐμνημονεύανε κρυφὰ τὰ Ψυχοσάββατα, μὰ ἐκείνη τὸν ἐπρόσμενε, ἢ μᾶλλον δὲν τὸν πρόσμενε πειά :

— Καλή του ὥρα, ὅπου κι' ἂν βρίσκεται, κι' ἂς μὴ μοῦ 'ρχεται !

Τὸ πίστευε κι' ἐκείνη ; Κανένας δὲν τὤξερε, κι' οὔτε ποτὲ της θέλησε νὰ τὸ εἰπῆ. Σὰν ἔμαθε μονάχα τὸν χαμὸ τῆς «Βαγγελίστρας» ἔκλαψε γιὰ τὸ μπάρκο, ἔκλαψε γιὰ τὶς ἄλλες τὶς χηράδες, μὰ γιὰ τὸν δικό της οὔτε δάκρυ. Καλόκαρδη, ἔτρεξε σ' ὅλα τὰ φτωχικὰ σπίτια, μοίρασε παράδες, κι' ὕστερα σὰν τῆς ἔφερνον τὶς σοδειὲς τῆς χρονιᾶς, τὰ χώριζε σὲ μερίδια καὶ τἄστελνε στὶς «χαροκαϋμένες».... Πάντρεψε, βάφτισε, προίκισε, κι' ἦταν ἡ «καπετάνισσα» ἡ μάννα ὁλονῶν. Κι' ἔφαινε πάντα στὸν ἀργαλειό, ἔφαινε μπόλιες κρουστές, καὶ τραπεζομάντηλα, καὶ σεντόνια, καὶ ψιλὸ πανί, καὶ μάλλινα χράμια, καὶ χοντρὸ μάλλινο σκουτί, καὶ κιλίμια, κι' ἔγνεθε μόνη της τὸ μαλλί, κι' ἔβαφε μόνη της τὸ γνέμμα, μέσ' στὰ βαρειὰ κακάβια στὸ κατῶγι.

— Ὅπου δὲν ἔχει παιδιά, τοῦ δίνει ὁ Θεὸς τὰ ξένα ! ἔλεγε γελῶντας κι' ἄφηνε νὰ φαίνεται ἡ «μοναχοκόρη» της, ἕνα μακρὺ—μακρὺ δόντι στὸ ἀπάνω της σαγῶνι, τὸ μόνο ποὺ τῆς εἶχε ἀπομείνει στὰ στερνά.

— Καλέ, θαρρεῖς δὲ θὰ χειμωνιάση ἐφέτος, ἔλεγεν ἡ θειὰ ἡ Καλομοῖρα μὲ χαρά, κι' ἐπάστρευε μιὰ βδομάδα τώρα τὸ σπιτικό, σὰν νὰ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ πάστρα !....

Αὐτὸ ἦταν πάντα πεντακάθαρο. Γυάλιζαν τὰ σανίδια του, κίτρινα σὰν τὸ φλουρί, ἄστραφταν τὰ τζαμιλίκια του, φεγγοβολοῦσαν τὰ μπακίρια. Μὰ τί νὰ γίνη ; Χρονιάρες μέρες καὶ νὰ μὴν παστρεφτῇ ξανά ; Καὶ δός του τὰ τριψίματα, καὶ δός του ἡ πάστρες !

— Θειὰ Καλομοῖρα !.... θ' ἀρρωστήσης !....

— Ἔ !.... Τί νὰ γίνη ;... Κι' ἡ ἀρρώστειες τοῦ Θεοῦ εἶναι !....

Κι' ἀρρώστησε, κούφια νὰ ἦταν ἡ ὥρα !.... Κρύωσε, φαίνεται, μέσ' στ' ἀνοιχτὸ τὸ σπίτι, ὅπως ἱδρωκοποῦσε ἀπάνωκάτω, κι' ἔκατσε τ' ἀπόβραδο ἀνόρεχτη, ἀνάβοντας γιὰ πρώτη φορὰ τὸ μαγκάλι.

— Μαργή, εἶπε στὴν ψυχοπαῖδα της, κακὰ τὰ λογαριάσαμε.....

Ἔπεσε καὶ δὲν ξανασηκώθηκε. Δυὸ μέρες χαροπάλαιψε μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, κι' ἡ «μοναχοκόρη» ἀνεβοκατέβαινε μονάχη σὰν φρουρὸς μπροστὰ στὸ μισάνοιχτο ἀπ' τὴν ἀγωνία, στόμα. Χριστοῦ ξημέρωμα, ξανάνοιξε ἡ «καπετάνισσα» στερνὴ φορὰ τὰ θολὰ μάτια της, σ' ἕναν ὁραματισμό.

— Καλῶς μου τον!... Καλῶς μου τον!... ψιθύρισαν τ' ἀγαπημένα χείλη, κι' ἔκλεισαν μὲ μιᾶς.

Νὰ τὤλεγε τάχα στὸν Ἀρχάγγελο, ποὺ ἦρθε «νὰ τὴν πάρη στὴν Παράδεισο», ὅπως ἔλεγε, ἢ τάχα στὸν «καπετάνιο», ποὺ εἶχεν ἐπὶ τέλους ἐρθῆ, ὕστερα ἀπὸ τόσων χρόνων ἀναμονή ;

Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΝΩ ΒΑΔΙΖΕΙ ΤΟ ΘΕΙΟ ΑΣΤΕΡΙ

Θἄπρεπε νἆναι κανεὶς ποιητὴς γιὰ νὰ μπῆ στὴν ψυχὴ τῶν εὐτυχισμένων Μάγων τῆς Ἰουδαίας καὶ νὰ αἰσθανθῆ μόνον ἔτσι τοὺς τρυφεροὺς παλμοὺς τῆς γλυκειᾶς ἐλπίδας, τῆς ἀδημονίας, τῆς λαχτάρας καὶ τῆς ψυχικῆς ἀναστατώσεως γιὰ τὸ δρᾶμα τῆς Βηθλεέμ. Τ' ἀστέρι βαδίζει καὶ τὴν κατεύθυνσί του δὲν τὴν ἀκολουθοῦν καθόλου οἱ Μάγοι, ἀλλὰ μονάχα ἡ ψυχή των.. Ἔχουν λησμονήσει ὅτι ζοῦν ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο τοὺς ἔχει ἐγκαταλείψει. Ἐξεκίνησαν μὲ ἄλλο σκοπὸ καὶ τώρα βαδίζουν μὲ ξεχωριστὸ προορισμό. Στὸ δρόμο τους τ' ἀγκάθια γίνονται λουλούδια εὔοσμα καὶ οἱ ἀνωμαλίες τῶν ἀποκρήμνων βουνῶν δὲν τοὺς ἐνοχλοῦν καθ' ὅλην τὴν πορεία τους. Τὰ δυνατὰ αἰσθήματα ποὺ γεννήθηκαν μέσα τους παρακολουθῶντας τ' ἀστέρι, τοὺς ἔχουν ξεχωρήσει τελείως ἀπ' τ' ἀνθρώπινο κορμὶ καὶ τοὺς ἔχουν ἀφήσει μονάχα ψυχή. Ψυχὴ ἔξαλλη ἀπὸ θεϊκὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ φοβερὸ ἀλλὰ γλυκὸ σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ Βαδίζουν πρὸς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴ ζωή. Τὴν ζωὴ ποὺ δὲν τὴν εἶχαν καθόλου αἰσθανθῆ ἕως τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γιατὶ οἱ προφητεῖες τῶν προφητῶν ἀκούσθηκαν ἄδικα τόσα χρόνια ἀνάμεσα στὴν ἀπελπισμένη ζωὴ τῶν ἀνθρώπων. Καὶ τώρα, καθὼς προχωροῦν μαζὺ μὲ τ' ἀστέρι θυμοῦνται τὰ φοβερὰ λόγια τους ποὺ εἶναι ἴδια μὲ τὴν πραγματικὴ σκηνὴ ποὺ παρακολουθοῦν καὶ μοιάζουν πολὺ μὲ τὸ ὥμορφο συναίσθημα τῆς ἐλπίδας ποὺ βασιλεύει, τόσο δυνατὰ στὴν ψυχή τους. Προχωροῦν μὲ τὴν ἐλπιδοφόρα λάμψι τοῦ οὐρανίου σημείου καὶ ὁ θόρυβος τῶν ποδοβολητῶν τῶν καμήλων μοιάζει μ' ἐξωτικὴ ἁρμονία ποὺ δὲν τὴν εἶχαν ποτὲ ὡς τὰ τώρα αἰσθανθῆ. Τὸ πρόσωπό τους λάμπει ὅπως λάμπει καὶ ἡ ψυχή τους ἀπὸ τὶς ἰσχυρὲς ἀκτῖνες τ' ἀστεριοῦ καὶ μέσα τους αἰσθάνονται τὸ φῶς νὰ τοὺς δείχνη καινούργιους δρόμους, πλημμυρισμένους ἀπὸ εὐτυχίες καὶ χαρές. Δὲ θὰ σβύση ποτὲ ἡλάμψι. Εἶναι τόσο πολὺ τὸ φῶς καὶ καὶ εἶναι τόση μεγάλη ἡ χαρὰ τῆς ψυχῆς ! Βαδίζουν καὶ τ' ἀστέρι κατεβαίνει γιὰ νὰ σταματήση κάπου. Ποῦ ἆραγε; Τί πρόκειται νὰ ἰδοῦν κάτω ἀπὸ τὸ ἐκτυφλωτικό του φῶς; Ἡ καρδιά τους χτυπᾶ δυνατά, ἡ ζωὴ μοιάζει σὰν ψεύτικη καὶ ἡ ἀληθινὴ σκηνὴ σὰν παραμῦθι. Τ' ἀστέρι σταμάτησε καὶ ἡ λάμψι του ἔχασε πολὺ ἀπ' τὸ παραδείσιο φῶς κάποιας γωνιᾶς μικρῆς ποὺ φωτίζει καὶ τυφλώνει. Τίποτε τὸ σπουδαῖο γι' αὐτούς. Μιὰ φάτνη γνωστή τους ποὺ τόσες φορὲς εἶχαν περάσει ἀδιάφορα στὶς τόσες διαδρομὲς ποὺ ἔκαναν στὶς ἀνοιχτὲς ἐρημικὲς ἐκτάσεις τῆς Ἰουδαίας καὶ δίπλα στὶς ἀπότομες χαράδρες τῆς ἄσημης Βηθλεέμ. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψη τὰ συντελούμενα μέσα στὸ πέλαγος αὐτὸ τῆς λάμψεως. Ἕνα μονάχα γνωρίζουν καὶ αὐτὸ τοὺς κάνει νὰ προμαντεύουν κάτι τὸ σπουδαῖο καὶ τὸ σοβαρό. Γνωρίζουν ὅτι ἡ καρδιά τους πάλλει γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τέτοιους δυνατοὺς περιέργους παλμούς. Νοιώθουν μέσα τους νὰ ξεπετιοῦνται λουλούδια πολύτιμα ποὺ ἡ εὐωδία τους τοὺς κάνει νὰ μεθοῦν. Ὢ ! ἡ λαχτάρα τους ἂν θὰ μποροῦσε νὰ μπῆ μὲς στὴ δική μας τὴν ψυχή. Ἂν θὰ μποροῦσε κανεὶς σήμερα νὰ νοιώση κάτι παρόμοιο μ' ἐκείνους. Μόνο οἱ εὐγενικὲς ψυχὲς ποὺ νοιώθουν στ' ἀλήθεια τὸ δρᾶμα θὰ μποροῦσαν νὰ μοιάσουν λίγο μὲ τοὺς εὐτυχισμένους Μάγους. Μόνο οἱ πιστοί, οἱ ὀπαδοὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ θεῖον φῶς, μόνον αὐτοὶ θὰ εἶνε οἱ πραγματικοὶ θεαταὶ τοῦ θεϊκοῦ δράματος καὶ μόνο αὐτοὶ θὰ αἰσθανθοῦν τοὺς ξεχωριστοὺς παλμοὺς τῶν ποιμένων καὶ τῶν Μάγων. Κάτω ἀπ' τὸ ἀστέρι οἱ Μάγοι προχωροῦν. Βαδίζουν πρὸς τὴν ἐπαλήθευσι τῶν μακρυνῶν παραμυθιῶν, ποὺ φώναξαν ἄσκοπα γι' αὐτοὺς οἱ ἀγαθοὶ προφῆται. Βαδίζουν, πρὸς τὸ φῶς γιὰ νὰ φωτισθοῦν, νὰ λουσθοῦν στὰ πολύτιμα δῶρα του ποὺ θ' ἀνταλλάξουν μὲ τὰ γήϊνα ἀγαθὰ ποὺ θὰ προσφέρουν στὸ θεῖο νήπιο. Βαδίζουν γιὰ νὰ πάρουν τὸ θεῖον χάϊδεμα ἀπ' τὸν μικρὸν Σωτῆρα, ἀπὸ αὐτὸν ποὺ πάνω του θὰ περάσουν τὰ χρόνια γοργὰ καὶ σὲ λίγο θὰ σκύψουν μπροστά του βασιλεῖς, ἄρχοντες καὶ ὅλοι οἱ τρανοὶ τῆς γῆς. Βαδίζουν πρὸς τὸ βρέφος γιὰ νὰ νοιώσουν μέσα τους νὰ ξερριζώνωνται τ' ἀγκάθια τῆς κακίας καὶ νὰ νοιώσουν τοὺς σπόρους τῆς ἀρετῆς ποὺ θὰ πνίξουν ὅλες μαζὺ τὶς πίκρες τῆς ζωῆς. Στὸ φῶς, ποὺ θὰ μοιάζουν αἰώνια τώρα μὲ τὴ λάμψι του καὶ θὰ πάρουν μαζύ των φεύγοντας ἀπὸ κοντά του κάτι ἀπ' αὐτό. Τώρα νοιώθουν τὰ μάτια τους ν' ἀνοίγουν. Τώρα καταλαβαίνουν γιατὶ ζοῦν, καὶ στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ θείου ἀστραφτεροῦ βρέφους ἀρχίζουν νὰ ἐξηγοῦν τὸ μυστικὸ τῆς σκοτεινῆς των μέχρι τώρα ζωῆς.

Τ' ἀστέρι δὲν θὰ σβύση. Κρυστάλλωσε μὲ ὅλο του τὸ φῶς στὸν οὐρανὸ καὶ κάθε ψυχὴ σηκώνει τὰ μάτια ὑψηλὰ καὶ νοιώθει ἀπὸ τότε τὸ σκότος νὰ γίνεται φῶς, ἡ πίκρα νὰ μεταβάλλεται σὲ χαρά, οἱ θρῆνοι σὲ τραγοῦδι κι' οἱ μαῦρες δοκιμασίες τῆς ζωῆς σὲ χάϊδεμα ἀπὸ τοῦ θείου βρέφους τὴν πνοή !.... Σ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΤΟΥ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ
(ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ)

Ἡ μητεροῦλα στὸν κάρφο της κοιμίζει
τὸ ἀκριβό της, τὸ μόνο της παιδί.
Ἔξω μὲ χιόνια Δεκέμβρης τριγυρίζει,
κι' αὐτὴ τὸ σφίγγει καὶ σὰν νὰ τραγουδῆ
σιγομιλάει μὲ γέλιο καὶ τρεμοῦλα
ἡ μητεροῦλα !
«Ἅγιε Νικόλα ποὺ ξέγνοιαστα χτενίζεις
τ' ἄσπρα σου γένεια ψηλὰ στὸν οὐρανὸ
καὶ πέφτουν κάτω σωρὸς καὶ μᾶς χιονίζεις,
μὴν τὸ κρυώσης, λυπήσου τ' ὀρφανό.
Λαμπάδα τρέχω σ' ἐσὲ ν' ἀνάψω κιόλα.
Ἅγιε Νικόλα !
Νὰ ὁ Χριστός σου γεννιέται σὲ λιγάκι
ποὺ ἀγαπάει μικρό μου, τὰ παιδιά.
Ζεστὸ σοῦ φέρνει, καινούργιο φουστανάκι
καὶ τὴν εὐχή του πιστὴ συνοδειά.
Κοιμήσου τώρα καὶ θάρθη στὸ ὄνειρό σου.
Νὰ ὁ Χριστός σου !
Κι' ἀφοῦ μᾶς φύγη, δὲν θὰ μᾶς ξεχνᾶ: θ' ἀφήση
στὸν Ἅη—Βασίλη γιὰ σὲ παραγγελιὰ
χίλια παιχνίδια γιὰ σὲ νὰ σοῦ χορίση
καὶ ζαχαρᾶτα καὶ χάδια καὶ φιλιά.
Μὲ τὴ χαρά σου ἡ χάρι του θὰ σμίγη,
κι' ἀφοῦ μᾶς φύγη !
Τί θὰ μοῦ μένη ἂν 'γράφτη μαύρη μέρα
γιὰ νὰ τὸ χάσω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά ;
Χωρὶς παιδάκι τί εἶναι ἡ μητέρα ;
Χωρὶς πουλάκι τί θέλει ἡ φωλιά ;
Ἂν μοῦ πετάξη, ἂς πέσω χαλασμένη...
Τί θὰ μοῦ μένη ;...»

Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...

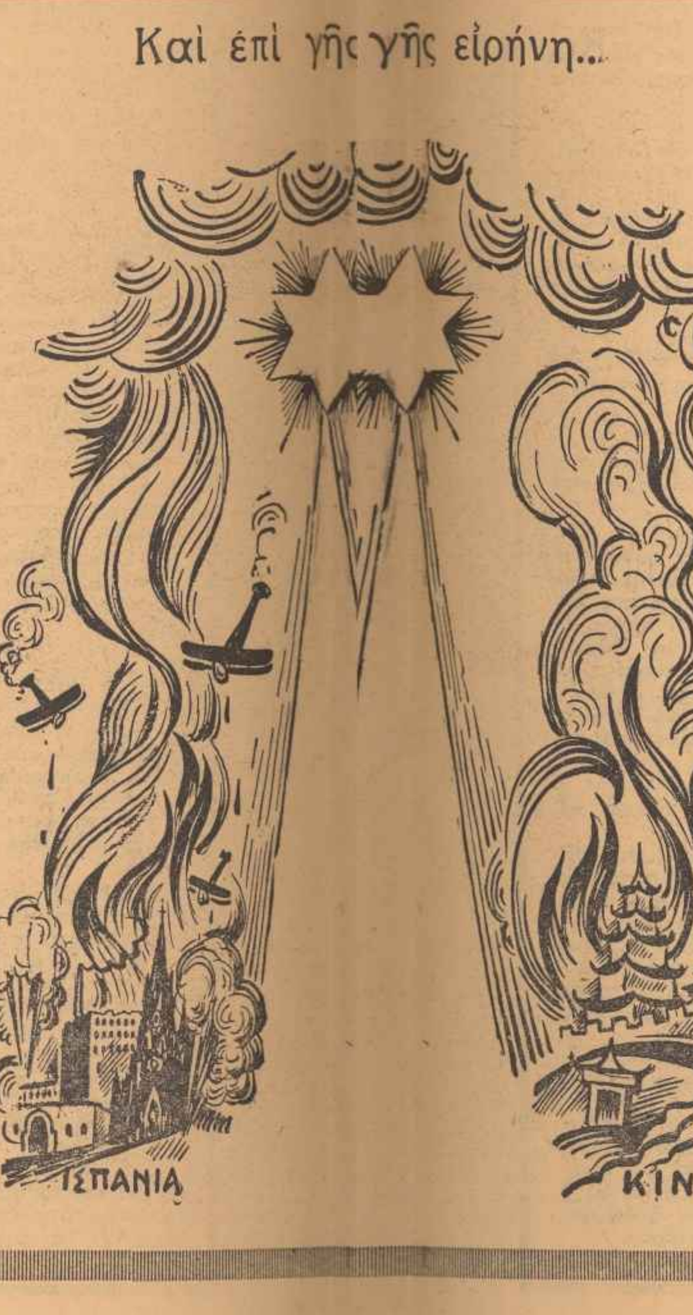

ΠΩΣ ΕΓΙΝΕ ΜΑΥΡΟ ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Τὰ Χριστούγεννα πέρα ἀπὸ τὴ θρησκευτική τους σημασία καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν μιὰ ποίησι ποὺ καμμιὰ ἄλλη θρησκευτικὴ γιορτὴ δὲν ἔχει. Ἄπειρες εἶνε ἡ ἱστορίες, ἡ θρῦλοι καὶ ἡ παραδόσεις ποὺ ἐπήγασαν ἀπὸ τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς Βηθλεέμ, ποὺ ἦταν γραφτὸ νὰ γίνη ἡ αἰωνία ἡμέρα τῆς ἀνθρωπότητος.

Ὁ ὡραιότερος ὅμως ἀπὸ ὅλους εἶνε ἕνας θρῦλος ποὺ θὰ τὸν ἀκούση κανεὶς πολλὲς φορὲς ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, τὰ βράδυα μὲ τὰ χιόνια, μὲ τὸ στόλισμα τοῦ Χριστουγεννιάτικου δένδρου στὰ σπιτάκια τῶν ναυτικῶν τῆς Βρετάνης.

«Ὁ ἥλιος, λέει ἡ ἱσορία, κατέβαινε ἀργὰ πρὸς τὴ θάλασσα, ἐκεῖ πίσω, κατὰ τὸν Κάρμηλο, τὸ θεϊκὸ βουνὸ τῆς Παλαιστίνης. Στὴν ἀνατολὴ τὸ ὄρος Θαβὼρ ἄστραφτε ἀπὸ τὸ τριανταφυλλένιο ἀντιφέγγισμα τῆς δύσεως, στὸ βάθος ὅμως ἀνέβαιναν τὰ σύννεφα ἀπὸ τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρέτ.

Ἡ Ναζαρὲτ ἁπλωμένη στὴν βουνοκορφή, ἦτανε λουσμένη ἀκόμα στὸ ζωηρὸ φῶς τοῦ ἀπριλιάτικου ἥλιου. Χαρούμενα κελαϊδίσματα πουλιῶν, χαρωποὶ σκοποὶ τσομπάνικων τραγουδιῶν ἐπλημμυροῦσαν τὸν ἀέρα. Στὴν πλατεῖα ὅπου ὑψωνόταν ἡ Συναγωγή, κοντὰ στὴν πηγὴ ποὺ τὴν ἔσκιαζαν πανύψηλοι κέδροι, τέσσαρα παιδάκια διασκέδαζαν νὰ φκιάχνουν πουλάκια μὲ τὸ χῶμα τὸ νοτισμένο ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς πηγῆς.

Τὰ παιδάκια εἶχαν φτειάσει τὸ καθένα ἀπὸ ἕνα πουλάκι καὶ τὰ τέσσερα ὅμως ἦσαν ὅμοια μεταξύ τους σὰν νὰ εἶχαν γίνει πάνω στὸ ἴδιο μοντέλο. Τ' ἀκούμπησαν πάνω στὸ χῶμα. Δὲν μποροῦσαν, ἐν τούτοις νὰ σταθοῦν ὄρθια στὰ πόδια τους, γιατὶ ἡ οὐρές τους ἦσαν πολὺ μακρυὲς καὶ τὰ ἔκαναν νὰ γέρνουν πρὸς τὰ πίσω.

Ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ παιδιὰ εἶχε τότες μιὰ ξαφνικὴ ἰδέα. Ἔτρεξε στὸ σπίτι τοῦ Ἰωσὴφ καὶ σὲ λίγο βγῆκε κρατῶντας δυὸ ξυλαράκια μακρυὰ καὶ λεπτὰ καὶ τὰ στήριξε στὴν οὐρὰ τοῦ πουλιοῦ του, σὰν νὰ ἦσαν δυὸ μικρὰ διχαλωτὰ φτερά. Τὰ ξυλαράκια ἀκουμπῶντας στὴ γῆ, ἐπέτρεπαν στὸ πήλινο πουλάκι νὰ στέκεται ὄρθιο στὰ πόδια του.

Τὰ ἄλλα παιδάκια ἐχαιρέτισαν μὲ χαρὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ συντρόφου των καὶ ἔτρεξαν χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ στὸ σπίτι τοῦ Ἰωσὴφ νὰ ζητήσουν κι' αὐτὰ ξυλαράκια γιὰ τὰ πουλάκια τους.

Ὅταν τὰ τρία παιδάκια ξαναβγῆκαν μὲ τὰ ξυλαράκια τους στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ ἐφάνηκε ἕνας νέος ὡς τριάντα χρόνων μὲ ξανθά, κυματιστὰ μαλλιά, μὲ πρόσωπο ὡραῖο καὶ μὲ μιὰ περίεργη φυσιογνωμία χυμένη στὸ πρόσωπό του.

Ἐχαμογέλασε στὰ παιδάκια.

Ἐκύτταξε κατόπιν στὴν ἀνατολή, ὅπου σωριάζονταν τὰ σύννεφα. Μόλις εἶχε ἐπιστρέψει ἀπὸ κεῖ πάνω, ἀφοῦ ἐδέχτηκε τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου, καὶ τὸ καθαρὸ καὶ γαλήνιο βλέμμα του καρφώθηκε στὴ Συναγωγή. Τὤξερε, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἄκουαν ἡ συμπατριῶτες του, ὡς τόσο ὅμως θἄρχιζε ἀπὸ τὸ ἑπόμενο Σάββατο τὸ κήρυγμά του. Καὶ κύτταξε μιὰ φορὰ ἀκόμα τὰ παιδάκια.

Εἶχαν ἀποτελειώσει τὴ δουλειά τους.

Τὰ παιδάκια ἔφεραν στὸ δρόμο τὰ πουλάκια ποὺ εἶχαν φτειάξει μὲ τὸν πηλό, τ' ἄφησαν ἐκεῖ γιὰ νὰ ξεραθοῦν καὶ ἐπέστρεψαν στὴ πηγὴ γιὰ νὰ πλύνουν τὰ χέρια τους. Ἀπὸ τὸ δρόμο ὅμως ἀνέβαινε, βιαστικός, ἕνας φαρισαῖος κι' ἐτραβοῦσε στὴν Συναγωγή.

Αὐτός, ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὰ πουλάκια, τὰ εἶδε, δὲν παραμέρισε καὶ ἦταν ἕτοιμος νὰ τὰ λυώση κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Τὰ παιδάκια ἐφώναζαν ἀπελπισμένα καὶ ἔτρεξαν νὰ ὑπερασπίσουν τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης των.

Ὁ νέος ὅμως μὲ τὰ ξανθιὰ μαλλιὰ — ἦταν ὁ Ἰησοῦς — ἐσήκωσε τὸ χέρι καὶ τὸ ἐκίνησε ἐλαφρὰ στὸν ἀέρα. Τὰ τέσσερα πήλινα πουλάκια, ἔμπηξαν μιὰ διαπεραστικὴ καὶ μακρόσυρτη φωνή, ἄνοιξαν τὰ φτερὰ ποὺ δὲν εἶχαν πρὶν καὶ ἐπέταξαν σὰν ἀστραπή.

Εἶχαν ζωντανέψει...

Ὁ φαρισαῖος ἔμεινε κατάπληκτος καὶ τὰ παιδάκια κυττοῦσαν ἐκστατικὰ τὰ ἔργα τῶν χεριῶν τους νὰ χάνωνται στὴ γαλήνια γλυκύτητα τοῦ καθαροῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς στεκόταν ἀκόμα στὸ κατῶφλι καὶ χαμογελοῦσε.

Τὰ τέσσερα πουλάκια ἐτάχυναν τὸ πέταγμά τους καὶ πῆγαν καὶ ἐκάθησαν σὲ μιὰ προεξοχὴ τῆς στέγης τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἰωσήφ.

Τὰ παιδάκια ποὺ δὲν μποροῦσαν ἀκόμα νὰ πιστέψουν ὅ,τι εἶδαν τὰ μάτια τους, ἐπῆρανε ἀργά, συλλογισμένα καὶ λυπημένα, ἀλλὰ καὶ χαρούμενα τὸν δρόμο τοῦ σπιτιοῦ τους.

Ὁ φαρισαῖος ἐμπῆκε στὴ Συναγωγή.

Ἡ νύχτα ἔπεφτε γρήγορα. Ὁ Ἰησοῦς ἐκύτταξε ὁλόγυρα τὸν ναὸ ποὺ τὸν περίμενε, καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ ἐκάθηντο σιωπηλὰ τώρα, τὸ ἕνα πλάϊ στὸ ἄλλο, πάνω στὴ στέγη. Ἔπειτα ξαναμπῆκε μέσα γιὰ νὰ καθήση στὸ λιτὸ τραπέζι τοῦ δείπνου ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴ γλυκειὰ μητέρα του.

* * *

Στὰ πόδια τοῦ Σταυροῦ ἐθρηνοῦσαν ἡ τρεῖς Μαρίες κι' ὁ Ἰωάννης, ποὺ ὁ Ἰησοῦς εἶπε στὴν μητέρα του νὰ τὸν ἔχη σὰν γυιό της : «Μητέρα ἰδοὺ ὁ γυιός σου, Ἰωάννη ἰδοὺ ἡ μητέρα σου...».

Ἐπλησίαζε σχεδὸν μεσημέρι καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιε, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ λυπητερὴ κι' ἕνα κοπάδι ἀπὸ γκρίζα πουλιά, ἐφάνηκε στὸν ἀέρα νὰ πετᾶ κατὰ τὸ Σταυρό.

Ἦσαν τὰ πουλάκια ποὺ ἐζωντάνεψε ὁ Ἰησοῦς, καὶ ποὺ στὸ διάστημα τῶν τριῶν χρόνων — ποὺ εἶχε περάσει ἀπὸ τότε — ἐπολλαπλασιάσθηκαν.

Ὁ Ἰησοῦς, κατάλαβε τὸ λάλημά τους, κι' ἐσήκωσε τὸ βλέμμα του καὶ τὰ κύτταξε, τρυφερά. Ἔκαναν κύκλο ὁλόγυρα στὸ Σταυρὸ ἀναστενάζοντας ἀπελπισμένα καὶ λούζοντας τὰ φτερά τους στὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὶς πληγές.

Καὶ νὰ τὸ μεσημέρι ἡ γῆ συννεφιάζει, σκοτεινιάζει ὁ ἥλιος. Ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες βασιλεύει νύχτα φρικτή. Ἀκολουθεῖ ἔπειτα σεισμὸς τρομερός, γκρεμίζεται ὁ ναός, τὸ παραπέτασμα σχίζεται· ὁ Ἰησοῦς ἦταν νεκρός.

Ὕστερα τὸ φῶς ξαναφαίνεται. Πάνω στὸ βουνὸ ἡ εὐλαβικὲς γυναῖκες ἐπροσκυνοῦσαν ἀκόμη τὸν Ἰησοῦ, περιτριγυρισμένες ἀπὸ τοὺς πιστούς. Καὶ γύρω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ ἔφερναν κύκλους τὰ πουλιά, ποὺ εἶχαν γίνη πιὰ χελιδόνια, ὄχι γκίζα τώρα ἀπὸ τὴ λάσπη τοῦ δρόμου, ἀλλὰ μαῦρα στὴ ράχι, στὰ φτερὰ στὴν οὐρὰ στὸ κεφάλι, γιὰ τὸ πένθος ποὺ εἶχαν καὶ στὸ μέτωπο καὶ στὸ στῆθος ἡ στάλες τοῦ αἵματος ποὺ εἶχαν μαζέψη. Ἐπέταξαν ὡς ἀργά, τὸ βράδυ, γύρω ἀπὸ τὸ Σταυρό. Γύρισαν ὕστερα στὶς φωλιές τους, τὸ πένθος ὅμως δὲν τὸ ἔβγαλαν ποτέ.

(L. Ghidini) Διασκευὴ ΧΡ. ΕΜ. ΑΓΓΕΛΟΜΑΤΗ

ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

Ἡ γιαγιὰ τῆς ἐποχῆς μας δὲν εἶναι πιὰ σὰν τὴ γιαγιὰ τοῦ παληοῦ καιροῦ. Ἐκείνη τὶς μακρυὲς χειμωνιάτικες νύχτες, κοντὰ στὰ φωτιὰ καθισμένη, ἔγνεθε τὴ ρόκα της κι' ἔλεγε παραμύθια στὰ ἐγγονάκια της ποὺ ἦσαν μαζεμένα ὁλόγυρά της, ὅπως τὰ κλωσοπούλια γύρω στὴν κότα.

Ἡ τωρινὴ γιαγιὰ ἔχει ἀλλάξει συνήθειες. Ἡ μονέονα κι' αὐτὴ συναγωνίζεται τὶς ἐγγονές της στὸ χορό, στὸ πιωτὸ καὶ στὸ ξενύχτι μὲ ὅλα τὰ ἐπακόλουθα, ἢ δουλεύει σὲ κουραστικὲς ἐργασίες καὶ πλιὰ κοιμᾶται τὶς νύχτες γιὰ νὰ ξεκουράση τὸ γεροντικὸ κουφάρι....

Βέβαια ἡ μοντέρνες εἶναι λίγες καὶ πάρα πολλὲς αὐτὲς ποὺ ἐργάζονται. Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κάμη. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει νὰ κάμη, τὸ σπουδαιότερο, εἶναι πὼς ἔχουν ἀλλάξει τώρα. Ὅσο κι' ἂν ἄλλαξε ὅμως ἡ γιαγιὰ μένουν τὰ παληά της παραμύθια. Καὶ μένουν γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουνε θαρρεῖς τὸν καιρό μας ποὺ περνάει καὶ δὲν ξαναγυρίζει...

Κάποιο ἀπὸ τὰ παληὰ παραμύθια λοιπὸν ἱστοροῦσε ὅτι σὰν ἀπόψε, τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ἔρχουνται κάθε χρόνο στὸν ἀπάνου κόσμο τὰ στρατέματα τοῦ καλικαντζαριοῦ, τὰ δαιμονικὰ ὄντα ποὺ κυριαρχοῦνε τὸ διάστημα τοῦ δωδεκαημέρου.

Ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα καὶ κεῖθε φτάνουνε μπουλοῦκια-μπουλοῦκια, σὰ νὰν τὰ ξερνάη ὁ μαῦρος ἅδης. Εἶναι ἀμέτρητοι κι' ἀλογάριαστοι κι' ὅμως ὁ καθένας τους ἔχει κι' ἀπὸ ἕνα σωματικὸ ἐλάττωμα. Τοὺς ἔχει σημαδεμένους ὁ Θεός, ἔλεγαν ἡ παλιές γερόντισσες κι' ἔχουν ἀπόνα κουσοῦρι ὁ καθένας ! Ἄλλος εἶναι κουτσός, ἄλλος στραβός, ἢ κουλός, κουφός, στραβοκάνης καὶ καμπούρης.

Εἶναι γκαϊδοὶ καὶ παράλυτοι ὅλοι, μὰ ἔχουνε τὴν ἴδια καταγωγὴ κι' ὅμοια τὴν ἐργασία καὶ τἆλλα χαρακτηριστικά τους : εἶναι κοντοί, κοντούτσικοι, μαῦροι σὰν ἀραπάδες, ἀχαμνοὶ καὶ στεγνοὶ σὰν τσῖροι, σωμένοι ἀπ' τὴ νηστεία, γυμνοὶ τὶς περισσότερες φορὲς ἢ κουρελοφορεμένοι, ἔχουν ἀφτιὰ μακρουλὰ καὶ στενὰ καὶ γαϊδουρινὸ τὸ ἕνα τους πόδι.

Ἡ ἀριθμητικὴ δύναμή τους ἔχει δύο πηγές : μία εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ γεννιοῦνται ἀνήμερα τὰ Χριστούγεννα. Μόνο ἂν βαφτιστοῦν ἀμέσως γλυτώνουν καὶ δὲν γίνονται καλικάντζαροι ! Ἡ ἄλλη πηγή τους εἶναι πολυαριθμότερη. Εἶναι οἱ πρῶτοι πρῶτοι καλικάντζαροι, τὰ μαῦρα δαιμόνια τοῦ κακοῦ, ποὺ πολλαπλασιάζουνται καὶ γίνουνται περισσότεροι ὅσο περνᾶνε τὰ χρόνια.

Ὁ πολλαπλασιασμός τους γίνεται ὅπως καὶ στοὺς ἀνθρώπους. Γιὰ μαμὲς χρησιμοποιοῦνε τὶς κυραμάνες τῶν ἀνθρώπων. Ἔχουν ἀμέτρητη χαρὰ σὰν ἀποχτήσουν ἀρσενικὰ καλικαντζαράκια. Ἀλλοίμονο ἀπὸ τὴν κυραμάνα ὅμως ποὺ θὰ ξεγεννήση καμμιὰ καλικαντζαρίνα ποὺ θὰ κάνη κορίτσι : τὴ σκοτώνουν οἱ καλικάνταροι, τὴν κομματιάζουν.

Ποτέ τους δὲν κάνουν καλὸ οἱ καλικάντζαροι—τοὐλάχιστο μὲ τὴ θέλησί τους. Εἶναι ἀντίπαλοι τοῦ ἀνθρώπου καὶ δοκιμάζουν μεγάλη χαρὰ σὰν κάμουν κακὸ σὲ κανένα. Εἶναι ὅμως κουτοὶ καὶ ἀδύνατοι καὶ γι' αὐτὸ τοὺς φοβοῦνται τοὺς ἀνθρώπους.

Γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ἄχτι τους προσπαθοῦνε νὰ κόψουν «τὴν κολώνα» ποὺ βαστάει τὸν κόσμο.

Βέβαια ἡ κολώνα τοῦ κόσμου, ὅσο κι' ἂν εἶναι δυνατὴ σὰ σιδερένια, δὲν ἀντέχει νὰν τὴν πελεκᾶνε τὰ τόσα τσεκούρια ἕνα ὁλόκληρο χρόνο ! Γι' αὐτὸ μὲ τὸ κόψε κόψε τῶν καλικαντζάρων, ὅλο λιγοστεύει τὸ ξύλο της, σώνεται ὁλοένα ὡς ποὺ φτάνει νὰ κρατιέται σὲ μιὰ μικρὴ τριχοῦλα. Μιὰ τσεκουριὰ πιὰ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ καταστραφῆ ὁ ἀπάνου κόσμος μὲ ὅλα τὰ καλά του. Πρὶν ὅμως χτυπήσει κανένας καλικάντζαρος ἐκείνη τὴ μοιραῖα τσεκουριά, ποὺ θὰ φέρη τὴ μεγάλη καταστροφή, ἔρχονται τὰ Χριστούγεννα καὶ ἔτσι ἀποσοβεῖται τὸ κακό !

Ἕνα μυθιστόρημα τρόμου καὶ ἀγωνίας

Τὸ διαμάντι ποὺ σκοτώνει

τοῦ διασήμου Ἄγγλου συγγραφέως

Τζὼρτζ Μέϊρς

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ]

Στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ παληοῦ πύργου «Βλαδιμὴρ Χάουζ», ὁ λόρδος Φίλιπς Ἄλλαν ἀφηγεῖτο ἕνα βράδυ στὸν πλούσιο Σκῶτο βιομήχανο καὶ στενό του φίλο σὲρ Τζόε Μὰκ Τζῆ, τὴν τραγικὴ ἱστορία τοῦ «διαμαντιοῦ ποὺ σκοτώνει». Ὁ μοιραῖος αὐτὸς λίθος, ὁ ὁποῖος βρισκότανε ἀπὸ τὰ 1534 στὴ κατοχὴ τῆς οἰκογενείας Χάουζον, εἶχε τὴν σατανικὴ ἰδιότητα νὰ προκαλῇ τὸν θάνατο τῶν γυναικῶν ποὺ τὸν ἔφεραν ἀπάνω τους. Ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα θύματα τοῦ διαμαντιοῦ, ἦταν καὶ ἡ κυρία Χάουζεν, τὴν ὁποία ὁ λόρδος Ἄλλαν πῆρε σὲ δεύτερο γάμο, μὲ μιὰ κόρη ἀπ' τὸν πρῶτο σύζυγό της, τὴν μὶς Γκλάντυ.

Ὅταν πέρασε ἡ ὥρα, οἱ δύο φίλοι ἀπεσύρθησαν στὰ δωμάτιά τους νὰ κοιμηθοῦν. Ξαφνικά, ἀκούστηκε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς μὶς Γκλάντυ. Καὶ ὅταν ἔτρεξαν ἐκεῖ νὰ δοῦν τί συμβαίνει, βρήκανε τὴν κόρη ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι, νεκρή, μὲ κομμένη τὴν καρωτίδα. Μιὰ μικρὴ λίμνη αἵματος εἶχε σχηματισθῆ ἐμπρὸς στὸ κρεββάτι.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας, ὁ ὁποῖος ἔφθασε ἀμέσως στὸν πύργο, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ πρόχειρη ἀνάκρισι, ἐθεώρησε ὕποπτο τὴν Ἔδβιγη Φάρριγκτων, τὴν νεαρὰ παιδαγωγὸ τῆς μὶς Γκλάντυ, ἐπειδὴ ἡ παντοῦφλες της ἦσαν ματωμένες κ' ἐπειδὴ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της βρέθηκε τὸ ὄργανο τοῦ ἐγκλήματος, ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι. Καὶ διέταξε νὰ τὴν μεταφέρουν καὶ νὰ τὴν κλειδώσουν σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τοῦ πυργοδεσπότου, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριζε ὅτι ἡ Ἔδβιγη δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι ἡ δράστις τοῦ ἐγκλήματος. Ὅταν, ὅμως πῆγε νὰ τὴν δῆ ὕστερ' ἀπὸ λίγο, διεπίστωσε ὅτι ἡ μὶς Φάρριγκτων ἐξηφανίσθη κατὰ τρόπο μυστηριώδη ! Συγχρόνως, ἀντελήφθη ὅτι χάθηκε ἀπὸ τὸν πύργο καὶ ὁ λόρδος Ἄλλαν. Διέταξε νὰ ἐρευνήσουν στὸ πάρκο καὶ ἀνεκάλυψαν πράγματι τὸν πυργοδεσπότη ἀναίσθητο πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο—ἐλαφρὰ πληγωμένο. Τοῦ ἔδεσαν προχείρως τὸ τραῦμα του καί, ὡσότου ἔλθῃ ὁ γιατρός, ὁ λόρδος Φίλιπς ἀφηγήθη στὸν ἀστυνομικὸ τί εἶχε συμβῆ :].

Ἐνῶ στεκότανε μπροστὰ στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του, εἶδε ξαφνικὰ μιὰ σκιὰ νὰ κινῆται στὸ πάρκο. Τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ σκιὰ αὐτὴ ἦταν τῆς μὶς Φάρριγκτων. Κατέβηκε τότε βιαστικὸς στὸν κῆπο, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα, βέβαιος ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ καθησυχάσῃ τὴν παιδαγωγὸ καὶ νὰ τὴν κάνῃ νὰ παρουσιασθῆ μόνη της στὸν ἀστυνομικό. Θὰ τῆς ἔλεγε ὅτι αὐτὸς προσωπικῶς πίστευε στὴν ἀθωότητά της καὶ ὅτι θὰ τὴν βοηθοῦσε ν' ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰ ἀνάμιξι στὸ ἔγκλημα. Τοῦ κάκου ὅμως φώναζε τὴν παιδαγωγό. Ἐκείνη δὲν ἐμφανιζότανε. Προχώρησε ἀκόμη λίγο, χωρὶς ὅμως νὰ ξανασυναντήσῃ τὴ σκιά. Κ' ἑτοιμαζότανε νὰ γυρίσῃ πίσω στὸν πύργο, ὅταν ξαφνικὰ κάποιος τὸν ἅρπαξε ἀπὸ πίσω, ἐνῶ τοῦ σκέπαζε τὸ κεφάλι μ' ἕνα χοντρὸ ὕφασμα. Καί, πρὶν προφθάσῃ ὁ λόρδος νὰ κάνῃ τὴν παραμικρὰ κίνησι, τὸν χτύπησε μ' ἕνα μαχαῖρι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔχασε τὶς αἰσθήσεις του καὶ δὲν θυμότανε πιὰ τίποτ' ἄλλο. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι ὅτι μετεχειρίσθησαν ναρκωτικό, γιὰ νὰ τὸν ρίξουν τόσο γρήγορα σὲ λιποθυμία. Δὲν θὰ μποροῦσε, ὅμως, νὰ προσδιορίσῃ τὴ μυρωδιὰ τοῦ ἀναισθητικοῦ.

Ὅταν τελείωσε τὴν ἀφήγησί του, ἤπιε ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ μὲ ζαχαρωμένο νερό. Ἔνοιωθε τώρα τὸν ἑαυτό του πολὺ καλύτερα.

Ὁ ἀστυνομικὸς σκέφθηκε τότε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ κάνῃ καὶ ὁ ἴδιος μιὰ ἔρευνα στὸ πάρκο. Οὔτε κἂν πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ του ἡ σκέψις ὅτι ἦταν δυνατὸν οἱ ὑπηρέται ποὺ ἔψαχναν κάτω, στὸν κῆπο, νὰ συλλάβουν τὸν ἄγνωστο, ἀφοῦ αὐτὸς εἶχε ὅλον τὸν καιρὸ στὴ διάθεσί του γιὰ νὰ ἐξαφανισθῆ.

Πράγματι, οἱ ὑπηρέται δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν τίποτε.

Μὰ καὶ ὁ ἀστυνομικὸς δὲν στάθηκε πιὸ τυχερὸς στὶς ἔρευνές του.

Ὅλη ἡ προσοχή του συνεκεντρώθη στὸ πτῶμα τῆς μὶς Γκλάντυ καὶ στὶς διάφορες λεπτομέρειες τοῦ αἱματοβρέκτου δωματίου. Κατέγραψε μὲ μεγάλη προσοχὴ κάθε τὶ ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ χρησιμεύσῃ στὴν ἐργασία του καὶ παρεκάλεσε τὸ Λόρδο Ἄλλαν νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ πάρῃ μαζί του τὸ καταραμένο διαμάντι, μολονότι αὐτός, προσωπικῶς, —ὅπως εἶπε χαμόγελο — δὲν ἀπέδιδε καμμιὰ σημασία στὴ σατανικὴ ἰδιότητά του νὰ προκαλῇ τὸν θάνατο....

Ὁ πυργοδεσπότης τοῦ ἐπέτρεψε νὰ πάρῃ μαζί του τὸν πολύτιμο λίθο. Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς διηυθύνθη πρὸς τὸ ἔπιπλο, ὅπου εἶχε ἀφήσει τὸ διαμάντι. Δὲν τὸ βρῆκε, ὅμως, ἐκεῖ. Ρώτησε τοὺς βοηθούς του κι' ἐκεῖνοι τὸν πληροφόρησαν ὅτι κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν τὸ εἶχε ἀγγίξει. Καὶ οἱ φρουροί, ποὺ ἐφύλαγαν στὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας τῆς μὶς Γκλάντυ, διεβεβαίωσαν ὅτι κανεὶς δὲν μπῆκε κεῖ μέσα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀστυνομικοῦ.

Ἡ ὑπόθεσις ἄρχισε νὰ γίνεται πολὺ μυστηριώδης. Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν δίστασε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ἐμπρὸς στὸ ὑπηρετικὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου. Ἄδειασε τὰ συρτάρια κ' ἔψαξε σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ δωματίου, χωρὶς ὅμως νὰ βρῇ τὸ τραγικὸ διαμάντι. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης αὐτῆς ἦταν νὰ κάνῃ μιὰ νέα ἀποκάλυψι, ἐντελῶς ἀπροσδόκητη : Ἀντελήφθη, δηλαδή, ὅτι ἐξηφανίσθησαν ὡρισμένα σπουδαῖα ἔγγραφα, ποὺ τὰ εἶχε καταγράψει ἡ ἀνάκρισις. Ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸν πυργοδεσπότη. Κ' ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν εἶχε γνῶσι τῶν ἰδιωτικῶν ἐγγράφων τῆς ψυχοκόρης του, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἕως τότε δὲν τὸν συνεβουλεύθη γιὰ τὶς ἀτομικές ὑποθέσεις της. Ἀγνοοῦσε τὴν ὕπαρξι καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἐγγράφων ποὺ ἐσχετίζοντο μὲ τὴν ἐκκαθάρισι τῆς περιουσίας τῆς γυναίκας του.

Ὁ ἀστυνομικὸς δοκίμαζε τὴν μιὰ ἔκπληξι ὕστερα ἀπ' τὴν ἄλλην.

Ὁπωσδήποτε, σημείωσε στὸ μπλὸκ του τὴν ἐξαφάνισι τῶν ἐγγράφων καὶ ἀποχαιρέτησε τὸν λόρδο Ἄλλαν καὶ τὸν σὲρ Τζόε, ἀναστενάζοντας μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ τοῦ ἀνέθεσαν ἕνα δύσκολο ἆθλο.

Ὅταν οἱ δύο φίλοι ξαναβρέθηκαν μόνοι μπρὸς στὸ πτῶμα τῆς δολοφονημένης, κυττάχθηκαν κατάματα. Πρὶν ἀκόμα ἀνοίξουν τὸ στόμα τους, διετύπωσαν καὶ οἱ δύο τὴν ἴδια σκέψι. Κάθησαν σ' ἕνα καναπὲ καὶ ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται καὶ πάλι γιὰ τὸν μοιραῖο ρόλο τοῦ τραγικοῦ διαμαντιοῦ.

Ξαφνικά, ὁ λόρδος Φίλιπς ἄφησε μιὰ κραυγὴ πόνου κ' ἔπιασε τὸ τραῦμα του.

—Πονᾶς; τὸν ρώτησε ὁ φίλος του.

—Δὲν εἶναι τίποτα...

Τὸ βλέμμα του ἔπεσε στὸ πτῶμα — καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του ἐπῆραν ἔκφρασι πόνου.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὸν καναπέ, ἔβαλε τὰ χέρια του πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες του, ἄφησε τὸ κεφάλι του νὰ πέσῃ στὸ στῆθος του καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, σὰν νὰ μιλοῦσε μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του:

—Τὸ μαχαῖρι;... Μὰ τὸ εἶδα στὸ δωμάτιό της πρὶν ἀπὸ πέντε μέρες...

ητοῦσεο.ουζ ποὺθΚέάα ιὸιὲα α

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

Τὸ ἔγκλημα τοῦ πύργου «Βλαδιμὴρ Χάουζ» ἐπρ ξένησε ζωηρὰ ἐντύπωσι. Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν ἀφιερώσει στῆλες ὁλόκληρες στὴν εἴδησι αὐτήν, ἡ ὁποία εἶχε συγκινήσει τοὺς κοσμικοὺς κύκλους τοῦ Λονδίνου.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόμουν στὴν ἀγγλικὴ πρωτεύουσα, φιλοξενούμενος τοῦ Γουΐλιαμ Θάρπς, τοῦ διασήμου ἐρασιτέχνου ἀστυνομικοῦ. Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Σκώτλαντ Γιάρντ βρισκότανε πρὸ ἑνὸς ἀνεξιχνιάστου ἐγκλήματος, κατέφευγε στὰ φῶτα τοῦ ἀνεπισήμου αὐτοῦ ντετέκτιβ, ὁ ὁποῖος ἦταν πάντοτε πρόθυμος νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀνωτάτη ἀστυνομικὴ ἀρχὴ τοῦ τόπου του.

—Ποιὰ εἶναι, λοιπόν, ἡ γνώμη σου, Λύνχαμ, γιὰ τὸ τραγικὸ αὐτὸ διαμάντι ; μὲ ρώτησε ὁ Γουΐλιαμ Θάρπς ἀφοῦ διάβασε τὴν ἐφημερίδα του.

—Τί γνώμη θέλεις νὰ ἔχω ἐγώ ; τοῦ ἀποκρίθηκα κάπως ἀπότομα, ἐπειδὴ κατάλαβα ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του ὅτι ἤθελε νὰ γελάσῃ εἰς βάρος μου.

—Μὰ, φίλε μου,σοιν

— Μά, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν σοῦ ζήτησα νὰ μοῦ κάνῃς μάθημα ἐγκληματολογίας. Ὁπωσδήποτε, θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν ἕνας διαπρεπὴς δικηγόρος, ὅπως ἐσύ, μὲ πληροφοροῦσε τί ἐντύπωση σχημάτισε ἀπ' ὅσα διάβασε στὶς ἐφημερίδες σχετικὰ μὲ τὸ ἔγκλημα αὐτό...

Ἀνασήκωσα, πειραγμένος, τοὺς ὤμους.

—Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, δὲν καταλαβαίνω τίποτα, ἀποκρίθηκα. Κατ' ἀρχήν, δὲν ἀποδίδω μεγάλη σημασία στὴν ἱστορία τοῦ διαμαντιοῦ. Ὡστόσο, τὰ καθέκαστα τοῦ ἐγκλήματος αὐτοῦ παρουσιάζουν τόσα σκοτεινὰ σημεῖα, ὥστε περίμενα νὰ διαβάσῃς τὴν ἐφημερίδα σου γιὰ νὰ μοῦ πῇς τὴ γνώμη σου.

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ ἔλεγες ἀμέσως τὶς ἀπόψεις σου... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, δὲν μοῦ λές, ὁ κόρονερ ἔκανε καλὰ ποὺ ὑποπτεύθη τὴν μὶς Φάρριγκτων; Ἢ μήπως ὁ λόρδος Φίλιπς ἔχῃ μεγαλύτερο δίκηο, ἀναλαμβάνοντας τὴν ὑπεράσπισι τῆς παιδαγωγοῦ;

— Μοῦ φαίνεται — ἀποκρίθηκα σὲ τόνο ἀποφθεγματικὸ — ὅτι ὁ ἀστυνομικὸς ἐνήργησε καλῶς στὴν προκειμένη περίπτωσι, ἂν κρίνω ἀπὸ τὶς λεπτομέρειες ποὺ διάβασα στὶς ἐφημερίδες...

— Ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ ἔπεφτες ἔξω! μὲ διέκοψε ὁ Θάρπς.

—Ὥστε ὁ κόρονερ δὲν ἔκανε καλὰ πού...

— Δὲν ἔκανε διόλου καλά!

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ὁ λόρδος Ἄλλαν...

— Καὶ αὐτὸς ἔχει ἄδικο!...

Ἄρχιζα νὰ μὴ καταλαβαίνω τίποτα.

— Μά, ἀγαπητέ μου Θάρπς, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχουν ἄδικο καὶ οἱ δυό...

— Καὶ γιατί ὄχι;

— Ἀλλ' ἡ μὶς Φάρριγκτων ἢ ἔνοχος θὰ εἶνε, ἢ ἀθώα...

— Καὶ ὅμως: ἔχουν ἄδικο καὶ οἱ δυό, ἐπειδὴ ξεκίνησαν ἀπὸ ἐσφαλμένη ἀφετηρία γιὰ νὰ καταλήξουν ὁ καθένας στὸ δικό του συμπέρασμα. Μάλιστα, ἀγαπητέ! Ὁ λόρδος Ἄλλαν στηρίζεται ἀφ' ἑνὸς στὴν καλὴ ἐντύπωσι ποὺ σχημάτισε γιὰ τὴν παιδαγωγὸ καὶ ἀφ' ἑτέρου στὸ γεγονὸς ὅτι δὲν εἶχε αὐτὴ κανένα συμφέρον νὰ κάνῃ τὸ ἔγκλημα. Ἐν τούτοις, δὲν ἀποκλείεται νὰ μὴ ψυχολόγησε καλὰ ὁ πυργοδεσπότης τὸν χαρακτῆρα τῆς κοπέλλας αὐτῆς — ὅπως ἐπίσης εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ ἐξακριβώσουμε τὰ ἐλατήρια κάθε γυναικείας πράξεως... Ποιὸς μπορεῖ νὰ ξέρῃ τί γίνεται στὴν ψυχὴ μιᾶς γυναίκας; Ὅσο γιὰ τὸν κόρονερ, ἀνήκει στὴν κατηγορία τῶν μακαρίων ἐκείνων ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν μάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπουν...

Ὁ εἰρωνικὸς τόνος τοῦ ἐρασιτέχνου ντετέκτιβ ἄρχισε νὰ μοῦ δίνῃ στὰ νεῦρα.

— Ἐγώ, ὅμως — εἶπα — βλέπω ὅτι τὰ συμπεράσματα τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶνε λογικώτατα. Ξαφνικά, τὰ μεσάνυχτα, ἀκούεται μιὰ κραυγή· κάποιος τρέχει στὸν διάδρομο, πηγαίνοντας νὰ κρυφτῇ σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πύργου· βρίσκεται μιὰ δολοφονημένη νέα, πλέοντας στὸ αἷμα της· ἀπὸ τὴν κάμαρα τοῦ ἐγκλήματος μέχρις ἑνὸς ἄλλου δωματίου φαίνονται αἱματωμένα ἴχνη βημάτων· μέσα στὸ τελευταῖο αὐτὸ δωμάτιο ὑπάρχει μιὰ γυναῖκα ἀναίσθητη· ἡ παντοῦφλες της εἶνε ματωμένες καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα της βρίσκεται πεταμένο ἕνα μαχαῖρι... Ἐπιμένεις, λοιπόν, ἀκόμη ὅτι εἶνε ἀθώα ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ ὁποία πρόλαβε νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό της ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀκούσθηκε ἡ κραυγὴ τοῦ θύματος ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ ἔτρεξαν οἱ ὑπηρέται νὰ δοῦν τί συμβαίνει;

—Ναί, ἐπιμένω ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶνε ἀθώα! ἐπανέλαβε ὁ Θάρπς.

Κύτταξα τὸν φίλο μου ἐμβρόντητος.

Δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω ὅτι μοῦ μιλοῦσε σοβαρά.

—Μὴ φοβᾶσαι! μοῦ εἶπε γελῶντας. Δὲν τρελλάθηκα ἀκόμη! Καὶ δὲν ἔχω καμμιὰ διάθεσι ν' ἀστειευθῶ μ' ἕνα θέμα τόσο μακάβριο. Ὑποστηρίζω τὴν ἄποψι ὅτι ἡ μὶς Φάριγκτων εἶνε ἀθώα, ἐπειδὴ πιστεύω σ' αὐτήν. Κι' ἐκεῖνο ποὺ μὲ κάνει νὰ ἐπιμένω στὴ γνώμη αὐτήν, εἶνε ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ παντοῦφλες τῆς παιδαγωγοῦ βρέθηκαν ματωμένες καὶ ὅτι ἦταν ἐλάχιστο τὸ χρονικὸ διάστημα ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἄφησε τὸ θῦμα τὴν κραυγὴ τῆς ἀγωνίας του μέχρι τῆς ἀφίξεως τῶν πρώτων μαρτύρων !...

— Ἆ! αὐτὸ εἶνε πάρα πολύ! ἀνεφώνησα, χάνοντας τὴν ὑπομονή μου. Μοῦ φαίνεται ὅτι μὲ κοροϊδεύεις, Θάρπς!...

— Καὶ ὅμως: ἂν ἐλάμβανες τὸν κόπο νὰ σκεφθῇς λίγο, θὰ κατέληγες στὸ ἴδιο συμπέρασμα μὲ μένα! Δὲν στερεῖσαι, εὐτυχῶς, ἀντιλήψεως...

Καὶ ὁ Γουΐλιαμ ξαπλώθηκε ἀναπαυτικώτερα στὴν πολυθρόνα του, ἄναψε ἕνα ποῦρο καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καπνίζῃ, παρακολουθῶντας μὲ προσοχὴ τὰ γαλάζια δαχτυλιδάκια τοῦ καπνοῦ, ποὺ ἀνέβαιναν πρὸς τὴν ὀροφή.

Τέλος, ἀποφάσισε νὰ μοῦ ἀναπτύξῃ τοὺς συλλογισμούς του:

—Δὲν ὑπάρχει τίποτε τρομερώτερο, ἀγαπητέ μου Λύνχαμ — μοῦ ἐδόθη καὶ ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία νὰ σοῦ τὸ πῶ αὐτὸ — δὲν ὑπάρχει τίποτα πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποτάσσεσαι στὴν πρώτη σου ἐντύπωσι... Στὴν προκειμένη περίπτωσι, ὑπέστης καὶ σὺ μιὰ ἐντύπωσι, ὅπως ὁ ἀγαθὸς αὐτὸς κόρονερ... Προτιμότεροο, ὅμως, εἶνε ν' ἀναλύσουμε τὰ γεγονότα: Πιστεύεις ὅτι ἡ κραυγή, ποὺ ἀναστάτωσε τὸν πύργο, προήρχετο ἀπὸ τὸ θῦμα. Καί, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴν ἐσφαλμένη αὐτὴ ἄποψι, βγάζεις τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα μεσολάβησε ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἔγινε τὸ ἔγκλημα ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ ἀνεκαλύφθη...

— Αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότης!

— Ἔ! λοιπόν! κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον!...

— :...

—Ἂν τὰ πράγματα ἔγιναν ἔτσι ὅπως τὰ φαντάζεσαι, τότε δὲν ἔρεε νὰ μᾶς μένῃ καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ἡ μὶς Φάρριγκτων εἶνε ἔνοχος.

— ...

— Μὰ δὲν μποροῦσαν νὰ συμβοῦν ἔτσι, φτωχέ μου Λύνχαμ! Ζητᾶς ἀποδείξεις; Μπορῶ νὰ σοῦ παρουσιάσω ὅσες θέλεις... Διάβασες τὶς περιγραφὲς τῶν ἐφημερίδων: τὸ πτῶμα ἦταν ξαπλωμένο στὸ κρεββάτι, μὲ ἀνοιγμένη τὴν καρωτίδα. Τὰ σεντόνια ἦσαν κατακόκκινα καὶ μιὰ μικρὴ λίμνη αἵματος εἶχε σχηματισθῆ ἐμπρὸς στὸ κρεββάτι...

— Σύμφωνοι.

— Πολὺ ὡραῖα... Διάβασες πουθενὰ ὅτι τὰ χέρια τῆς μὶς Φάρριγκτων ἦσαν ματωμένα;

— Ὄχι.

—Ὅτι ἀνεκαλύφθησεαν σταγόνες αἵματος πάνω στὶς παντοῦφλες της καὶ ὄχι μονάχα στὶς πατοῦσες;

— Οὔτε κι' αὐτό...

— Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ἡ παιδαγωγὸς περίμενε νὰ τρέξῃ πρῶτα τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πληγὴ τοῦ θύματος γιὰ νὰ σχηματίσῃ μιὰ λίμνη ἐμπρὸς στὸ κρεββάτι. Καὶ ὕστερα, ἀφοῦ φρόντισε νὰ σκοτώσῃ τὴν μὶς Γκλάντυ μὲ μεγάλη προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ κηλιδώσῃ τὰ χέρια της, πάτησε στὸ αἷμα γιὰ ν' ἀφήσῃ στὸ πέρασμά της σημάδια καὶ νὰ διευκολύνῃ τὴν ἀστυνομία στὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου...

— Μὲ κοροϊδεύεις, Θάρπς!...

—Ἀπεναντίας: ἐκθέτω τὴν ἄποψι τοῦ κόρονερ καὶ τὴν δική σου...

— Ἀλλ' αὐτὰ ποὺ λὲς εἶνε ἐξωφρενικά!

— Εἶμαι εὐτυχὴς ἐπειδὴ τὸ ἀναγνωρίζεις καὶ μόνος σου! Νά, λοιπόν, γιατί ἡ γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ δὲν στηρίζεται στὰ πράγματα. Ἂν ἡ μὶς Φάρριγκτων ἦταν ἡ δρᾶστις τοῦ ἐγκλήματος, θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχῃ ἴχνη αἵματος καὶ στὰ χέρια της καὶ στὰ ροῦχα της καὶ ὄχι μονάχα κάτω ἀπὸ τὶς παντοῦφλες της.

— Ἀρχίζω νὰ παραδέχωμαι, Γουΐλιαμ, ὅτι ἔχεις δίκηο... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ποιὰ εἶνε ἡ δική σου πεποίθησις;

— Δὲν εἶμαι ἀκόμη σὲ θέσι νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ὁπωσδήποτε, ἀπ' ὅσα διάβασα ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ κραυγὴ ποὺ ἀκούσθηκε δὲν προήρχετο ἀπὸ τὸ θῦμα καὶ ὅτι ἡ παιδαγωγὸς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἡ δολοφόνος. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΤΟ ΕΙΔΥΛΙΟΝ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΝ ΝΤΕ ΣΤΑ·Ι·Ν

Στὰ 1775, ὁ Γκαῖτε, ἡλικίας τότε 26 ἐτῶν, ἔλαβε ξαφνικὰ τὴν ἀπόφασι νὰ φύγῃ κρυφὰ ἀπὸ τὴν Φραγκφούρτη, ὅπου ἔμενε μαζὺ μὲ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ τὸν αὐταρχικὸ καὶ ἀνυπόφορο πατέρα του καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀπὸ τὴν ἀρραβωνιαστική του, τὴν Λιλὴ Σχόνεμαν, τὴν ὁποία δὲν ἀγαποῦσε διόλου. Κάποιος φίλος του ἀνέλαβε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὴν Βεϊμάρη, ὅπου θὰ εὕρισκε τὴν ποθητὴ ἡσυχία του—καὶ καλὴ περιποίησι ἀπὸ τοὺς κατοίκους. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Βεϊμάρη εἶχε μονάχα 20—25 χιλιάδες ψυχές. Ἀλλ' ἦταν περίφημη σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο γιὰ τὴν κοσμικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ της κίνησι.

Ἡ κυρίες καὶ δεσποινίδες τῆς πόλεως αὐτῆς ἐπληροφορήθησαν μὲ εὐνόητη συγκίνησι ὅτι ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ θὰ ἐφιλοξενοῦσαν τὸν Γκαῖτε, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη γίνει διάσημος μὲ τὸν «Βέρθερό» του. Εἶχαν ἀκούσει τόσα πολλὰ γιὰ τὸν ἐξαιρετικὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, ποὺ συνεδύαζε τὴν ποιητικὴ μεγαλοφυΐα μὲ μιὰ ἐπιβλητικὴ ἀνδρικὴ καλλονή ! Καὶ δὲν διεψεύσθησαν στὶς προσδοκίες των. Ὁ Γκαῖτε ἦταν ὑψηλόσωμος, καλοφτειαγμένος, ὡραῖος, ἔξυπνος, χαριτωμένος. Εἶχε δηλαδὴ ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ συγκινήσῃ κάθε γυναικεία καρδιά. Καὶ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀφίξεώς του στὴν Βεϊμάρη, ὁ γυναικεῖος κόσμος τῆς πόλεως αὐτῆς ἦταν κυριολεκτικῶς ξετρελλαμένος μαζύ του.

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ ΕΠΤΑ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ὁ Γκαῖτε ἦταν φύσις ἐρωτοπαθής, μέχρι προχωρημένης ἀκόμη ἡλικίας. Τὸ περίεργο, ὅμως, εἶναι ὅτι, στὴν Βεϊμάρη, ἀντὶ νὰ ἐρωτευθῇ καμμιὰ ἀπὸ τὶς τόσες ὡραῖες δεσποινίδες, ποὺ τὸν πολιορκούσανε μὲ φλογερὰ βλέμματα καὶ μειδιάματα πλήρη ὑποσχέσεων, ἔπιασε σχέσεις μὲ μιὰ γυναῖκα ἔγγαμο καὶ μητέρα ἑπτὰ παιδιῶν ! Μὲ τὴν γλυκειὰ καὶ ἤρεμη κυρία Στάϊν.

Λίγο καιρὸ πρὶν πάῃ ὁ Γκαῖτε στὴν Βεϊμάρη, κάποιος οἰκογενειακὸς φίλος τῆς κυρίας ντὲ Στάϊν ἐθεώρησε καθῆκον του νὰ τῆς δώσῃ μερικὲς πληροφορίες περὶ τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ γόητος. Ἐκείνη, ὅμως, ἐκούνησε μὲ ἀδιαφορία τὸ κεφάλι της : Στὴν ἡλικία της, μὲ τὶς τόσες οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις της, δὲν διέτρεχε κανένα ἀπολύτως κίνδυνο νὰ ξεμυαλισθῇ.

Ἡ κυρία Στάϊν ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τριάντα ἑπτὰ ἐτῶν, πολὺ μεγαλύτερη δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Γκαῖτε. Ὡραία δὲν ἦταν. Ἐν τούτοις, ἀσκοῦσε ξεχωριστὴ γοητεία μὲ τὴν γλυκειὰ φωνή της, μὲ τὴν κλασσικὴ μύτη της, μὲ τὴν ἔκφρασι εἰλικρινείας ποὺ ἔλαμπε στὰ μάτια της, μὲ τὴν ἀσύγκριτη εὐγένεια τῶν τρόπων καὶ τῆς ὁμιλίας της.

Ὁ γάμος της δὲν τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη. Ὁ σύζυγός της, σταυλάρχης τοῦ μεγάλου Δουκός, ἐφημίζετο μᾶλλον ὡς ἐπιτήδειος ἔμπορος παρὰ ὡς στοργικὸς σύζυγος. Ἀγόραζε ἀπὸ τὰς πανηγύρεις ἄλογα, τὰ ὁποῖα μεταπωλοῦσε ἀργότερα καὶ τὸ μοναδικὸ ὄνειρο τῆς ζωῆς του ἦταν πῶς νὰ παχαίνῃ τὰ βώδια του καὶ τοὺς χοίρους του. Ἔτρωγε καθημερινῶς σχεδὸν στὴν αὐλὴ τοῦ μεγάλου Δουκός. Ἡ γυναῖκα του σπανίως τὸν ἔβλεπε σπίτι. Φαίνεται, ὅμως, ὅτι δὲν αἰσθανότανε διόλου τὴν ἔλλειψί του...

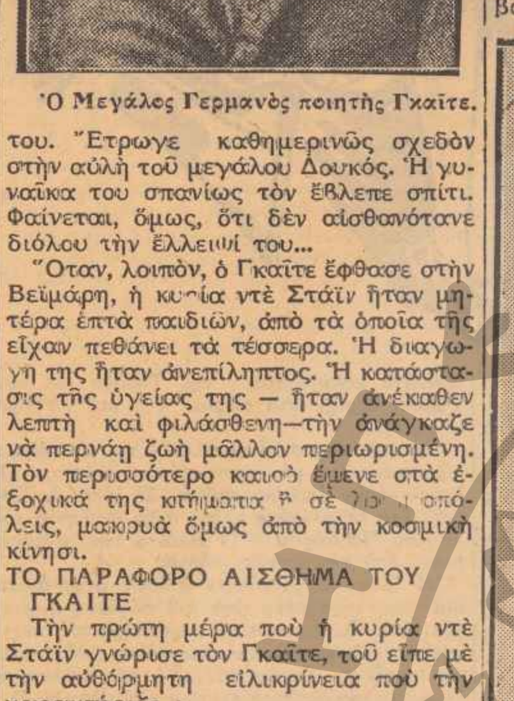

Ὁ Μεγάλος Γερμανὸς ποιητὴς Γκαῖτε.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Γκαῖτε ἔφθασε στὴν Βεϊμάρη, ἡ κυρία ντὲ Στάϊν ἦταν μητέρα ἑπτὰ παιδιῶν, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τῆς εἶχαν πεθάνει τὰ τέσσερα. Ἡ διαγωγή της ἦταν ἀνεπίληπτος. Ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας της — ἦταν ἀνέκαθεν λεπτὴ καὶ φιλάσθενη—τὴν ἀνάγκαζε νὰ περνάῃ ζωὴ μᾶλλον περιωρισμένη. Τὸν περισσότερο καιρὸ ἔμενε στὰ ἐξοχικά της κτήματα ἢ σὲ [illegible] πόλεις, μακρυὰ ὅμως ἀπὸ τὴν κοσμικὴ κίνησι.

ΤΟ ΠΑΡΑΦΟΡΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

Τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἡ κυρία ντὲ Στάϊν γνώρισε τὸν Γκαῖτε, τοῦ εἶπε μὲ τὴν αὐθόρμητη εἰλικρίνεια ποὺ τὴν χαρακτήριζε :

—Σᾶς θαυμάζω ὡς συγγραφέα καὶ ποιητή ! Καταλαβαίνω ὅτι θὰ μπορέσω νὰ γίνω γιὰ σᾶς μιὰ μεγαλείτερη ἀδελφὴ ἢ μητέρα...

—Ἐσεῖς μητέρα μου ! ἀνεφώνησε ὁ Γκαῖτε.

Καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του πρόδιδε ὀδυνηρὰ κατάπληξι.

Πρέπει τώρα νὰ σᾶς ἐξηγήσουμε κάτι παράξενο ποὺ συνέβαινε στὸν ποιητὴ ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.

Ὅσες γυναῖκες εἶχε ἀγαπήσει μέχρι τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐσχετίσθη μὲ τὴν κυρία ντὲ Στάϊν, δὲν μπόρεσε νὰ τὶς κάνῃ νὰ αἰσθανθοῦν γι' αὐτὸν τίποτα περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἀδελφικὸ αἴσθημα. Μὰ ὁ φλογερὸς καὶ ἐρωτοπαθὴς Γκαῖτε εἶχε βαρεθῇ πιὰ τὶς «ἀδελφικὲς» συμπάθειες. Τὶς εὕρισκε χλιαρὲς καὶ ἀνούσιες. Ἡ ἡφαιστειώδης ἰδιοσυγκρασία του διψοῦσε γιὰ τρελλὴ καὶ παράφορη ἀγάπη, γιὰ ἕνα ἀπὸ τὰ ὁρμητικὰ ἐκεῖνα αἰσθήματα ποὺ ἀφηφοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια...

Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο, ἄκουσε μὲ θλιβερὴ κατάπληξι τὴν κυρία ντὲ Στάϊν νὰ τοῦ λέῃ πῶς αἰσθανότανε ἀπέναντί του μητρικὴ μόνον στοργή... Μὰ ὁ ποιητὴς εἶχε ἀγαπήσει τὴν ἤρεμη καὶ μελαγχολικὴ αὐτὴν κυρία, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ τὴν εἶδε ! Ἡ ἀλήθεια, βέβαια, εἶναι ὅτι προσπάθησε νὰ καταπνίξῃ στὴν καρδιά του τὸ αἴσθημα αὐτό. Μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, τὸν ἔκανε ν' ἀγαπᾷ περισσότερο τὴν κυρία ντὲ Στάϊν.

Ἕνα βράδυ, τὴν στιγμὴ ποὺ ἦταν ἕτοιμος νὰ πέσῃ στὰ πόδια της καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ φύγουν μαζύ, φοβήθηκε ξαφνικὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του, κ' ἔφυγε βιαστικός, λησμονῶντας νὰ πάρῃ τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μπαστοῦνι του.

Ἡ οἰκοδέσποινα κατάλαβε, βέβαια, τί συνέβαινε στὴν ψυχὴ τοῦ Γκαῖτε.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι τὴν εἶχε κολακεύσει τὸ αἴσθημα τοῦ νεαροῦ καὶ ἐνδόξου ποιητοῦ. Ποιὰ γυναῖκα θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητη ἐμπρὸς στὰ μεγάλα μάτια τοῦ Γκαῖτε, ἰδίως ὅταν τὰ μάτια αὐτὰ ἐξέφραζαν ἕνα βαθὺ ἐρωτικὸ αἴσθημα;

Ἡ συναίσθησις, ὅμως, τῶν εὐθυνῶν της ὡς μητρὸς καὶ συζύγου δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ δώσῃ θάρρος στὸν Γκαῖτε. Κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ προσποιῆται ὅτι δὲν εἶχε διαισθανθῆ τὴν βουβὴ τραγωδία του.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ ποιητὴς ξαναγύρισε κοντά της, ἥσυχος καὶ μετανοιωμένος. Εἶχε λάβει πιὰ τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι νὰ μὴν ἐνοχλήσῃ τὴν κυρία ντὲ Στάϊν. Καὶ ἄρχισαν νὰ περνοῦν μαζὺ μιὰ ζωὴ πράγματι ἀδελφική. Ἐκείνη τοῦ ἔφτειαχνε καλὰ φαγητὰ κ' ἐκεῖνος τῆς μάζευε λουλούδια. Μαζὺ διαβάζανε «Ἠθικὴ» τοῦ Σπινόζα καὶ τὴν «Ἐποχὴ τῆς Φύσεως» τοῦ Μπυφφόν.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δὲν πέρασε, ὅμως, πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Γκαῖτε, κατάλαβε ὅτι ἄρχισε νὰ τὸν φλογίζῃ καὶ πάλι τὸ πάθος του γιὰ τὴν κυρία ντὲ Στάϊν. Κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ προσβάλῃ τὴν «σεβαστή του φίλη» μὲ μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησί του, ἀποφάσισε νὰ ξαναφύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι της.

Ἡ κυρία ντὲ Στάϊν (αὐτοπροσω)φια)

Κατέφυγε τότε σ' ἕνα κιόσκι, χτισμένο στὴν κορφὴ ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, στὰ περίχωρα τῆς Βεϊμάρης, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τῆς ἔστελνε κάθε μέρα ἀπελπισμένα γράμματα. Τῆς εἶχε γράψει κάπου ἑκατὸ πενῆντα τέτοιες ἐπιστολές, τὶς ὁποῖες τὶς διεβίβαζε ὁ μόνος ἐνδεδειγμένος γιὰ τὴν λεπτὴ αὐτὴν ἀποστολή—ὁ σύζυγός της δηλαδή.. Ὁ κ. ντὲ Στάϊν ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώῃ στὴν αὐλὴ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς καὶ ν' ἀσχολῆται μὲ τὰ γουρούνια του. Μιὰ μέρα, ἕνας φίλος του τὸν πληροφόρησε ὅτι ὁ Γκαῖτε ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ ὅτι ἐκείνη ἔδειχνε ὑπερβολικὴ συμπάθεια γιὰ τὸν ποιητή. Ὁ κ. ντὲ Στάϊν θεώρησε ὑποχρέωσί του νὰ εἶναι πιὸ προσεκτικός. Δὲν ἄργησε, ὅμως, ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ ρωμαντικὸς καὶ πλατωνικὸς χαρακτὴρ τοῦ δεσμοῦ αὐτοῦ, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν κάνῃ ν' ἀνησυχῇ...

Καὶ ἡ ἀλληλογραφία τοῦ Γκαῖτε καὶ τῆς φίλης του συνεχιζότανε τακτικά. Κάπου - κάπου, ὁ ποιητὴς κατέβαινε ἀπὸ τὸ ἐρημητήριό του γιὰ νὰ δῇ τὴν μοῦσα του. Ἔπαιρνε τότε τὴν φίλη του κ' ἔκαναν μαζὺ μακρυνοὺς περιπάτους—χωρὶς νὰ βγῇ ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη των μιὰ ἐρωτικὴ φράσις. Τὰ μάτια τους μονάχα μιλούσανε, ἐκφράζοντας τὰ σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς των...

ΤΟ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Κας ΝΤΕ ΣΤΑ.Ι.Ν

Πέρασαν ἔτσι ἔξη ὁλόκληρα χρόνια. Ὁ Γκαῖτε δὲν ἔπαυσε ν' ἀγαπᾷ τὴν κυρία ντὲ Στάϊν.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι, στὸ διάστημα αὐτό, εἶχε γνωρίσει πολλὲς ἄλλες γυναῖκες, ὅπως τὴν ὡραία ἠθοποιὸ Κορόνα Σρόετερ. Μὰ ἡ κυρία ντὲ Στάϊν ἦταν γι' αὐτὸν ἡ μοῦσα, ἡ ἀδελφή, ὁ παρήγορος ἄγγελος, «ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι», ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος ὁ ποιητής.

Σ' αὐτὴν ὀφείλονται ὁ «Φάουστ» καὶ ὁ «Ἔγμοντ». Αὐτὴ τοῦ ἐνέπνευσε τὰ ἀθάνατα ἐρωτικὰ τραγούδια του.

Μὰ ὁ ἄστατος Γκαῖτε βαρέθηκε στὸ τέλος τὴν ἀλληλογραφία καὶ τοὺς ρωμαντικοὺς περιπάτους. Μὲ τὸν καιρό, τὰ γράμματά του ἄρχισαν νὰ γίνωνται πιὸ ἀραιά. Κ' ἔπαψε πιὰ νὰ πηγαίνῃ σπίτι της..Εἶχε τόσες ἄλλες ἀσχολίες, ὁ αὐλικὸς αὐτὸς ποιητής !

...Μαῦρα καὶ θλιβερὰ στάθηκαν τὰ γεράματα τῆς κυρίας ντὲ Στάϊν, τῆς γυναίκας ποὺ ἄναψε τὴν σπίθα τῆς μεγαλοφυΐας σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους διανοουμένους τοῦ κόσμου !

Πέθανε—γρηά, ἄσχημη, λησμονημένη ἀπὸ γνωστοὺς καὶ φίλους—χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν εὐτυχία νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ ἐκεῖνον ποὺ τόσο τὸν εἶχε ἀγαπήσει, ἀδιάφορο ἂν δὲν θέλησε νὰ τοῦ τὸ πῇ...

Ὅταν κατάλαβε ὅτι πλησίαζαν τὰ τελευταῖα της, τοῦ ἔστειλε ἕνα σπαρακτικὸ γράμμα, στὸ ὁποῖο τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Ποιὸς ξέρει ! Ἴσως νὰ ἦταν ἀποφασισμένη νὰ τοῦ φανερώνε καὶ μὲ τὰ χείλη τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της, τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ ξεψυχοῦσε !...

Μὰ ὁ Γκαῖτε δὲν πῆγε νὰ τὴν δῇ !

Ι. Λ. Κ.

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΦΛΕΓΜΑ

Ὁ ΛΟΡΔΟΣ Ρῶσσελ, ὁ περίφημος Ἄγγλος δικηγόρος, ρώτησε κάποτε ἕνα μάρτυρα ποὺ τοῦ παρουσίασε εἰς τὸ δικαστήριον ὁ συνήγορος τοῦ ἀντιδίκου.

— Πιστεύεται πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἕνα θαῦμα ;

— Δὲν ξέρω τί πρᾶγμα εἶναι τὸ θαῦμα, ἀπήντησεν ὁ μάρτυς.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς κάμω νὰ τὸ ἀντιληφθῆτε, ξαναεῖπεν ὁ δικηγόρος. Φαντασθῆτε ὅτι μιὰ μέρα, καθὼς περιμένετε τὸ τράμ, πέφτει ἕνα παραθυρόφυλλο ἀπὸ τὸ τέταρτο πάτωμα τοῦ γωνιαίου σπιτιοῦ, σᾶς ἀγγίζει μόλις στὸ πέρασμά του, ἀλλὰ δὲν σᾶς κάνει τίποτε. Πῶς θὰ τὸ ἐλέγατε αὐτό ;

— Θὰ ἔλεγα ὅτι πρόκειται περὶ τυχαίου περιστατικοῦ.

— Καλά. Φαντασθῆτε ὅμως ὅτι τὴν ἄλλη μέρα καὶ στὴν ἴδια ὥρα συμβαίνει καὶ πάλι τὸ ἴδιο περιστατικὸν καὶ ὅτι σεῖς βγαίνεται σῶος καὶ πάλι. Πῶς θὰ τὸ ἐλέγατε αὐτό ;

— Σύμπτωσιν ! ἀπήντησεν ὁ μάρτυς.

— Ἂς ἰδοῦμε, ἔσπευσε νὰ πῇ ὁ δικηγόρος, ἀρχίζοντας νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονήν του, ἀλλ' ἂς ὑποθέσουμε ὅτι καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα ἕνα παραθυρόφυλλο πέφτει ἀπὸ τὸ τέταρτο πάτωμα, σᾶς ἀγγίζει στὸ πέρασμα, ἀλλὰ δὲν σᾶς κάνει τίποτα. Πῶς διάβολο θὰ τὸ ἐλέγατε αὐτό ;

— Ἐὰν γινόταν τρεῖς φόρες συνεχῶς, στὸ ἴδιο μέρος καὶ τὴν ἴδια ὥρα θὰ ἔλεγα ὅτι πρόκειται περὶ συνηθείας !

Ὁ περίφημος δικηγόρος εἶχε χάσει πιὰ τελείως τὴν ὑπομονήν του καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὴν περαιτέρω ἐξέτασι τοῦ φλεγματικοῦ αὐτοῦ μάρτυρος.

«ο»

ΠΩΣ ΣΕ ΛΕΝΕ ;

Ὁ Γκαρνιὲ ἦταν ἕνας πολὺ παράξενος τύπος. Καλὰ καὶ σώνει ἤθελε νὰ κάνῃ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων φίλους του, νὰ τοὺς μιλάῃ μὲ οἰκειότητα καὶ νὰ ἀστειεύεται μαζύ τους. Κάποτε εἶχε γνωρισθῆ καὶ μὲ τὸν Ἀλέξανδρο Δουμᾶ. Στὴ δεύτερη συνάντησι μαζύ του παρουσίᾳ καὶ πολλῶν ἄλλων λογογράφων καὶ καλλιτεχνῶν ὁ Γκαρνιὲ πλησιάζει τὸν Δουμᾶ καὶ μὲ οἰκειότατο ὕφος τοῦ λέει :

— Τί γίνεσαι φίλε μου; Μέρες πολλὲς ἔχω νὰ σὲ δῶ!...

— Πολὺ καλά, φίλε μου. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λὲς, σὲ παρακαλῶ, πῶς σὲ λένε ;

Κόκκαλο ὁ Γκαρνιέ.

ΕΝΑΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΜΙΑ περιεργοτάτη δίκη διαζυγίου διεξήχθη κατὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες στὴν Νέα Ὑόρκη. Μιὰ κυρία, τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς θέσεως, ἐνήγαγε τὸν σύζυγόν της καὶ εἰς τὴν αἴτησίν της ἀνέφερεν ὡς λόγον διαζυγίου τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκεῖνος τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἐγεννήθη ἄλλην ἡμέραν ἀπὸ ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχεν πραγματικῶς γεννηθῆ. Ἡ ἐν λόγῳ κυρία, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς μῆνας μετὰ τὸν γάμον της, ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ἄνδρας της δὲν εἶχε γεννηθῆ τὴν 18ην Αὐγούστου, ὅπως τῆς εἶχεν εἰπεῖ, ἀλλὰ τὴν 28ην, πρᾶγμα ποὺ διαφέρει τελείως. Ἡ ἐνάγουσα προσέθετε εἰς τὴν αἴτησίν της ὅτι εἶχε κανονίσει ὅλην τὴν ζωήν της σύμφωνα μὲ τὰς ἀστρολογικὰς ἐνδείξεις καὶ ὅτι ἡ ἐπιθυμία της ἦτο νὰ πάρῃ ἕναν ἄνδρα, ποὺ νὰ εἶχε γεννηθῆ ὅπως καὶ αὐτὴ κάτω ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦτο γνωστὸν εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος, τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ τῆς παρουσιάσῃ ψεύτικα πιστοποιητικὰ γάμων, γιὰ νὰ τὴν κάμῃ γυναῖκα του. Ὅταν λοιπὸν ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ ἄνδρας της εἶχε γεννηθῆ ὑπὸ τὸν ἀστερισμὸν τῆς Παρθένου καὶ ὄχι τοῦ Λέοντος, ὅπως ψευδῶς τῆς εἶχε δηλώσει δὲν εἶχε παρὰ μιὰ καὶ μόνον ἐπιθυμία : νὰ διαζευχθῇ.

Τὸ δικαστήριον τῆς Νέας Ὑόρκης ἔκαμε δεκτὴν τὴν αἴτησίν της ὄχι βέβαια διὰ λόγους ἀστρολογικούς, ἀλλὰ διότι ἔκρινε ὅτι τὸ ψέμα εἶναι ἐπαρκὴς λόγος διαζυγίου.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΧΑΡΤΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οἱ μεγαλείτεροι χάρται ποὺ ὑπάρχουν εὑρίσκονται στὸ Βατικανὸ καὶ ὀφείλονται στὴν πρωτοβουλία τοῦ σημερινοῦ Πάπα ὁ ὁποῖος διέταξε καὶ ἐζωγράφησαν τὴν γῆν ἐπὶ ἐπιφανείας 84 τετραγωνικῶν μέτρων.

Οἱ χάρται αὐτοὶ ἔγιναν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους Ἰταλοὺς χαρτογράφους ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ κ. Μαρκέττι Σελβατσιάνι.

ΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΑΦΘΑΣΤΟΥ ΠΛΟΚΗΣ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑΣ

Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ

ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΓΚΟΜΕΘ ΑΓΚΟΥΑΛΙΕΡΑ

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ παρετηρεῖτο ἐξαιρετικὴ κοσμοσυρροὴ στὴν «Ἀνδαλουσία», τὸ καλύτερο καφὲ-ντανσὰν τῆς Σεβίλλης. Ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἐστρελλίτα, μιὰ μικρὴ χορεύτρια, τὴν ὁποία ὁ Ραμὸν Γιουνιέθ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κέντρου χαρακτήριζε στὰ προγράμματα του ὡς καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα. Πρὶν ἀπὸ [illegible] περίπου χρόνια ἡ Ἐστρελλίτα — ἕνα ἀδύνατο, κακοντυμένο καὶ δειλὸ κοριτσάκι, ἡλικίας δεκατεσσάρων μονάχα ἐτῶν — παρουσιάσθηκε στὸν Ραμὸν καὶ τοῦ ζήτησε δουλειά. Ἐκεῖνος μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ τῆς ἔρριξε διαισθάνθηκε τὴν ἀξία της, τὴν κράτησε κοντά του καὶ ἀνέθεσε στὴ μητέρα του, τὴν Τομάζα, τὴν καλλιτεχνικὴ διαπαιδαγώγησί της. Σιγά—σιγά, τὸ καχεκτικὸ κοριτσάκι ἄρχισε νὰ σχηματίζεται σὲ γυναῖκα... Συγχρόνως ἡ Ἐστρελλίτα εἶχε μάθει ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς τέχνης. Ἡ Ἐστρελλίτα σημείωσε μεγάλη ἐπιτυχία μὲ τὴν πρώτη [illegible] ἐμφάνισι. Τὴν ἐπομένη, ὅλοι οἱ γλεντζέδες τῆς Σεβίλλης μιλούσανε μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὴν καινούργια χορεύτρια τῆς «Ἀνδαλουσίας». Ἐννοεῖται, ὅτι ἄρχισαν ἀμέσως νὰ τὴν πολιορκοῦν πολλοὶ θαυμασταί. Ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ τὴν συγκινοῦσε περισσότερο ἦταν ὁ Πεπίτο, χορευτὴς στὸ ἴδιο καμπαρέ, ἕνα ὡραῖο παλληκάρι δεκαεννέα ἐτῶν. Σιγά-σιγά, ὁ Πεπίτο ἔγινε ὁ καλλίτερος φίλος της. Τοῦ ἔλεγε ὅλες τὶς σκέψεις της, ὅλα τὰ μυστικά της. Ἡ Ἐστρελλίτα εἶχε ἀντιληφθῆ ὅτι ὁ Πεπίτο ἔπαιρνε τακτικὰ γράμματα ἀπὸ διάφορες θαυμάστριές του. Ἕνα βράδυ, μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, εἶδε τὸν φίλο της νὰ ντύνεται, μὲ μεγάλη προσοχή, γιὰ νὰ βγῇ ἔξω. Κ' ἐκεῖνος δὲν δυσκολεύτηκε νὰ τῆς πῇ ὅτι εἶχε ραντεβοῦ μὲ μιὰ γυναῖκα].

— Τὴν ξέρεις ἀπὸ καιρὸ τὴν γυναῖκα αὐτήν; ρώτησε ἡ Ἐστρελλίτα.

— Ἀπὸ πολὺ καιρό...

—Εἶνε ὤμορφη;

— Πολὺ ὤμορφη !

— Σιγὰ-σιγὰ θὰ μᾶς πῇς ὅτι εἶνε καμμιὰ καλλονή...

Ὁ Πεπίτο καμάρωσε τὰ γυαλισμένα νύχια του. Καὶ συνεπλήρωσε:

— Αὐτὸ μόνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ: εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τῆς Σεβίλλης!

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι... τόσο τὸ καλύτερο γιὰ σένα!

Καὶ ἡ Ἐστρελλίτα τοῦ γύρισε ἀπότομα τὶς πλάτες.

Μὰ ὁ Πεπίτο τὴν ἔπιασε τρυφερὰ ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ξαναγυρίσῃ πρὸς τὸ μέρος του.

— Τί ἔχεις; τὴν ρώτησε.

— Τίποτα! ἀποκρίθηκε πεισμωμένη ἡ Ἐστρελλίτα. Ἄφησέ με ἥσυχη!

—Γιατί εἶσαι τόσο κακιὰ μαζύ μου;... Μήπως ζηλεύεις;...

— Τί νὰ ζηλέψω, παρακαλῶ; ἀναφώνησε ἡ χορεύτρια, μὲ νευρικὸ γέλιο. Θέλεις μήπως νὰ ζηλέψω τὴν γυναῖκα αὐτὴν ποὺ σὲ ξεμυάλισε μ' ἕνα γράμμα της; Ἄς γελάσω!... Μπορεῖς νὰ πᾷς μὲ ὅποιαν θέλεις, ἀγαπητέ μου, καὶ νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις!.... Δὲν μ' ἐνδιαφέρουν διόλου ἡ ἀτομικές σου ὑποθέσεις!...

— Ἡσύχασε! Μὴ νευριάζεις! τῆς ψιθύρισε στ' αὐτὶ ὁ Πεπίτο. Μιλᾶς γι' αὐτὴν τὴν κυρία σὰν νὰ εἶχες δικαιώματα στὴν ἀγάπη μου... Ὡστόσο, δὲν εἶσαι ἐρωμένη μου! Εἴμαστε ἁπλῶς καλοὶ φίλοι... Φαίνεται ὅτι δὲν θέλεις νὰ γίνουμε κάτι περισσότερο ἀπὸ φίλοι...

Ἡ Ἐστρελλίτα, πειραγμένη ἐπειδὴ ὁ χορευτὴς τὴν μεταχειριζότανε σὰν μικρὸ κοριτσάκι, ἐκυριεύθη ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ἀπὸ τὴν σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ ἐπιβληθῇ ὡς γυναῖκα. Ἔμαθε νὰ θεωρῇ τὴν ἄλλην ἀντίζηλόν της. Ὅταν τὸ βράδυ, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς παραστάσεως, τὴν ἔβλεπε στὸ θεωρεῖο της, περιστοιχιζομένη ἀπὸ κοψοντυμένους κυρίους, ἀλλ' ἀφωσιωμένη ὁλόκληρη στὸν Πεπίτο, τῆς ἔρριχνε ἄγριες, ἐχθρικὲς ματιές.

Ἡ τακτικὴ τοῦ Πεπίτο εἶχε δώσει καλὰ ἀποτελέσματα. Ἡ μιὰ κατάκτησι προετοίμαζε τὴν ἄλλη. Τὸ μόνο ποὺ εἶχε νὰ κάνῃ τώρα, ἦταν νὰ περιμένῃ. Ἡ Ἐστρελλίτα θὰ ἔπεφτε μόνη της στὴν ἀγκαλιά του.

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ἡ Ἐστρελλίτα παρακάλεσε τὸν Ραμὸν νὰ τὴν πάῃ στὶς ταυρομαχίες. Ὁ προϊστάμενός της δὲν μπόρεσε, φυσικά, νὰ τῆς ἀρνηθῇ τὴν χάρι αὐτήν.

Ἡ Ἐστρελλίτα ντύθηκε κείνη τὴν ἡμέρα μ' ἐξαιρετικὴ ἐπιμέλεια. Καὶ ἦταν τόσο ὡραία, ὥστε τὸ πλῆθος τῆς ἔκανε τόπο νὰ περάσῃ. Ὁ Ραμὸν καμάρωνε γιὰ τὴν ντάμα του.

Τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ στὴν σκιὰ καὶ τῆς ἔστρωσε καὶ μιὰ ἐφημερίδα γιὰ νὰ μὴ λερώσῃ τὸ καινούργιο φουστάνι της. Φρόντιζε γι' αὐτὴν σὰν ἐραστὴς καὶ σὰν πατέρας.

Ἕνας ψίθυρος διέδραμε τὰ πλήθη:

— Ἡ καινούργια χορεύτρια τῆς «Ἀνδαλουσίας»! Τί ὤμορφη ποὺ εἶνε!...

Ὅλοι γυρνούσανε τὸ κεφάλι τους νὰ τὴν ἀποθαυμάσουν. Ἡ Ἐστρελλίτα ἦταν μεθυσμένη ἀπὸ τὸν θρίαμβό της. Κύτταξε τὸν κόσμο ὅπως μιὰ βασίλισσα τοὺς ὑπηκόους της... Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μὴ θυμηθῇ ὅτι ἄλλοτε, πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια, σκαρφάλωνε στὸν τοῖχο μαζὺ μὲ ἄλλα ἀλητόπαιδα, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ μακρυὰ τὶς ἱπποδρομίες...

Ξαφνικά, ὅμως, τὸ γέλιο σβύστηκε ἀπὸ τὰ χείλη της καὶ θανάσιμη ὠχρότης χύθηκε στὸ πρόσωπό της.

Εἶχε δῆ τὸν Πεπίτο νὰ κάθεται στὴν πρώτη σειρὰ — μαζὺ μὲ τὴν ἄλλην!...

Σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὴ θέσι της.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε! εἶπε τοῦ Ραμόν. Δὲν αἰσθάνομαι καλὰ τὸν ἑαυτό μου!...

Ὁ Ραμὸν τὴν κύτταξε κατάπληκτος.

— Μὰ... δὲν προφθάσαμε ἀκόμη νὰ καθήσουμε! διεμαρτυρήθη. Θέλεις νὰ φύγουμε ἀπὸ τώρα;

— Ναί! Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ τώρα... Ἐσὺ μπορεῖς νὰ μείνῃς!

Ὁ προϊστάμενός της δὲν τόλμησε νὰ τῆς φέρῃ ἄλλη ἀντίρρησι. Τὴν ἀκολούθησε, ἀναστενάζοντας...

Ὁ Πεπίτο εἶχε παρακολουθήσει τὴν σκηνὴ αὐτήν. Ἄφησε τὴν ντάμα του καὶ ἀποχώρησε πρὸς τὸν διάδρομο. Ἀνέβηκε μερικὰ σκαλιὰ καὶ ἔπιασε τὴν Ἐστρελλίτα ἀπὸ τὸ χέρι.

— Μεῖνε, σὲ παρακαλῶ! τῆς εἶπε χαμηλόφωνα. Εἶσαι ἡ πιὸ ὡραία ἀνάμεσα στὶς ὡραῖες...

— Πές της καὶ σὺ νὰ μείνῃ! ἐπενέβη ὁ Ραμόν. Δὲν εἶνε κρῖμα νὰ πᾶνε χαμένα τὰ εἰσιτήρια;...

— Ἐγὼ θὰ φύγω! εἶπε μὲ πεῖσμα ἡ Ἐστρελλίτα. Ἄν θέλῃς, ἔρχεσαι μαζύ μου!...

— Καλά, καλά! Ἔρχομαι! Μὴ θυμώνεις!...

Καὶ ἀπεμακρύνθησαν καὶ οἱ δύο.

— Λαμπρά! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ Πεπίτο. Ὁ καρπὸς εἶνε ἕτοιμος νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ δέντρο!...

Καὶ ξαναγύρισε στὴν ἐρωμένη του γιὰ νὰ τῆς προσφέρῃ ἕνα γλύκισμα, ποὺ τὸ ἀγόρασε ἐν τῷ μεταξύ, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσία του.

Ὅλη τὴν μέρα, ἡ Ἐστρελλίτα ἦταν νευρική. Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ραμὸν τὴν ρωτοῦσε τί ἔχει, τοῦ ἀπαντοῦσε μὲ ἀπότομο ὕφος ὅτι καλὰ θὰ ἔκανε νὰ τὴν ἀφήσῃ ἥσυχη.

Τὸ βράδυ εἶδε τὸν Πεπίτο στὸ καμαρίνι. Ὁ χορευτὴς τὴν πλησίασε καὶ τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.

— Γιατί φάνηκες σήμερα τόσο κακὴ μαζύ μου; τὴν ρώτησε. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἔφυγες, δὲ μπόρεσα νὰ παρακολουθήσω τὶς ταυρομαχίες... Ἡ σκέψις μου πετοῦσε σὲ σένα! Γιατί ἔφυγες ἀπὸ τὴν παράστασι, φῶς τῆς ζωῆς μου;

Ἡ Ἐστρελλίτα τὸν κύτταξε κατάπληκτη γιὰ τὸ θάρρος του κι' ἔκανε πρὸς τὰ πίσω. Μὰ ὁ Πεπίτο τὴν ἀγκάλιασε ἀπὸ τὴν μέση καὶ πλησιάζοντας τὸ στόμα του στὰ χείλη της, ἐξακολούθησε:

— Ἀπόψε τὸ βράδυ, ὅταν θὰ τελειώσουμε, θὰ σὲ περιμένω ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου... Ἔχω νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Ἡ ἐμφάνισις μερικῶν ἄλλων καλλιτεχνῶν δὲν τὸν ἄφησε νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσι του.

Ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Πεπίτο, ἐνῷ χόρευε στὴν ἐξέδρα, λύγιζε τὸ σῶμα του μὲ τὴν χαριτωμένη εὐκαμψία μιᾶς τίγρεως, ἐνῷ ἡ Ἐστρελλίτα φαινότανε σὰν νὰ ἔκρυβε τὸ στόμα της πίσω ἀπὸ τὴν βεντάγια της γιὰ νὰ μὴν ἀκουστῇ μιὰ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησί της...

Σὲ μιὰ στιγμή, ἕνας ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἀνεφώνησε :

—Τί ταιριαστὸ ζευγάρι ! Ἄν ἤμουν παπᾶς, θὰ τοὺς ἔδινα ἀμέσως τὴν εὐλογία μου!

Οἱ χορευταὶ ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ καὶ χαμογέλασαν ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου...

* * *

Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως, ἡ Ἐστρελλίτα καληνύχτισε τὴν Τομάζα καὶ τὸν Ραμόν, ἔριξε στὸ κεφάλι της μιὰ μαντήλα κ' ἔφυγε.

Τὸ φῶς τῆς σελήνης ἔλουζε τὶς προσόψεις τῶν σπιτιῶν μὲ χρυσαφένια κύματα. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἀποκοιμισμένοι. Σὲ λίγο, ἡ Ἐστρελλίτα βρισκότανε μπρὸς στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἰσιδώρου. Ὁ Πεπίτο τὴν περίμενε κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα.

Ἡ Ἐστρελλίτα ἔπεσεν ἀμέσως στὴν ἀγκαλιά του, ταραγμένη ἀπὸ μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία, ἀπὸ τὸν ρωμαντικὸ χαρακτῆρα τῆς περιπετείας αὐτῆς καὶ ἀπὸ ἕνα εἶδος μέθης ποὺ τὴν κυρίευε σιγὰ-σιγά. Τὸ περιβάλλον, ἡ ὥρα, ἕνα συναίσθημα περηφανείας, ἐπειδὴ ἐξεμηδένισε μιὰ ἄλλη γυναῖκα, ἡ χαρά της ἐπειδὴ τὴν εἶχε ἐρωτευθῆ ἕνα ὡραῖο παλληκάρι κ' ἐπειδὴ ἔνοιωθε κι' ἐκείνη γιὰ πρώτη φορὰ τὴν συγκίνησι τῆς ἀγάπης, ὅλα αὐτὰ τὴν ἔκαναν νὰ τρέμῃ ἀπὸ μιὰ ἀγωνιώδη ἀναμονή.

—Μοναδικὲ θησαυρέ μου! ψιθύρισε ὁ Πεπίτο. Εἶνε ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα στὴν ζωή μου... Σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ καιρό, χωρὶς νὰ τολμῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ...

— Ἀλήθεια μοῦ λές, Πεπίτο;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

Καὶ ὁ Πεπίτο ἐξακολούθησε τὴν ἐρωτική του ἐξομολόγησι στὸν τόνο αὐτόν, μεθώντας καὶ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ ψέματα ποὺ ἔλεγε... Ξαφνικά, ἡ Ἐστρελλίτα τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὴν παλάμη τοῦ χεριοῦ της:

— Σώπα! Κάποιος ἔρχεται!...

Ἕνας νυχτοφύλακας περνοῦσε. Στὸ ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸ φανάρι του καὶ στὸ ἄλλο μιὰ μαγκούρα.

— Μὴ φοβᾶσαι, μικρή μου τσιγγάνα! εἶπε ὁ χορευτής. Μὴ φοβᾶσαι τίποτα, ἀφοῦ εἶμαι ἐγὼ κοντά σου! Σὲ λατρεύω...

Σὲ λίγο, τοὺς ἐνώχλησε κι' ἕνας ἄλλος διαβάτης, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε τρικλίζοντας καὶ τραγουδῶντας. Ὁ Πεπίτο καὶ ἡ Ἐστρελλίτα μαζεύτηκαν κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα τῆς ἐκκλησίας.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκε ὁ μεθυσμένος, ἡ χορεύτρια ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ εἶπε:

— Εἶνε καιρὸς νὰ πηγαίνω... Δὲν πρέπει νὰ καταλάβουν τίποτα σπίτι...

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τώρα; ἀνεφώνησε ὁ Πεπίτο. Καὶ θὰ μ' ἀφήσῃς μονάχο ;... Ὄχι, Ἐστρελλίτα, δὲν θὰ τὸ κάνῃς αὐτό... Τὸ δωμάτιό μου εἶνε ἐδῶ κοντά... Ἐκεῖ, θὰ μπορέσουμε νὰ κουβεντιάσουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας... Ἔλα μαζύ μου...

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρασύρῃ, καθὼς τὴν εἶχε ἀγκαλιασμένη ἀπὸ τὴν μέση. Ἐκείνη, ὅμως, ἀντιστάθηκε.

— Ὄχι!... ὄχι!... Δὲν θέλω!.. Ἀργότερα, ἴσως...

— Ἡ ἀγάπη σου εἶνε σὰν τὸν καπνό! εἶπε τότε ὁ Πεπίτο, πεισμωμένος. Ὁ ἄνεμος τὸν παίρνει στὰ φτερά του καὶ τὸν σκορπίζει!...

Ἡ Ἐστρελλίτα τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὸ χέρι της:

— Γιατί λές, ἀγαπημένε μου, λόγια, ποὺ δὲν τὰ πιστεύεις οὔτε σὺ ὁ ἴδιος;

— Θἄρθῃς, λοιπόν;

— Ὄχι! Μὴν ἐπιμένεις, σὲ παρακαλῶ...

— Κι' ἐγὼ σὲ παρακαλῶ νἄρθῃς...

— Ὄχι... ὄχι... Θὰ εἶμαι ἡ μικρὴ ἀρραβωνιαστική σου, θὰ σοῦ ἀνήκω ὁλόκληρη... μὰ γιὰ τὴν ὥρα δὲν θέλω νὰ εἶμαι τίποτα περισσότερο γιὰ σένα...

Ὁ Πεπίτο κατάλαβε ὅτι θὰ ἦταν ἀδεξιότης ἐκ μέρους του ἂν ἐπέμενε περισσότερο.

— Ἔχω τὸν λόγο σου; τὴν ρώτησε.

— Ναί!

Καὶ τὸν φίλησε στὸ στόμα.

Ὕστερα, τὸν ἄφησε ἀπότομα — κι' ἔφυγε τρέχοντας.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Πεπίτο εἶχε πάρει ἀπέναντί της ὕφος κατακτητοῦ. Ἡ λεπτομέρεια ὅμως αὐτή, δὲν ἔκανε τὴν Ἐστρελλίτα νὰ θυμώσῃ. Τὸ γυναικεῖο ἔνστικτο τῆς ὑποταγῆς, ἦταν ἱκανοποιημένο ἀπὸ τὴν γλυκειὰ αὐτὴ ὑποδούλωσι σ' ἕναν ἄνδρα.

Τὴν νύχτα κείνη, ξύπνησε πολλὲς φορές. Ἀνακάθησε στὸ κρεββάτι της κι' ἐπαναλάμβανε χαμηλόφωνα:

— Μ' ἀγαπᾷ!... Μὲ συλλογίζεται!...

Καὶ ὅταν ἄκουε τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ μικροῦ θιάσου νὰ μιλοῦν γιὰ τοὺς ἐραστάς των, ἔλεγε μὲ τὸν νοῦ της:

— Ἔχω κι' ἐγὼ φίλο!

Ὅταν ἔβλεπε ἕνα ζευγάρι νὰ φιλιέται, ἀνατρίχιαζε.

—Ὁ Πεπίτο φιλάει πιὸ καλά! συλλογιζότανε.

Τέλος, συνέβη κι' ἕνα ἄλλο περιστατικό, ποὺ ἐξερέθισε περισσότερο τὴν ἐρωτική της διάθεσι.

Μιὰ μέρα, τῆς ἔφεραν δυὸ γράμματα—δυὸ ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις ἀπὸ μεγάλα πρόσωπα... Ἡ Ἐστρελλίτα τὰ ἔδειξε, ἀφελέστατα, στὴν Τομάζα. Ἡ μητέρα τοῦ Ραμόν, ἀφοῦ τὰ διάβασε μὲ προσοχή, τῆς εἶπε:

— Δὲν μπορῶ πιά, χρυσή μου, νὰ σοῦ δώσω καμμιὰ συμβουλή! Εἶσαι πιὰ ἀρκετὰ μεγάλη καὶ μπορεῖς νὰ κάνῃς ὅ,τι θέλεις... Τὸν νοῦ σου, μονάχα, μήπως σὲ γελάσουν... Δὲν σοῦ λέω νὰ περιφρονήσῃς μιὰ καλὴ εὐκαιρία... Φρόντισε, ὅμως, νὰ κερδίσῃς ἀπὸ αὐτὴν ὅσα περισσότερα μπορεῖς...

Μὰ ὁ Ραμὸν ἔγινε ἔξω φρενῶν. Πῶς; Τόλμησαν νὰ στείλουν ἐρωτικὰ γράμματα σὲ μιὰ γυναῖκα τοῦ καμπαρέ του!... Τί φαντάσθηκαν, ἐπὶ τέλους, οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; Ὅτι ὅλες ἡ καλλιτέχνιδες εἶνε τοῦ δρόμου. Δὲν μπορούσανε ν' ἀφήσουν ἥσυχη τὴν χορεύτριά του;...

Ἡ Ἐστρελλίτα ἀναγκάσθηκε νὰ ὁρκισθῇ στὸ Εὐαγγέλιο, γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ, ὅτι δὲν θάδινε σημασία στοὺς θαυμαστάς της.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, ὁ Πεπίτο, ὁ ὁποῖος εἶχε πληροφορηθῆ στὸ μεταξὺ ὅτι ἡ χορεύτρια ἄρχισε νὰ δέχεται ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις καὶ ἀπὸ ξένους, τὸ βράδυ, λοιπόν, ἐκεῖνο ὁ Πεπίτο κατάλαβε ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ πιὸ τολμηρὸς ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Καὶ ἡ Ἐστρελλίτα, μεθυσμένη ἀπὸ τὰ λόγια του καὶ τὴν ὁρμὴ τοῦ πάθους του, τὸν ἄφησε νὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ σπίτι του.

* * *

Ὅταν γύρισε στὸ καμπαρέ, ὕστερ' ἀπὸ λίγες ὧρες, βρέθηκε μπρὸς στὴν Τομάζα. Ἡ Ἐστρελλίτα φοβήθηκε κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Ἀλλ' ἡ μητέρα τοῦ Ραμὸν τὴν καθησύχασε:

—Μὴ φοβᾶσαι, μικρούλα μου... — εἶπε. Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς... πήγαινε νὰ ἡσυχάσῃς! Ἄχ! ξέρω καλὰ τί εἶνε τὰ νειᾶτα... Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ ὅτι ἔφεραν σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἕνα λογαριασμὸ γιὰ σένα...Τὸν πλήρωσα..... Μοῦ χρωστᾶς πέντε ντοῦρος. Μήπως ἔχεις νὰ μοῦ τὰ δώσῃς; Θέλω νὰ ξεκαθαρίσω ἀπόψε κάτι λογαριασμούς... Ἔχω ἀϋπνία...

— Μὲ συγχωρεῖς, μὰ βγῆκα ἔξω χωρὶς νὰ πάρω λεπτὰ μαζύ μου! τραύλισε ἡ χορεύτρια.

Ἡ Τομάζα συνωφρυώθηκε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ ΑΡΜΑΝΤΙΝ

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Τὸ περασμένο καλοκαῖρι βρισκόμουν σένα ξενοδοχεῖο τῆς Ριβιέρας. Ἕνα πρωΐ, κατὰ τὶς δέκα ἡ ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος πυρπολοῦσε τὴν ἄμμο τῆς ἀκρογιαλιᾶς, εἶχα ξαπλωθῆ κοντὰ σὲ κάτι βάρκες κι' ἄφηνα τὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες νὰ διαπερνοῦν τὴν ἡλιοψημένη ἐπιδερμίδα μου, ὅταν ξαφνικὰ μιὰ κυρία μὲ «σπὸρτ» καὶ μὲ μιὰ χρωματιστὴ ὀμπρέλλα, στάθηκε μπροστά μου, ἔσκυψε λιγάκι καὶ μοῦ εἶπε :

— Κύριε, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιὰ ἀπολύτως ἐμπιστευτικὴ ὑπόθεσι....

Γύρισα ἀπότομα, σηκώθηκα καὶ τῆς ἀπήντησα :

— Κυρία μου, παρακαλῶ, εἶμαι στὴ διάθεσί σας....

Κι' ἔπειτα, ντροπαλός, φόρεσα τὸ κίτρινο «πενιουάρ» μου, ἔβαλα τὰ μπλὲ γυαλιά μου καὶ παρακάλεσα τὴν ὡραία ἄγνωστο νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους αὐτῆς τῆς ἀπροόπτου ἐμπιστοσύνης της.

— Μοῦ φαίνεται, κύριε, ἄρχισε, ὅτι κάθεσθε κι' ἐσεῖς στὸ «Μπελβὺ παλάς», δὲν εἶνια ἔτσι ;

— Ἀκριβῶς, κυρία μου.... Ἀριθμὸς δωματίου 322, ἀριστερὰ στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου....

— Σᾶς ἀπάντησα πολλὲς φορὲς μέσα στὸν ἀσανσὲρ καὶ στὸ χώλ τοῦ ξενοδοχείου....

— Ἀκριβῶς, κυρία μου. Ἀνεβαίνω καὶ κατεβαίνω μὲ τὸν ἀνσασέρ....

— Ἔχω νὰ προσθέσω ὅτι ἔχουμε καὶ κοινοὺς φίλους, ὅπως τοὺς Λεμπιωτὰρ... Σᾶς συνάντησα στὸ σπίτι τους, σ' ἕνα εὔθυμο κοκταίηλ....

— Ὤ, πράγματι ! Τὸ θυμᾶμαι τώρα πολὺ καλά.

Δὲν θυμόμουν ἀπολύτως τίποτε, μὰ ἡ εὐγένεια μὲ ὑπεχρέωνε νὰ θυμηθῶ αὐτὸ τὸ εὔθυμο κοκταίηλ, σὰν νὰ ἦταν χθές.

— Κύριε, ξαναεῖπε ἡ ἄγνωστος δὲν θέλω νὰ νομίσετε πὼς ἔχετε νὰ κάμετε μὲ καμμιὰ τυχοδιώκτρια ποὺ ἔχει σκοπὸ νὰ σᾶς ζητήσῃ δανεικά.....

— Αὐτὸ θὰ ἦταν δύσκολο, τῆς ἀπήντησα γελῶντας, γιατὶ δὲν φορῶ τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα μικρὸ μαγιώ, δίχως τσέπες....

— Κύριε, φαντασθῆτε ὅτι εἶμαι παντρευμένη.

— Τί λέτε.... Ἔκανα μὲ συμπόνια.

— Ὁ ἄνδρας μου εἶναι ἕνας βαθύπλουτος βιομήχανος ποὺ φτιάνει τώρα κάτι ἀμφίβια τὰνκς γιὰ τὸ στρατό ! Σᾶς δίνω αὐτὲς τὶς πληροφορίες, ἀγαπητὲ κύριε, γιὰ νὰ καταλάβετε καλὰ ποιὰ εἶμαι.

— Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ θυμίσετε τ' ὄνομά σας, γιατὶ μοῦ διαφεύγει αὐτὴ τὴ στιγμή....

— Εἶμαι ἡ κυρία Ἀρμαντὶν Γκραντιντιέ... Κι' εἶμαι βεβαία πὼς θὰ χαμογελάσετε ὅταν θὰ ἀκούσετε γιατὶ ἐμπιστεύομαι σὲ σᾶς... Μά, σᾶς παρακαλῶ, δὲν πρέπει νὰ μὲ κοροϊδέψετε. Ἄν σᾶς ἐπλησίασα μ' αὐτὸν τὸν κάπως συνειθισμένο τρόπο, δὲν τὸ ἔκανα γιὰ νὰ φλερτάρω μαζί σας, ἀλλὰ τουναντίον γιὰ νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ περισώσω τὴν ὑπόληψί μου, γιατὶ εἶμαι, κύριε, μία τιμία γυναῖκα.

Κύτταξα προσεκτικὰ τὸ σόρτ της κι' ἔβγαλα τὸ συμπέρασμα ὅτι μιλοῦσε εἰλικρινὰ κι' ὅτι δίχως ἄλλο θὰ ἦταν μιὰ ἐνάρετη γυναῖκα, γιατὶ τὸ «σόρτ» της δὲν μοῦ ἔκρυβε τίποτε.

— Φαντασθῆτε, κύριε, ἐξηκολούθησε, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἦρθα στὶς Κάννες, καταδιώκομαι κυριολεκτικῶς ἀπὸ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κάνει ἀλήθεια κατάχρησι τοῦ δικαιώματος ποὺ ἔχουν οἱ κύριοι, νὰ κάνουν κόρτε στὶς κυρίες.

— Ἄ, κυρία Γκραντιντιέ !.... φώναξα. Αὐτὰ τραβοῦν ἡ ὤμορφες γυναῖκες !....

— Μπορεῖ.... ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶναι ἐκνευριστικό. Ἄν τουλάχιστον ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκανε τὴν ἀναίδεια νὰ μοῦ μιλήσῃ, θὰ μποροῦσα νὰ τὸν βάλω γρήγορα στὴ θέσι του. Μὰ δὲν βαρυέστε !...Μοῦ δίνει τὴν ἐντύπωσι ἑνὸς ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἐρωτευμένους ποὺ δείχνουν ἕναν ἐξαιρετικὸ σεβασμὸ σ' ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦν.

— Μὲ ἄλλα λόγια σᾶς κάνει κόρτε μὲ τὸν ἀσύρματο.

— Περίπου... Μὲ ἀκολουθεῖ κατὰ πόδας, κύριε.... Μὲ ἀκολουθεῖ σὰν τὴ σκιά μου. Τὸν βρίσκω διαρκῶς μπροστά μου, στὸ μπὰρ τοῦ Μιραμάρ, στὸ μπὰρ τοῦ Κάρλτον, στὸ Καζινό, παντοῦ!... Καὶ σᾶς ὁρκίζομαι δὲν εἶναι διόλου διασκεδαστικὸ !... Ἔ, λοιπόν, εἶναι μιὰ ἑβδομάδα τώρα ποὺ βασανίζω τὸ μυαλό μου νὰ βρῶ τὸν τρόπο γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπὸ αὐτὸν τὸν σιωπηλὸ θαυμαστή... Νὰ δημιουργήσω κανένα σκάνδαλο ; Δὲν εἶναι φρόνιμο... Ἔπειτα, θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ πῇ : «Μὰ κυρία μου, ἐγὼ οὔτε κὰν σᾶς μίλησα !». Τέλος, μέχρι σήμερα τὸ πρωΐ προσπαθοῦσα νὰ βρῶ ἕνα τρόπο γιὰ νὰ ξεφορτωθῶ αὐτὸ τὸ ὀχληρὸ πρόσωπο, ὅταν ξαφνικὰ μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα : ἐσεῖς θὰ μὲ βοηθήσετε νὰ βγῶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο !.....

Κύτταξα μ' ἔκπληξι τὴν ἐνάρετη σύζυγο ἐκείνου τοῦ βιομηχάνου ποὺ ἔφτιαχνε ἀμφίβια τὰνκς καὶ συλλογιζόμουν ὅτι στ' ἀλήθεια, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν πολὺ τυχερός. Σπανίως συναντάει κανεὶς μιὰ τόσο φρόνιμη καὶ λογικὴ γυναῖκα. Ἐπειδὴ δὲ ἡ περιπέτεια αὐτὴ ἄρχισε νὰ μὲ διασκεδάζῃ, τῆς εἶπα ὅτι ἤμουν ἕτοιμος νὰ κάνω τὰ πάντα γιὰ νὰ τῆς φανῶ εὐχάριστος.

—Ἔ, τότε, κύριε, τὸ πρᾶγμα εἶναι ἁπλούστατο!... Μοῦ εἶπε. Σήμερα ἔχουμε Παρασκευή. Αὔριο τὸ ἀπόγευμα λοιπὸν θὰ πάρω τὸ τσάϊ, στὶς πέντε ἡ ὥρα, στὸ χώλλ τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ ὀχληρὸς θαυμαστής μου θὰ βρίσκεται κι' αὐτὸς ἀσφαλῶς ἐκεῖ πέρα. Ἐσεῖς, θὰ φθάσετε ξαφνικὰ καὶ θὰ παίξετε τὸ ρόλο τοῦ συζύγου ποὺ ξαναβρίσκει τὴ γυναῖκα του, ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό. Θὰ δείξουμε κι' οἱ δυό μας μεγάλη τρυφερότητα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θ' ἀπογοητευθῇ ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ ἐμφάνισι τοῦ συζύγου καὶ θὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει πιὰ παρὰ μόνο μιὰ λύσις : νὰ γίνῃ ἄφαντος καὶ νὰ μὲ ἀφήσῃ ἥσυχη !...

Συνεχάρην τὴν κυρία Γκραντιντιὲ γιὰ τὴν ἔμπνευσί της. Ἄλλως τε δὲν μοῦ ἦταν διόλου δυσάρεστο νὰ παίξω τὸ ρόλο ἑνὸς συζύγου ποὺ περνάει τὴ ζωή του σ' ἕνα ἐργοστάσιο τὰνκς καὶ μὲ μιὰ τόσο θελκτικὴ γυναῖκα.

∴

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, στὶς πέντε ἡ ὥρα μπῆκα μὲ ἀξιοπρέπεια, σὰν σύζυγος, στὸ χώλλ τοῦ ξενοδοχείου. Ἡ κυρία μὲ τὸ «σόρτ» τῆς προτεραίας ἦταν τώρα ντυμένη κάπως πιὸ σεμνὰ μὲ μιὰ ὤμορφη τουαλέττα. Λίγο πιὸ πέρα ἀπ' αὐτήν, πρόσεξα ὅτι καθόταν ἕνας σκοτεινὸς ἄνδρας ποὺ ἔπινε ἀργὰ ἀργὰ τὸ κονιάκ του καὶ τὴν κύτταζε προσεχτικά.

Παίζοντας λοιπὸν τὸ ρόλο μου εὐσυνειδήτως, ἔτρεξα μ' ἀνοιχτὴν ἀγκαλιὰ πρὸς τὴν κυρία Γκραντιντιὲ καὶ φίλησα λαίμαργα τὰ δυὸ βελούδινα μάγουλά της.

— Ἄ, μικρούλα μου Ἀρμαντίν, φώναξα, νά λοιπὸν ποὺ εἴμαστε πάλι μαζί.

— Ἀγάπη μου, καλῶς μοῦ ὥρισες, φώναξε κι' ἐκείνη. Ἄ ! Δεκαπέντε ἡμέρες χωρὶς ἐσένα! Εἶνε τρομερό! Μήπως κρυολόγησες στὸ ταξεῖδι ;

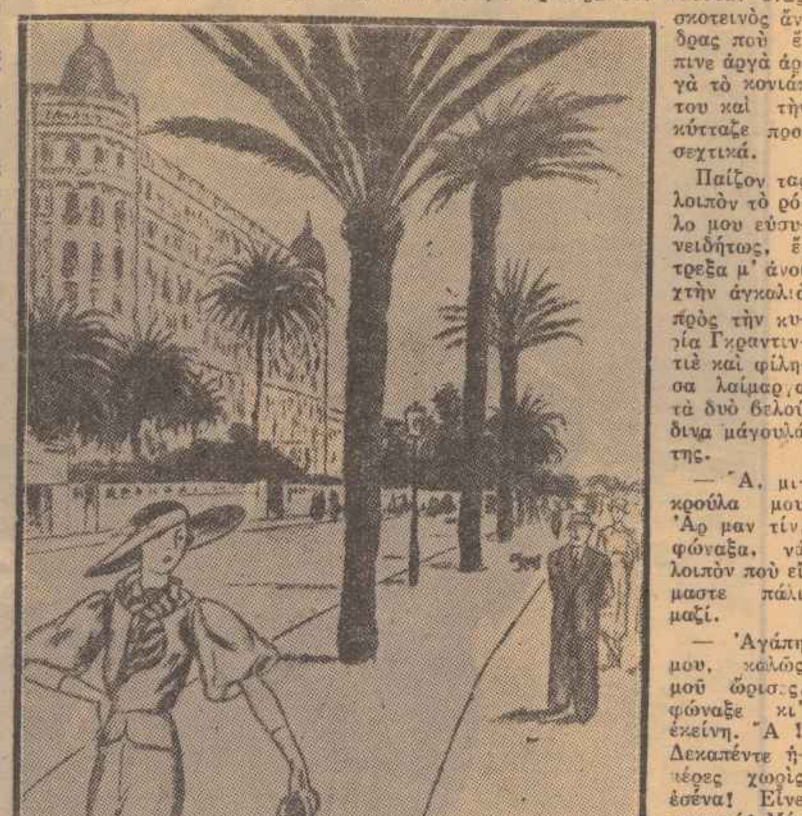

Μὲ παρακελευθεῖ σὰν νὰ ἦταν ἡ σκιά μου...

—Μὰ τί λές, ἀγαπητή μου Ντουτοῦ. Ἤμουν ντυμένος καλὰ νὰ κύττα, φόρεσε τὸ πουλλόβερ ποὺ μοῦ ἔπλεξες τὸν χειμῶνα.

Κάθησα δίπλα στὴ χαριτωμένη μου γυναικούλα καὶ τὴ φοβέρισα μὲ τὸ δάχτυλο :

—Ξέρεις, Ἀρμαντίν, λυπήθηκα λιγάκι ποὺ δὲν σὲ εἶδα νὰ μὲ περιμένῃς στὸ σταθμό!

—Σοῦ ζητῶ συγγνώμην, ἀγάπη μου, μὰ εἶχα πονοκέφαλο. Ἔγειρα λίγο νὰ ἡσυχάσω κι' ὅταν με ξύπνησε ἡ καμαριέρα ἦταν πιὰ ἀργά. Μόλις πρόφθασα νὰ ντυθῶ καὶ νὰ κατεβῶ στὸ χώλλ.

Ὕψωσα τότε τὴ φωνή, γιὰ νὰ μὲ ἀκούσῃ καλὰ τὸ ὑποκείμενο ποὺ μᾶς παρακολουθοῦσε καὶ τῆς εἶπα :

—Ἄ ! ἀγαπημένη μου γυναικούλα, αὐτὴ ἡ κοκετταρία σου, ὕστερ' ἀπὸ δώδεκα χρόνια συζυγικῆς ζωῆς μὲ συγκινεῖ ὑπερβολικά !....

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ κυρία Γκραντιντιὲ ἔσκυψε καὶ μοῦ ψιθύρισε :

—Μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ θαυμαστής μου ἄλλαξε ὅλα τὰ χρώματα τῆς Ἴριδος. Ἡ κωμωδία μας ἐθαυματούργησε ! Ἐξακολουθῆστε ! Πρέπει νὰ τὸν κάνουμε νὰ ἀπογοητευθῇ γιὰ πάντα...

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε ὑψηλοφώνως :

—Ἀλήθεια, χρυσό μου, κανόνισες τὸ λογαριασμὸ τῆς ὑπηρέτριας ;...

—Μὰ, βέβαια... Τῆς ἔδωσα μάλιστα καὶ κάτι πάρα πάνω γιὰ νὰ πάῃ νὰ δῇ τοὺς γονεῖς της στὴ Βρεττάνη.

Κι' ἡ συνομιλία μας ἐξηκολούθησε ἔτσι σὲ δυὸ τόνους : ἄλλοτε δυνατά, γιὰ νὰ μᾶς ἀκούει ὁ ἄλλος κι' ἄλλοτε σιγανά, γιὰ νὰ κάνουμε τὴν κριτικὴ τῆς κωμωδίας μας.

Ἔξαφνα, ἡ «γυναῖκα μου», μοῦ πάτησε τὸ πόδι κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ψιθύρισε :

—Κυττάξτε. Φεύγει. Αὐτὸς ὁ ἠλίθιος ἔχασε τελείως τὰ νερά του. Ἄ, δὲν ξέρετε πόσο εἶμαι εὐχαριστημένη ποὺ χάρις σ' ἐσᾶς γλύτωσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ ὀχληρὸ ὑποκείμενο !..

—Ἀγαπητὴ κυρία, εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ μπόρεσα νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ξεφορτωθῆτε αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο ἄνθρωπο. Καὶ τώρα ὁμολογῆστε ὅτι ἔπαιξα τὸ ρόλο τοῦ συζύγου μὲ πολλὴ φυσικότητα...

Κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσα σιγανά :

—Δὲν νομίζετε ὅτι οἱ καλοὶ ἠθοποιοὶ ἀξίζουν μιᾶς μικρῆς ἀνταμοιβῆς ;

Ἡ κυρία Γκραντιντιὲ χαμογέλασε.

—Ὤ, κύριε ! Ἔκανε. Ξέρετε πολὺ καλὰ ὅτι εἶμαι μιὰ τιμία γυναῖκα !

—Κρῖμα ! Τῆς ἀπάντησα. Μὰ ἂν καμμιὰ φορὰ ἀλλάξετε ἰδέες, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ θυμηθῆτε...

∴

Ὕστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἄρχισα νὰ παραξενεύωμαι ποὺ δὲν ἔβλεπα πειὰ τὴν κυρία Γκραντιντιέ. Μήπως εἶχε φύγει ἀπὸ τὶς Κάννες ; Μήπως εἶχε ἀλλάξει ξενοδοχεῖο ;

Τὴν ἑβδόμη ἡμέρα ὅμως τὴν εἶδα νὰ παρουσιάζεται πάλι στὸ χώλλ. Σηκώθηκα λοιπὸν ἀμέσως γιὰ νὰ τῆς προσφέρω ἕνα κάθισμα. Μὰ ἦταν τόσο ταραγμένη ποὺ τὸ χαμόγελο πάγωσε στὰ χείλη μου. Μὲ κύτταξε θυμωμένη κι' ἀντὶ νὰ καθίσῃ στὴν πολυθρόνα ποὺ τῆς προσέφερα, μοῦ φώναξε :

—Κύριε... Νὰ ἕνα γράμμα ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει.. Διαβάστε το καὶ κρίνετε...

Πῆρα τὸ γράμμα ἀπὸ τὰ χέρια της, τὸ ξεδίπλωσα καὶ διάβασα κατάπληκτος τὰ ἑξῆς :

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΝΤΡΙΞΩΝ
ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ

«Κύριε,

Συμφώνως πρὸς τὴν διαταγήν σας, παρακολουθήσαμε τὴν σύζυγόν σας εἰς τὰς Κάννας, μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ντέτεκτιβ τοῦ γραφείου μας. Κατόπιν μακρᾶς καὶ ἐπιπόνου ἐρεύνης, ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς πληροφορήσωμεν ὅτι τὸ παρελθὸν Σάββατον, εἰς τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα, ἡ σύζυγός σας ἐδέχθη τὸν τρυφερὸν φίλον της εἰς τὸ χώλλ τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ συνένοχός της, ἕνα κάπως ὕποπτον ἄτομον, ἐρρίφθη κυριολεκτικῶς εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλων τῶν παρόντων ἐνοίκων τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἀντήλλαξε μαζύ της φράσεις αἱ ὁποῖαι ἐπιτρέπουν νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι αἱ σχέσεις των χρονολογοῦνται ἀπὸ ἐτῶν.

Ὁ πράκτωρ μας, ὁ ὁποῖος ἐστενογράφησε τὴν συνδιάλεξίν των, ἐσημείωσε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀπεκάλει τὴν σύζυγόν σας : «Ντιντίν μου» καὶ ὅτι ἡ σύζυγός σας τοῦ ἀπήντα μὲ τὰ «ἀγάπη μου» καὶ «χρυσό μου».

Εἴμαι εἰς τὴν διάθεσίν σας διὰ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐρεύνας μας διὰ τὴν ταυτότητα καὶ τὸ ποιὸν τοῦ τρυφεροῦ φίλου τῆς συζύγου σας κλπ.»

Ἡ κυρία Γκραντιντιὲ, μόλις σήκωσε τὸ κεφάλι, μὲ κύτταξε ἔξαλλη.

—Ὁρίστε, κύριε, τί μοῦ ἔστειλε ὁ ἄνδρας μου, μαζὺ μ' ἕνα γράμμα, ποὺ προτιμῶ νὰ μὴ σᾶς τὸ δείξω...Ὁρίστε σὲ τί θέσι μ' ἔφερε ἡ βλακώδης ἔμπνευσίς σας...

—Μὰ πῶς, κυρία μου !...Σεῖς δὲν μοῦ εἴπατε νὰ παίξουμε αὐτὴ τὴν κωμωδία ;

—Φθάνει, κύριε ! Ἄν εἴσαστε ἕνας καθὼς πρέπει κύριος δὲν θὰ δεχόσαστε νὰ παίξετε ἐκεῖνο τὸν ἠλίθιο ρόλο...ποὺ ἄλλως τε σᾶς πήγαινε σὰν γάντι. Θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς ἐκδικηθῇ ὁ σύζυγός μου. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὅταν δὲν ἔχῃ κανεὶς ἀξιοπρέπεια δὲν διασκεδάζει καταστρέφοντας τὴν εὐτυχία δυὸ συζύγων, ἁπλῶς καὶ μόνο γιὰ νὰ κάνῃ τὸν καραγκιόζη στὸ χώλλ ἑνὸς ξενοδοχείου. Κύριε, σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μὲ ξαναχαιρετήσετε καὶ σᾶς δίνω τὴν ἑξῆς καλὴ συμβουλή : Χαθῆτε γιὰ πάντα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

Ὁμολογῶ ὅτι ἀναγκάσθηκα νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Ριβιέρα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΠΥΡΚΑΓΙΑΙ ΠΟΥ ΣΒΥΝΟΥΝ ΜΕ ...ΣΑΠΟΥΝΑΔΑ!

Ξέρετε πῶς σβύνει σήμερα μιὰ πυρκαϊά; Μὲ τὸ νερό; Καθόλου! Εἶνε τόσον πρωτόγονον αὐτὸ τὸ μέσον. Σήμερα τὶς πιὸ μεγάλες καὶ τὶς πιὸ ἐπικίνδυνες πυρκαϊὲς τὶς καταπολεμοῦν ἀποτελεσματικὰ καὶ τὶς σβύνουν μὲ ..σαπουνάδα καὶ χλωροφόρμιον. Καὶ ὅμως δὲν πᾶνε βέβαια πολλὰ χρόνια ποὺ οἱ ἄνθρωποι, ἀνίκανοι νὰ πολεμήσουν τὴν φωτιά, ὅταν μανιασμένη κατέτρωγε μὲ τὶς πύρινες φλόγες της τὰ σπίτια καὶ τὴν περιουσία τους, ἐπεκαλοῦντο τὴν θεϊκὴ βοήθεια καὶ ἔφερναν στὸν τόπο τῆς πυρκαϊᾶς τὸ ἅγιο ποτήριο, τὸν ἱερὸ ἀέρα, (τὸ μαντῆλι τῆς μεταλήψεως) καὶ τὶς εἰκόνες τῶν διαφόρων θαυματουργῶν ἁγίων γιὰ νὰ σβύσουν τὴ φωτιά. Κι' αὐτὸ γινόνταν ὄχι μόνο στὸν Μεσαίωνα, ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν 20ὸν αἰῶνα τῆς προόδου, ὅπως πρὸ τοῦ 1917 στὴν προεπαναστατικὴ Ρωσσία.

Πρώτη ὀργάνωσις εἰδικῆς κρατικῆς πυροσβεστικῆς ὑπηρεσίας ἐμφανίζεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων. Στὸν Μεσαίωνα ἀνετέθησαν καθήκοντα πυροσβέστου στὰ ἅγια ποτήρια καὶ τὶς εἰκόνες, καὶ μόλις κατὰ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος ἐμφανίζεται ἡ πρώτη φορητὴ ἀντλία.

Ἡ ἐπινοηθεῖσα τότε (1699) ἐμβολοφόρος καὶ χειροκίνητος ὑδραντλία μόλις μποροῦσε νὰ ἐκτοξεύσῃ τὸ νερὸ εἰς ὕψος 5—6 μέτρων. Σήμερα ὅμως ὑπάρχουν μηχανοκίνητοι περιστροφικαὶ ἀντλίαι, αἱ ὁποῖαι ἐκτοξεύουν τὸ νερὸ μὲ πίεσιν 25 ἀτμοσφαιρῶν καὶ εἰς ὕψος 100 μέτρων καὶ ἄνω.

Ὅπως εἶνε γνωστόν, διὰ νὰ προκληθῇ ἀνάφλεξις μιᾶς οὐσίας πρέπει πρῶτον νὰ θερμανθῇ ἡ οὐσία αὐτὴ μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀναφλέξεως, καὶ δεύτερον νὰ εὑρίσκεται εἰς διαρκῆ ἐπαφὴν μὲ τὸ ὀξυγόνον τῆς ἀτμοσφαίρας.

Δι' αὐτὸ πρὸς κατάσβεσιν μιᾶς οὐσίας ποὺ ἀνεφλέγη ἐπιδιώκοντας δύο πράγματα, πρῶτον ἡ ψῦξις της καὶ δεύτερον ἡ ἀπομόνωσίς της ἀπὸ τὸ ὀξυγόνον, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν παρεμβολὴν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος οὐσιῶν ἢ ἀερίων τὰ ὁποῖα νὰ παρεμποδίζουν τὴν καῦσιν. Ἡ ψῦξις ἐπιτυγχάνεται εὔκολα μὲ τὸ νερό, εἶναι δε καὶ ὁ συνήθης τρόπος κατασβέσεως τῶν περισσοτέρων εἰδῶν πυρκαϊᾶς.

Εἰς πολλὰς ὅμως περιπτώσεις, ὅταν λ. χ. πρόκειται περὶ ἀναφλέξεως βενζίνης, πετρελαίου, νάφθας, αἰθέρων, ὑδρογονανθράκων, φωσφορούχων ἐμπρηστικῶν βομβῶν κλπ., ἡ χρῆσις ὕδατος ὄχι μόνον δὲν ἐπιτυγχάνει τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλ' ἀντιθέτως τὴν δυναμώνει.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς ἡ κατάσβεσις ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν κάλυψιν τῆς καιομένης οὐσίας μὲ ἄμμον, κόπρον, χῶμα, ὑγρὰ σκεπάσματα κλπ., καθὼς καὶ μὲ ἀντιπυρικὰ χημικὰ μέσα καὶ ἀέρια.

Κυριώτερα ἀπ' αὐτὰ τὰ χημικὰ μέσα εἶναι ὁ ἀφρός, τὸ διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος, ὁ τετραχλωριοῦχος ἄνθραξ, ὁ θειοῦχος ἄνθραξ καὶ τὸ χλωροφόρμιον.

Ἡ παρασκευὴ τοῦ ἀφροῦ (σαπουνάδας), ἐπιτυγχάνεται ὡς ἑξῆς : Ὁ πυροσβέστης φέρει ἐπάνω στὴ ράχη του εἰδικὴν σιδηρᾶν συσκευήν, εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται μῖγμα σαπωνίνης, ρητινοσάπωνος καὶ ὀστεόκολλας. Τὸ μῖγμα αὐτὸ δι' εἰδικοῦ ἀγωγοῦ φθάνει εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὑδροπομποῦ σωλῆνος, ὅπου ἀναμιγνύεται μετὰ τοῦ ὑπὸ ἰσχυρὰν πίεσιν ἐκσφενδονιζομένου ὕδατος καὶ μεταβάλλεται εἰς ἀφρώδη οὐσίαν, — ὅπως ἡ σαπουνάδα — ἡ ὁποία ἀπομονώνει τὸν καιόμενον χῶρον ἀπὸ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, καὶ προκαλεῖ τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρός, ἐλλείψει ὀξυγόνου.

Τὰ διάφορα ἄλλα ἀντιπυρικὰ ἀέρια φέρονται ὑπὸ ἰσχυρὰν πίεσιν μέσα εἰς εἰδικὰ μεταλλικὰ δοχεῖα τὰ ὁποῖα ἐκτινάσσονται μὲ ὁρμὴν εἰς τὸν καιόμενον χῶρον καὶ ἐπιφέρουν τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρός.

Τελευταίως τὰ ἀντιπυρικὰ αὐτὰ ἀέρια ἐκτινάσσονται εἰς τοὺς καιομένους χώρους μὲ εἰδικὰς ὑαλίνας χειροβομβίδας.

Ἐπιτυχῶς ἐπίσης ἐφαρμόζεται καὶ ἡ μέθοδος τῆς κατασβέσεως μιᾶς πυρκαϊᾶς διὰ τῆς ἐκτονώσεως τοῦ ἀέρος καὶ τῆς προκαλουμένης ψύξεως κατὰ τὴν ἔκρηξιν βόμβας, ἡ ὁποία εἶναι πεπληρωμένη μὲ πεπιεσμένον ἀέρα, ἢ συνηθέστερον μὲ ὑγρὸν διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος.

Ἡ ἰδική μας πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία ἐκτὸς τοῦ ἀφροῦ δὲν χρησιμοποιεῖ ἄλλο χημικὸν μέσον πρὸς κατάσβεσιν τῶν πυρκαϊῶν, λόγῳ ἐλλείψεως τῶν ἀπαιτουμένων εἰδικῶν μηχανημάτων. Πρόκειται ὅμως συντόμως νὰ ἀποκτήσῃ ὅλα τὰ σύγχρονα ἀντιπυρικὰ μηχανικὰ καὶ χημικὰ μέσα, διότι ἡ ἀναδιοργάνωσις καὶ ὁ πλουτισμός της περιλαμβάνονται εἰς τὸ ὅλον πρόγραμμα τῆς ὀργανώσεως τῆς παθητικῆς ἀεραμύνης.

ΑΝΤ. ΣΑΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΑΥΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΛΟΙΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤ' ΑΓΚΡΑΙΒ

Μέσα στὸ καρὲ τῆς «Ροζάλμπα» εἶχαν μαζευθῆ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου καὶ περίμεναν μὲ ἀνυπομονησία τὴν ὥρα ποὺ ὁ κυβερνήτης θὰ ἔδινε τὸ σύνθημα νὰ βάλουν τὸ ραδιόφωνο νὰ λειτουργήση. Κυλοῦσαν μέρες τώρα πάνω στὰ κύματα τοῦ Εἰρηνικοῦ, καί, κάθε βράδυ, τοὺς ἔπιανε ἡ ἴδια ἀγωνία καθὼς πλησίαζεν ἡ ὥρα ποὺ τὸ ραδιόφωνο θὰ τοὺς ἔφερνε σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο. Αὐτὴ τὴν ὥρα ξαναζοῦσαν καὶ τὸ αἴσθημα πὼς ἦσαν χαμένοι πάνω στὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ, ἐπίεζε λιγώτερο τὶς ψυχές των.

Ἐπὶ τέλους, ἔφθασεν ἡ στιγμὴ ποὺ ὅλοι περίμεναν μὲ τόσην ἀγωνία. Ὁ κυβερνήτης Λουάρν, ἐκίνησε μὲ νωχέλεια τὸ χέρι κι' ἕνας νεαρὸς ἀξιωματικός, ὁ Γκοντμπάλ, ἔσπευσε νὰ βάλη τὸ ραδιόφωνο σ' ἐνέργεια. Μέσα στὸ μικρὸ καρὲ τοῦ πλοίου, μὲ τὸ χαμηλὸ ταβάνι, ἁπλώθηκαν σιγανές, μυστηριακές, ἡ πρῶτες νότες τοῦ «Ἱπταμένου Ὀλλανδοῦ» τοῦ Βάγκνερ.

Ὅλοι τότε πρόσεξαν πὼς τὸ πρόσωπο τοῦ κυβερνήτου σκυθρώπασε μὲ μιᾶς, σὰν μιὰ μαύρη σκιὰ ν' ἁπλώθηκε ξαφνικὰ πάνω του.

Ὁ πρῶτος μηχανικὸς τοῦ πλοίου ρώτησε :

— Τὸ κομμάτι αὐτὸ σᾶς φέρνει καμμιὰ δυσάρεστη ἀνάμνησι, κυβερνῆτα;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Λουάρν. Καί, ἀφοῦ ἐτράβηξε μιὰ ρουφηξιὰ ἀπὸ τὴν πίπα του ἐσυνέχισε, ἐνῷ ἡ μελωδίες τοῦ Βάγκνερ ἐξακολουθοῦσαν ν' ἁπλώνωνται μέσα στὸ καρέ.

— Ἦταν κατὰ τὸν πόλεμο, εἶπε. Ἤμουν κυβερνήτης τοῦ «Ντογκεσκλὲν», ἑνὸς παληοῦ πλοίου ἀπὸ τὸ ΣαὶνΝαζαίρ, ποὺ μόλις τραβοῦσε δέκα κόμβους. Ἐγυρίζαμε ἀπὸ τὴν Μαρτινίκαν καὶ εἴμεστε φορτωμένοι μὲ ροῦμι. Ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα ὅλα εἶχαν πάει καλά. Δὲν εἴχαμε συναντήσει κανένα ἐχθρικὸ ὑποβρύχιο καὶ ἐφθάσαμε ἔτσι ἕως τὰ παράλια τῆς Σαργκάς. Ὁ ἀέρας ὅμως τώρα εἶχε γίνει ἐνάντιος καὶ εἴδαμε κι' ἐπάθαμε ὡς ποὺ νὰ ξεφύγουμε. Τὸ ἑπόμενο πρωῒ μιὰ μεγάλη ἔκπληξις μᾶς ἐπερίμενε. Θάλεγες πὼς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς εἴχαμε περάσει ξαφνικὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε, σ' ἕναν ἄλλον πλανήτη, σ' ἕναν ἄλλον κόσμο, μὲ ὄψι τελείως ἀσυνήθιστη καὶ πένθιμη, ποὺ ἔμοιαζε σὰν κόλασι.

»Δὲν μπορῶ ἀκόμη νὰ ἐξηγήσω πῶς συνέβαινε αὐτό. Ὁπωσδήποτε, εἶχα πολὺ ἐπηρεασθῆ. Καὶ οἱ ἄνδρες μου εἶχαν ἐπηρεασθῆ ἐπίσης καὶ μιλοῦσαν πολὺ σιγὰ μεταξύ τους, σὰν νὰ ἐφοβοῦντο νὰ ὑψώσουν τὴ φωνή. Ὁ φόβος αὐτὸς εἶναι πολὺ φυσικὸς μέσα στὰ βάθη τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ὅλοι ὅσοι ἔχουν περάσει πάνω στὰ ἤρεμα κι' ἄλλοτε μανιασμένα κύματά του τὸν ἔχουν αἰσθανθῆ. Ἔχεις τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποια μεγάλη συμφορὰ σὲ περιτριγυρίζει καὶ σὲ ἀπειλεῖ ἀπὸ τὴν μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη. Λυώνεις ἀπὸ τὴ ζέστη καὶ τὴν ἑπόμενη στιγμή, χωρὶς λόγο, τουρτουρίζεις ἀπὸ τὸ κρύο.

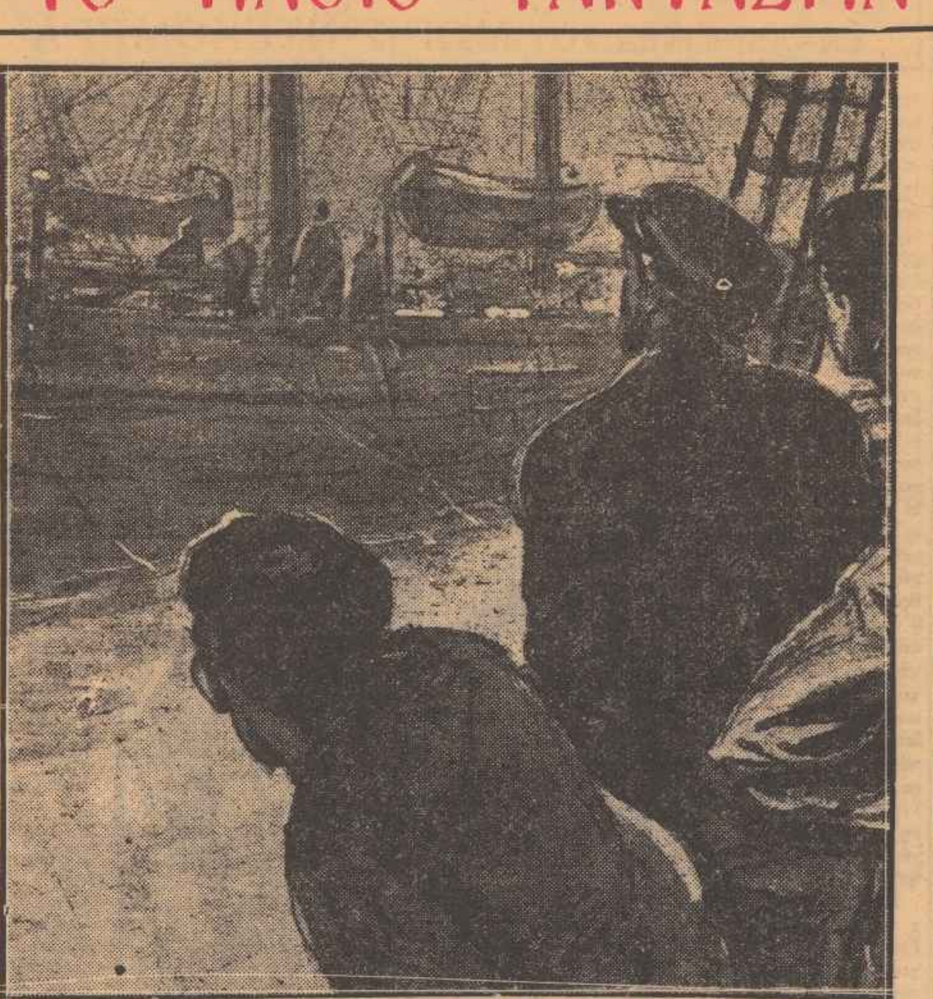

»Ξαφνικὰ ὁ ναύτης ποὺ βρισκόταν στὴ σκοπιὰ τῆς πρώρας ἀνήγγειλε ἕνα ἱστιοφόρο πρὸς τὰ ἐμπρὸς δεξιά.

»Διακρίναμε τότε ἕνα τρικάταρτο πλοῖο ποὺ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος μας. Ἐπάνω στὰ κατάρτια του δὲν ὑπῆρχε ἴχνος πανιοῦ καὶ ὅμως ἔδινε τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρισκόταν σὲ καλὴ κατάστασι.

»Καθ' ὅσον ἐπλησίαζε ἐξεχώριζε καθαρὰ τὸ κατάστρωμά του καὶ δὲν παρατηροῦσα καμμιὰ κίνησι πάνω σ' αὐτό. Δὲν ἔβλεπα ἀπολύτως κανένα. Ὅλα ἦσαν ἔρημα. Καὶ σᾶς βεβαιώνω πὼς ἦταν ἕνα θέαμα ποὺ ἐπάγωνε τὸ μυαλό. Τὸ θέαμα τοῦ ἱστιοφόρου αὐτοῦ μὲ τὰ γυμνὰ κατάρτια — σὰν νὰ ἦταν ἕνας σκελετὸς πλοίου — ποὺ κυλοῦσε ἀκυβέρνητο πάνω στὸν ἀτέλειωτο ὠκεανό».

Ὁ κυβερνήτης μιλοῦσε σιγά, μ' ἕναν τόνο ἀργὸ καὶ συγκρατημένο, ποὺ ἔφερνε κάθε τόσο ἕνα ρῖγος στοὺς συνομιλητάς του. Μόνον ὁ Γκοντμπὰλ χαμογελοῦσε ἐλαφρὰ σὰν νὰ μὴν ἐπίστευε τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ὁ Λουάρν τὸ ἐπρόσεξε καὶ τοῦ εἶπε:

— Γελᾶς; Κι' ὅμως παρ' ὅλη τὴν αὐτοπεποίθησι ποὺ ἔχεις, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ γελοῦσες καθόλου ἂν ἔβλεπες μιὰ καρέκλα νὰ μετακινῆται, ξαφνικά, μέσα στὸ δωμάτιό σου, χωρὶς νὰ τὴν πειράξη κανείς...

»Λοιπόν, ὅταν τὸ καταραμένο αὐτὸ πλοῖο ἐπλησίασε περισσότερο, εἶδα πὼς εἶχε κάποτε πανιά, ἀλλ' ὅτι στὴ θέσι τους ἀπέμεναν τώρα μόνον μερικὰ κουρέλια. Τὰ σχοινιὰ κρεμόνταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὲ ἀπερίγραπτη ἀταξία. Ἀλλὰ τὸ σκάφος διετηρεῖτο σὲ ἀξιόλογη κατάστασι.

»Ἐκανόνισα τότε τὴν πορείαν τοῦ πλοίου μου σὲ τρόπο ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχη φόβος προσκρούσεως καὶ διέταξα νὰ προχωρήσουμε γιὰ νὰ πλευρίσουμε τὸ ἱστιοφόρον. Πάνω στὸ κατάστρωμά του διέκρινα καθαρὰ τώρα ἕνα σωρὸ ἀπὸ λευκὰ ἀντικείμενα, ποὺ δὲν εἶχα προσέξει ὥς ἐκείνην τὴ στιγμή. Ἦταν κομμάτια ἀπὸ ἀνθρωπίνους σκελετοὺς ποὺ ὁ ἀριθμός τους θὰ ἔπρεπε νὰ φθάνη τοὺς δεκαπέντε ἢ δεκαέξη.

»Ὁ ὕπαρχός μου, ἕνας γέρος θαλασσόλυκος, ποὺ δὲν εἶχε νοιώσει ποτὲ φόβο ἕως τότε, μ' ἄγγιξε στὸν ὦμο :

»— Μὴν τὸ πλησιάζουμε, πλοίαρχε, μοῦ εἶπε.

»Ἀλλὰ δὲν τὸν ἄκουσα. Διέταξα νὰ σταματήση ἡ μηχανὴ καὶ ἐπλησιάσαμε τὸ πλοῖο μὲ τοὺς σκελετούς. Δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιγραφή, κανένα ὄνομα, κανένα ἴχνος προελεύσεως. Ἐπροσέξαμε τότε ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἦταν πολὺ περίεργο καὶ ἀνεξήγητο : ὁλόκληρο τὸ πλοῖο, ἀπὸ τὴν γέφυρα ἕως τὰ κατάρτια, φαινόταν σὰν νὰ εἶχε κτυπηθῆ ξαφνικά, ὅπως ἔλεγαν οἱ ναῦται μου, ἀπὸ μιὰ «πνοὴ τῆς κολάσεως», ποὺ εἶχε καταβροχθίσει μὲ μιᾶς τὰ πάντα, ἀπὸ τὰ πανιὰ ἕως τὰ σχοινιά. Ἡ θέσις τῶν σκελετῶν μὲ ἔκαμε μάλιστα νὰ σκέπτωμαι ὅτι οἱ ναῦται, ποὺ διακρίναμε πάνω στὴ γέφυρα, τὰ θλιβερὰ ἀπομεινάρια τους, εἶχαν μυστηριωδῶς κεραυνοβοληθῆ ὅλοι μαζύ, μ' ἕνα καὶ μόνον κτύπημα...

»Γι' αὐτὸ ἐγκατέλειψα τὸ ἀρχικό μου σχέδιο νὰ ρυμουλκήσω τὸ πλοῖον αὐτὸ τῆς συμφορᾶς καὶ νὰ ἐξακριβώσω ποιὰ φοβερὰ καταστροφὴ εἶχεν ἐξαπολυθῆ πάνω του. Θὰ μοῦ πῆτε πὼς ἔπρεπε νὰ θάψω τοὺς σκελετοὺς αὐτούς, ἀλλὰ καλὸ εἶναι νὰ σέβεται κανεὶς τὶς ναυτικὲς προλήψεις.

»Πρὸς μεγάλην ἀνακούφισιν ὅλων διέταξα τότε νὰ συνεχίσουμε τὴν πορεία μας καὶ εἴδαμε σὲ λίγο τὸ ἱστιοφόρο νὰ χάνεται στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος, παίρνοντας μαζὺ τὸ τραγικὸ μυστικό του. Εἶχε σχεδὸν ἐξαφανισθῆ μέσα στὴν ὁμίχλη, ὅταν ἄκουσα τοὺς ναῦτες μου νὰ σχολιάζουν τὴν παράξενη αὐτὴ συνάντησι. Φιλονεικοῦσαν. Ἡ φωνὲς ἐδυνάμωναν.

»— Καὶ ἐγὼ σᾶς λέω, ἐφώναξε κάποιος, πὼς εἶναι αὐτός, αὐτός... ὁ... «Ἱπτάμενος Ὀλλανδὸς»... Κυττάξτε τὶς σκιές...

»Πόση εἶναι ἡ δύναμις τῆς ὁμαδικῆς παραισθήσεως! Θὰ ὡρκιζόμουν ὅτι οἱ ἄνδρες μου διέκριναν τώρα πάνω στὸ κατάστρωμα τὰ διαφανῆ σώματα τῶν ναυτῶν-φαντασμάτων ποὺ ὡδηγοῦσαν τὸ ἱστιοφόρον καὶ τὰ περιέγραφαν τόσο καλὰ καὶ μὲ τόση πεποίθησι, μέσα στὶς φοβισμένες ἐπιφωνήσεις των, ὥστε, σὲ μιὰ στιγμή, τὰ εἶδα καὶ ἐγὼ ἐπίσης... εἶδα νὰ στηρίζεται πάνω σ' ἕνα κατάρτι ἕνα ὂν πελωρίων διαστάσεων, τὸν κυβερνήτη τοῦ καταραμένου σκάφους, μὲ ἀναμαλλιασμένη τὴν κόμη καὶ τὸ ὕφος ἄγριο καὶ φαβερό.

»Μποροῦμε νὰ ποῦμε καληνύχτα, παιδιά, ἀκούσθηκε ἡ ἴδια φωνὴ τοῦ ναύτου, ποὺ μιλοῦσε καὶ προηγουμένως. Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παρόμοια συνάντησι εἶναι κανονισμένος κι' ὁ δικός μας λογαριασμός.

»Θὰ μὲ πιστεύσετε, ἂν θέλετε, συνεπλήρωσεν ὁ κυβερνήτης, μὲ φωνὴ ποὺ εἶχε γίνει τώρα πολὺ σιγαλή, λιγώτερο ἀπὸ μισὴ ὥρα ἀργότερα ἐτορπιλλιζόμεστε ἀπὸ ἕνα ὑποβρύχιο, τὸ U—29 καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἐννέα λεπτά, ἐννέα λεπτὰ μὲ τὸ ρολόγι, τὸ «Ντυγκεσκλὲν» δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἐμένα μὲ πῆγαν στὴ Βρέμη καὶ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μεγάλη ὀδύσσεια κατώρθωσα νὰ σωθῶ.

»Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ ἄλλη ἱστορία...».

ΖΑΝ ΝΤ' ΑΓΚΡΑΙΒ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΙΣΙΤΗΡΙΟΝ

Η ΠΟΛΙΣ τοῦ Μπέτελ, στὴν Ἀλάσκα, δὲν θὰ διέφερε καθόλου ἀπὸ τὰς ἄλλας πόλεις τῆς πολικῆς αὐτῆς χώρας, ποὺ εἶναι ὅλο τὸν χρόνο θαμμένη μέσα στοὺς πάγους, ἂν δὲν εἶχε ἕνα κινηματογράφον μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Ἡ πελατεία τοῦ κινηματογράφου αὐτοῦ ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ Ἐσκιμώους καὶ ἡ περιουσία τῶν Ἐσκιμώων ἀποτελεῖται, ὡς γνωστόν, ἀπὸ τὸ προϊὸν τοῦ ψαρεύματος. Ἔτσι ἡ εἴσοδος εἰς τὸν κινηματογράφον ὡρίσθη εἰς ἕνα καπνισμένον ψάρι, μετρίου μεγέθους. Τώρα, θὰ πῆτε, τί τὰ κάνει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κινηματογράφου ὅλα αὐτὰ τὰ ψάρια ποὺ μαζεύει ; Τὰ πωλεῖ ἁπλούστατα εἰς τοὺς ἰδιοκτήτας τῶν ἑλκύθρων, ποὺ τὰ χρησιμοποιοῦν ὡς τροφὴν τῶν σκυλλιῶν ποὺ τὰ σύρουν.

ΟΙ ΠΤΕΡΩΤΟΙ ΔΡΟΜΕΙΣ

ΤΑ πουλιὰ ἐπιτυγχάνουν, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν ἀσφαλῶς, τὰ μεγαλύτερα ρεκὸρ ταχύτητος. Τὰ τελειότερα ἀεροπλάνα μόλις μποροῦν νὰ συναγωνισθοῦν ἕνα ἁπλὸ χελιδόνι.

Ἕνας Ἀμερικανὸς σοφός, ὁ κ.Τόμψον, λέγει ὅτι ὑπάρχει ἕνα εἶδος πουλιῶν, ποὺ μποροῦν νὰ διατρέξουν χωρὶς διακοπὴν 4000 χιλιόμετρα μὲ ταχύτητα μεγαλυτέραν τῶν τριακοσίων χιλιομέτρων τὴν ὥραν.

Ἕνας Ἄγγλος πιλότος ἀναφέρει ἐπίσης ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς πτήσεως, ἠθέλησε νὰ ξεπεράση ἕνα σμῆνος χελιδονιῶν ποὺ πετοῦσαν ἐμπρός του ἀλλ' ὅτι μολονότι ἀνέπτυξε ταχύτητα μεγαλειτέραν τῶν 250 χιλιομέτρων τὴν ὥραν δὲν τὸ κατώρθωσε.

ΠΩΣ ΕΦΕΥΡΕΘΗ Η ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑ

(ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ Κ ΛΙΖΑΝ ΜΑΡΚΟΥ ΠΙΑΤΑ

Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ χάρισμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ χρωστᾶμε στὸν ἔρωτα.

Ὅλα ὅσα ὑπάρχουν, τὴν ὕπαρξί τους τὴ χρωστοῦν στὸν ἔρωτα.

Κι' ἂν δὲν ὑπῆρχε στὸν κόσμο ὁ ἔρωτας δὲν θὰ ὑπήρχαμε καὶ μεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἐκείνη ἦταν τὸ «Μαργαριτάρι τῶν Ἰνδιῶν» κι' αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε σὰν τὸν οὐρανό, σὰν τὸν ἀέρα, σὰν τὸν ἥλιο, σὰν τὴ ζωή.

Κάτω ἀπ' τὸ τρεμουλιαστὸ φῶς τῶν ἀστεριῶν, μιὰ μοσχοβολημένη καλοκαιριάτικη νύχτιά, ἐνῷ σιγομουρμούριζε τὸ κῦμα στὸν ἱερὸ ποταμὸ Γάγγη, τῆς σιγοψιθύριζε:

«Τ' ἀστέρια ποὺ ψηλὰ ἀπὸ τὸν κατασκότεινο οὐρανὸ μὲ ζήλεια κυττάζουν τὴν ὠμορφιά σου, ἡ νύχτα ποὺ ἀπὸ φθόνο σὲ σκέπασε ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων μὲ τὸν μαῦρο μανδύα της, τ' ἀεράκι ποὺ σὲ σιγοφιλεῖ, τὰ κύματα ποὺ σιγοτραγουδοῦν τὴν ὠμορφιά σου, βασίλισσα καὶ θεά μου, ὅλα, ἡ πλάσι ὁλόκληρη ἂς εἶναι μάρτυρες τῶν ὅρκων μου καὶ τοῦ ἔρωτά μου. Ἄφες με ν' ἀγκαλιάσω τὸ εὐλύγιστο σὰν ἀτσάλι καὶ λυγερὸ σὰν χουρμαδιὰ κορμί σου, χάρισέ μου τὴν ὑπερκόσμια ὠμορφιά σου. Κάμε με εὐτυχισμένο κι' ὑπερήφανο. Ἡ ζήλεια ἂς λάμψη στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ μόνο στὰ δικά σου, ἀγαπημένη, ἂς λάμπη τὸ φῶς τῆς ἀγάπης σου.

Ὅλος ὁ κόσμος θὰ μάθη, πὼς εἶσαι δικιά μου, πανώρηο «Μαργαριτάρι τῶν Ἰνδιῶν». Ἡ δόξα τῆς ὠμορφιᾶς σου θὰ ζήση στὸν αἰῶνα, κι' οἱ γέροι στὰ ἐγγόνια τους θὰ μιλοῦν γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ «Μαργαριταριοῦ τῶν Ἰνδιῶν». Ἡ καρδιὰ κάθε νέου θὰ γεμίση ἀπὸ ζήλεια γιὰ μένα τὸν ἀφέντη καὶ σκλάβο σου.....».

Ἤσυχα κυλοῦσε τὸ ποτάμι καὶ χλωμὴ κάτω ἀπ' τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σὰν νὰ τὴν πλήγωσαν, πετάχτηκε ἀπ' τὴ θέσι της τὸ «Μαργαριτάρι τῶν Ἰνδιῶν».

— «Δὲν ξέρω ἀπὸ ποιὸν—εἶπε—ἀλλὰ μᾶς εἶναι ἀπαγορευμένο νὰ λέμε ψέμματα. Σὺ εἶπες κάτι, ποὺ δὲν εἶναι ἀληθινό. Πῶς ὅλα ἀφοῦ πιὰ δὲν θὰ ὑπάρχω στὴ γῆ, θὰ ζηλεύουν; Εἶπες ψέμματα, κι' ἐγὼ δὲν θ' ἀνήκω ποτὲ στὸν ἄντρα ποὺ λέγει ψέμματα σὲ στιγμὲς ἐρωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ».

Κι' ὁ λευκὸς πέπλος της γίνηκε ἄφαντος μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας. ποὺ ἁχνὸ φωτίζονταν ἀπὸ τὸ τρεμουλαστὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἀπελπισμένος ὁ ὡραῖος νέος ρίχτηκε στὰ κύματα τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Γάγγη.

Ἀλλὰ κατέβηκε τὸ Πνεῦμα καὶ τὸν φώτισε πὼς νὰ τυπώνη βιβλία.

Σὲ ὑπέροχους στίχους ἐξύμνησε τὴν ὠμορφιὰ τοῦ «Μαργαριταριοῦ τῶν Ἰνδιῶν» καὶ σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα τὸ τραγοῦδι αὐτὸ τῆς ὠμορφιᾶς σκορπίστηκε σὰν τὸν ἀέρα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Κι' ὅλοι, ὅσοι ποτὲ δὲν τὴν εἶχαν ἰδωμένα, ἔμαθαν γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τοῦ «Μαργαριταριοῦ τῶν Ἰνδιῶν».

Ἀπὸ παπποῦ σ' ἐγγόνι σὰν μαγευτικὸ παραμύθι μεταβιβάζονταν τὸ βιβλίο αὐτό, ποὺ διαβάζοντάς το γέμιζε ἡ καρδιὰ ἀπὸ ζήλεια γιὰ κεῖνον ποὺ ἀγαποῦσε καὶ στὸν ὁποῖον ἀνῆκε τὸ «Μαργαριτάρι τῶν Ἰνδιῶν».

Γιὰ τὴν ἐφεύρεσί του αὐτὴ ὁ ὡραῖος νέος ὡς ἀνταμοιβὴ ἀπόλαψε τὴν μεγαλύτερη εὐτυχία,—τὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας ποὺ ἀγαποῦσε—γιατὶ τὸ «Μαργαριτάρι τῶν Ἰνδιῶν» ἔπειτα ἀπ' αὐτὸν τὸν θρίαμβό του ξαναγύρισε πάλι κι' ἔγινε γιὰ πάντα δικό του.

Ἔτσι στὰ πολὺ παληὰ χρόνια, στὶς Ἰνδίες ἐφευρέθηκε ἡ τυπογραφία.

ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

ΣΤΟ παληὸ ἀγγλικὸ θέατρο, τοὺς γυναικείους ρόλους ὑπεδύοντο ἄνδρες γιατὶ ἐθεωρεῖτο ἀνάρμοστο γιὰ μιὰ γυναῖκα νὰ βγῆ στὴ σκηνή. Μιὰ μέρα εἶχεν ἔλθει νὰ παρακολουθήση τὴν παράστασι σ' ἕνα θέατρο τοῦ Λονδίνου ὁ βασιλεὺς Κάρολος II, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐκνευρισθῆ γιατὶ ἡ αὐλαία ἀργοῦσε νὰ σηκωθῆ. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου ἔσπευσε τότε νὰ ζητήση συγγνώμην, λέγοντας :

— Συγχωρῆστε μας, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ ἡ βασίλισσα δὲν ξυρίσθηκε ἀκόμη !

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΙΒΑΡΟΛ

Ο ΡΙΒΑΡΟΛ εἶχε κάποτε δανεισθῆ ἀπὸ τὸν Σεγκὺρ ἕνα δακτυλίδι, πάνω στὴν πέτρα τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε ἡ προσωπογραφία τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ Σεγκὺρ ξαναζήτησε τὸ δακτυλίδι του. Ὁ Ριβαρὸλ ὅμως ἀρνήθηκε νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψη λέγοντας :

— Ὁ Καῖσαρ δὲν παραδίδεται ποτέ !

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΕΝΑΣ νεαρὸς Ἀμερικανὸς καλλιτέχνης, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τὰ ἀπαραίτητα χρήματα διὰ νὰ ἀποτελειώση τὶς σπουδές του, ἐσκέφθη τὴν ἑξῆς πρωτότυπον μέθοδον, τὴν ὁποίαν ἔθεσε ἀμέσως εἰς ἐφαρμογήν. Ἵδρυσε ἀνώνυμον ἑταιρείαν καὶ ἐξέδωκε μετοχάς, ἀξίας 2 ἕως 5 δολλαρίων. Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶναι ὅτι κατώρθωσε νὰ διαθέση τὸ μεγαλύτερον μέρος ἀπὸ τὰς μετοχὰς αὐτὰς εἰς διαφόρους ἐρασιτέχνας, ἔναντι τῆς ὑποσχέσεως ὅτι, μόλις ἐτελείωνε τὰς σπουδάς του, θὰ τοὺς ἔκανε ἕνα πίνακα, διαστάσεων ἀναλόγων μὲ τὴν ἀξίαν τῶν μετοχῶν ποὺ εἶχαν ἀγοράσει.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΣΠΟΡ

Γκὸλφ

Εἶναι τὸ πιὸ ἀγαπημένο σπὸρ ὅλων τῶν κοσμικῶν δεσποινίδων μας. Οἱ Ἄγγλοι τὸ θεωροῦν ὅτι πρωτοπαίχτηκε στὴ Σκωτία καὶ πιστεύουν ὅτι εἶνε τὸ ἐθνικό τους παιγνίδι. Οἱ Γάλλοι ἀγωνίζονται ἐπίσης νὰ μᾶς πείσουν ὅτι γεννήθηκε στὸ Σαὶν—Κλοῦ, οἱ Ἰταλοὶ πάλι διακηρύσσουν μὲ πεῖσμα ὅτι αὐτοὶ ἦταν οἱ πρῶτοι διδάξαντες. Τὸ ἴδιο ὑποστηρίζουν οἱ Ὀλλανδοί, οἱ Γερμανοὶ κι' οἱ... Κινέζοι. Τὸ μόνο, πάντως, ποὺ μπορεῖ νὰ διαπιστώση κανεὶς εἶναι ὅτι στὴν... Ἑλλάδα ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του τὸ 1928. Τότε ὁ πρίγκηψ Ντεμίντωφ συνέτεινε στὴν ἵδρυσι τοῦ «Γκὸλφ—Κλὰμπ» τοῦ ὁποίου ἐπίτιμος πρόεδρος σήμερα εἶναι ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος.

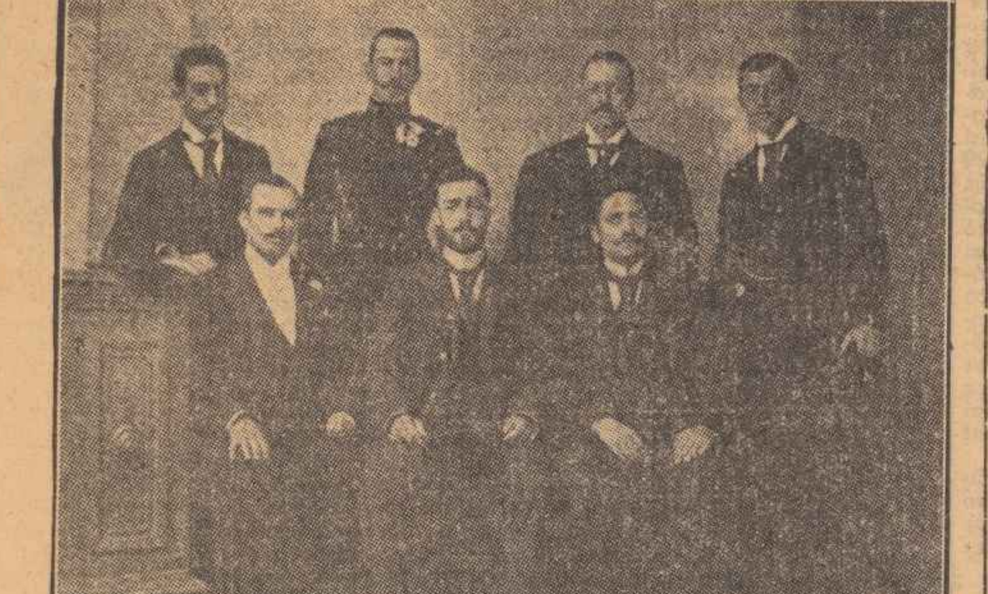

Μία σπανία φωτογραφία παλαιοῦ Ὀλυμπιονίκου. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά. Ἄνω : Ι. Γεωργιάδης, Γ. Ὀρφανίδης, Ι. Φραγκούδης, Λ. Κωνσταντινίδης. Κάτω: Π. Καρασεβδᾶς, Λ. Πύργος, Ι. Μητρόπουλος.

Τὸ «Γκὸλφ—Κλὰμπ» ποὺ βρίσκεται ὡς γνωστὸ στὴν ὤμορφη παραλία τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ ἀριθμεῖ πάνω ἀπὸ τετρακόσια μέλη.

Γιὰ νὰ γίνη κανεὶς μέλος του πρέπει νὰ ἔχη πολλὰ «προσόντα». Τὸ διοικητικὸ συμβούλιο αὐτοῦ τοῦ ὁμίλου δὲν ἀστειεύεται. Σᾶς ἐξετάζει ἂν εἶσθε «γαλαζοαίματος», ἐρευνᾷ σὰν.... δικαστικὸς κλητῆρας τὴν περιουσιακὴ κατάστασί σας καὶ τέλος ἀποφασίζει νὰ σᾶς γράψη μέλος. Τότε ἀνοίγετε σεῖς τὸ πορτοφόλι σας πληρώνετε 2.500 δραχμὲς γιὰ ἐτησία συνδρομή, πληρώνετε ἀκόμη 1.500 δραχμὲς γιὰ νὰ γίνη κι' ἡ γυναῖκα σας ἢ ἡ κόρη σας μέλος καὶ σπεύδετε νὰ προμηθευθῆτε τὴ σάκκα μ' ἐκεῖνα τὰ σατανικὰ «κλὰμπς» τὰ «πλῆκτρα» ὅπως τὰ λένε καὶ τὶς μικρὲς μπάλλες. Πόσο κοστίζει αὐτὴ ἡ σάκκα ; Μόνο περὶ τὶς 7 χιλιάδες δραχμές. Τί περιέχει ; Ἕνα σωρὸ μπαστούνια, γιατὶ αὐτὸ τὸ παιγνίδι ἀναλόγως τῆς φάσεως ποὺ παίρνει χρειάζεται καὶ τὸ εἰδικὸ μπαστοῦνι. Γιὰ τὸ μεγάλο μῆκος χρειάζεται παραδείγματος χάριν ἡ «ντράϊβα». Γιὰ τὸ μικρότερο τὸ «ἦρον». Γιὰ τὶς ψιλὲς ριξιὲς τὸ «μάσσι». Γιὰ τὴν ὑπερπήδησι τῶν ἐμποδίων τὸ «νίβλιγκ». Γιὰ τὸ λακκιστὸ χρειάζεται ἡ «πάτα» καὶ γιὰ κάθε κίνησί σαςτέλος χρειάζεται ἕνα μπαστοῦνι. Κι' ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία γίνεται γιὰ νὰ μπῆ ἡ μικρὴ μπάλλα στοὺς 18 λακκίσκους. Τὸ ἰδεῶδες παιγνίδι εἶναι ὡς ἑξῆς : Στὸ λακκίσκο ποὺ βρίσκεται σ' ἀπόστασι 227 μέτρων νὰ μπῆ ἡ μπάλλα μὲ τρία κτυπήματα. Στὸ λακκίσκο τῶν 228—400 νὰ μπῆ σὲ τέσσερα κτυπήματα καὶ στὸ λακκίσκο τῶν 406—550 μέτρων μὲ πέντε κτυπήματα. Ὁ πιὸ καλὸς παίχτης αὐτοῦ τοῦ παιγνιδιοῦ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ βάλη τὴν μπάλλα στοὺς 18 λακκίσκους μὲ τὶς λιγώτερες ριξιές.

Καθὼς βλέπετε λοιπὸν εἶναι φοβερὸ δρᾶμα τὸ γκόλφ. Σὲ πιάνει τόσος θυμὸς καὶ τόσο πεῖσμα ποὺ μένεις ὁλόκληρες ὧρες στὸ γήπεδο, ἱδρώνεις, ἀγωνίζεσαι καὶ μαυρίζεις ἀπ' τὸν ἥλιο κι' ἀπὸ τὸ κακό σου.

Στὴν Ἑλλάδα αὐτὸ τὸ σπὸρ ἔχει τοὺς φανατικοὺς παίχτες του. Μεταξὺ αὐτῶν πρέπει νὰ ἀναφέρουμε τὴν κ. Ἀρβανιτίδη, τὸ τρίο Μπότση, τὸν κ. Μιχαλακόπουλον, τὸν κ. Φάρεντ καὶ παλαιότερα τοὺς κ.κ. Μπρότς, Τέλλα, Γουέδεμ, Χέϋδεν κλπ.

Στὸ «Γκόλφ—Κλάμπ» δίνονται ἐπίσης καὶ ἡ πιὸ ἐκλεκτὲς κι' ἐπίσημες δεξιώσεις ἡ ὁποῖες καὶ πολὺ δίκαια χαρακτηρίζονται ὡς τὸ μεγαλύτερο κοσμικὸ γεγονὸς τῆς «σαιζόν».

Σκὶ

Ὅπως εἴχαμε γράψει σὲ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Ἑλληνικοῦ» τὸ σκὶ δῶ καὶ λίγα χρόνια κατέκτησε ὅλη τὴ νεολαία μας. Ἔτσι κάθε ἐκδρομικὸ σωματεῖο σήμερα φιλοδοξεῖ νὰ ἔχη τοὺς περισσότερους καὶ τοὺς καλύτερους «σκιέρ». Ἡ Ἑλληνίδες πάλι ποὺ ἔχουν τὰ μέσα κι' ἀνήκουν στὴ καλὴ κοινωνικὴ τάξι θεωροῦν τὸ σκὶ ὡς ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα σπὸρ γιατὶ τοὺς ἐπιτρέπει νὰ ἐπιδείξουν ὅλη τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν κομψότητά τους. Χαρακτηριστικὸ αὐτῆς τῆς νοοτροπίας εἶνε ὅτι οἱ πιὸ μεγάλοι Οἶκοι μόδας τοῦ Παρισιοῦ λανσάρουν κάθε χρόνο γοητευτικὰ μοντέλλα γι' αὐτὸ τὸ εὐχάριστο κι' ὠφέλιμο σπόρ. Θέλετε μιὰ τελευταία ἰδιοτροπία τῆς μόδας του; Ἡ βέστα σήμερα εἶνε ἀπὸ μαλλὶ ἀγκύρας κι' ἔχει κεντημένα ἐμπρὸς στὸ στῆθος θαυμάσια πράσινα καὶ κόκκινα τριαντάφυλλα. Τὰ ἴδια κεντήματα ἔχει στὶς μανσέττες. Ἐπίσης τὰ γάντια εἶνε ἀπὸ ἄσπρο μαλλὶ καὶ γαρνιρισμένα ἀπὸ γοῦνα ἀγκύρας. Τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ σύνολο συμπληρώνεται μ' ἕνα ὑπέροχο λευκὸ μπερέ, τὸ ὁποῖο εἶνε χωρισμένο στὴ μέση μὲ ἕνα κέντημα τοῦ ἰδίου χρώματος τῶν ρόδων.

Μὰ ἂς ἀφήσουμε τὴ μόδα γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ ἂς ἐπανέλθουμε στὰ σπόρ.

Καὶ τώρα ἂς σᾶς ποῦμε δυὸ λέξεις γιὰ τὶς χιονοδρομίες. Αὐτοὶ οἱ ἀγῶνες ὀργανώ- πρὸ πάντων καὶ «σλάλομ», δηλαδὴ τὸ πέρα- νονται στὴν Πάρνηθα, ἀγῶνες γυναικῶν σμα τοῦ χιονοδρόμου ἀπὸ τὶς «πόρτες» ποὺ σχηματίζουν εἰδικὰ τοποθετημένες σημαῖες, ὥστε ἡ κατάβασις τοῦ «σκιὲρ» ἀπὸ τὴν χιονισμένη πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ νὰ εἶνε «κορδελλοειδής», κι' ἀγῶνες ταχύτητος, ἅλματος κλπ. Αὐτοὶ συνήθως γίνονται στὴ Ζήρεια, ὅπου ὑπάρχουν θαυμάσια «τερραὶν» γι' αὐτὸ τὸ σπόρ.

Πυγμαχία

Ἡ πυγμαχία εἶνε τὸ ἐθνικὸ σπὸρ τῶν Ἀμερικανῶν. Εἶνε ὅμως ἀκόμη κι' ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ θεαματικὰ σπὸρ γιὰ ὅλον τὸν κόσμον. Ὁ πρωτοπρύτανις καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Λογοθετόπουλος, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μανιώδεις λάτρεις του καὶ θαυμαστάς του.

Τοὺς πυγμάχους μας μπορεῖτε νὰ τοὺς καμαρώσετε καὶ νὰ παρακολουθήσετε τοὺς ἐνδιαφέροντας ἀγῶνας των, κάνοντας μιὰ ἐπίσκεψι στὴν Πυγμαχικὴ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, στὸ «Παλαὶ ντὲ Σπὸρ» τοῦ κ. Δ. Ἰωάννου καὶ στὴν ταράτσα τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου!

Ἀπὸ τὰς τελευταίας χιονοδρομίας εἰς τὴν Πάρνηθα.

Τὸ σκὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι γιὰ νὰ τὸ εὐχαριστηθῆτε, χρειάζεται νὰ εἶσαστε ντυμένος πάρα πολὺ καλά, γιατὶ τὸ χιόνι δὲν ἀστειεύεται καὶ τὸ ξεπάγιασμά του μπορεῖ νὰ σᾶς στείλη ἄναυλα στὸν ἄλλο κόσμο. Γιὰ ν' ἀποκτήσετε λοιπὸν μιὰ καλὴ ἐξάρτησι τοῦ σκὶ μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα σύνεργα, χρειάζεται νὰ διαθέσετε πέντε ὡς ἕξη χιλιάδες δραχμές. Ὁ Ὀρειβατικὸς ἔχει φροντίσει γιὰ τὰ μέλη του κι' ἔτσι τὰ βλέπει κανεὶς πάνω στὰ χιόνια καὶ τὰ καμαρώνει.

Ὁ πρόεδρος τῆς Πυγμαχικῆς Ἀκαδημίας κ. Λεουσόπουλος, τὸν ὁποῖον εἴδαμε, μᾶς ἐξέφρασε τὸ πικρὸν παράπονον ὅτι τὸ σπὸρ τῆς πυγμαχίας δὲν ἔχει κινήσει ὅσον θὰ ἔπρεπε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κόσμου καὶ δὲν εὗρε τὴν ὑποστήριξιν τὴν ὁποίαν ἤξιζε. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ θὰ ποῦμε ἐκτενέστερα σ' ἕνα ἄλλο σημείωμά μας.

Ο ΣΠΟΡΤΣΜΑΝ

ΜΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΟΞΑ

Ὁ Περικλῆς Κακούσης, ὀλυμπιονίκης εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν

Στὴν ἱστορία τῶν συγχρόνων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων, ποὺ ἀνεβιώθησαν χάρις στὶς προσπάθειες τοῦ Γάλλου βαρώνου Πέτρου ντὲ Κουμπερτέν, ὑπάρχει μία ἄγνωστος σελὶς ποὺ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἡ μόνη χώρα ἐκ τῶν κρατῶν τοῦ παλαιοῦ κόσμου ποὺ ἐθριάμβευσεν κατὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἁγίου Λοδοβίκου τὸ 1904, ἀποκομίσασα τὴν μοναδικὴν πρώτην νίκην ἐξ ὅλων τῶν συμμετασχόντων κρατῶν τῶν πέντε ἠπείρων.

Ἡ νίκη αὐτὴ ὀφείλεται κυρίως εἰς δύο συντελεστάς. Ἀφ' ἑνὸς στὰς ἐνθαρρύνσεις τῶν συρρευσάντων εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβῖκον Ἑλλήνων φιλάθλων ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἀφ' ἑτέρου στὴν ἱκανότητα τοῦ περιφήμου διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γίγαντος καὶ κολοσσιαίων δυνάμεων ἀθλητοῦ, τοῦ Πανελληνίου Περικλῆ Κακούση ἢ Περικλάρα. Ὁ Περικλῆς Κακούσης, Ὀλυμπιονίκης τῆς Γ' Ὀλυμπιάδος ἐνίκησε εἰς τὸν Ἅγιον Λουδοβῖκον ὅλους τοὺς συναγωνιστάς του γίναντας τοῦ ἀθλητισμοῦ τοῦ παλαιοῦ καὶ νέου κόσμου, ποὺ ἠγωνίσθησαν μὲ πεῖσμα διὰ τὴν κατάκτησιν τοῦ Ὀλυμπιακοῦ κοτίνου.

Ὁ Κακούσης ὡς ἀθλητὴς ἀνεδείχθη εἰς τὰ «Σωτήρια», ἀγῶνας ποὺ ἔγιναν πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιλέως Γεωργίου Α΄ εἰς τὸ Νέον Φάληρον καὶ ἐθριάμβευσεν πολλάκις εἰς Πανελληνίους.

Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου ἀνύψωσε κιλὰ 110,600 μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας, μετὰ δὲ τὴν νίκην του ἐκείνην περιῆλθε μετὰ τοῦ Γεωργαντᾶ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ ἐνίκησε τοὺς υἱοὺς τοῦ Κουταλιανοῦ εἰς τὸ Σικάγον, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ ἀειμνήστου Παναγῆ.

Ἡ νίκη του αὐτὴ τὸν κατέστησε δημοφιλέστατον εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν. Μετὰ τοῦ Τζώρτζη Κουταλιανοῦ ὁ Κακούσης μετέβη ἐπίσης εἰς Σαντιάγο τῆς Χιλῆς. Τὰ κατορθώματα τοῦ Κακούση εἰς τὰς Νοτιοαμερικανικὰς Δημοκρατίας Ἀργεντινήν, Βραζιλίαν καὶ Περοῦ ἀφῆκαν ἐποχήν. Εἰς Σανσεσιὸν τῆς Παραγουάης τοῦ ἔστησαν μάλιστα τιμητικὸν ἀνδριάντα.

Ὁ Κακούσης, μετὰ τὸν Κουταλιανόν, ὑπῆρξεν ἀναμφισβητήτως ὁ ἰσχυρότερος Ἕλλην ἀθλητής, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἐτόλμησε ν' ἀντιμετωπίση καὶ ὡς παλαιστὴν ἀκόμη, διότι ὁ Κακούσης ὑπῆρξε καὶ ἄριστος τῆς πάλης ἀγωνιστής, πρὸ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸς ὁ πολὺς Δορίζας εἶχεν ὑποκύψει καὶ πολλοὶ Λόντοι εἶχον ὠχριάσει.

Ὁ Κακούσης μετὰ τῶν Λούη, Γεωργαντᾶ, Τοφάλου, Τσικλητήρα καὶ Ἀλιμπράντη, ἐκέρδισαν πρώτας Ὀλυμπιακὰς νίκας εἰς συγχρόνους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας.

Ὅταν ὁ Κακούσης μετέβη εἰς Ἀμερικήν, τοῦ συνέβη καὶ ἕνα ἐπεισόδιον μὲ τὸν τότε πρωτοπυγμάχον τοῦ κόσμου Τζὶμ Κόρμπετ εἰς τὴν Βοστώνην. Ὁ Κόρμπετ, εἰς ἕνα ἀθλητικὸν κέντρον ἠθέλησε νὰ εἰρωνευθῇ τὸν Κακούσην καὶ ἀνύψωσε, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλου βάρους καὶ σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας τοῦ ἀγωνίσματος ἕνα κοντάρι. Ἀλλ' ὁ Κακούσης εἰς ἀπάντησιν του ἐπετέθη καὶ διὰ μιᾶς γροθιᾶς τὸν κατέρριψε πρὸς γενικὴν κατάπληξιν τῶν παρισταμένων. Ἡ προσβολὴ αὕτη κατὰ τοῦ Κόρμπετ διεδόθη τότε ἀστραπιαίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ ὁ ἡττηθεὶς προηγουμένως ὑπὸ τοῦ Κόρμπετ Σούλιβαν ἀνέλαβε ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὸν Κακούσην εἰς τὸν ὁποῖον, ὡς ὀργανωτής, ἐπρότεινε σειρὰν ἐπιδείξεων. Ὁ Κακούσης ὅμως περιφρονήσας τὰς χιλιάδας τῶν δολλαρίων ποὺ θὰ ἐκέρδιζε, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν ἀποθεωτικὴν ὑποδοχὴν ὅπου τοῦ εἶχαν ἐπιφυλάξει οἱ συμπατριῶται μας ὡς Ὀλυμπιονίκου.

Ὁ Κακούσης ἔζησε καὶ ἀπέθανε πάμπτωχος εἰς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὸ 1926 θαυμαζόμενος ἀπὸ τοὺς συναγωνιστάς του καὶ ἐκτιμώμενος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας φιλάθλους.

Πρὸς τιμήν του ὁ Πανελλήνιος ἐνετείχισε μαρμαρίνην πλάκα καὶ ἀνέγραψε μὲ χρυσᾶ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ μοναδικοῦ Ὀλυμπιονίκου μας εἰς τὴν ἄρσιν βαρῶν.

ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

Μία εὐφυὴς ἐφεύρεσις

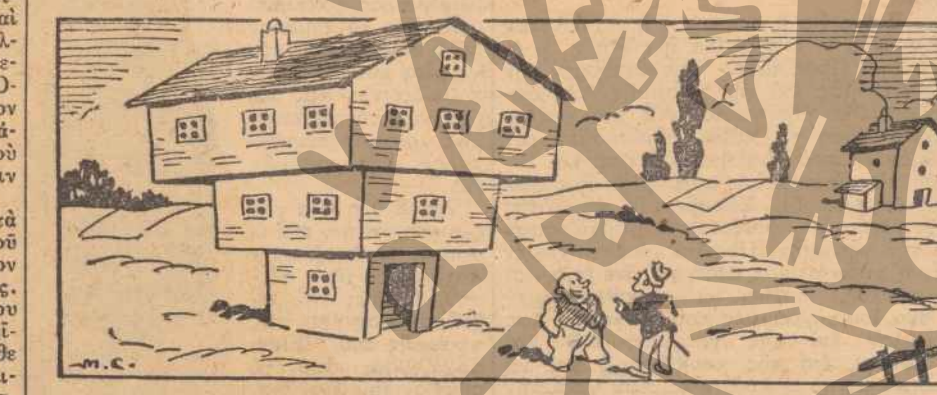

—Πῶς σοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ φτιάξης τέτοιο σπίτι ;
—Τὸ ἔκαμα ξέρεις, γιὰ νὰ γλυτώσω τὸ οἰκόπεδο !....

Ἡ σελίς σας

Τὸ δεύτερον μάθημα ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΑΓΑΘΗΣ ΑΝΤΩΝΙ

— ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ ΤΗΣ "ΣΙΛΟΥΕΤ" —

Εἰς τὸ σημερινὸν μάθημα σᾶς παραθέτω αὐτὰ τὰ φορεματάκια, τὰ ὁποῖα εἶνε μὲν ἁπλᾶ — διότι κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ ἐξασκηθῶμεν ἐπὶ ἁπλῶν φορεμάτων — ἀλλὰ πολὺ σὶκ καὶ ἔχουν πολλὴν χάριν.

Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπήραμεν τὰ ἑξῆς μέτρα εἰς τὸ σῶμα μιᾶς κυρίας:

1ον Μάκρος φορέματος	120
2ον Τάλια	45
3ον Λαιμὸς	34
4ον Θῶραξ	40
5ον Στῆθος	96
6ον Μέση	80
7ον Περιφέρεια	100
8ον Πλάτη	39
9ον Μάκρος μανικιοῦ	60
10ον Φάρδος μανικιοῦ	40

Διὰ νὰ κόψωμεν αὐτὸ τὸ φόρεμα πρέπει πρῶτον, ἕως ὅτου νὰ ἐξασκηθῶμεν, νὰ τὸ σχεδιάσωμεν σὲ χαρτὶ διὰ νὰ βγάλωμεν τὸ χάρτινο πατρὸν καὶ μὲ αὐτὸ κατόπιν νὰ κόψωμεν τὸ φόρεμα εἰς τὸ ὕφασμα. Ἀργότερον ἡ ἐξάσκησις, ἡ ὁποία δὲν ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ διὰ τῆς πείρας, θὰ σᾶς κάνῃ νὰ δύνασθε ἀπ' εὐθείας νὰ κόβετε τὸ ὕφασμα, ἐκτὸς μερικῶν φορεμάτων τὰ ὁποῖα ἔχουν ἰδιότροπα κοψίματα (coup) ὁπότε εἶνε προτιμότερον νὰ βγαίνῃ πρῶτον τὸ χάρτινον πατρὸν καὶ νὰ τοποθετῆται καταλλήλως ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος διὰ νὰ γίνεται ἡ σχετικὴ οἰκονομία. Τὸ τοιοῦτο δὲν πρόκειται νὰ μᾶς ἀργοπορήσῃ καθόλου.

Διὰ νὰ σχηματίσωμεν λοιπὸν τὸ πατρὸν οἱουδήποτε φορέματος, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ βλέπετε, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ τὸ σχεδιάσωμεν. Θὰ διαφέρῃ μόνον ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος, ὅπως θὰ σᾶς ἐξηγήσω βραδύτερον. Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ σχεδιάσωμεν ὁλόκληρο τὸ πατρόν, ἀλλὰ μᾶς ἀρκεῖ μόνον τὸ μισό, δηλ. τὸ μισὸ τοῦ ἐμπρὸς καὶ τὸ μισὸ τοῦ ὄπισεν. Πρῶτον θὰ σχεδιάσωμεν τὸ ἐμπρός.

1ον ΤΟ ΕΜΠΡΟΣ

Διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὸ ἐμπρὸς θὰ ἐργασθῶμεν ὡς ἑξῆς: Θὰ πάρωμεν τὸ χαρτί μας ποὺ ἔχομεν ἀγοράσει διὰ τὴν σχεδίασιν τοῦ πατρὸν καὶ θὰ τὸ ἁπλώσωμεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος δεξιὰ θὰ σύρωμεν μὲ τὸ τρίγωνόν μας ἐπὶ τοῦ χάρτου μίαν ὁριζόντιον γραμμήν, τὴν γραμμὴν ΑΑ, ὀλίγον πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ χάρτου. Ἔπειτα, χωρὶς νὰ σηκώσωμεν καθόλου τὸ τρίγωνόν μας, θὰ σύρωμεν ἄλλην γραμμὴν κάθετον, τὴν γραμμὴν ΒΒ, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ χάρτου μας, ἡ ὁποία εἶνε καὶ τὸ μέσον τοῦ ἐμπρὸς τοῦ φορέματός μας.

Ἐργαζόμεθα κατόπιν ὡς ἀκολούθως:

1ον Εὑρίσκομεν τὸ μάκρος τοῦ φορέματος. Διὰ νὰ εὕρωμεν τὸ μάκρος τοῦ φορέματος συνεχίζομεν τὴν γραμμὴν ΒΒ μέχρις 120 πόντων ποὺ εἶνε τὸ μάκρος τοῦ φορέματός μας καὶ θέτομεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα α). Ἀπὸ τὴν κουκίδα αὐτὴν σύρομεν γραμμὴν παράλληλον τῆς ΑΑ, τὴν γραμμὴν ΓΓ.

2ον Σχηματίζομεν τὸν λαιμόν.—Διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὸν λαιμόν, θὰ κάμωμεν τὸν ἑξῆς ὑπολογισμόν: Ἔχομεν ὁλόκληρον τὸν γῦρον τοῦ λαιμοῦ 34 πόντους. Ἐπειδὴ ἡμεῖς βγάζομεν τὸ ἥμισυ πατρὸν (ἰχνάρι) εὑρίσκομεν τὸ ἥμισυ τῆς περιφερείας τοῦ λαιμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε 17 πόντοι. Οἱ 17 αὐτοὶ πόντοι εἶνε καὶ διὰ τὸ ἐμπρὸς καὶ διὰ τὴν πλάτην τοῦ φορέματος. Διὰ νὰ εὕρωμεν πόσους πόντους πρέπει νὰ πάρωμεν διὰ τὸ ἐμπρός, θὰ λάβωμεν τὸ ἥμισυ τοῦ 17, τὸ ὁποῖον εἶνε 8½ πόντοι. Ἐξ αὐτῶν ἀφαιροῦμεν 1 πόντον καὶ μᾶς μένουν 7½ πόντοι. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς λοιπὸν ΑΑ θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γωνίαν ΑΒ, καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς, εὑρίσκομεν 7½ πόντους καὶ σημειοῦμεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΑΑ μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα β). Κατόπιν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ, ποὺ εἶνε τὸ μέσον τοῦ φορέματός μας, θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας, ἀρχίζουσαι πάλιν ἀπὸ τὴν γωνίαν ΑΒ καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς, εὑρίσκομεν 20 πόντους καὶ σημειοῦμεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα γ). Παίρνομεν κατόπιν τὸ τρίγωνόν μας καὶ τὸ τοποθετοῦμεν μεταξὺ τῆς κουκίδος β καὶ τῆς κουκίδας γ, σύρομεν δὲ μὲ τὸ μολύβι μας μίαν γραμμὴν ἑνώνουσαν τὰς δύο αὐτὰς κουκίδας. Τοιουτοτρόπως σχηματίζομεν τὸ ντεκολτέ μας, τὸ ὁποῖον, ὅπως φαίνεται εἰς τὸ σχέδιόν μας, εἶνε μυτερό. Διὰ στρογγυλὸ ντεκολτέ, ὅπως δεικνύει ἡ ἑπομένη εἰκών, παίρνομεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ 7 ἢ 8 ἢ 10 πόντους καὶ σχηματίζομεν τὸ ἄνοιγμα τοῦ λαιμοῦ.

3ον Σχηματίζομεν τὸν ὦμον. — Ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΑΑ καὶ ἀπὸ τοῦ σημείου ποὺ ἀνοίξαμεν τὸν λαιμὸν (δηλαδὴ ἀπὸ τῆς κουκίδας β) μετροῦμεν 20 πόντους καὶ βάζομεν μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα δ). Ἀπὸ τὴν κουκίδα αὐτὴν κατερχόμεθα 6 πόντους καὶ θέτομεν ἄλλην μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα ε). Μὲ τὸ τρίγωνόν μας ἑνώνομεν ἀκολούθως τὴν τελευταίαν αὐτὴν κουκίδα μὲ τὴν κουκίδα ποὺ ἐβάλαμεν διὰ ν' ἀνοίξωμεν τὸν λαιμὸν (ἤτοι τὴν κουκίδα ε μὲ τὴν β) σύρουσαι μὲ τὸ μολύβι μας μίαν γραμμήν, σχηματίζομεν δὲ τοιουτοτρόπως τὸν ὦμον.

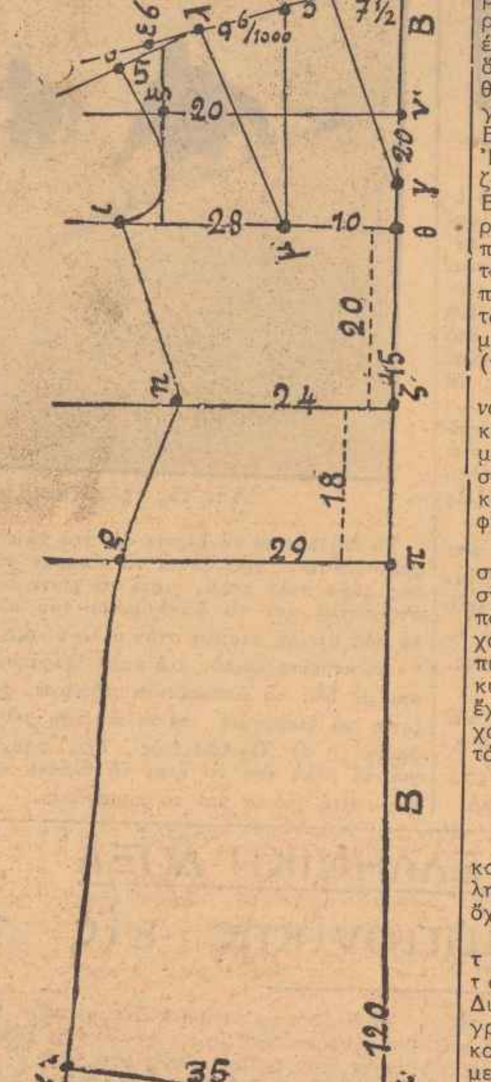

4ον Εὑρίσκομεν τὴν τάλιαν μας καὶ ἐπ' αὐτῆς τὴν μέσην. — Πρὸς τοῦτο τοποθετοῦμεν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΑΑ, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γωνίαν ΑΒ καὶ κατερχόμεναι πρὸς τὰ κάτω, εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν 45 ποὺ εἶνε ἡ τάλια μας καὶ θέτομεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα ζ). Σύρομεν δὲ ἐξ αὐτῆς μίαν γραμμὴν ὁριζόντιον, ἀρχίζουσαν ἀπὸ τὴν γραμμὴν ΒΒ. Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ὥστε ἡ γραμμή μας αὕτη νὰ εἶνε ἴσια καὶ ὄχι στραβή, πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν τὶς δύο ἴσιες γραμμὲς τοῦ τριγώνου μας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ καὶ τὴν ἄλλην, ἐπὶ τῆς κουκίδος ζ καὶ νὰ σύρωμεν μὲ τὸ μολύβι μας μίαν γραμμὴν (τὴν γραμμὴν ΔΔ). Ἐπὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς εὑρίσκομεν τὴν περιφέρειαν τῆς μέσης τοῦ φορέματός μας. Διὰ νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν θὰ κάμωμεν τὸν ἑξῆς ὑπολογισμό: Ἔχομεν ὁλόκληρον τὸν γῦρον τῆς μέσης 80 πόντους. Ἐπειδὴ ἡμεῖς βγάζομεν τὸ ἥμισυ πατρὸν (ἰχνάρι), εὑρίσκομεν τὸ ἥμισυ τῆς περιφερείας τῆς μέσης μας, ἤτοι 40 πόντους. Οἱ 40 αὐτοὶ πόντοι εἶνε οἱ μισοὶ διὰ τὴν μέσην τοῦ ἐμπρὸς καὶ οἱ μισοὶ διὰ τὴν μέσην τοῦ πίσω. Ἡμεῖς χρειαζόμεθα μόνον τοῦ ἐμπρὸς πρὸς τὸ παρόν, δηλ. 20 πόντους. Εἰς τοὺς 20 αὐτοὺς πόντους θὰ προσθέσωμεν καὶ 4 πόντους. Τοποθετοῦμεν λοιπὸν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς μέσης (ἤτοι ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΔΔ) ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν ΒΒ (ἐκ τῆς κουκίδος ζ) καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς, εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν 24, τὸν ὁποῖον σημειοῦμεν μὲ τὸ μολύβι μας, θέτουσαι μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα η).

5ον Εὑρίσκομεν τὸ στῆθος. —Διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν γραμμὴν τοῦ στήθους, θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν ΔΔ καὶ προχωροῦσαι πρὸς τὰ δεξιὰ ἀνερχόμεθα 20 πόντους πρὸς τὰ ἐπάνω, σημειοῦμεν δὲ μὲ τὸ μολύβι μας μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα θ). Ἀκολούθως σύρομεν μὲ τὸ τρίγωνόν μας γραμμὴν παράλληλον τῆς γραμμῆς τῆς μέσης, προσέχουσαι πάλιν νὰ γίνῃ ἴσια ἡ γραμμή μας ὅπως ἐπράξαμεν καὶ διὰ τὴν μέσην δηλ. θέτουσαι τὶς δύο ἴσιες γραμμὲς τοῦ τριγώνου μας, τὴν μίαν ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ καὶ τὴν ἄλλην ἐπὶ τῆς κουκίδος θ. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν ΒΒ (καὶ ἐκ τῆς κουκίδος θ) καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς, εὑρίσκομεν πάλιν, ὅπως καὶ διὰ τὴν μέσην, τὸ ἕν τέταρτον τοῦ στήθους, ἤτοι 24 πόντους· εἰς αὐτοὺς προσθέτομεν καὶ 4 πόντους καὶ ἔχομεν τὸν ἀριθμὸν 28, τὸν ὁποῖον σημειοῦμεν μὲ τὸ μολύβι μας, θέτουσαι μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα ι).

Τὴν τελευταίαν αὐτὴν κουκίδα τὴν ἑνώνομεν διὰ τοῦ τριγώνου μας μὲ τὴν κουκίδα ποὺ ἐβάλαμεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς μέσης (ἤτοι τὴν κουκίδα ι μὲ τὴν η), σύρουσαι μὲ τὸ μολύβι μας μίαν γραμμὴν καὶ οὕτω σχηματίζομεν τὴν πλαϊνὴν ραφὴν τοῦ φορέματός μας, μέχρι τῆς μέσης.

Σημ. — Ἀπὸ τὴν γραμμὴν τῆς μέσης, διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν γραμμὴν τοῦ στήθους, δὲν ἀνεβαίνομεν πάντοτε 20 πόντους, ἀλλὰ καὶ περισσότερον, ὅταν ἔχωμεν πιὸ ὑψηλὴ κυρία καὶ ἑπομένως καὶ πιὸ ὑψηλὴ τάλια, ἢ ὀλιγώτερον, ὅταν ἡ κυρία μας εἶνε πιὸ κοντὴ καὶ ἑπομένως ἔχει πιὸ κοντήτερη τάλια. Π. χ. ὅταν ἔχωμεν:

τάλιαν	48 ἢ 47	ἀνεβαίνομεν	21	πόντους
	46 ἢ 45	»	20	»
	44 ἢ 43	»	19	»
	42 ἢ 41	»	18	»
	40 ἢ 39	»	17	»

καὶ τοῦτο διὰ νὰ μᾶς γίνεται ἡ μασχάλη μας κανονικὴ καὶ ὄχι μεγάλη.

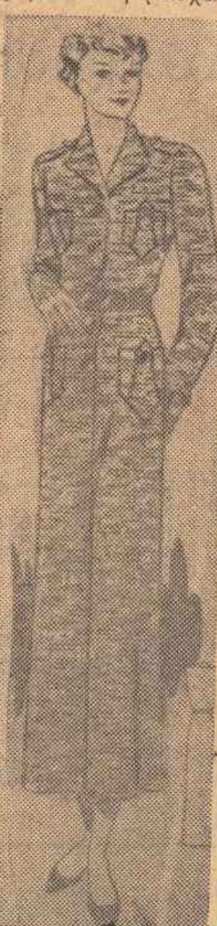

6ον Σύρομεν τὴν γραμμὴν τοῦ θώρακος.— Διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν γραμμὴν τοῦ θώρακος θὰ τοποθετήσωμεν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ στήθους (ἀπὸ τὴν κουκίδα καὶ ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ) μέχρι τῆς γραμμῆς τοῦ ὤμου (δηλ. τῆς ΑΑ) καὶ θὰ εὕρωμεν τὸ ἥμισυ αὐτῆς τῆς ἀποστάσεως ἀφοῦ διπλώσωμεν τὴν μεζοῦραν μας εἰς τὸ μέσον πρὸς εὐκολίαν μας. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ σημειοῦμεν πάλιν μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα ν) καὶ σύρομεν μὲ τὸ τρίγωνόν μας γραμμὴν παράλληλον τῆς γραμμῆς ΑΑ.

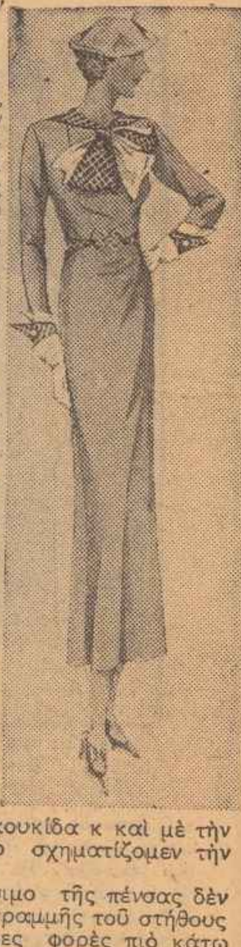

7ον Σχηματίζομεν τὴν πένσαν.—Διὰ νὰ σχηματίσωμεν τὴν πένσαν, θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ὤμου, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὸ σημεῖον τοῦ ἀνοίγματος τοῦ λαιμοῦ (ἤτοι ἐκ τῆς κουκίδος β) καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς εὑρίσκομεν 5 πόντους καὶ σημειοῦμεν μὲ τὸ μολύβι μας μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα κ.). Εἰς τὴν κουκίδα αὐτὴν θέτομεν πάλιν τὴν μεζοῦραν μας καὶ προχωροῦσαι ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ὤμου εὑρίσκομεν 9 πόντους καὶ 6 χιλιοστὰ ἤτοι τὸ 1)10 τοῦ στήθους διὰ τὸ ἄνοιγμα τῆς πένσας μας καὶ θέτομεν ἄλλην κουκίδα τὴν κουκίδα λ) Κατόπιν θέτομεν τὴν μεζοῦραν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ στήθους ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν ΒΒ (καὶ ἀπὸ τὴν κουκίδα θ) καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς εὑρίσκομεν τὸ ἕνα τέταρτον (¼) τοῦ θώρακος, ἤτοι 10 πόντους καὶ θέτομεν μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα μ) διὰ νὰ μᾶς δείξῃ ποῦ θὰ σβύσῃ ἡ πένσα μας. Ἐκ τῆς κουκίδος αὐτῆς σύρομεν γραμμὰς καὶ τὰς ἑνώνομεν μὲ τὰς 2 προηγουμένας κουκίδας (ἤτοι μὲ τὴν κουκίδα κ καὶ μὲ τὴν κουκίδα λ) καὶ οὕτω σχηματίζομεν τὴν πένσαν μας.

Σημ. — Τὸ σβύσιμο τῆς πένσας δὲν εἶνε πάντοτε ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ στήθους ἀλλὰ τὶς περισσότερες φορὲς πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ στήθους. Αὐτὸ ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὴν τοποθέτησιν τοῦ στήθους ἑκάστης κυρίας καὶ ἀπὸ τὸν κορσὲ ἢ σουτιὲν ποὺ φορεῖ. Ἄλλως τε αὐτὸ κανονίζεται εἰς τὴν πρόβαν, ἐὰν χρειάζεται νὰ σβύσῃ ἡ πένσα μας πιὸ κάτω ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ στήθους ἢ ὄχι.

8ον Κλείομεν τὴν πένσαν διὰ νὰ μετρήσωμεν τὸν θώρακα. — Πρὸς τοῦτο τσακίζομεν μὲ τὸ χέρι μας τὴν μίαν γραμμὴν τῆς πένσας καὶ τὴν τοποθετοῦμεν ἐπὶ τῆς ἄλλης (ἤτοι τὴν γραμμὴν μ—κ καὶ τὴν τοποθετοῦμεν ἐπὶ τῆς γραμμῆς μ—λ) καὶ τὴν καρφιτσώνομεν. Κατόπιν ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ θώρακος εὑρίσκομεν τὸν θώρακα.

Εἴπομεν ὅτι εἴχομεν θώρακα 40 πόντους. Ἡμεῖς ἐπειδὴ σχεδιάζομεν τὸ ἥμισυ τοῦ φορέματός μας, χρειαζόμεθα τὸ ἥμισυ τοῦ θώρακος τὸ ὁποῖον εἶνε 20 πόντοι. Καθὼς εἶνε κλειστὴ ἡ πένσα μας, θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ θώρακος, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν ΒΒ (ἐκ τῆς κουκίδος ν) καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς (εἶνε ἄσχετον ἐὰν μετεκινήθη αὕτη ἀπὸ τὸ κλείσιμον τῆς πένσας πρὸς τὸ μέρος τῆς μασχάλης), εὑρίσκομεν τὸν ἀριθμὸν 20 καὶ θέτομεν μὲ τὸ μολύβι μας μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα ξ) καὶ ἐπὶ τῆς κουκίδος αὐτῆς φέρομεν μίαν κάθετον, ἀρχίζουσαν ἀπὸ τὴν γραμμὴν τοῦ στήθους καὶ φθάνουσαν μέχρι τῆς γραμμῆς τοῦ ὤμου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ γραμμὴ τοῦ ὤμου, μετὰ τὸ κλείσιμον τῆς πένσας, ἔχει μετακινηθῆ πρὸς τὸ μέρος τῆς μασχάλης, θὰ βάλωμεν τὸ τρίγωνόν μας, βασιζόμεναι ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ὤμου ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν λαιμὸν (ἤτοι ἐπὶ τῆς γραμμῆς β—κ) καὶ μὲ τὸ μολύβι μας θὰ τὴν ξανασημαδεύσωμεν.

Κατόπιν ἐκ τῆς καθέτου γραμμῆς τοῦ θώρακος καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου ποὺ ἀκουμπᾷ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ ὤμου, παίρνομεν 5 πόντους πρὸς τὸ μέρος τῆς μασχάλης καὶ θέτομεν μὲ τὸ μολύβι μας μίαν κουκίδα τὴν κουκίδα ο). Ἔπειτα σχηματίζομεν μὲ τὸ χέρι μας καὶ ὄχι μὲ τὸ τρίγωνον τὴν μασχάλην ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν κου

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 31ην ΣΕΛΙΔΑ)

Κυρία μου

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΑΘΗΝΑΙΑΣ

Ἡ γυναῖκα καὶ ἡ ἀγάπη

Τὸ «Ἑλληνικὸ» εἶχε τὴν ὡραίαν ἔμπνευσι ν' ἀπευθύνῃ εἰς ἐκλεκτὸν κύκλον διανοουμένων καὶ καλλιτεχνῶν τὸ ἐρώτημα: «Τί προτιμᾶτε; Νὰ σᾶς ἀγαποῦν ἢ ν' ἀγαπᾶτε;». Αἱ ἀπαντήσεις ἦσαν πνευματώδεις, ἐνδιαφέρουσαι, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἔδωσαν κανένα συμπέρασμα, διότι ὑπῆρξαν ἰσόπαλοι οἱ ὑποστηρικταὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης ἀπόψεως. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ σχολιάσω τὸ συμπέρασμα τῆς ἐρεύνης, μ' ἐνδιαφέρει μία ἄλλη ἀποκάλυψις, ποὺ μᾶς ἔκαμεν ἡ ἔρευνα αὐτή. Πιστεύομεν κατὰ κανόνα ὅτι μία γυναῖκα, ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ γράμματα εἶναι τόσον ἀπορροφημένη ἀπὸ αὐτὰ ὥστε νὰ καταντᾷ σχολαστική, καὶ τὸ ζήτημα τὸ αἰσθηματικὸ νὰ τὴν ἀφίνῃ ἀσυγκίνητη. Λοιπὸν αἱ ἀπαντήσεις τῶν διανοουμένων κυριῶν εἰς τὸ ἐρώτημα τῆς ἐρεύνης διαψεύδουν κατηγορηματικὰ τὴν πρόληψιν αὐτήν. Τὴν καταρρίπτει δὲ ἀκόμη ἀδιάσειστα ἡ ἀπάντησις τῆς δίδος Μαρίας Ἀμαριώτου. Ἀνέπτυξε τὴν ἄποψί της μὲ ὅλην τὴν κομψότητα τοῦ ὕφους, ποὺ τὴν διακρίνει ὡς λογοτέχνιδα, μὲ ὅλην τὴν σοφίαν τῆς διανοουμένης, γυναικός, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄφησε τὴν καρδιά της νὰ μιλήσῃ ἐλεύθερα. Τὰ λόγια της εἶνε ἕνα τραγοῦδι, ποὺ ἀναβλύζει ἀπὸ τὴν ὁλοκάθαρη πηγὴ τῆς γυναικείας καρδιᾶς, εἶναι ἕνα σονέτο κεντημένο μὲ τὶς ἀραχνοκλωστὲς τῶν θελγήτρων καὶ τῆς ὠμορφιᾶς τῆς αἰσθηματικῆς γυναίκας. Καὶ ὅμως ἡ δὶς Ἀμαριώτου εἶνε διδάκτωρ τῆς φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου, εἶνε ἡ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Τὸ γράψιμο καὶ ἡ ἀγωγή», τοῦ μνημειώδους αὐτοῦ συγγράμματος, ποὺ τιμᾷ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, κι' ἐπὶ πλέον διετέλεσεν ἐκπαιδευτικὸς σύμβουλος. Τ' ἀναφέρω αὐτὰ γιὰ νὰ δείξω πῶς μιὰ νέα γυναῖκα ἀφιερωμένη μὲ τόσην ἀφοσίωσιν στὴν ἐπιστήμη της, ποὺ χαρίζει τὰ ὡραιότερα χρόνια της εἰς τὴν σπουδήν, ποὺ προσφέρει τοὺς πνευματικοὺς θησαυρούς της εἰς τὴν δημιουργικὴν ἐργασίαν, μιὰ γυναῖκα, τέλος, σοφή, διαψεύδει τὴν πρόληψιν ποὺ ἔχουμε γιὰ τὶς διανοούμενες γυναῖκες. Ἡ γυναῖκα ἠμπορεῖ νὰ ζῇ σὲ μιὰ ἀνώτερη πνευματικὴ σφαῖρα, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι γυναῖκα.

ΑΘΗΝΑΙΑ

* * *

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΩΜΟΡΦΙΑ

Πῶς θὰ ἔχετε ὡραίαν γραμμὴν

Τὸ μεγάλο καλλιτεχνικὸ γεγονὸς εἰς τὸ Παρίσι, τὸν τελευταῖον καιρόν, εἶναι ἡ ἔκθεσις τῶν ἔργων τῶν μεγάλων Φλαμανδῶν ζωγράφων, μεταξὺ τῶν ὁποίων τὴν πρώτην θέσιν κατέχει ὁ Ρούμπενς. Ἡ ἔκθεσις αὐτὴ ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς Παρισινοὺς χρονογράφους νὰ γράψουν πολλὰ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα, πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ πλέξουν τὸ ἐγκώμιον τῶν εὐσάρκων γυναικῶν, ποὺ ὑπῆρξαν τὰ πρότυπα τῶν γυναικῶν ποὺ θαυμάζομεν εἰς τοὺς πίνακας τοῦ Ρούμπενς. Καὶ οἱ φανατικοὶ αὐτοὶ ὑποστηρικταὶ τῶν παχουλῶν γυναικῶν ἔφθασαν ἀκόμη μέχρι τοῦ σημείου νὰ εὐχηθοῦν ὅπως ἡ ἔκθεσις τῶν Φλαμανδῶν ζωγράφων ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς Γάλλους τὸ γοῦστο τῶν εὐτραφῶν γυναικῶν. Ἐκφράζουν δὲ τὴν εὐχὴν αὐτήν, διότι ἰσχυρίζονται ὅτι ἐὰν ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας ἐλαττοῦται ἀνησυχητικώτατα καθημερινῶς, ὀφείλεται εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ ἄνδρες, ὑποχρεωμένοι νὰ συμβαδίζουν μὲ τὰς ἀρεσκείας τῆς μόδας, νυμφεύονται ἰσχνὰς γυναῖκας, ποὺ δὲν εἶναι καθόλου κατάλληλοι γιὰ νὰ δώσουν παιδιά.

Παρ' ὅλην τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῆς γυναικείας ἰσχνότητος, εἰς τὸ Παρίσι—τὸ ὁποῖον καὶ διευθύνει τὴν μόδα—αἱ γυναῖκες δὲν φροντίζουν παρὰ μὲ κάθε μέσον νὰ διατηρήσουν τὴν σιλουέττα των.

⁂

Τί κάνουν ἡ περισσότερες γυναῖκες στὸ Παρίσι καὶ κατορθώνουν πράγματι νὰ ἔχουν κορμιὰ σὰν σπαθιά; Κάμνουν ὅ,τι μποροῦν, γιατὶ ἔχουν τὴν ἀντίληψι πῶς κάθε ἄνθρωπος εἶναι γλύπτης καὶ ὅτι τὸ ἔργο τοῦ καθενὸς εἶναι τὸ σῶμα του. Λοιπόν, ὁ καθένας μπορεῖ νὰ πλάσῃ τὸ κορμί του ὅπως θέλει. Ἐὰν πολλαὶ γυναῖκες ἔχουν δύσμορφα σώματα, εἶναι λάθος δικό τους, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία ἢ τὴν ἄγνοια.

Εὐτυχῶς ποτὲ δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ διορθώσῃ κανεὶς τὸ κακό. Ἡ φόρμα ποὺ εἴχαμε ὅταν ἤμεθα στὴν ἡλικία τῶν δεκάξη χρόνων, τὴν ἔχουμε πάντα, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι εἶναι πνιγμένη μέσα στὸ λίπος. Ὅταν ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὸ φορτίο αὐτό, θὰ ἐπανεύρουμε ἀσφαλῶς τὴν νεότητά μας.

Καὶ ἂς δοῦμε τώρα τί πρέπει νὰ κάνουμε γιὰ νὰ μὴν παχαίνουμε. Ἐν πρώτοις στὸ ζήτημα τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ποτοῦ ἀπαιτεῖται μεγάλη προσοχή.

Σᾶς συμβουλεύουμε ν' ἀποφεύγετε τὴν κατάχρησι τοῦ νεροῦ. Τὸ πολὺ νερὸ διαστέλλει τὸ στομάχι καὶ παχαίνει, χωρὶς νὰ προσφέρῃ καμμιὰν ὠφέλεια στὸν ὀργανισμό. Ἀντὶ νεροῦ, ὅταν διψᾶτε, μπορεῖτε νὰ πίνετε τὸν χυμὸ οἱουδήποτε καρποῦ. Τὸ καλοκαίρι αἴφνης νὰ πίνετε τὸν χυμὸ τῆς τομάτας, ποὺ εἶνε τὸ πιὸ δροσιστικό, τὸ πιὸ εὐχάριστο καὶ πιὸ ὑγιεινὸ ποτό. Κατόπιν εἶναι τὸ λεμόνι, ὁ καλύτερος καρπὸς κατὰ τῆς παχυσαρκίας. Ἐὰν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀντελαμβάνοντο τί ὠφέλεια μᾶς δίνει τὸ λεμόνι, θὰ ἐγίνετο τόση χρῆσις αὐτοῦ, ποὺ ἡ τιμὴ τοῦ καθενὸς θὰ ἔφθανε εἰς δυσθεώρητα ὕψη. Ἡ βιταμίνες καὶ τὰ διαλελυμένα μέταλλα ποὺ περιέχει τὸ λεμόνι βοηθοῦν εἰς τὴν διάλυσιν τοῦ λίπους. Ἐὰν δὲν μπορῆτε νὰ τὸ πιῆτε ξυνό, βάζετε μέσα ὀλίγη ζάχαρη ἢ ὀλίγο μέλι. Οὐδέποτε ὅμως νὰ τὸ πίνετε ὡς λεμονάδα, διότι τὸ καταστρέφετε.

Ὅλοι οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐργασίας των πίνουν χυμὸν λεμονιοῦ. Ξεδιψοῦν, ἐνῷ συγχρόνως κάμνουν καλὸ στὸν ὀργανισμό των καὶ τὴν σιλουέττα των.

Ἀπὸ τὰ λοιπὰ ποτὰ σᾶς συνιστοῦμε ἐλαχίστην ποσότητα, εἰ δυνατὸν καθόλου. Τόσον τὰ λικέρ, ὅσον καὶ τὰ κρασιά, προσθέτουν πάχος.

Τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα εἶναι ἡ μπύρα. Αὐτὴν πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγετε πάσῃ θυσίᾳ. Ἑκατὸν ἑπτὰ ἑκατόλιτρα μπύρας περιέχουν διακόσιες εἰκοσιπέντε θερμίδες, ὅσην ποσότητα δηλαδὴ περιέχουν τρεῖς φέτες ψωμὶ ἢ ἕνα μεγάλο μπιφτέκι.

⁂

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τροφήν, ἐπειδὴ ὅλοι ἀγαποῦμε τὸ κρέας, ἠμποροῦμε νὰ τὸ τρῶμε, ὄχι ὅμως πολὺ συχνά, γιατὶ παχαίνει. Προτιμᾶτε νὰ τὸ τρῶτε ψητὸ στὴ σχάρα καὶ ὄχι μὲ βούτυρο στὸ τηγάνι. Γιὰ γαρνιτούρα προτιμᾶτε τὰ χορταρικά.

Τὸ ψάρι εἶναι ὠφέλιμος τροφή, ἔχει δὲ τὴν ἰδιότητα νὰ παχαίνῃ ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ κρέας. Δύο φορὲς τὴν ἑβδομάδα τρώγετε πάντα ψάρι, ἀλλὰ ψητό, καὶ χρησιμοποιεῖτε σ' αὐτὸ λεμόνι, ποὺ κάμνει τὴ γεῦσι του πιὸ εὐχάριστη.

Συνήθως συνιστᾶται διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εὐγραμμίας τοῦ σώματος ἡ γυμναστικὴ ἄσκησις. Ἀναντιρρήτως, ἡ μεθοδικὴ γυμναστικὴ ἀδυνατίζει τὸ σῶμα. Μὲ τὴν καθημερινὴν γύμνασιν ἀσκοῦνται οἱ μῦς καὶ τὸ σῶμα παίρνει μιὰ νεανικὴ ἐλαστικότητα.

Ἀλλὰ πόσαι κυρίαι εἶναι ἐκεῖναι ποὺ ἔχουν τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἐπιμονὴν νὰ κάμνουν κάθε πρωῒ καὶ βράδυ τὰς ἀσκήσεις ποὺ χρειάζονται; Ἄλλαι δὲν βρίσκουν τὸν καιρόν, ἄλλαι βαρυοῦνται καὶ ἄλλαι, τέλος, λόγῳ τοῦ πάχους των, κουράζονται. Ἡ γυμναστικὴ ἐξ ἄλλου, ὅταν δὲν ἐκτελῆται ὅπως πρέπει, ὄχι μόνον δὲν ὠφελεῖ τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἀντιθέτως μπορεῖ νὰ τὸ παραμορφώσῃ. Συμβαίνει ἀκόμη καὶ κάτι ἄλλο: μὲ τὴν γυμναστικὴν διπλασιάζεται ἡ ὄρεξις καὶ τότε ἀναγκάζεσθε νὰ τρῶτε περισσότερο. Ὁπότε ὅ,τι χάνετε μὲ τὴν ἄσκησιν τὸ ξαναπαίρνετε μὲ τὴν τροφήν.

Ἡ καλυτέρα γυμναστικὴ γιὰ νὰ μὴν παχύνετε εἶναι τὸ περπάτημα καὶ ὁ χορός. Διαλέξετε ἕνα ἀπὸ τὰ δύο. Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο δίδουν καλὰ ἀποτελέσματα, χωρὶς νὰ σᾶς κουράζουν καὶ χωρὶς νὰ κεντοῦν τὴν ὄρεξιν.

Ὥστε κάθε κυρία, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρήσῃ τὴν σιλουέττα της, τὸ προτιμότερο ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ εἶναι νὰ προσέχῃ τὴν δίαιτά της. Ἠμπορεῖ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, ὥστε καὶ ὁ ὀργανισμός της νὰ μὴν ἐξαντλῆται, ἡ ὑγεία της νὰ μὴ βλάπτεται, ἐνῷ συγχρόνως ἀπαλλάσσεται τοῦ περιττοῦ λίπους.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ

Τίποτε δὲν ξεκουράζει περισσότερο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ σῶμα, ὅσον ἕνα καλὸ μασσάζ. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ αἰσθάνεσθε τοὺς μῦς νὰ χαλαρώνωνται, τὸ σῶμα νὰ ξεμουδιάζῃ, ἐνῷ συγχρόνως νοιώθετε τὸ κεφάλι σας νὰ ἀπαλλάσεται ἀπὸ ἕνα βάρος.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ἀγαθοῦ αὐτοῦ, ποὺ χαρίζει τὸ μασσάζ, ἔχει καὶ ἄλλην ἰδιότητα. Ἠμπορεῖ νὰ παχύνῃ, ὅπως ἐπίσης ἠμπορεῖ ν' ἀδυνατίσῃ. Θὰ ἐρωτήσετε βέβαια, πῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιτύχῃ δύο ἀντίθετα ἀποτελέσματα;

Τὸ μασσάζ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ξεκούρασι, ποὺ προσφέρει στὸ σῶμα, ἐπιταχύνει τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Τὸ αἷμα, ποὺ κυκλοφορεῖ ταχύτερα εἰς τοὺς ἱστοὺς κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναπαύσεως, εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτελέσῃ τελειότερα τὸ ἔργον του. Εἰς τὸ σῶμα ποὺ εἶναι ἰσχνὸ θὰ ἐρεθίσῃ τὰ κύτταρα καὶ θὰ εὐκολύνῃ εἰς αὐτὰ τὴν ἱκανότητα τῆς ἀφομοιώσεως. Εἰς τὸ παχὺ σῶμα, ἀντιθέτως, θὰ παρασύρῃ τὰ παράσιτα, τὰ ὁποῖα ἐπικάθηνται εἰς τοὺς ἱστούς.

Μὲ ἄλλους λόγους ἀποκαθιστᾷ τὴν ἰσορροπίαν τῶν κυττάρων διὰ μιᾶς καλλιτέρας κυκλοφορίας. Καὶ ἔτσι ἠμπορεῖ τὸ μασσὰζ νὰ δώσῃ τὰ δύο αὐτὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα, νὰ προσθέσῃ δηλαδὴ καὶ ν' ἀφαιρέσῃ πάχος.

Φυσικὰ χρειάζεται μία μέθοδος καὶ εἰς τὸ μασσάζ. Αἱ κυρίαι ποὺ εἶναι εὔσαρκοι πρέπει νὰ κάμουν ἕνα μασσὰζ ἁπαλό, ἀντιθέτως δὲ αἱ ἀδύνατοι θὰ κάμουν ἕνα δυνατὸ μασσάζ, ποὺ νὰ κοκκινίσῃ τὸ δέρμα των.

Ἡ μεγάλη πρωταγωνίτρια τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου Ὀλίβια Χάβιλαντ, μὲ ὡραιαν ἔξωμον ἐσθῆτα, ὅπως ἐμφανίζεται εἰς ἕνα νέον ἔργον τῆς Γουώρνερ Μπρός.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΕΘΑ ΕΥΓΕΝΕΙΣ

Πῶς πρέπει νὰ φερώμεθα

Ὅταν εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι πρέπει νὰ φροντίζουμε νὰ εἴμεθα ἐν τάξει ὥστε νὰ μὴ ἀναγκαζόμεθα νὰ κουμπώνουμε τὸ παλτὸ ἢ τὰ γάντια μας στὸ δρόμο.

Καθὼς περπατοῦμε στὸ πεζοδρόμιο πρέπει νὰ κρατοῦμε πάντα τὸ δεξιὸ μέρος. Ἐὰν ὅλος ὁ κόσμος περπατεῖ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο δὲν θὰ ἐνοχλῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ κύριος ποὺ συνοδεύει κυρίαν πρέπει νὰ εἶναι πάντα στὸ ἀριστερό της μέρος, ἐκτὸς ἐὰν τὸ πεζοδρόμιο εἶναι στενό, ὁπότε πρέπει νὰ εἶναι πάντα πρὸς τὸ ἔξω μέρος. Ὁ ἴδιος κανὼν ἰσχύει διὰ τοὺς νεαρούς, ποὺ περπατοῦν μαζὶ μὲ πρεσβυτέρους ἢ ἀνωτέρους των.

Οἱ κύριοι λησμονοῦν συχνὰ νὰ βγάζουν τὸ καπέλλο των. Καὶ ὅμως δὲν ὑπάρχει ἀπρεπέστερον ἀπὸ τοῦ νὰ μπαίνετε εἰς ἕνα κλειστὸν χῶρον, εἰς ἕνα οἱονδήποτε γραφεῖο, σὲ μιὰ αἴθουσα συναυλιῶν ἢ διαλέξεων, στὸ θέατρο καὶ νὰ φορῆτε τὸ καπέλλο. Ἡ εὐγένεια ἀκόμη ἀπαιτεῖ νὰ κρατῇ ὁ κύριος στὸ χέρι του τὸ καπέλλο ὅσην ὥρα συνομιλεῖ μὲ μίαν κυρίαν στὸν δρόμο.

Ἐὰν εἶσθε κρυωμένος κι' ἔχετε βῆχα προσπαθεῖτε νὰ βήχετε μὲ κάποια διάκρισι γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλῆτε τοὺς ἄλλους.

Στὰ τρὰμ ὑπάρχει πάντα μιὰ ἐπιγραφή: «Ἀπαγορεύεται τὸ πτύειν». Μολαταῦτα ἐλάχιστοι συμμορφώνονται μὲ τὴν ἐντολὴν αὐτήν, ποὺ τὴν ὑπαγορεύουν οἱ στοιχειωδέστεροι κανόνες τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς. Εἰδικῶς στὸν τόπο μας ἡ συνήθεια τῶν περισσοτέρων νὰ πτύουν κατὰ γῆς, ὅπου βρεθοῦν, μᾶς παρουσιάζει ὡς τὴν πιὸ ἀπολίτιστη χώρα. Δὲν εἶναι μόνον ζήτημα εὐπρεπείας, ἀλλ' εἶναι κάτι ποὺ προκαλεῖ τὴν ἀηδίαν.

Ὅταν οἱ κύριοι πηγαίνουν γιὰ πρώτην φορὰν νὰ ἐπισκεφθοῦν κάποιον δίδουν τὸ ἐπισκεπτήριόν των εἰς τὴν ὑπηρέτρια καὶ ἐρωτοῦν ἐὰν ἠμποροῦν νὰ γίνουν δεκτοί.

Εἶναι ἀπαραίτητον, τὴν ἑπομένην τῆς ἡμέρας, ποὺ ὁ κύριος ἔχει προσκληθῆ εἰς γεῦμα, νὰ στείλῃ ἄνθη εἰς τὴν οἰκοδέσποινα. Ἐὰν ὑπάρχει μεγαλειτέρα οἰκειότης ἠμπορεῖ ὁ φιλοξενηθεὶς νὰ στείλῃ ἀντὶ λουλουδιῶν ἕνα μικρὸν κομψὸ δῶρον.

Ὅταν γίνωνται συστάσεις μεταξὺ κυρίων καὶ κυριῶν ἐκφωνοῦνται πρῶτα τὰ ὀνόματα τῶν κυρίων. Καὶ ἐὰν ὁ κύριος ἀκόμη κατέχει ἐξαιρετικὴν θέσιν στὴν κοινωνίαν ἢ τὴν πολιτικήν, πρέπει αὐτὸς νὰ συστηθῇ εἰς τὴν κυρίαν. Ἐὰν ἡ σύστασις ἑνὸς κυρίου πρὸς μίαν κυρίαν γίνῃ τυχαίως εἰς ἕνα δημόσιον κέντρον ἢ στὸν δρόμο, θὰ ποῦμε τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου, χωρὶς νὰ εἶναι καὶ ἀπαραίτητον νὰ ποῦμε τὸ ὄνομα τῆς κυρίας.

Καθὼς μιλοῦμε πρέπει νὰ προσέχουμε νὰ προφέρωμεν καθαρά, ὥστε νὰ ἀκουώμεθα εὐκρινῶς, ὁ δὲ τόνος τῆς φωνῆς μας νὰ μὴν εἶναι οὔτε πολὺ ἠχηρός, ὥστε νὰ γίνεται ἐνοχλητικός, οὔτε πολὺ χαμηλός, εἰς τρόπον ποὺ νὰ ἀναγκάζωμεν τοὺς ἄλλους νὰ ἐντείνουν τὴν προσοχήν των γιὰ νὰ μᾶς ἀκούσουν.

Ἐὰν εἰς μίαν συγκέντρωσιν ὑπάρχουν ξένα ἄτομα ποὺ δὲν ἐννοοῦν τὴν γλῶσσαν τοῦ τόπου μας εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὁμιλοῦμεν εἰς τὴν γλῶσσαν, τὴν ὁποίαν ἐννοοῦν. Διαφορετικὰ εἶναι προτιμότερον νὰ σωποῦμε.

Κατὰ τὴν ἀφήγησίν μας ν' ἀποφεύγωμεν τὰς περιττὰς χειρονομίας. Οἱ δὲ κύριοι ὅταν μιλοῦν πρὸς κυρίας δὲν πρέπει ποτὲ νὰ κρατοῦν τὰ χέρια των μέσα στὶς τσέπες.

Ὅταν ὁμιλῇ ἕνας ἄλλος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τὸν διακόπτωμεν, καὶ ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ κάμωμεν, πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὸ μὲ πολλὴν λεπτότητα.

ΤΑ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΦΑΚΙΡΩΝ

Τὸ νὰ ξαπλώνεται κανεὶς ὁλόγυμνος ἐπάνω σὲ μυτερὰ καρφιὰ ἐπὶ ὧρες ὁλόκληρες, χωρὶς νὰ παθαίνῃ τὴν παραμικρὴ ἀμυχή, εἶνε, βέβαια, γύμνασμα ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ πρακτικὴ χρησιμότητα. Ἐν τούτοις, οἱ Ἰνδοὶ φακίραι γυμνάζονται ἐπὶ χρόνια ὁλόκληρα στὰ παράξενα αὐτὰ σπόρ.

Εἰς τὸ Θιβέτ, συναντᾷ κανεὶς πολλοὺς φακίρας καὶ θαυματοποιούς. Ἂν, ὅμως, πιστέψουμε τὴν Γαλλίδα ἐξερευνήτρια Νταβὶντ-Νεέλ — ἡ ὁποία ἔζησε στὴν ἀπηγορευμένη καὶ ἀπροσπέλαστη αὐτὴ χώρα ἐπὶ 14 ὁλόκληρα χρόνια — οἱ θιβετιανοὶ φακίραι καταγίνονται μὲ γυμνάσματα πιὸ ἀνθρωπιστικοῦ χαρακτῆρος καὶ περισσότερο πρακτικά.

Στὸ βιβλίο τῆς κ. Νταβὶντ-Νεέλ, ποὺ ἐξεδόθη τώρα τελευταῖα μὲ τὸν τίτλο «Οἱ μάγοι τοῦ Θιβέτ», ἀναφέρονται τοῦ κόσμου τὰ φακιρικὰ θαύματα, ποὺ προκαλοῦν ὄχι μόνον τὴν κατάπληξι, ἀλλὰ καὶ τὴ δυσπιστία. Τὸ κῦρος, ὅμως τῆς συγγραφέως μᾶς ἐπιβάλλει νὰ δεχθοῦμε ὡς ἀληθινά, ὅλα ὅσα βεβαιώνει.

Κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῆς ἐν λόγῳ ἐξερευνητρίας, ὑπάρχουν εἰς τὸ Θιβὲτ ἄνθρωποι ἱκανοὶ νὰ διανύσουν τεραστίας ἀποστάσεις εἰς ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα, βαδίζοντες νυχθημερόν, χωρὶς νὰ κοιμοῦνται, χωρὶς νὰ τρώγουν καὶ χωρὶς ν' ἀναπαύωνται. Ἄλλοι πάλιν ἔχουν τὴν ἐκπληκτικὴ δύναμι ν' αὐξάνουν τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός των, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ζοῦν ὁλόγυμνοι μέσα στὸ χιόνι, χωρὶς νὰ παθαίνουν τίποτε ἀπὸ τὸ δριμύτατον ψῦχος, ποὺ ἐπικρατεῖ στὶς ἀτέλειωτες ὀροσειρὲς τῶν Ἱμαλαΐων. Ἡ κ. Νταβὶντ-Νεὲλ φθάνει μάλιστα μέχρι τοῦ σημείου νὰ βεβαιώνῃ, ὅτι ὡρισμένοι φακίραι γίνονται τόσον πολὺ κύριοι τῆς θελήσεώς των, ὥστε κατορθώνουν νὰ πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα καὶ νὰ βαδίζουν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων! Ὁμιλεῖ ἐπίσης περὶ ὡρισμένων μακαβρίων τελετῶν, κατὰ τὰς ὁποίας, τὰ πτώματα διαφόρων ἀποθανόντων φακιρῶν, σηκώνονται ἀπὸ τοὺς τάφους των καὶ χορεύουν μὲ τοὺς «λάμα», εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλουν τὴν ἐπιστροφήν των εἰς τὴν ζωήν!

«Λοὺγκ-γκόμ», στὴ γλῶσσα τῶν κατοίκων τοῦ Θιβέτ, ὀνομάζεται τὸ θρησκευτικο-ἀθλητικὸ ἐκεῖνο γύμνασμα, ποὺ ἐπιτρέπει στοὺς φακίρας νὰ χορεύουν ἢ νὰ ὁδοιποροῦν ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἡμερονυκτίων, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ἀνάπαυσι. Οἱ «λάμα» ἀποδίδουν τὴν δύναμι αὐτὴ σὲ μιὰν ἀπροσμέτρητη δύναμι αὐτοκυριαρχίας, ποὺ δίνει στοὺς μυστικοπαθεῖς αὐτοὺς τὴν ἱκανότητα νὰ μὴ σκέπτωνται καθόλου, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ ἢ τῆς ὁδοιπορίας των, τὴν ἀπόλαυσι τῆς ἀναπαύσεως, τῆς τροφῆς καὶ τοῦ ὕπνου. Χάρις εἰς τὴν δύναμιν αὐτήν, πολλοὶ ὁδοιπόροι καλύπτουν, εἰς διάστημα ἐλαχίστων ἡμερῶν, ἀποστάσεις τὰς ὁποίας ἕνας κοινὸς θνητὸς θὰ τὰς ἐκάλυπτεν ἔφιππος μετὰ ἕνα ὁλόκληρον μῆνα!

«Ὁ γυιός μου, ὁ ὁδηγός μου Γιόγκντεν κι' ἐγώ, γράφει ἡ κυρία Νταβὶντ-Νεέλ, ἐκάναμε κάποτε ἔφιπποι ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχή, ὅταν ἔξαφνα εἴδαμε στὸ βάθος τῆς πεδιάδος νὰ κινῆται μιὰ σκιά. Πῆρα τὰ κυάλια μου καὶ κύτταξα. Ἦταν ἕνας ὁδοιπόρος, ποὺ ἐβάδιζε μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα. «Θὰ εἶνε φακίρης, μοῦ εἶπε ὁ ὁδηγός μου. Πρὸς Θεοῦ, μὴ τὸν σταματήσετε καὶ μὴ τοῦ μιλήσετε καθόλου. Θὰ τὸν σκοτώσετε. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ διαταράξῃ τὴν ἀτελείωτη προσευχὴ τῶν ὁδοιπορούντων φακιρῶν. Ἂν διακόψουν τὴν προσευχή τους, ὁ Θεὸς τοὺς ἐγκαταλείπει καὶ τοὺς ἀφαιρεῖ τὴ δύναμι τῆς αὐτοκυριαρχίας. Ἡ ἐγκατάλειψις δὲ αὐτὴ τοὺς κλονίζει τόσον πολὺ ψυχικῶς, ὥστε πέφτουν κάτω νεκροί».

»Ἐν τῷ μεταξύ, συνεχίζει ἡ κ. Νταβὶντ-Νεέλ, ὁ φακίρης μᾶς εἶχε φθάσει. Διέκρινα καθαρὰ τὸ γαλήνιο πρόσωπό του καὶ τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια του, ποὺ κύτταζαν μὲ βλέμμα ἀπλανὲς κάποια φανταστικὴ ὀπτασία, μὰ δὲν τοῦ μίλησα καθόλου. Ἐπρόσεξα τὸ βάδισμά του. Δὲν ἔτρεχε. Τὰ βήματά του, ὅμως, ἦταν μεγάλα καὶ κανονικά, ἐνόμιζες δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν λαστιχένιος. Φοροῦσε τὸ συνηθισμένο ράσο τῶν καλογήρων τοῦ Θιβὲτ καὶ τὰ πόδια του ἦταν γυμνά.»

Γύπος Ἰνδοῦ φακίρου

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΨΥΧΟΥΣ

Τὸ νὰ διαχειμάσῃ κανεὶς ὁλόγυμνος μέσα σ' ἕνα χιονοσκεπὲς σπήλαιο, εἰς ὕψος πέντε χιλιομέτρων ἐπάνω ἀπ' τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καὶ νὰ μὴν ὑποκύψῃ στὸ δριμύτατο αὐτὸ ψῦχος, εἶνε ἀσφαλῶς πολὺ μεγάλο κατόρθωμα. Λοιπόν, κατὰ τὰς βεβαιώσεις τῆς κυρίας Νταβὶντ-Νεέλ, πολλοὶ Θιβετιανοὶ φακίραι βγαίνουν νικηταὶ κάθε χρόνο, ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ δοκιμασία.

Ἡ καταπληκτικὴ αὐτὴ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ ψύχους ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς «ἐσωτερικῆς θερμότητος. Ἡ κυρία Νταβὶντ-Νεὲλ ἐδιδάχθη κι' αὐτή, στὴν τέχνη τῆς ἀποκτήσεως ἐσωτερικῆς θερμότητος. Ὁ «λάμα» ποὺ τὴν ἐμύησε τῆς ἐπέβαλε τὴν ἑξῆς ὑποχρέωσι: Νὰ διαλέξῃ ἕνα μέρος ἐρημικό, νὰ παίρνῃ μπάνια στὸ ὕπαιθρο μέσα σὲ παγωμένα ποτάμια καὶ ὕστερα, χωρὶς νὰ σκουπίζεται, νὰ μένῃ ὁλόγυμνη ὅλη τὴ νύκτα στὸ ὕπαιθρο ἀκίνητη καὶ σκεπτόμενη διαρκῶς τὴν «ἐσωτερικὴ θερμότητα». Ἡ κυρία Νεὲλ ὑπεβλήθη στὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ ἄσκησι, εἰς ὕψος 3.500 μέτρων, χωρίς, ὅπως βεβαιώνει, νὰ πάθῃ τὸ παραμικρὸ κρυολόγημα!

Μετὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ στάδιον τῆς δοκιμασίας, ὁ μυούμενος ὀφείλει ν' ἀπαρνηθῇ εἰς τὸ μέλλον τὰ μάλλινα ροῦχα καὶ ν' ἀποφεύγῃ ἐπιμελῶς τὴ φωτιά. Ἡ κυρία Νταβὶντ-Νεὲλ βεβαιώνει ὅτι εἶδε πολλοὺς ἐρημίτας νὰ ζοῦν ὁλόγυμνοι, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χειμῶνος, εἰς τὰ ὑψηλότερα ὀροπέδια τοῦ Θιβέτ.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΤΗΛΕΠΑΘΕΙΑΣ

Οἱ θιβετιανοὶ καλόγηροι, καίτοι ζοῦν ἀπομεμονωμένοι, ὁ ἕνας μακρυὰ ἀπὸ τὸν ἄλλο, μποροῦν ὡστόσο νὰ ἐπικοινωνοῦν ἀναμεταξύ των, χάρις εἰς τὴν τηλεπάθειαν. Οἱ καταπληκτικοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ τηλεπάθεια εἶνε μιὰ ἐπιστήμη ὅπως ὅλες ἡ ἄλλες, δυναμένη νὰ διδαχθῇ εἰς ὅλους ὅσοι ἔχουν ὑπομονὴ καὶ θέλησι. Ὁ σπουδαστὴς τῆς τηλεπαθητικῆς ἐπιστήμης κλείνεται μὲ τὸν καθηγητή του σ' ἕνα δωμάτιο σκοτεινὸ καὶ ἀθόρυβο. Τότε καὶ οἱ δύο ἀρχίζουν νὰ συγκεντρώνουν τὴ σκέψι τους εἰς ἕνα ἀντικείμενον προσδιωρισμένον ἀπὸ πρίν. Μετὰ παρέλευσιν ὡρισμένου χρονικοῦ διαστήματος, ὁ μαθητὴς διακόπτει τὴν προσήλωσιν αὐτὴν τῆς σκέψεώς του καὶ ἐκθέτει λεπτομερῶς εἰς τὸν καθηγητή του ὅλας τὰς φάσεις τῆς σκέψεώς του, τὰς ὁποίας ὁ καθηγητὴς συγκρίνει μὲ τὶς δικές του. Ὕστερα, ὁ μαθητευόμενος, σταματᾷ τελείως τὴν ἀτομική του διανοητικὴ δρᾶσι καὶ ἀποβάλλει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλό του ὅλες τὶς σκέψεις καὶ ὅλες τὶς ἀναμνήσεις, εἰς αὐτὴ δὲ τὴν κατάστασι παρακολουθεῖ προσεκτικὰ ὅλες τὶς εἰκόνες καὶ ὅλες τὶς ἰδέες ποὺ ἀναπηδοῦν ἀθέλητα στὸ πνεῦμα του καὶ οἱ ὁποῖες δὲν ἔχουν καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς δικές του ἀπασχολήσεις. Κατόπιν, γίνεται πάλιν ἀντιπαραβολὴ τῶν διαφόρων αὐτῶν φάσεων τῆς διανοητικῆς ἐργασίας μαθητοῦ καὶ διδασκάλου. Ἀργότερα, κατὰ τὰ προκεχωρημένα στάδια τῆς μυήσεως, ὁ μαθητὴς ἐγκατεστημένος εἰς ὡρισμένην ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ καθηγητοῦ του, λαμβάνει ἀπὸ τὸν τελευταῖον αὐτόν, τηλεπαθητικὰς προσταγάς. Ἐὰν ὁ μαθητὴς λάβῃ τὰς προσταγὰς αὐτὰς καὶ τὰς ἐκτελέσῃ πιστά, τότε τὰ πειράματα ἐπαναλαμβάνονται καὶ μεγεθύνεται διαρκῶς ἡ ἀπόστασις μεταξὺ πομποῦ καὶ δέκτου.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ ;

Ὅλα αὐτὰ τὰ φαινόμενα ποὺ περιγράφει ἡ κ. Νταβὶντ-Νεέλ, εἶνε ὅπως βλέπει κανείς, ἐκπληκτικὰ καὶ δυσκόλως παραδεκτά. Ἐν τούτοις, ἡ ἐν λόγῳ συγγραφεύς, ἔχει τόσον μεγάλον κῦρος, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατὸν ν' ἀμφισβητηθῇ ἡ ἀξιοπιστία της.

Κατὰ τὴν γνώμην ἑνὸς Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ, καὶ οἱ πλέον σκεπτικισταὶ ἀκόμη ὀφείλουν νὰ παραδεχθοῦν τὰ περισσότερα τῶν φαινομένων ποὺ ἀναφέρει ἡ κ. Νταβὶντ-Νεέλ. Βεβαίως, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν καὶ τὸ βάδισμα ἐπάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ εἶνε πράγματα ἀδύνατα. Δὲν πρέπει, ὅμως, νὰ λησμονοῦμε ὅτι οἱ «λάμα» εἶνε εἰδικευμένοι στὸν ὑπνωτισμὸ καὶ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποβάλλουν διαφόρους ὀπτασίας καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς πιὸ ἀγρύπνους παρατηρητάς.

Ὤμορφες γυναῖκες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον...

«Ἕνα ὡραῖο πρόσωπο, εἶναι τὸ ὡραιότερο θέαμα....». Ἡ φράσις αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν αὐστηρὸ ἐνάρετο ἠθικολόγο Λὰ Μπρυγιέρ.

Ἐλᾶτε, λοιπόν, νὰ φυλλομετρήσουμε νοερῶς ἕνα φωτογραφικὸ ἄλμπουμ μὲ διάφορες καλλονὲς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ἔτσι, χωρὶς κανένα ἔξοδο, θὰ δῆτε τὰ ὡραιότερα θεάματα τῆς οἰκουμένης.

Κυττᾶξτε αὐτὴ τὴ μαύρη καλλονὴ τοῦ Οὐμπαλκὶ μὲ τὸν ὑπέροχον ἀστρακᾶν τῶν μαύρων μαλλιῶν της. Προσέξατε τὸ ρουμπινένιο αὐτὸ ἀστέρι ποὺ στολίζει τὸ μέτωπο μιᾶς Ἰνδῆς πριγκηπίσσης καὶ τὸ μπλὲ κόμμα ποὺ εἶναι ζωγραφισμένο στὸ πηγοῦνι τῆς ὡραίας αὐτῆς Μαροκινῆς.

— Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ φοβηθῇς, ἀσφάλισε τὴν ζωήν μου στὴν περίπτωσι ποὺ θὰ μοῦ συνέβαινε κάτι.

— Μὰ ...ἂν δὲν σοῦ συμβῇ τίποτε;

Δὲν μπορεῖτε, παρὰ νὰ συμφωνήσετε μαζί μου : Ὅλα τὰ γυναικεῖα προσωπάκια ποὺ εἶναι σκορπισμένα στὰ τέσσαρα πέρατα τοῦ κόσμου συνδέονται μ' ἕναν ἀόρατο σύνδεσμο, μὲ τὸν κοινὸ πόθο τους νὰ φαίνωνται ὡραῖα καὶ νὰ προκαλοῦν πυρκαϊὲς εἰς τὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν. Τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος τῆς γυναικείας ὠμορφιᾶς στρέφονται ὅλα πρὸς ἕνα κοινὸν καὶ μοναδικὸ πόλο : Τὸν πόλο τῆς φιλαρεσκείας καὶ τῆς κοκκεταρίας.

Ἡ διατήρησις τῆς ὠμορφιᾶς δὲν εἶναι παρὰ ὑπεράσπισις τῆς εὐτυχίας. Πρὸς τοῦτο, ἡ γυναῖκες ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν χωρῶν ἀσχολοῦνται ἀκατάπαυστα καὶ ἀκούραστα μὲ τὴν ἐφεύρεσι ἐπιδεξίων ἐπιθετικῶν καὶ ἀμυντικῶν ὅπλων, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὸν ἀέναο πόλεμο μὲ τοὺς ἄνδρες. Ρωτοῦν τὶς μάγισσες, παρακαλοῦν τοὺς Θεούς, κατασκευάζουν φίλτρα, κλέβουν ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ τὰ φυτὰ ὅλα τους τὰ μυστικὰ καὶ ξημεροβραδυάζονται μόνο μ' αὐτὴ τὴν σκέψι : Πῶς νὰ εἶναι ὤμορφες !

Ἀλλ' ἡ ὠμορφιά, ὅπως καὶ ὅλα τὰ πράγματα εἶναι σχετική. Ἀλλοιῶς τὴν ἐννοοῦν οἱ λευκοί, ἀλλοιῶς οἱ κίτρινοι, ἀλλοιῶς οἱ μαῦροι κι' ἀλλοιῶς οἱ ἐρυθρόδερμοι.

Ἡ Κινέζες ἔχουν δώσει ὅλη τους τὴν προσοχὴ στὰ μικροσκοπικὰ πόδια. Ἡ Τούρκισσες καὶ ἡ γυναῖκες τῆς Περσίας ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς πιὸ χλωμῆς ἐπιδερμίδος τοῦ κόσμου. Οἱ Γιαπωνέζες, πάλι, καταβάλλουν ξεχωριστὴ φροντίδα στὰ περίπλοκα χτενίσματα.

Ἀπαραίτητο ἐπίσης στοιχεῖο τῆς ὠμορφιᾶς, γιὰ τὴν Ἰαπωνίδα, εἶναι καὶ ἡ αἰσθητικὴ γραμμὴ τοῦ ντεκολτὲ καὶ τοῦ τραχήλου. Ὅσο γιὰ τὴ βελούδινη ἐπιδερμίδα, αὐτὴ τὴν ἀποκτοῦν μὲ τὰ καθημερινὰ λουτρὰ ποὺ παίρνουν, μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου, σὲ ζεστὸ νερό.

Ἀπαλὴ ἐπιδερμίδα καὶ κομψὸ χτένισμα. Αὐτὰ εἶναι τὰ δυὸ στοιχεῖα τῆς γιαπωνέζικης ὠμορφιᾶς. Σ' αὐτὰ τὰ δυὸ ἡ γυναῖκες τῆς χώρας τῶν χρυσανθέμων ἐξαντλοῦν ὅλη τους τὴ σοφία καὶ τὴν ἐπιστήμη. Γιατί, δυστυχῶς, τὰ πρόσωπά τους, ὅταν δὲν βλέπωνται προφίλ, δὲν λένε πολλὰ πράγματα : Μέτωπο στενό, φρύδι ἀδιόρατο, χείλη σφιγμένα.

Ἐλᾶτε τώρα νὰ εἰσδύσουμε στὸ παλάτι τοῦ Ἀγκόρ, στὶς μυθικὲς Ἰνδίες, ὅπου ἡ βασιλικὲς χορεύτριες εἶναι μακιγιαρισμένες μὲ μιὰ πούδρα λευκὴ σὰν τὸν χασέ. Τὸ ἄσπρο χρῶμα ἐκτιμᾶται πολὺ στὴ χώρα τῶν μαύρων καλλονῶν, ἀδιάφορο ἂν ἡ Εὐρωπαῖες τσουρουφλίζωνται στὸν ἥλιο γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ χρῶμα τῆς καλοψημένης φρατζόλας.

Ποτὲ δὲν τὶς ἔχει δῇ ὁ ἥλιος τὶς γυναῖκες αὐτὲς ποὺ προορίζονται γιὰ τὸ παλάτι τοῦ Ἀγκόρ. Μένουν πάντοτε κλεισμένες μέσα, μὲ τὰ παράθυρα κλειστὰ καὶ παίρνουν καθημερινῶς μπάνια μέσα σὲ γάλα γαϊδάρας.

Ἀλλ' ἐκεῖνο ποὺ χαρακτηρίζει ἰδιαιτέρως ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ κόσμου καὶ ἰδίως τὶς ἀνατολίτισσες, εἶναι τὰ ἀρώματα. Στὶς Ἰνδίες, ἡ γυναῖκες διδάσκονται ἀπὸ τὴν παιδική τους ἡλικία νὰ παρφουμάρουν τὰ μαλλιά τους, νὰ βάφουν ρὸζ τὶς φτέρνες τῶν ποδιῶν τους καὶ νὰ κάνουν μασσάζ μὲ λάδι τοῦ μιρομπολάν. Τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς ὠμορφιᾶς τῶν Ἰνδῶν, μυστικὸ ποὺ μετεδόθη στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ διατηρεῖται ἀκόμα εὐλαβικὰ στὴν Περσία, εἶναι μιὰ κρέμα τοῦ προσώπου ἀπὸ γάλα, σκόνη τοῦ ρυζιοῦ, μόσχο καὶ πολτοποιημένη φλούδα μανταρινιοῦ.

Γιὰ τὶς γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν ἡ ὠμορφιὰ εἶναι θρησκεία. Ὀφείλουν νὰ παρουσιάζωνται στὸν ἄνδρα ποὺ ἀγαποῦν ὤμορφες καὶ γοητευτικὲς καὶ νὰ μοσκοβολοῦν. Ἡ γυναῖκα ποὺ παραμελεῖ τὴν ὠμορφιά της θεωρεῖται καταραμένη ἀπὸ τοὺς Θεούς.

Εἶναι, λοιπὸν σχετικὴ ἡ ὠμορφιὰ καὶ ἡ κάθε φυλὴ τὴν ἀντιλαμβάνεται διαφορετικά. Ὡστόσο, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ παραγνωρίσῃ τὸ ἑξῆς ἀξίωμα : Ὅτι ὅλες ἡ γυναῖκες, ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων συμφωνοῦν εἰς ἕνα πρᾶγμα : Στὸ πῶς νὰ εἶναι καὶ νὰ μένουν πάντοτε ὡραῖες καὶ σαγηνευτικές.....

ΥΒΟΝ ΜΟΥΣΤΙΕ

— Ἀγαπητὲ μαίτρ, εἶσθε σὰν τὸν καλὸ Θεό....

— Πῶς αὐτό;

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τί θέλετε νὰ πῆτε μὲ τοὺς πίνακάς σας.

Η ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἅγιος Σπυρίδων (Πειραιῶς). Τὸ παρελθὸν Σάββατον 12 τρέχοντος ἐπανηγυρίσθη ἐν πάσῃ μεγαλοπρεπείᾳ ἡ ἑορτὴ τοῦ πολιούχου τοῦ Πειραιῶς Ἁγίου Σπυρίδωνος. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς Τουρκοκρατίας ὁ Πειραιεὺς ἦτο σχεδὸν ἀκατοίκητος, πολλοὶ δὲ περιηγηταὶ ἀναφέρουν ὅτι εἰς τὸν ἀπέραντον λιμένα του ὑπῆρχεν μόνον ἕνας οἰκίσκος εἰς τὸν ὁποῖον κατώκει ὁ Τοῦρκος τελωνοφύλαξ, ὀλίγαι καλύβαι ἁλιέων καὶ ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, ἡ εὑρισκομένη εἰς τὴν θέσιν τοῦ σημερινοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου, κοντὰ εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ μονὴ αὐτή, εἶναι ἱστορικὴ διότι κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ὀχυρὸν ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων. Τῷ 1827, ὅταν ἔγιναν εἰς τὴν Ἀττικὴν αἱ μεγάλαι ἐπιχειρήσεις μεταξὺ τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Καραϊσκάκη καὶ τῶν Τούρκων μὲ ἀρχιστράτηγον τὸν Κιουταχῆν, ἡ ὀχυρὰ μονὴ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος ἐφρουρεῖτο ἀπὸ 300 Τουρκαλβανοὺς ἀρίστους πολεμιστάς. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οἱ Ἕλληνες βοηθούμενοι ἀπὸ τὸν στόλον ἐβομβάρδιζαν τὰ ὀχυρώματά της καὶ τέλος κατώρθωσαν νὰ τὴν ἐκπορθήσουν τὴν νύκτα τῆς 24ης πρὸς τὴν 25ην Ἰανουαρίου. Ὅταν μετὰ τινα ἔτη ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐλευθέρας πλέον Ἑλλάδος μετεφέρθη ἀπὸ τὸ Ναύπλιον εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὁ Πειραιεὺς ἔγινεν ἐπίνειον τῆς πρωτευούσης, εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐρειπωμένης μονῆς ἐκτίσθη ὁ σημερινὸς ναός, ἔκτοτε δὲ ὁ Ἅγιος Σπυρίδων θεωρεῖται ὁ προστάτης τῆς πόλεως.

* * *

Ζώγου Ἀχμέτ. Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀλβανίας διὰ τὸν ὁποῖον κυκλοφορεῖ ἡ εἴδησις ὅτι πρόκειται νὰ νυμφευθῇ μίαν Βιεννέζαν κόμησσαν. Ἐγεννήθη τῷ 1894 καὶ κατάγεται ἀπὸ φεουδαρχικὴν οἰκογένειαν τῆς ὀρεινῆς φυλῆς Μάτι. Μέχρι τοῦ 1912 ἔζη εἰς τὴν [illegible] αὐλὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἐξεπαιδεύετο. Δραπετεύσας ἀμέσως μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῶν Βαλκανικῶν πολέμων ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰργάσθη διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν της. Ἔκτοτε ἀνεμίχθη εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας τῆς χώρας, ὅταν δὲ μετὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον ὁ Ἐσσὰτ πασσᾶς ἀπεπειράθη νὰ ἀναγορευθῇ βασιλεὺς τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἀλβανίας, ὁ Ζώγου ἀντέδρασε καὶ μετὰ σκληροὺς ἀγῶνας κατώρθωσε νὰ τὸν συλλάβῃ. Μετέσχε τότε τῆς Κυβερνήσεως ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν (1920) καὶ μετὰ διετίαν ἐγένετο πρωθυπουργὸς (1922). Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐξερράγη ἐπανάστασις τῶν βέηδων, ὁ Ζώγου ἀνετράπη, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ἀνέλαβε τὴν κυβέρνησιν ὁ φανατικὸς ἐχθρός του ἐπίσκοπος Φὰν Νόλι. Οὐδὲ ἡ ἐξουσία ὅμως τοῦ Φὰν Νόλι διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ διότι τὸ 1924 ὁ Ζώγου, ὁρμώμενος ἐκ τῆς Σερβίας, εἰς ἣν εἶχε καταφύγει μετὰ τὴν ἀνατροπήν του, προεκάλεσε ἐξέγερσιν τῶν ὀρεινῶν φυλῶν καὶ βοηθούμενος ὑπ' αὐτῶν κατέλαβεν ἐκ νέου τὴν ἀρχήν. Ἐκλογαὶ διενεργηθεῖσαι τὸ ἐπόμενον ἔτος τοῦ ἐξησφάλισαν τὴν προεδρίαν τῆς δημοκρατίας καὶ τὴν 25 Αὐγούστου 1928 ἡ ἐθνοσυνέλευσις τῶν Ἀλβανῶν τὸν ἀνεκήρυξε βασιλέα τῆς χώρας, μεταβληθέντος τοῦ πολιτεύματος εἰς βασιλείαν. Εἰς τὰς ἐξωτερικὰς σχέσεις του ὁ Ζώγου ἐπέτυχε στενωτάτην προσέγγισιν μετὰ τῆς Ἰταλίας, μεθ' ἧς ὑπέγραψε καὶ σύμφωνον τὴν 27 Νοεμβρίου 1926, εἰς δὲ τὸ ἐσωτερικὸν κατώρθωσε διὰ τῆς προσωπικῆς του φρουρᾶς ἀνερχομένης εἰς 1000 ἄνδρας νὰ ἐπιβάλῃ τὴν τάξιν διώξας ἀπηνῶς τοὺς ἀντιπολιτευομένους αὐτὸν βέηδες.

Ἰρλανδία. Μετὰ τὴν παραίτησιν τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου Η' ἐσημειώθη εἰς τὴν Ἰρλανδίαν ζωηρὰ κίνησις πρὸς πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῆς χώρας. Τὸ ἐλεύθερον κράτος τῆς Ἰρλανδίας ὅπως ἀποκαλεῖται ἐπισήμως, καταλαμβάνει τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς μεγάλης νήσου Ἰρλανδίας, ἡ ὁποία, μαζὺ μὲ τὴν νῆσσον Μεγάλην Βρεττανίαν, ἀποτελεῖ τὸν ἀρχικὸν πυρῆνα τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας. Ἡ Ἰρλανδία εἶναι ἀραιοκατῳκημένη ἐν σχέσει μὲ τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν, ἀφοῦ ὁ πληθυσμός της μόλις ὑπερβαίνει τὰ 4 ἑκατομμύρια. Οἱ κάτοικοί της διαφέρουν σημαντικὰ ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους, ὁμιλοῦν ἰδίαν γλῶσσαν, ἰρλανδικήν, καὶ εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καθολικοί, ἐνῷ οἱ Ἄγγλοι εἶναι διαμαρτυρόμενοι. Μόνον εἰς τὸ βόρειον τμῆμα τῆς χώρας, γύρω ἀπὸ τὴν πόλιν Μπέλφαστ, κατοικοῦν διαμαρτυρόμενοι, ἀλλὰ τὸ τμῆμα αὐτὸ δὲν ἀνήκει εἰς τὸ ἐλεύθερον κράτος τῆς Ἰρλανδίας, ὑπαγόμενον ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν κυβέρνησιν τοῦ Λονδίνου. Ἡ Ἰρλανδία εἶναι χώρα κατὰ πολὺ πτωχοτέρα ἀπὸ τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰρλανδίας εἶναι ἐπὶ τὸ πλεῖστον κτηνοτρόφοι καὶ γεωργοὶ καὶ ἡ βιομηχανία της εἶναι σημαντικῶς περιωρισμένη ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀγγλικήν. Πρωτεύουσα καὶ κυριωτέρα πόλις τῆς χώρας εἶναι τὸ Δουβλῖνον, μὲ πληθυσμὸν 400.000 κατοίκων. Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν Ἰρλανδῶν καὶ τῶν Ἄγγλων δὲν εἶναι πολὺ καλαί. Ἀφ' ὅτου πρὸ ὀκτὼ περίπου αἰώνων, οἱ Ἄγγλοι κατέλαβον τὴν χώραν καὶ τὴν προσήρτησαν εἰς τὸ ἀγγλικὸν κράτος, ἐφέρθησαν εἰς τοὺς Ἰρλανδοὺς ὡς κατακτηταί, προσεπάθησαν δὲ ἐπανειλημμένως νὰ ἀλλοιώσουν καὶ τὸν ἐθνολογικὸν χαρακτῆρα τῆς χώρας ἐγκαθιστῶντες εἰς αὐτὴν Ἄγγλους καὶ Σκώτους ἀποίκους. Πολὺ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔριδα αὐτὴν καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ θρησκεύματος τῶν δύο λαῶν, διότι οἱ Ἰρλανδοὶ ἦσαν πιστοὶ καθολικοὶ καὶ δὲν ἐδέχοντο μὲ κανένα τρόπον νὰ προσχωρήσουν εἰς τὴν διαμαρτυρομένην ἐκκλησίαν. Ἀποτέλεσμα τῶν ἐρίδων αὐτῶν ὑπῆρξαν αἱ συχναὶ ἐπαναστάσεις τῶν Ἰρλανδῶν αἱ ὁποῖαι ἐξηνάγκασαν εἰς τὸ τέλος τοὺς Ἄγλους νὰ ἀναγνωρίσουν τῷ 1921 εἰς τὴν χώραν πλήρη αὐτονομίαν. Ἔκτοτε ἡ Ἰρλανδία ἔχει χωριστὴν κυβέρνησιν καὶ ἀποτελεῖ μέλος μόνον τῆς Βρεττανικῆς Αὐτοκρατορίας ἰσότιμον κατὰ τύπους πρὸς τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν. Τὰ ἰσότιμα αὐτὰ μέλη τῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι ἕξ : ἡ Μεγάλη Βρεττανία, ὁ Καναδᾶς, ἡ Αὐστραλία, ἡ Νέα Ζηλανδία καὶ ἡ Ἰρλανδία. Ἡ σημερινὴ κίνησις τῶν Ἰρλανδῶν, ἀποβλέπει τώρα εἰς τὴν πλήρη αὐτονόμησιν τῆς χώρας δηλαδὴ τὴν ἀποχώρησίν της ἀπὸ τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὴν μεταβολήν της εἰς ἐντελῶς ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον κράτος.

* * *

Κίνα. Ἐπὶ χιλιετηρίδας ὁλοκλήρους ἡ Κίνα ἦτο τὸ μεγαλύτερον εἰς ἔκτασιν καὶ δύναμιν κράτος τῆς Ἀσίας. Καὶ σήμερον ὅμως ἀκόμη ὁπότε ἔχασεν ἐκτεταμένα τμήματα τῶν ἐδαφῶν της, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα εἰς ἔκτασιν κράτη τοῦ κόσμου. Τετρακόσια πεντήκοντα ἑκατομμύρια ἀνθρώπων, δηλαδὴ τὸ πέμπτον περίπου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς κατοικεῖ εἰς τὰς ἀπεράντους κινεζικὰς πεδιάδας. Καὶ ὅμως ἡ χώρα αὐτὴ παρ' ὅλον τὸν φυσικόν της πλοῦτον καὶ τὴν φιλεργίαν τῶν κατοίκων μαστίζεται ἀπὸ μεγάλην δυστυχίαν. Οἱ συνεχεῖς ἐμφύλιοι πόλεμοι κατέστρεψαν τὴν γεωργίαν καὶ τὰ μέσα συγκοινωνίας καὶ ἐνέκρωσαν τὸ ἐμπόριον, ἡ βιομηχανία διέρχεται δεινὴν κρίσιν, ἂν καὶ τὰ ἐργοστάσια εἶναι ἐλάχιστα, ἐν σχέσει μὲ τὸν πληθυσμὸν τῆς χώρας, ἡ ἀνεργία δὲ εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ἔλαβε τοιαύτας διαστάσεις, ὥστε ὑπολογίζεται ὅτι μόνον εἰς τὴν Σαγγάην ὑπάρχουν διακόσιαι χιλιάδες ἄνεργοι. Εἰς τὰ δεινὰ αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν καὶ αἱ καταστροφαὶ ποὺ προκαλοῦν αἱ πλημμύραι καὶ αἱ ἐπιδημίαι, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν ἔλλειψιν κάθε κοινωνικῆς καὶ ὑγειονομικῆς προνοίας ἐρημώνουν συχνὰ ὁλοκλήρους περιφερείας. Τὸ ἐσωτερικὸν πρόβλημα τῆς Κίνας ὑφίσταται ἀπὸ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ἀπέληξε δὲ τῷ 1912 εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς αὐτοκρατορίας, τῆς παλαιοτέρας αὐτοκρατορίας τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, ἡ ὁποία διώκει τὴν χώραν ἀπὸ τεσσάρων ὁλοκλήρων χιλιετηρίδων. Καὶ ἡ δημοκρατία ὅμως δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχής. Ἐπανειλημμέναι ἀπόπειραι πρὸς παλινόρθωσιν τῆς δυναστείας, ἐξέγερσις διαφόρων στρατιωτικῶν ἀποβλεπόντων εἰς προσωπικὰς δικτατορίας καὶ αἱ ἐπεμβάσεις τῶν ξένων προεκάλεσαν διαρκῶς ἀναστατώσεις συνεχιζομένας μέχρι σήμερον. Ἀποτέλεσμα τῆς ἐσωτερικῆς αὐτῆς ἀσταθείας ὑπῆρξεν ἡ ἀνεξαρτησία τῆς ἐξωτερικῆς Μογγολίας, ἡ ὁποία ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν Ρώσσων μπολσεβίκων, ἀνεκηρύχθη εἰς Σοβιετικὴν Δημοκρατίαν, ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ματζουρίας, ἡ ὁποία μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Ἰαπώνων ἀνεκηρύχθη εἰς ἀνεξάρτητον αὐτοκρατορίαν, μὲ αὐτοκράτορα τὸν ἐκθρονισθέντα τῷ 1912 ἡγεμόνα τῆς Κίνας, καὶ ἡ ἐπικράτησις τῶν Κομμουνιστῶν εἰς ὡρισμένας περιφερείας τοῦ δυτικοῦ τμήματος τῆς χώρας. Σήμερον ἡ ἐθνικὴ κυβέρνησις τῆς κυρίως Κίνας ἑδρεύει εἰς τὸ Νανκίν, μὲ κυριώτερον ἡγέτην τὸν στρατάρχην Τσὰγκ-Καϊ-Σέκ, ὁ ὁποῖος ὅμως καὶ αὐτὸς συνελήφθη κατὰ τὴν ἐκραγεῖσαν πρὸ δεκαημέρου ἐπανάστασιν τοῦ στρατηγοῦ Τσὰγκ-Σουὲ-Λιάγκ.

Πολύχορδον. Ὁ τυφλὸς Ἕλλην καλλιτέχνης κ. Δημήτριος Τσαμουρτζῆς, ἐπενόησεν ἕνα περίφημον μουσικὸν ὄργανον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὸ ὄνομα Πολύχορδον. Τὸ ὄργανον αὐτὸ ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ γράμματος Λ, ὁμοιάζει δὲ κάπως μὲ τὴν ἅρπαν καὶ ἔχει 117 χορδάς. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν εἰδικῶν τὸ πολύχορδον συνδυάζει τὰς ἀρετὰς τῆς ἅρπας καὶ τοῦ πιάνου, ὑπερβάλλει δὲ τὸ τελευταῖον διότι οἱ ἦχοι του εἶναι γλυκύτεροι ἁρμονικώτεροι καὶ ἁπαλώτεροι. Ἡ ἐφεύρεσις ἔχει λάβει δικαίωμα εὑρεσιτεχνίας ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς κυριωτέρας εὐρωπαϊκὰς χώρας, πολλοὶ δὲ μεγάλοι οἶκοι μουσικῶν ὀργάνων ἐζήτησαν τὸ προνόμιον τῆς ἐκμεταλλεύσεώς του. Τὸ πολύχορδον θὰ εἶναι εὐθηνότερον ἀπὸ τὸ πιάνο ἡ ἐκμάθησίς του δὲ θὰ εἶναι εὐχερεστάτη διὰ τοὺς γνωρίζοντας τὸ ὄργανον αὐτό. Τὸ νέον μουσικὸν ὄργανον δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ εἴτε εἰς ὀρχήστραν μαζὺ μὲ ἄλλα ὄργανα ἢ καὶ μόνον του εἰς συναυλίας. Μιὰ ἠχητικὴ ταινία ἡ ὁποία θὰ προβληθῇ ὡς λέγεται, προσεχῶς ἐγυρίσθη μὲ μουσικὴν τοῦ πολυχόρδου. Ὁ ἐφευρέτης τοῦ ὀργάνου ἔχει κάμει καὶ ἄλλας ἐπινοήσεις, πρὸ καιροῦ δὲ ἐδώρησεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας σύστημα ἰδίας ἐμπνεύσεως μὲ τὸ ὁποῖον γίνεται εὐχερὴς καὶ ταχεῖα ἐκτύπωσις βιβλίων διὰ τοὺς τυφλούς.

* * *

Ρότσιλδ. Ὁ παραιτηθεὶς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδος Η' καὶ νῦν δοὺξ τοῦ Οὐΐνδσωρ, ἐγκαταλείψας τὸ Λονδῖνον, εὐθὺς μετὰ τὴν παραίτησίν του, φιλοξενεῖται πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸν παρὰ τὴν Βιέννην πύργον τοῦ βαρώνου Εὐγενίου Ρότσιλδ. Ὁ βαρῶνος εἶναι μέλος τῆς πασιγνώστου οἰκογενείας τῶν τραπεζιτῶν Ρότσιλδ, ἡ ὁποία κατάγεται ἀπὸ Ἰσραηλίταν τῆς Γερμανικῆς πόλεως Φραγκφούρτης. Περίφημος ἰδίως εἶναι ὁ προπάπος του, Ναθαναήλ, ὅστις θεωρεῖται ὡς εἷς τῶν μεγαλυτέρων τραπεζιτῶν τῆς ἱστορίας. Ὁ Ναθαναὴλ ἔζησε τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐγκατασταθεὶς δὲ ἐν Λονδίνῳ, κατέστη ἀμέσως διάσημος διὰ τὴν τόλμην καὶ τὴν ἐπιχειρηματικότητά του. Κατὰ τοὺς πολέμους τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας καὶ τῶν ἄλλων συμμάχων της, διέβλεψε πρῶτος τὴν ἧτταν τοῦ Γάλλου στρατάρχου καὶ προσεφέρθη νὰ δανείσῃ τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ πολέμου, ἐπωφελούμενος δὲ τῶν πολεμικῶν περιπετειῶν ἐκερδοσκόπει εἰς τὸ χρηματιστήριον. Πρὸς τοῦτο εἶχεν ἀτομικὴν περιουσίαν ταχυτάτων μικρῶν ἱστιοφόρων καὶ ταχυδρομικῶν περιστερῶν, διὰ τῶν ὁποίων οἱ κατὰ τόπους πράκτορές του τὸν ἐπληροφόρουν ἀκριβῶς διὰ τὴν ἑκάστοτε κατάστασιν. Περίφημον ἰδίως εἶναι τὸ μεγάλο παιγνίδι τὸ ὁποῖον ἔπαιξε κατὰ τὴν μάχην τοῦ Βατερλώ. Ὡς γνωστὸν πρὸ τῆς μάχης αὐτῆς ὁ σύμμαχος τῶν Ἄγγλων στρατηγὸς Μπλύχερ ἡττήθη ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἀποτέλεσμα τῆς ἥττης αὐτῆς ἦτο νὰ δημιουργηθῇ πανικὸς εἰς τὸ χρηματιστήριον τοῦ Λονδίνου καὶ νὰ πέσουν καταπληκτικῶς αἱ τιμαὶ τῶν ἀγγλικῶν χρεωγράφων. Ὁ Ρότσιλδ ἐπέστησεν ἀμέσως τὴν προσοχὴν τῶν πρακτόρων του, συστήσας νὰ τοῦ μεταβιβάσουν ταχύτατα τὴν εἴδησιν περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς μάχης, ἥτις θὰ συνεκροτεῖτο μετά τινας ἡμέρας μεταξὺ τοῦ Ναπολέοντος καὶ τῆς ἀγγλικῆς στρατιᾶς τοῦ Οὐέλλιγκτων καὶ ἡ ὁποία θὰ ἔκρινε τελικῶς τὸν ἀγῶνα. Ἡ μάχη δὲ αὐτὴ ἦτο ἡ γιγαντομαχία τοῦ Βατερλώ, ἡ ὁποία, ὡς γνωστόν, ἀπέβη εἰς βάρος τῶν Γάλλων. Τὴν εἴδησιν διὰ τὴν ἔκβασίν της τὴν ἔμαθεν ὁ Ρότσιλδ χάρις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ὀλίγας ὥρας ἐνωρίτερον ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν. Ἔσπευσεν ἀμέσως καὶ ἠγόρασεν ὅλα τὰ ἐκπεσμένα ἀγγλικὰ χρεώγραφα, ὅταν δὲ ἐκοινολογήθη ἡ ἀγγλικὴ νίκη καὶ παρετηρήθη μεγάλη ἀνατίμησις εἰς τὸ χρηματιστήριον, ὁ εὐφυὴς Τραπεζίτης εἶχεν αὐτομάτως πολλαπλασιάσει τὴν τεραστίαν περιουσίαν του.

Σαλαμάνκα. Εἶνε ἡ πόλις τῆς Ἱσπανίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἑδρεύει σήμερον ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως στρατηγὸς Φράνκο. Εἶνε πόλις πολὺ παλαιά, μὲ παλαιὰ τείχη καὶ περίφημον μητρόπολιν βυζαντινοῦ ρυθμοῦ. Ἂν καὶ κατοικεῖται ἀπὸ 30.000 μόνον κατοίκους, ἔχει ἐν τούτοις μεγάλην στρατηγικὴν καὶ ἐμπορικὴν σημασίαν, διότι εὑρίσκεται εἰς τὸ σημεῖον τῆς διασταυρώσεως πέντε σιδηροδρομικῶν γραμμῶν. Ἔχει καὶ μικρὰν βιομηχανίαν χημικῶν προϊόντων, ἀλεύρων καὶ δερμάτων. Περίφημον εἶνε τὸ Πανεπιστήμιόν της, λειτουργοῦν ἀπὸ τοῦ ΙΓ' αἰῶνος.

Τσὰγκ-Σουὲ-Λιάγκ. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς κι- [illegible] στάσεως, ἡ ὁποία ἐξερράγη ἀπὸ δεκαημέρου, μὲ ἕδραν τὸ Σιὰν-Φού, εἶνε υἱὸς τοῦ περιφήμου στρατάρχου Τσὰγκ-Τσὸ-Λίν, ὁ ὁποῖος ἐδολοφονήθη τῷ 1928 ἐν Μαντζουρίᾳ. Ὁ Τσὰγκ-Τσὸ-Λὶν αὐτός, ἦτο κυρίαρχος τῆς Μαντζουρίας καὶ ὁ κυριώτερος ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῶν Βορείων, ὅταν ἐξεστράτευσεν ἐναντίον των ὁ Τσὰγκ-Καϊ-Σέκ. Τὰ στρατεύματά του ὅμως ἡττήθησαν ἐπανειλημμένως, τὸ Πεκῖνον κατελήφθη ἀπὸ τοὺς προελαύνοντας Νοτίους, αὐτὸς δὲ ἀπεχώρησεν εἰς τὴν Μαντζουρίαν, ὅπου ἐδολοφονήθη μετ' ὀλίγον. Διάδοχός του εἰς τὴν ἀρχηγίαν τῶν στρατευμάτων του ἐγένετο ὁ υἱός του Τσὰγκ-Σουὲ-Λιάγκ, ὁ σημερινὸς ἐπαναστάτης, ὅστις ἐσυνθηκολόγησε μὲ τὸν Τσὰγκ-Καϊ-Σέκ, συνεδέθη δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ διὰ στενῆς φιλίας, χρησιμοποιηθεὶς ἐπανειλημμένως εἰς τὴν καταστολὴν διαφόρων ἐξεγέρσεων. Κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον ὁ Τσὰγκ-Σουὲ-Λιάγκ ἦτο στρατιωτικὸς διοικητὴς τῆς ἐπαρχίας Σενσί.

* * *

Θιέρβα δὸν Χουάν. Τὴν πρωΐαν τῆς 10 τρέχοντος κατεστράφη εἰς τὸ Λονδῖνον ἓν ὀλλανδικὸν ἐπιβατικὸν ἀεροπλάνον. Μεταξὺ τῶν φονευθέντων ἐπιβατῶν του ἦσαν ὁ τέως πρωθυπουργὸς τῆς Σουηδίας ναύαρχος Λάϊντμαν καὶ ὁ Ἱσπανὸς μηχανικὸς Θιέρβα. Ὁ τελευταῖος αὐτὸς εἶναι ὁ ἐφευρέτης ἑνὸς εἰδικοῦ τύπου ἀεροπλάνου ποὺ εἶναι γνωστὸν μὲ τὸ ὄνομα αὐτόγυρον. Αἱ πτέρυγές του δὲν εἶναι σταθεραὶ ὅπως εἰς τὰ συνήθη ἀεροπλάνα ἀλλὰ κινοῦνται περιστροφικῶς ἐν εἴδει ἀνεμομύλου. Κατὰ τὰ ἄλλα δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μεταξὺ αὐτογύρου καὶ συνήθους ἀεροπλάνου. Τὸ σπουδαιότερον προσὸν τοῦ πρώτου εἶναι ὅτι προσγειοῦται σχεδὸν κατακορύφως καὶ δὲν χρειάζεται ὡς ἐκ τούτου ἐκτεταμένον ἀεροδρόμιον. Ἐπανειλημμένα πειράματα γενόμενα μέχρι σήμερον ἀπέδειξαν τὴν ἱκανότητα αὐτὴν τοῦ αὐτογύρου. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ἐφεύρεσις παρουσιάζεν ἀκόμη ἀρκετὰς ἀτελείας διότι ἡ χρησιμοποίησίς του δὲν ἔχει γενικευθῇ. Ἤδη μὲ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ ἐφευρέτου τὸ ἔργον τοῦ Θιέρβα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς πλήρους ἐπιτυχίας, ἐκτὸς ἂν εὑρεθῇ κανεὶς ἄλλος συνεχιστὴς ὁ ὁποῖος νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸ τελειοποιήσῃ.

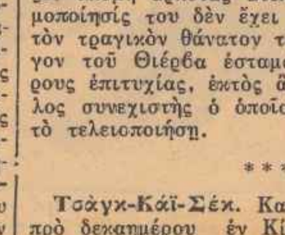

* * *

Τσὰγκ-Καϊ-Σέκ. Κατὰ τὴν ἐκραγεῖσαν πρὸ δεκαημέρου ἐν Κίνᾳ ἐπανάστασιν τοῦ στρατηγοῦ Τσὰγκ-Σουὲ-Λιάγκ, συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐθνικῆς κυβερνήσεως τοῦ Νανκὶν καὶ στρατάρχης τοῦ κινεζικοῦ στρατοῦ Τσὰγκ-Καϊ-Σέκ. Ὁ διάσημος αὐτὸς στρατηγός, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται σήμερον ὡς ὁ κυριώτερος στρατιωτικὸς καὶ πολιτικὸς παράγων τῆς Κίνας, ἐγεννήθη τῷ 1886. Εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας τῆς Κίνας ἤρχισε νὰ ἀναδεικνύεται ἀπὸ τὸ 1920, ὡς μέλος τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος Κουόμινταγκ, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἱδρύσει ὁ Σοὺν-Γιὰτ-Σέν. Τότε, ἐν συνεργασίᾳ μετὰ τοῦ μπολσεβίκου πράκτορος Μποροντίν, ὠργάνωσε τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν τῆς Βαμπόας, ἡ ὁποία ἐξεπαίδευσε τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ στρατοῦ τοῦ Κουόμινταγκ. Ὅταν βραδύτερον τὸ Κουόμινταγκ, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεκράτουν τότε τὰ ἀριστερὰ στοιχεῖα, ἦλθεν εἰς σύγκρουσιν μὲ τὴν κυβέρνησιν τῆς Βορείου Κίνας, ὁ Τσὰγκ-Καϊ-Σὲκ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ τῶν δημοκρατικῶν καὶ κατώρθωσεν εὐχερῶς νὰ νικήσῃ τοὺς ἀντιπάλους του. Τῷ 1927 καταλαβὼν τὸ Νανκίν, ἐσχημάτισεν ἐν αὐτῷ ἐθνικὴν κυβέρνησιν καὶ ἀφοῦ κατενίκησε καὶ διέλυσε ἐντελῶς τὰ στρατεύματα τῶν Βορείων, ἐστράφη καὶ ἐναντίον τῶν ἀριστερῶν στοιχείων, ἐκκαθαρίσας τὸ Κουόμινταγκ. Ἔκτοτε ὁ Τσὰγκ-Καϊ-Σὲκ ἀπέβη μοναδικὸς σχεδὸν κυρίαρχος τῆς Κίνας, πλὴν ὡρισμένων περιφερειῶν τοῦ δυτικοῦ τμήματος, αἱ ὁποῖαι παρέμειναν καὶ παραμένουν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἀριστερῶν. Ἐναντίον τῶν περιφερειῶν αὐτῶν ὁ Τσὰγκ-Καϊ-Σὲκ ἐπεχείρησεν ἐπανειλημμένας ἐκστρατείας, κατὰ τὰς ὁποίας ἐσημείωσε πολλὰς ἐπιτυχίας. Ἤδη, ἡ σύλληψίς του στερεῖ τὴν ἐθνικὴν κυβέρνησιν τοῦ Νανκὶν ἀπὸ τὸ κυριώτερον στήριγμά της.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΝΕΩΝ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Τὰ μικρὰ αὐτὰ παιδιὰ ποὺ ἀνήκουν εἰς τὰς Χιτλερικὰς ὀργανώσεις νέων εἶναι μακρυὰ ἀπὸ τὰ σπίτια καὶ τοὺς οἰκείους των καὶ συνηθίζουν ἀπὸ τῆς νεαρᾶς αὐτῆς ἡλικίας εἰς τὴν στρατιωτικὴν ζωὴν καὶ πειθαρχίαν

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ Χ. Ε. Ν.

Παράλληλα πρὸς τὴν Χ.Α.Ν., ἡ ὁποία δρᾶ ἀποκλειστικῶς μεταξὺ τῶν ἀγοριῶν, δρᾶ καὶ ἡ Χ.Ε.Ν.,— ἡ Χριστιανικὴ Ἕνωσις Νεανίδων— μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν.

Καὶ τῆς Χ.Ε.Ν. ὁ σκοπὸς εἶνε ὡσαύτως ἡ ἠθική, πνευματική, σωματική, ἐπαγγελματικὴ καὶ κοινωνικὴ μόρφωσις τῶν κοριτσιῶν. Πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ της ἡ Χ.Ε.Ν. Ἀθηνῶν διατηρεῖ εἰδικὸν μεγαλοπρεπὲς κέντρον εἰς τὴν ὁδὸν Βαλαωρίτου.

Εἰς τὸ κέντρον αὐτὸ ὑπάρχουν ἀναγνωστήρια καὶ δανειστικὴ βιβλιοθήκη ἑλληνικῶν καὶ ξένων βιβλίων. Ὡσαύτως ὀργανώνει ἑσπερινὰ μαθήματα, ὅπου ἀντὶ ἐλαχίστων διδάκτρων, διδάσκονται ξέναι γλῶσσαι, λογιστικά, στενογραφία, κοπτικὴ καὶ ἄλλα οἰκοκυρικὰ μαθήματα.

Διὰ σειρᾶς διαλέξεων ἐπὶ διαφόρων ἠθικοπλαστικῶν καὶ κοινωνικῶν προβλημάτων ἡ Χ.Ε.Ν. φροντίζει νὰ δώσῃ εἰς τὰ μέλη της τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸν τραχὺν ἀγῶνα τῆς ζωῆς ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ ἐφόδια.

Μεγαλυτέραν ὅμως σπουδαιότητα παρουσιάζει τὸ οἰκοτροφεῖον τῆς Χ.Ε.Ν. Εἰς αὐτό, ἀντὶ ἐλαχίστων τροφείων, τὰ ὁποῖα διὰ τὰς ἀπορωτέρας οἰκοτρόφους συμπληροῖ ἡ πρόεδρος κ. Πασπάτη, 45 οἰκότροφοι φοιτήτριαι καὶ ὑπάλληλοι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διαμένουσαι μακρὰν τῶν οἰκογενειῶν των, εὑρίσκουν πραγματικὴν οἰκογενειακὴν ἐπίβλεψιν καὶ περιποίησιν. Μὲ τὸ καθαρόν, ἀρκετὸν φαγητόν, τὸν ὕπνον τους, τοὺς ἀπαστράπτοντας καὶ εὐρυχώρους κοιτῶνας, τὴν λέσχην, τὸ ἀναπαυτήριον καὶ τὰς μηνιαίας οἰκογενειακὰς συγκεντρώσεις καὶ τσάγια, τὰ κορίτσια ποὺ μένουν στὸ οἰκοτροφεῖον τῆς Χ.Ε.Ν. μποροῦν ξέγνοιαστα νὰ ἀφοσιωθοῦν στὴ σπουδὴ ἢ στὴν ἐργασία τους, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι κάποια μητρικὴ φροντίδα, ἡ φροντίδα τῆς ἀκαταπονήτου διευθυντρίας τῆς Χ.Ε.Ν., θὰ τοὺς ἑτοιμάσῃ τὰ πάντα.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ οἰκοτροφείου, ἡ Χ.Ε.Ν. διαθέτει καὶ εἰδικὴν αἴθουσαν φαγητοῦ καὶ λέσχην, χάριν τῶν ἐργαζομένων κοριτσιῶν, ποὺ κάθονται μακρυὰ καὶ δὲν μποροῦν τὸ μεσημέρι νὰ πηγαίνουν σπίτι τους. Ἐκεῖ τὰ κορίτσια αὐτὰ ποὺ φέρνουν μαζὺ καὶ τὸ φαγητόν τους διέρχονται εὐχάριστα τὶς ὧρες τῆς μεσημβρινῆς τους ἀναπαύσεως.

Τέλος ἡ Χ. Ε. Ν. μὲ τὰς θερινὰς κατασκηνώσεις της εἰς τὴν Βάρκιζαν, δίδει τὴν εὐκαιρίαν τῆς ὑγιοῦς καὶ εὐθηνῆς διαμονῆς εἰς τὴν ἐξοχήν, εἰς ἀρκετὸν ἀριθμὸν ἐργαζομένων κοριτσιῶν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Χ.Ε.Ν. ἀντιμετωπίζει καὶ αὐτή, ὅπως καὶ κάθε ἄλλη παρομοία ὀργάνωσις, τὰς δυσχερείας τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος, τὸ ὁποῖον τὴν ἐμποδίζει νὰ ἀναπτύξῃ εἰς ὅλην του τὴν ἔκτασιν τὸ κοινωφελὲς πρόγραμμά της. Χρειάζεται ἄφθονα τὰ ὑλικὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μόνον μία κρατικὴ ἐνίσχυσις, θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τῆς παρέξῃ.

Η ΛΕΣΧΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΡΟΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Τὸ ἀναγνωστήριον τῆς Λέσχης τοῦ ἐργαζομένου παιδιοῦ.

Πῶς διαθέτει τὶς ἐλεύθερες ὧρες του τὸ ἐργαζόμενο παιδί ; ποιὸς φροντίζει γι' αὐτό ; Νὰ μερικὰ ἐρωτήματα στὰ ὁποῖα δὲν θὰ ἦταν εὔκολο νὰ ἀπαντήσῃ κανείς. Μέχρι προχθὲς ἀκόμη δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ πρόνοια, καμμιὰ φροντίς, καμμιὰ μέριμνα γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό. Κατάκοπο σχολοῦσε ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, τὸ ἐργαστῆρι ἢ τὸ μαγαζί, ἔπειτα ἀπὸ πολλὴ ὥρα ἐξαντλητικῆς ἐργασίας δὲν εἶνε ποῦ νὰ διαθέσῃ εὐχάριστα καὶ ὠφέλιμα τὶς ὧρες του. Κι' ὅμως ἕνα σωρὸ ἐχθροί, ἐχθροὶ ὕπουλοι, ἐχθροὶ ψυχοφθόροι, ἐπικίνδυνοι, καραδοκοῦσαν τὴν εὐκαιρία ν' ἁρπάξουν τὴν ἁπαλὴ ψυχούλα του, νὰ τὴν φαρμακώσουν μὲ τὸ δηλητήριό τους, νὰ μεταβάλλουν τὸ παιδὶ αὐτὸ ἀπὸ ἕνα ὠφέλιμο τῆς κοινωνίας μέλος, σ' ἕνα ἐπίφοβο ἐχθρό της. Ἀγράμματο τελείως ἢ τραβηγμένο ἀπ' τὸ σχολειὸ μόλις κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὰ πρῶτα γράμματα τὸ ἐργατόπαιδο ἀπ' τὴν ἀνάγκη τῆς ζωῆς ριχνόταν στὴν σκληρὴ βιοπάλη, γιὰ νὰ συντηρηθῇ αὐτὸ καὶ ὄχι λίγες φορὲς νὰ συντηρήσῃ μὲ τὶς μικρὲς δυνάμεις του ὁλόκληρη οἰκογένεια.

Τὶς ὧρες ποὺ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του τὶς διαθέτουν γιὰ τὸ παιγνίδι καὶ τὴ χαρά, τὴ διασκέδασι καὶ τὴ μόρφωσι, αὐτὸ σηκώνει βαρειὰ σίδερα ἢ ζεμπίλια, σέρνει τὸ βαρυφορτωμένο καρροτσάκι ἢ βρίσκεται βουτηγμένο μέσα στὸ μηχανέλαιο καὶ τὴν μουτζούρα σακατεύοντας γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ τὸν ἀδύναμο ἀκόμα ὀργανισμό του.

Ὁ δρόμος, σὰν εἶναι μικρό, τὸ καφενεῖο μὲ τὰ χαρτιά, τὸ καπηλειὸ μὲ τὰ μεθύσια σὰν μεγαλώσῃ, ἡ πρέζα καὶ τὸ χασίς, νὰ τὰ μοναδικά του μέσα διαπαιδαγωγήσεως, ἡ μόνη του ἀσχολία. Καὶ τὸ τέρμα τῆς ἱστορίας αὐτῆς γιὰ ἕνα πλῆθος ἀπὸ τὶς δυστυχισμένες αὐτὲς ὑπάρξεις ἦταν ἡ φυλακὴ καὶ τὸ βαγόνι τοῦ Λαρισαϊκοῦ, τὸ «βαγόνι τοῦ θανάτου» ποὺ δίχως εἰσιτήριο μετάφερνε στὸ αἰώνιο ταξεῖδι τους, τὰ θύματα τοῦ δηλητηρίου, τοὺς ἀλῆτες καὶ τοὺς πρεζάκιδες !

Ἡ ἀνάγκη τῆς κοινωνικῆς καθοδηγήσεως τῆς ἐργαζομένης νεολαίας, καὶ τῆς ὑπάρξεως κοινωνικῆς προνοίας γι' αὐτὴν ἦσαν οἱ λόγοι ποὺ ἐδημιούργησαν τὴ «Λέσχη τοῦ ἐργαζομένου παιδιοῦ», τμῆμα τοῦ ὀργανισμοῦ «Ἐθνικὸν Ἵδρυμα προστασίας τοῦ ἐργαζομένου παιδιοῦ».

Σκοπὸς τοῦ Ἱδρύματος αὐτοῦ εἶναι : «διὰ παντὸς προσφόρου μέσου πρωαγωγὴ τῆς κοινωνικῆς προνοίας ὑπὲρ τοῦ νεαροῦ ἐργάτου, ἡ ἐπαγγελματικὴ καθοδήγησις αὐτοῦ, ἡ διαπαιδαγώγησίς του, ἡ ψυχαγωγία, ἡ προφύλαξις ἐκ τῶν ἠθικῶν κινδύνων καὶ ὁ περιορισμὸς τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος.».

Ἀρχικῶς ἡ «Λέσχη τοῦ ἐργαζομένου παιδιοῦ» ὀργανωθεῖσα διὰ τὴν κοινωνικὴν καθοδήγησιν τῶν ὀρφανῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Περιθάλψεως Νέων τῆς ὁποίας τὰ ὀρφανοτροφεῖα ἔκλεισαν κατὰ τὸ 1930 μετεβλήθη κατόπιν εἰς γενικὸν ὀργανισμὸν καθοδηγήσεως καὶ προνοίας τοῦ ἐργαζομένου παιδιοῦ.

Ἡ «Λέσχη» καθοδηγεῖται ὑπὸ διοικητικοῦ συμβουλίου ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῶν κ.κ. Α. Ἀθηνογένη, δικηγόρου, πρώην ὑπουργοῦ, Κ. Ἀμάντου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Α. Φιλαδελφέως, διευθυντοῦ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, Ι. Ρωμανοῦ, προέδρου τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συμβουλίου τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Κ. Ἀνδρεοπούλου, Λουκᾶ Ρούφου, Ι. Καραβία, Π. Βάσιλα, Μ. Μιχαηλίδη, Β. Πετράκη, Α. Ἰατρίδη καὶ Π. Βήτου.

Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου της ἡ «Λέσχη» περιλαμβάνει διάφορα τμήματα.

Τὰ τμήματα αὐτὰ εἶναι τὸ τμῆμα νυκτερινῶν σχολῶν, περιλαμβάνον πεντατάξιον ἀνεγνωρισμένον δημοτικὸν σχολεῖον μὲ διδασκάλους τὸν κ. Ξενόπουλον, καὶ τὴν δίδα Τσαγγάρη, τμῆμα ξένων γλωσσῶν (γαλλικῶν) διὰ τὰ ἄπορα μέλη της τὰ ἔχοντα ἀνάγκην μιᾶς ξένης γλώσσης καὶ τὸ τμῆμα μουσικῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καθηγητῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς Μανδολινάτας. Ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς εἶναι τὸ αὐτοδημιούργητον τμῆμα χαβάγιας —ὀκαρίνας καὶ μικρᾶς φυσαρμόνικας. Εἰς τὴν λέσχην λειτουργεῖ ἐπίσης γραφεῖον εὑρέσεως ἐργασίας καὶ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, συσσίτιον μεσημβρινὸν μὲ μίαν δραχμὴν διὰ νὰ δυνάμενα νὰ πληρώσουν καὶ ἐντελῶς δωρεὰν διὰ τὰ μὴ δυνάμενα, καὶ μικρὰ στέγη πρὸς προσωρινὴν στέγασιν τῶν ἀνέργων καὶ ἀστέγων ἐργατοπαίδων. Λειτουργοῦν ἀκόμη μικρὰ ἐργαστήρια ξυλουργικῆς καὶ τυπογραφείου, ἀναγνωστήριον καὶ βιβλιοθήκη τεχνικῶν βιβλίων καὶ ἠθικοπλαστικῶν, ἐντευκτήριον μὲ διάφορα ψυχαγωγικὰ παιγνίδια (πίγκ—πόγκ, ντάμα, σκάκι), μικρὸν γυμναστήριον μὲ ἀθλοπαιδιάς (φοὺτ-μπώλ, βόλεϋ-μπόλ) καὶ ψυχρὰ λουτρὰ (ντοὺς).

Ἐπίσης διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς πρωτοβουλίας τῶν μελῶν της ἡ «Λέσχη» συγκροτεῖ τὰ μέλη της εἰς τμήματα αὐτενεργείας ὡς τὸ μορφωτικὸν διὰ τὴν ὀργάνωσιν διαλέξεων κλπ., καλλιτεχνικὸν διὰ τὴν ὀργάνωσιν κινηματογραφικῶν καὶ θεατρικῶν παραστάσεων, ἀθλητικόν, ἀλληλοβοηθείας, ἐκδρομικὸν καὶ προσκοπικόν.

Ἐντὸς τῶν ἡμερῶν ἐπίσης ἡ λέσχη ἱδρύει τμῆμα διδασκαλίας γραμμικοῦ καὶ ἐλευθέρου σχεδίου, τὴν διδασκαλίαν τοῦ ὁποίου ἀνέλαβε δωρεὰν ὁ κ. Μαλάμης.

Ἡ «Λέσχη» ἀριθμεῖ σήμερον περὶ τὰ 600 μέλη ἔχει δὲ μέχρι τοῦδε ἐξυπηρετήσει περὶ τὰ 5.000 ἐργατόπαιδα. Εἰς τὰς θερινὰς ἐγκαταστάσεις της εὑρίσκουν ἐντελῶς δωρεὰν ἀνάπαυσιν καὶ ψυχαγωγίαν περὶ τὰ 300 ἐργατόπαιδα κατ' ἔτος. Ἀλλ' ὅπως συμβαίνει μὲ τὰ παρόμοια ἱδρύματα, ἀντιμετωπίζει καὶ ἡ «Λέσχη» σοβαρὰς οἰκονομικὰς δυσκολίας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἐμποδίζουν εἰς τὴν εὐρυτέραν ἀνάπτυξιν τοῦ ἔργου της, καὶ διὰ τὴν ὑπερπήδησιν τῶν ὁποίων ἔχει ἀνάγκην τῆς κρατικῆς ἐνισχύσεως καὶ τῆς ἀρωγῆς τῶν φιλανθρώπων.

ΑΝΤ. ΣΑΟΥΣ.

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ-ΘΑΥΜΑ

Στὴ νῆσο τῆς Κεϋλάνης ζῇ ἕνα παιδὶ τῆς φυλῆς τῶν Ταμπούλ, ὀνόματι Ἀρουμουγκάν, ποὺ καταπλήσσει τὸν κόσμο μὲ τοὺς ἀριθμητικούς του ὑπολογισμούς. Μέσα σὲ τρία δευτερόλεπτα, ἔλυσε πρὸ τῶν μελῶν τῆς Βασιλικῆς Ἀσιατικῆς Ἀκαδημίας τὸ ἑξῆς δυσκολώτατο πρόβλημα, χωρὶς νὰ μεταχειρισθῇ μολύβι καὶ χαρτί.

«Ἕνας μαχαραγιᾶς ἔδωκε εἰς 173 πρόσωπα ἀπὸ ἕνα μεγάλο δοχεῖο γεμάτο ρύζι. Κάθε δοχεῖο περιεῖχε ἀπὸ 3.431.272 σπόρους ρυζιοῦ. Οἱ 173 δωρεοδόχοι ὅμως, ὑπεχρεώθησαν νὰ δώσουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Βούδδα τὰ 17 ἑκατοστὰ τῆς δωρεᾶς. Ἐρωτᾶται: Πόσους σπόρους ρυζιοῦ ἐπῆρε ὁ Βούδδας;».

Ὁ Ἀρουμουγκὰν ἐσκέφθη ἐπὶ τρία δευτερόλεπτα, καὶ ὕστερα, χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμό, ἔδωκε τὴν ὀρθὴ λύσι: 100.913.52.

Τὰ μέλη τῆς Ἀκαδημίας ὅμως, τοῦ εἶπαν ὅτι ἡ λύσις δὲν ἦταν σωστή. Ἀλλ' ὁ Ἀρουμαγκὰν ἐπέμενε μὲ πεῖσμα. Τότε ὁ γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς ξανάκανε τὸν ὑπολογισμὸ καὶ βρῆκε ὅτι αὐτὸς εἶχε κάνει λάθος. Καὶ ὁ Ἀρουμουγκὰν ἐθριάμβευσε.

Ὁ νεαρὸς Ἀρουμουγκὰν δὲν ἔχει τὴν ἀποκλειστικότητα στοὺς ἀστραπιαίους ἀριθμητικοὺς ὑπολογισμούς. Ἕνας μικρὸς Ἀμερικανός, ἡλικίας μόλις ἓξ ἐτῶν, ἀπεδείχθη ἀκόμη πιὸ δυνατὸς στὸ δύσκολο αὐτὸ ἀγώνισμα τῆς σκέψεως. Υἱὸς τοῦ τραπεζίτου τῆς Νέας Ὑόρκης Μιγκουὲλ Ἀλμπέρτο Μαντίλλα, ἄκουσε μιὰ μέρα τὸν πατέρα του νὰ ἐρωτᾷ τί μέρα ἔπεφτε ἡ πρώτη τοῦ προσεχοῦς μηνός. Καὶ ἐνῷ ὁ πατέρας του φυλλομετροῦσε τὸ ἡμερολόγιο, αὐτός, χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ τίποτε, τὸ βρῆκε ἀμέσως.

Κατάπληκτος τότε ὁ πατέρας του, ἄρχισε νὰ τοῦ ὑποβάλλῃ διάφορες παρόμοιες ἐρωτήσεις. Καὶ ὁ μικρὸς ἀπαντοῦσε ἀλάνθαστα μέσα σὲ ἐλάχιστα δευτερόλεπτα. Τὸ γεγονὸς ἔγινε γνωστὸν σ' ὅλη τὴ συνοικία, καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺςγείτονες ρώτησε τὸν μικρὸν Παῦλον ποιὰ ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος εἶχε πέσει ἡ 24η Ἰανουαρίου 1839. Καὶ ὁ Παῦλος ἀδίστακτα, μέσα σὲ δυὸ δευτερόλεπτα, ἀπήντησε : Πέμπτη!

Ἕνας ἄλλος τὸν ἐρώτησε : Ποιὰ μέρα θὰ πέσῃ ἡ 24η Ἰανουαρίου 2000;

— Πέμπτη! ἀπήντησε πάλι ὁ μικρὸς χωρὶς δυσκολία!

Ἡ Τύχη βρίσκεται στὸ χέρι σας

ΠΩΣ ΝΑ ΡΙΧΝΕΤΕ ΤΑ ΧΑΡΤΙΑ

Ἡ χαρτομαντεία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ μυστηριώδεις μαγικὲς μεθόδους γιὰ τὴν πρόβλεψι τοῦ μέλλοντος. Βέβαια, δὲν εἶναι μιὰ ἐπιστημονικὴ κι' ἀλάνθαστος μέθοδος, ὡστόσο ὅμως πολλὲς φορὲς μᾶς ἀποκαλύπτει πολλὲς ἀλήθειες. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ νομίζετε ὅτι ἡ πρώτη τυχοῦσα χαρτορίχτρα μπορεῖ νὰ σᾶς φανερώσῃ ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ μέλλοντος. Ἔπειτα, οὔτε κι' ἐσεῖς πρέπει νὰ ζητᾶτε λεπτομέρειες καὶ μεγάλη ἀπόλυτα ἀκρίβεια στὶς προβλέψεις αὐτές. Καλὸ εἶναι νὰ μείνετε ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὶς γενικότητες.

Τὰ χαρτιὰ διαβάζονται συνήθως μὲ τὴ διαίσθησι. Ἡ ἀληθινὴ χαρτορίχτρα, μπροστὰ στὰ χαρτιὰ βρίσκεται σὲ μιὰ κατάστασι ἐξάρσεως, σὲ μιὰ ἔκτασι, ὅπως ἡ Πυθία ἐπάνω στὸν τρίποδά της. Χάρις δὲ σ' αὐτὴ τὴν ὑπερευαισθησία της κατωρθώνει νὰ ἀνασηκώσῃ τὸ πέπλο ποὺ σκεπάζει τὰ μυστήρια τοῦ μέλλοντος καὶ νὰ γνωρίσῃ μερικὰ μυστικὰ τοῦ παρόντος. Ἄλλωστε κι' ἐκεῖνος ἀκόμη ποὺ κάνει μιὰ «πασιέντσα», δίχως νὰ τὸ θέλῃ, βρίσκεται σὲ μιὰ ὅλως ἰδιαίτερη κατάστασι καὶ ἀποκτάει ἕνα εἶδος μαντικῆς δυνάμεως ποὺ εἶναι τόσο παράξενο ὅσο κι' ἀκόμη ἀνεξήγητο.

Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ποῦμε ὅτι ἂν τὰ χαρτιὰ δὲν μᾶς προλέγουν τὸ μέλλον, ὡστόσο μᾶς προειδοποιοῦν. Ἡ χαρτομαντεία ἔχει μιὰ παληὰ παράδοσι κι' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν παράδοσι θὰ ἐκθέσουμε στὰ ἁπλᾶ καὶ πλήρη αὐτὰ μαθήματα τῆς χαρτομαντείας ποὺ ἀρχίζουμε ἀπὸ σήμερα..

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΤΙΩΝ

Ἡ Κοῦπες ἔχουν σχέσι μὲ τὰ φιλικά, τὰ ἐρωτικὰ καὶ τὰ οἰκογενειακὰ αἰσθήματα.

Τὰ Καρρῶ ἔχουν σχέσι μὲ τὶς ὑποθέσεις, τὰ ταξεῖδια, τὰ μηνύματα.

Τὰ Μπαστούνια συμβολίζουν τὰ βάσανα, τὶς θλίψεις,, τὸ πένθος, τὶς προδοσίες.

Τὰ Σπαθιὰ δείχνουν τὰ χρηματικὰ ζητήματα.

Η ΚΟΥΠΕΣ

Ἄσσος (ἴσια): χαρὰ στὸ σπίτι. (Ἀνάποδα): καυγάδες καὶ συγχύσεις.

Ρήγας (ἴσια) : συμπαθητικὸς ἄνθρωπος, κατὰ γενικὸ κανόνα ξανθὸς—(ἀνάποδα) : δύστροπος.

Ντάμα (ἴσια) : ἀξιολάτρευτη κι' ἐνάρετη γυναῖκα, κατὰ γενικὸ κανόνα ξανθειά—

Βαλὲς (ἴσια) : εὐθὺς καὶ τίμιος νέος—(ἀνάποδα) : ἡ σκέψι του.

Δέκα (ἴσια) : Ἔρως. Δουλειά. (ἀνάποδα) : εὐχάριστη ἔκπληξι.

Ἐννέα (ἴσια) : Εὐχαρίστησις. Ἐπιτυχία. Ὁμόνοια—(ἀνάποδα) : ἐμπόδια, στενοχώριες.

Ὀκτὼ (ἴσια) : Ἐπίσκεψις ἢ δῶρο —(ἀνάποδα) : καστανὸ κορίτσι. Μεγάλη χαρά.

Ἑπτὰ (ἴσια) : Σκέψις ἐκείνου ποὺ συμβουλεύεται τὰ χαρτιὰ ἢ ἑνὸς ἀγαπητοῦ προσώπου—(ἀνάποδα) : ἡ ἐπιθυμία τους ἢ ἡ θέλησίς τους.

ΤΑ ΚΑΡΡΩ

Ἄσσος (ἴσια) : Γράμμα. Χαρτιά ὑποθέσεων—(ἀνάποδα) : δυσάρεστο γράμμα.

Ρήγας (ἴσια) : Προστάτης. Στρατιωτικός. Χρήσιμος ἄνθρωπος. Γάμος μὲ τὰ διπλανὴ Ντάμα καρρώ—(ἀνάποδα) : ἐμπόδια. Ξένος ἢ ἐπαρχιώτης.

Ντάμα (ἴσια) : ἐλαφρόμυαλη γυναῖκα, βλαβερὴ (ξένη), κατὰ γενικὸ κανόνα ξανθειά—(ἀνάποδα) : χωριάτισσα ἢ φλύαρη.

Βαλὲς (ἴσια) : Στρατιωτικός. Γραμματοκομιστὴς (βέβαιο γράμμα).—(ἀνάποδα) : δυσάρεστο γράμμα ἢ δυσάρεστος εἴδησις.

Δέκα (ἴσια) : ἀλλαγὴ—(ἀνάποδα) : ἀργοπορία.

Ἐννέα (ἴσια) : ἐπιχείρησις—(ἀνάποδα): ἀργοπορία.

Ὀκτὼ (ἴσια) : ἐκδρομή, κυνῆγι—(ἀνάποδα) : ἀργοπορία, στενοχώρια, διάβημα.

Ἑπτὰ (ἴσια) : Σκέψις ἐμπαιγμοῦ ἢ δῶρο—(ἀνάποδα) : ἐμπόδιο, φιλονικεία.

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Ἄσσος (ἴσια) : Ἐμπορικὴ ἢ αἰσθηματικὴ πρότασις. Δίκη— (ἀνάποδα) : ἐρωτικὴ ἐγκατάλειψις.

Ρήγας (ἴσια) : Δικηγόρος ἢ δικαστικὸς —(ἀνάποδα) : χῆρος, κακκὸς ἄνθρωπος. Φασαρίες.

Ντάμα (ἴσια) : Χήρα ἢ χωρισμένη (μελαχροινὴ—(ἀνάποδα) : χήρα ποὺ θέλει νὰ ξαναπαντρευθῇ. Δυσκολίες καὶ ἐνοχλήσεις.

Βαλὲς (ἴσια) : Νέος μελαχροινὸς—(ἀνάποδα) : νέος ζηλόφθονος ἢ προδότης. Ἐρωτικὴ προδοσία.

Δέκα (ἴσια) : Κλάμματα, ζήλεια, στενοχώριες, γράμματα — (ἀνάποδα) : κακὸ γράμμα. ἀπώλεια χρημάτων.

Ἐννέα (ἴσια) : Πένθος, ἐμπόδιο, παπᾶς, καταστροφὴ ἀρρώστεια, πόνος—(ἀνάποδα) : ἐνισχύει τὸ μήνυμα, τὸ προαίσθημα.

Ὀκτὼ (ἴσια) : Κακὴ εἴδησις, λύπη—(ἀνάποδα) : μυστικοπαθεῖς ἰδέες.

Ἑπτὰ (ἴσια) : Ἀνησυχίες. Σκέψις ἑνὸς σοβαροῦ προσώπου—(ἀνάποδα) : ἀναποφασιστικότης. Ἀποτυχία.

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ἄσσος (ἴσια) : Τυχερὴ δουλειά—(ἀνάποδα) : ἕνα δῶρο.

Ρήγας (ἴσια) : Μελαχροινὸς ἄνδρας, χρήσιμος—(ἀνάποδα) : μελαχροινὸς ἄνδρας. ἄρρωστος.

Ντάμα (ἴσια) : Μελαχροινὴ γυναῖκα, ἀξιαγάπητη, πλούσια—(ἀνάποδα) : ἀξιαγάπητη γυναῖκα, μὰ ἄστατη.

Βαλὲς (ἴσια) : Μελαχροινὸς νέος πολὺ ἐρωτευμένος—(ἀνάποδα) : νέος δυσαρεστημένος ἢ ἄρρωστος.

Δέκα (ἴσια) : Καλὸ κέρδος ἢ μεγάλη δουλειά—(ἀνάποδα) : ἔρως καὶ λεπτά.

Ἐννέα (ἴσια) : Πλούσιος γάμος ἢ μικρὸ χρηματικὸ ποσὸ—(ἀνάποδα) : ἕνα δῶρο.

Ὀκτὼ (ἴσια) : Μελαχροινὴ νέα ἢ μικρὸ ποσόν—(ἀνάποδα) : μελαχροινὴ γυναῖκα χωρὶς λεπτά.

Ἑπτὰ (ἴσια) : Μελαχροινὸ παιδὶ κι' ἐλάχιστο ποσόν—(ἀνάποδα) : οἰκονομικὲς στενοχώριες.

Εἶναι σφάλμα νὰ νομίζῃ κανεὶς πὼς μπορεῖ νὰ ἐξαντλήσῃ, νὰ «διαβάσῃ» τὸ χαρτὶ μὲ ρεῖ νὰ ἐξαντλήσῃ, νὰ «διαβάσῃ» τὸ χαρτὶ μὲ χίλιους τρόπους. Γιατὶ τότε δὲν θὰ ἔβγαινε κανένα νόημα κι' ὁ καθένας θὰ ἔλεγε ὅτι ἤθελε. Πρέπει λοιπὸν ν' ἀκολουθοῦμε πιστὰ τὴν ἀνωτέρω αὐστηρὴ παράδοσι ποὺ διαβάζει μόνο μ' ἕνα τρόπο τὰ χαρτιά.

Μὲ δυὸ λόγια. Τὰ κόκκινα χαρτιὰ ἔχουν σχέσι μὲ τὶς ἐρωτικὲς ὑποθέσεις κι' ἡ ὑποθέσεις αὐτὲς εἶναι καλὲς μὲ τὶς κοῦπες κι' ἄσχημα μὲ τὰ καρρώ. Τὰ σπαθιὰ ἔχουν σχέσι μὲ τὶς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις καὶ τὰ μπαστούνια εἶναι πάντα κακὸς οἰωνός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Πῶς διαβάζονται τὰ χαρτιά.

Ἡ χειρομαντεία

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ

Ἡ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς, ὅπως ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο μάθημα, εἶναι ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες καὶ βρίσκεται ἀκριβῶς στὴ μέση τοῦ χεριοῦ. Ὅταν εἶναι διπλῆ ἀποκαλύπτει μεγάλες ἐπιτυχίες, οἰκονομικῆς φύσεως, στὸ μέσον τῆς ζωῆς.

Μικρὴ γραμμὴ φανερώνει ἔλλειψι χαρακτῆρος. Ὅταν τελειώνῃ κάτω ἀπὸ τὸ μέσο δάκτυλο εἶναι ἔνδειξις ἑνὸς σοβαροῦ κινδύνου: θανάτου κατὰ τὴν νεότητα. Ὅταν τελειώνῃ κάτω ἀπὸ τὸν παράμεσο εἶναι ἔνδειξις ἐπιπολαιότητος καὶ φιλαρεσκείας στὶς γυναῖκες καὶ ἀπιστίας στοὺς ἄνδρες. Γενικῶς φανερώνει ἀποτυχημένη ζωή. Ὅταν κόβεται στὴν ἀρχὴ σημαίνει τραύματα ἢ ἀρρώστειες τῶν κάτω μελῶν τοῦ σώματος καὶ τραύματα στὸ κεφάλι ἀπὸ ξαφνικὲς πτώσεις. Ὅταν πάλι εἶναι στριφογυριστή, φανερώνει προδιαθέσεις γιὰ πονοκεφάλους, ἔλλειψι μνήμης καὶ ἀνοησία.

Ἡ θέλησις, τὸ θάρρος, ἀποκαλύπτονται ἀπὸ τὸ βάθος τῆς γραμμῆς. Λεπτὴ γραμμὴ σημαίνει λυμφατισμό, ἀδυναμία, ἐξασθένησι. Ὅταν δὲ ἡ γραμμὴ αὐτὴ εἶναι ὠχρὴ καὶ πλατειά, δείχνει ἀδράνεια στὸ πνεῦμα. Ὅταν εἶναι κόκκινη: δραστηριότητα. Κι' ὅταν εἶναι πολὺ κόκκινη, φανερώνει κινδύνους, ἀποπληξίας ἢ ἐπιληψίας.

Ὅταν ἡ γραμμὴ εἶναι ἑλικοειδής, δείχνει ἄρρωστο συκώτι, κακία, ψεῦδος καὶ ἀστάθειες τῆς θελήσεως.

Ὅταν εἶναι κακοχαραγμένη ἢ συγκεχυμένη: ἀδύνατο μυαλό. Ὅταν γέρνῃ πρὸς τὴ γραμμὴ τῆς ζωῆς φανερώνει βεβαία εὐτυχία. Ὅταν βρίσκεται κοντὰ στὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς: καρδιακὰ νοσήματα. ἄσθμα.

Ὅταν ἀνεβαίνει καὶ ἑνώνεται μὲ τὴ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς σημαίνει ὅτι ἡ καρδιὰ κυριαρχεῖ τῆς κεφαλῆς. Μὰ ἂν ἕνα «κλαδὶ» προχωρῇ πρὸς τὴν γραμμὴ τῆς

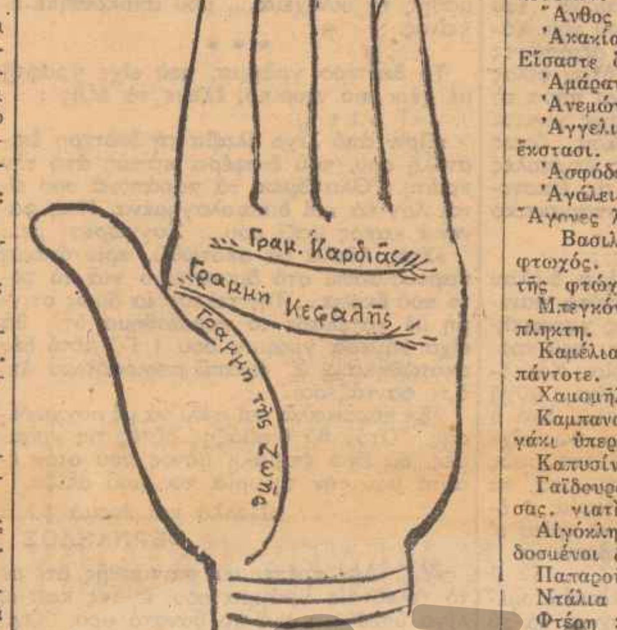

καρδιᾶς συμβαίνει τὸ ἀντίθετο: ἡ σκέψις, τὸ λογικὸ κυριαρχεῖ τῆς καρδιᾶς.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς ἀρχίζει ἀπὸ τὸν δείκτη. Εἶναι ἡ γραμμὴ κάθε ἐρωτικῆς χαρᾶς καὶ κάθε πόνου, τῆς εὐαισθησίας, τῶν καρδιακῶν νοσημάτων. Στὸ χέρι τῆς γυναίκας ἀποκαλύπτει ὅλα τὰ ἐρωτικὰ μυστικά της.

Μιὰ τέτοια μεγάλη γραμμὴ μὲ «κλαδιὰ» φανερώνει ὑπερβολικὴ εὐαισθησία. Τέτοια ἦταν ἡ γραμμὴ τοῦ ποιητοῦ Λαμαρτίνου.

Ὅταν εἶναι ὠχρὴ φανερώνει περισσότερη ἠρεμία. Κόκκινη δέ, ἀποκαλύπτει φλογερὸ χαρακτῆρα καὶ καμμιὰ φορὰ ὑπερβολικὰ ἀπότομο καὶ βίαιο.

Ἐλαφρά, λεπτὴ φανερώνει στεγνὴ καρδιά. Ὅταν εἶναι πολὺ βαθειὰ ἀποκαλύπτει σκληρότητα. Ἔτσι εἶναι συνήθως ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς τῶν πατροκτόνων. Διπλῆ γραμμὴ εἶναι ἔνδειξις μεγάλης διαχυτικότητος.

Ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸν δείκτη, ἀποκαλύπτει καλὸ χαρακτῆρα. Ὅταν ἀρχίζῃ ἀνάμεσα στὸ δείκτη καὶ τὸν μέσο εἶναι ἔνδειξις δουλείας καὶ ἐπιτυχίας. Ὅταν ἀρχίζῃ κάτω ἀπὸ τὸν μέσο δάκτυλο, εἶναι ἔνδειξις ἀνήσυχης ζωῆς καὶ φτώχειας καρδιᾶς καὶ πνεύματος ὅταν ἀρχίζῃ ἀπὸ τὸν παράμεσο.

Ὅταν ἡ γραμμὴ τελειώνῃ κάτω ἀπὸ τὸ μέσον δάκτυλο, εἶναι ἔνδειξις ὅτι πιθανὸν πρόκειται περὶ ὀλιγόχρονης ζωῆς, κάτω ἀπὸ τὸ παράμεσο, προπέτεια καὶ μωρολογία, κάτω ἀπὸ τὸν μικρὸ δάκτυλο, πονηρία μᾶλλον παρὰ εἰλικρίνεια στὸν ἔρωτα.

Ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς καρδιᾶς γέρνῃ πρὸς τὴ γραμμὴ τῆς κεφαλῆς: ὑποκρισία ἡ κυριαρχία τῆς καρδιᾶς ἀπὸ τὸ πνεῦμα. Ὅταν ἑνώνεται μαζί της κάτω ἀπὸ τὸν μέσο δάκτυλο, εἶναι ἔνδειξις ξαφνικοῦ θανάτου.

Μία συγκεχυμένη γραμμὴ καρδιᾶς εἶναι ἔνδειξις εὐγενικῶν αἰσθημάτων. Ὅταν κόβεται ἀπὸ ἄλλες γραμμές, φανερώνει ἀστάθεια, ἀταξία στὰ αἰσθήματα. Γραμμὴ διχαλωτὴ εἶναι ἔνδειξις κακῆς κυκλοφορίες τοῦ αἵματος.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ἡ γραμμὴ τῆς μοίρας λέγεται καὶ γραμμὴ τῆς τύχης, τοῦ πεπρωμένου. Εἶναι, ἐκείνη ποὺ ἀρχίζει καθέτως ἀπὸ τὶς γραμμὲς τοῦ καρποῦ τοῦ χεριοῦ καὶ καταλήγει στὸ μέσο δάκτυλο. Εἶναι μιὰ περίεργη γραμμή, ποὺ ἀλλάζει κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς. Ἡ κατεύθυνσίς της πρὸς τὴ βάσι τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου δακτύλου, δείχνει τὴν κλίσι τῆς δραστηριότητος ἑνὸς προσώπου. Ἄλλοτε πρὸς τὶς καλὲς τέχνες, ἄλλοτε πρὸς τὰ ἀξιώματα κι' ἄλλοτε πρὸς τὸ ἐμπόριο. Ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους ἡ γραμμὴ τῆς μοίρας εἶναι ἀδύνατη (συχνὰ δὲ λείπει ἐντελῶς) μποροῦν νὰ ἐπιτύχουν στὴ ζωή, ἀλλὰ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ ὑπολογίζουν ἐπὶ τῶν ἄλλων. Ὅταν ἡ γραμμὴ τῆς μοίρας εἶναι καθαρὴ κα στὰ τὰ δύο χέρια, ἀποκαλύπτει ἐξησφαλισμένη ἐπιτυχία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ γραμμὴ τοῦ ἡλίου, τῆς ὑγείας καὶ τῆς διαισθήσεως.

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Ὅλος ὁ κόσμος ἀγαπάει τὰ λουλούδια. Διατὶ ἆρά γε ; Ἴσως γιατὶ δὲν ὑπάρχουν ἄσχημα λουλούδια. Κανένα λουλοῦδι δὲν προκαλεῖ τὴν ἀηδία. Καθένα εἶναι συμπαθητικὸ μὲ τὸ χρῶμα του καὶ τὸ ἄρωμά του.

Τὰ λουλούδια στολίζουν τὴ ζωή μας.

«Τὸ λουλοῦδι, γράφει ὁ Σατωμπριάν, εἶναι τὸ παιδὶ τῆς Αὐγῆς, τὸ θέλγητρο τῆς ἀνοίξεως, η πηγὴ τῶν ἀρωμάτων, ἡ χάρις τῶν κοριτσιῶν, ἡ ἀγάπη τῶν ποιητῶν. Πηγαίνει γρήγορα ἀπὸ τὴ ζωή, σὰν τὸν ἄνθρωπο μὰ ἀφήνει ἁπαλᾶ τὰ πέταλά του κατὰ γῆς. Διατηροῦν τὴν πεμπτουσία τῆς εὐωδιᾶς του : τὸ λουλοῦδι ξαναζῇ στὴ σκέψι. Οἱ ἀρχαῖοι συνήθιζαν νὰ στολίζουν τὸ καπέλλο τους μ' αὐτὰ κι' ὁ σοφὸς νὰ στεφανώνῃ πάλι μ' αὐτὰ τὰ κάτασπρα μαλλιά του. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ σκέπαζαν τοὺς μάρτυρες μὲ λουλούδια, καθὼς καὶ τὴν Ἁγία Τράπεζα. Σήμερα, στολίζουμε μ' αὐτὰ τὶς ἐκκλησίες. Τὰ λουλούδια μᾶς μιλοῦν μὲ τὴ γλῶσσα τους».

Ἰδοὺ λοιπόν, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσι, ποιὰ εἶναι ἡ σημασία τῶν κυριωτέρων λουλουδιῶν.

Ἄνθος βερυκοκιᾶς : Δειλὸς ἔρως.

Ἀκακία : Πλατωνικὸς ἔρως. Ἐπίσης : Εἴσαστε ὅλο χάρι καὶ κομψότητα.

Ἀμάραντος : Σταθερότης.

Ἀνεμώνη : Διακοπὴ σχέσεων. Φύγετε !

Ἀγγελικὴ : Ἔμπνευσις. Βρίσκομαι σ' ἔκστασι.

Ἀσφόδελος : Λυπᾶμαι γιὰ τὰ περασμένα.

Ἀγάλεια : Τὸ πάθος σας εἶναι ἐπιπόλαιο. Ἄγονες λύπες.

Βασιλικὸς : Σᾶς μισῶ. Ἐπίσης : Εἶμαι φτωχός. (Ὁ Βασιλικὸς εἶναι τὸ σύμβολο τῆς φτώχειας).

Μπεγκόνια : Προσέξτε : εἶμαι φαντασιόπληκτη.

Καμέλια : Σταθερότης : Θὰ σᾶς ἀγαπῶ πάντοτε.

Χαμομῆλι : Σᾶς εἶμαι ἀφωσιωμένος.

Καμπανούλα : Εἴσαστε χαριτωμένη, μὰ λιγάκι ὑπερήφανη.

Καπυσίν : Ἐρωτικὴ φλόγα.

Γαϊδουράγκαθο : Τρυπῶ. Ἔχετε τὸ νοῦ σας, γιατὶ ἐκδικοῦμαι.

Αἰγόκλημα : Ἐρωτικὸς δεσμός. Εἴμαστε δοσμένοι ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Παπαροῦνα : Εἶμαι ἥσυχη.

Ντάλια : Πολλὰ λόγια, λίγη ψυχή.

Φτέρη : Ἀγαπῶ τὰ ταξεῖδια.

Γκαρντένια : Σᾶς ἀγαπῶ κρυφά.

Γεράνι ἄσπρο : Εἴσαστε ἀγαθή.

Γεράνι ρόδινο : Εἴσαστε ἀφελής.

Γεράνι κόκκινο : Εἴσαστε ἀνόητος.

Γκλυσίνα : Εἶναι μόνο φιλία, ἀλλ' ἀμοιβαία.

Ἀγριομολόχα : Εἴσαστε γλυκειά. Φανῆτε καλή.

Ἡλιοτρόπιο : Ἐρωτικὴ μέθη. Εἶμαι γοητευμένος.

Ὀρντασία : Εἴσαστε ὡραία, ἀλλὰ ψυχρή.

Ὑάκινθος : Θέλετε νὰ παίξωμε τὴν κωμωδία τοῦ ἔρωτος ;

Γιασεμὶ ἄσπρο : Ὁ ἔρως μας θὰ εἶναι τόσο γλυκός.

Γιασεμὶ κίτρινο : Ὁ ἔρως μας θὰ εἶναι περιπαθής.

Νάρκισσος : Φλογερὴ συμπάθεια. Ἐπιθυμία. Λυώνω ἀπὸ ἔρωτα.

Δάφνη : Θὰ θριαμβεύσω, θὰ σᾶς κατακτήσω.

Πικροδάφνη : Θὰ εἶναι ἕνα ἁπλὸ φλέρτ.

Λεβάντα : Φλογερὸς ἔρως μὰ σιωπηλός.

Πασχαλιὰ ἄσπρη : Πρῶτο ἐρωτικὸ ὄνειρο.

Πασχαλιὰ μώβ : Μ' ἀγαπᾶτε ἀκόμη ;

Κρῖνο ἄσπρο : Ἁγνότης.

Κρῖνο κίτρινο : Ὑπερηφάνεια καὶ πλοῦτος.

Μαργαρίτα : Ἀθωότης. Μ' ἀγαπᾶτε ;

Μιμόζα : Μεγάλη λεπτότης.

Γαρύφαλο ἄσπρο : Μοῦ ἐμπνέεται ἁγνὰ αἰσθήματα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ προσεχὲς φύλλον.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΡΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΚΟΡΙΕΜ

Θὰ σᾶς διηγηθῶ μιὰ ἁπλῆ ἱστορία, μιὰ ἱστορία τόσο ἁπλῆ καὶ τραγική, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν συλλάβῃ οὔτε ἡ φαντασία τοῦ πιὸ γονίμου συγγραφέως. Καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε πὼς εἶναι ἀληθινή, ὅσο παράξενη καὶ ἂν σᾶς φανῇ... Συμβαίνουν συχνὰ στὴ ζωὴ δράματα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τὰ παραδεχθοῦμε γι' ἀληθινά. Καὶ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ κρύβουν στὴν ψυχή τους τόσο μεγαλεῖο, ὥστε δυσκολεύεται κανεὶς νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπῆρξαν τέτοια αἰσθήματα — καὶ μάλιστα, ὅταν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔκαναν ἕνα ἔγκλημα ἢ κάποια ἄλλη πρᾶξι, ποὺ τὴν καταδικάζει ὁ νόμος.

Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, πῆγα νὰ ἐπισκεφθῶ ἕνα φίλο μου, δικηγόρο. Τὸν βρῆκα νὰ κάθεται στὸ γραφεῖο του, περίλυπος καὶ συλλογισμένος. Εἶχε ἀνοιχτὸ ἐμπρός του τὸ φάκελλο μιᾶς δικογραφίας καὶ κύτταζε τρία κιτρινιασμένα γράμματα.

— Τί γράμματα εἶναι αὐτά ; τὸν ρώτησα.

— Μιὰ ἀφάνταστη τραγωδία ! μοῦ ἀποκρίθηκε.... Ἡ δικογραφία αὐτὴ εἶναι κάποιου Φερνάνδου Βινιερόν, ποὺ εἶχε σκοτώσει τὸ 1924 τὸν προϊστάμενό του γιὰ μιὰ ἀσήμαντη ἀφορμή, ἀφοῦ εἶχε κάνει προηγουμένως καὶ ἄλλες ἀξιόποινες πράξεις. Ὁ Φερνάνδος αὐτὸς ἦταν φίλος μ' ἕνα σημερινὸ πελάτη μου καὶ πῆρα τὴ δικογραφία του γιὰ νὰ δῶ μήπως γίνεται πουθενὰ λόγος γι' αὐτόν.... Μέσα ὅμως στὸ φάκελλο βρῆκα καὶ τρεῖς ἐπιστολὲς τοῦ Φερνάνδου.... Αὐτὲς ἐδῶ τὶς ἐπιστολές, ποὺ μοῦ ἀπεκάλυψαν ἕνα σπαρακτικὸ δρᾶμα....

— Μήπως εἶσαι ὑπερβολικός ;

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου. Δὲν εἶμαι διόλου ὑπερβολικός. Στὰ γράμματα αὐτὰ φανερώνεται γυμνὸς ὁ πραγματικὸς χαρακτῆρας ἑνὸς φονηᾶ, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ προκαλεῖ τὸν τρόμο καὶ τὴν ἀηδία. Καὶ ὅμως : ὁ ἐγκληματίας αὐτὸς εἶχε ψυχὴ τρυφερὴ καὶ θαυμαστὴ κρίσι... Καὶ ἡ μεγαλύτερη τραγωδία του ἦταν πὼς εἶχε καὶ ὁ ἴδιος συναίσθησι τῆς καταπτώσεώς του... Ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ γράμματα, τὰ δυὸ ἀπευθύνονται σὲ κάποια Μαρία, ἡ ὁποία θὰ ἦταν μνηστή του καὶ τὸ τρίτο σ' ἕνα φίλο του. Πάρ' τα καὶ διάβασέ τα.

* * *

Πῆρα, χαμογελῶντας καὶ σκανδαλισμένος, τὸ πρῶτο γράμμα καὶ ἄρχισα νὰ τὸ διαβάζω :

«Ἀγαπημένη μου Μαρία,

Πρέπει νὰ φανῇς δυνατή, νὰ κάνῃς κουράγιο. Θὰ σοῦ προξενήσω ἀκόμα μιὰ μεγάλη λύπη. Ὅταν θὰ διαβάζῃς αὐτὲς τὶς γραμμές, τὰ βάσανά μου θὰ ἔχουν τελειώσει... Ναί, ὅσο περισσότερο σκέπτομαι πάνω στὴ ζωή μου, τόσο δυναμώνει ἡ πεποίθησί μου ὅτι εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ἀδικημένος, ἕνας δυστυχισμένος ποὺ τὸν ἔχει καταδικάσει ἡ μοῖρα του νὰ κάνῃ καὶ τοὺς ἄλλους δυστυχισμένους. Αἰτία ὅλων αὐτῶν εἶναι ἡ νευρασθένειά μου.... Μὴ κλάψῃς ὅταν μάθῃς τὸ θάνατό μου. Πὲς καὶ σὺ ἐκεῖνο ποὺ εἶπα κι' ἐγώ, ὅταν ἔμαθα πὼς ἡ μητέρα μου αὐτοκτόνησε : «Εἶναι εὐτυχισμένη τώρα ποὺ δὲν ζῇ...».

»Ξαναδιάβασα πολλὲς φορὲς τὸ γράμμα ποὺ μοῦ ἔστειλες. Δείχνει πόσο τρυφερὴ εἶναι ἡ καρδιά σου. Ἄ ! δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ὑποφέρῃς τόσο. Ἀλλοίμονο, ὅμως ! σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, τὴν εὐτυχία δὲν τὴν ἀπολαμβάνουν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἀξίζουν.

»Ἂν εἶναι ἀλήθεια ὅτι κάτι μένει ἀπὸ ἐμᾶς ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό μας, ἀπόψε τὸ βράδυ θὰ εἶμαι κοντά σου καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ παρηγορήσω λίγο...

»Τὸ εὐτύχημα εἶναι πὼς ὅλοι εἴμαστε θνητοί. Ὅλοι μας εἴμαστε καταδικασμένοι νὰ πεθάνουμε. Τί σημασία ἔχει ἂν θὰ ξεκινήσουμε τώρα ἀμέσως ἢ λιγάκι ἀργότερα — ἀφοῦ οὕτως ἢ ἄλλως θὰ κάνουμε τὸ ταξεῖδι αὐτό ; Ὑπόθεσε ὅτι τὴν ἐπομένη τοῦ γάμου μας σκοτώθηκα σ' ἕνα δυστύχημα.... Λησμόνησε, σὲ παρακαλῶ, ὅτι πεθαίνω μέσ' στὴ φυλακή....

»Χαιρέτησε ἐκ μέρους μου τὴ μητέρα σου καὶ τὶς ἀδελφοῦλες σου... Τὰ τελευταῖα μου καὶ πιὸ θερμὰ φιλιὰ τὰ στέλνω σὲ σένα, σὲ σένα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ σὲ κάνω εὐτυχισμένη. Τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ φεύγῃ ἡ ψυχή μου ἀπ' τὸ σῶμα μου, ὁ νοῦς μου θὰ γυράνῃ σὲ σένα.

»Θὰ ξαναϊδωθοῦμε μιὰ μέρα. Κάνε κουράγιο....

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ»

— Ἔχεις δίκηο ! εἶπα στὸν φίλο μου, μὲ λαχανιασμένη φωνή, ἀφοῦ διάβασα τὸ παραπάνω γράμμα. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καλὰ αἰσθήματα ! Τί ἀπέγινε ὕστερα ;

— Διάβασε αὐτὸ τὸ δεύτερο γράμμα νὰ μάθῃς τὴ συνέχεια..... μοῦ ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

* * *

Τὸ δεύτερο γράμμα, ποὺ εἶχε γραφτῇ μὲ χέρι πιὸ νευρικό, ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«Τρίτη,

»Πρὶν ἀπὸ λίγο ἔλαβα τὴ δεύτερη ἐπιστολή σου, ποὺ διαφέρει κάπως ἀπὸ τὴν πρώτη. Ὅλα ὅμως τὰ παράπονά σου εἶναι λογικὰ καὶ δικαιολογημένα. Ναί, φάνηκα κακὸς μαζί σου.... Συγχώρεσέ με...

»Χτὲς ἤθελα νὰ σκοτωθῶ, πρὶν ἀκόμα παρουσιασθῶ στὸ δικαστήριο γιὰ τὸ φόνο ποὺ ἔκανα.... Τὴν τελευταία ὅμως στιγμὴ μὲ κατέλαβε τὸ προαίσθημα ὅτι θὰ εἶχα σήμερα γράμμα σου ! Γι' αὐτὸ δὲν σκοτώθηκα.... Σ' ἀγαπῶ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι φαντάζεσαι.

»Σὲ παρακαλῶ καὶ πάλι νὰ μὲ συγχωρέσῃς. Ὅταν θὰ διαβάζῃς αὐτὲς τὶς γραμμές, θὰ ἔχω ἐπιβάλῃ μόνος μου στὸν ἑαυτό μου τὴν τιμωρία ποὺ μοῦ ἀξίζει.

Πολλὰ καὶ θερμὰ φιλιὰ

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

»Υ.Γ. Δὲν πρέπει νὰ φαντασθῇς ὅτι μὲ τὸ τελευταῖο γράμμα σου, ἔγινες καὶ σὺ λίγο ὑπεύθυνη γιὰ τὸ θάνατό μου. Ὄχι, τὴν ἀπόφασι αὐτὴ τὴν εἶχα λάβει ἀπὸ πρῶτα. Ἀνέβαλα τὴν πραγματοποίησι ἐπειδή, καθὼς σοῦ εἶπα καὶ παραπάνω, εἶχα τὸ προαίσθημα ὅτι θἄπαιρνα σήμερα γράμμα σου. Γειά σου !

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ

»Υ. Γ. Τετάρτη πρωΐ.— Χτὲς τὸ βράδυ στάθηκα ἄνανδρος. Καὶ εἶπα νὰ ζήσω καὶ νὰ ὑποφέρω εἴκοσι τέσσαρες ἀκόμα ὧρες γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὲ φιλήσω γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά... Ἀπόψε τὸ βράδυ, ὅμως, θὰ φανῶ πιὸ θαρραλέος.... Ἀντίο, ἀγαπημένη μου....

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ»

* * *

Μὲ εἶχε πιάσει ἀπερίγραπτη ταραχή. Ἂν δὲν κρατοῦσα τὰ δυὸ αὐτὰ γράμματα στὰ χέρια μου, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι ἕνας ἐγκληματίας εἶχε αἰσθήματα τόσο εὐγενικὰ καὶ ἤξερε νὰ τὰ ἐκφράζῃ μὲ τόση τέχνη.....

— Καὶ ποιὸ ἦταν τὸ τέλος αὐτῆς τῆς τραγωδίας ; ρώτησα.

— Διάβασε καὶ τὸ τρίτο γράμμα, μοῦ εἶπε ὁ φίλος μου. Καὶ μοῦ ἅπλωσε μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη σβυσίματα καὶ γρατσουνίσματα.

Τὴν ἀντιγράφω καὶ αὐτὴ λέξι πρὸς λέξι.

«Πρὸς τὸν κ. Ἀνρὺ Μ..... 77, ὁδὸς ντὲ
λὰ Μάρ

»Παρίσι, Τετάρτη μεσημέρι,

Παληέ μου φίλε,

»Θέλησα, πρὶν φύγω γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο, νὰ κουβεντιάσω γιὰ τελευταία φορὰ μαζύ σου. Εἶναι προτιμότερο γιὰ μένα νὰ δώσω ἕνα τέρμα στὴ ζωή μου, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ γίνω καλὸς ἄνθρωπος. Τρεῖς φορὲς ὥς τώρα προσπάθησα νὰ μπῶ στὸ σωστὸ δρόμο καὶ τρεῖς φορὲς ἀπέτυχα. Δὲν τὰ κατάφερα νὰ φανῶ δυνατὸς ὥς τὸ τέλος.... Τί ἄντρας εἶμαι, λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ φανῶ δυνατός ; Κοντεύω νὰ πιστέψω ὅτι γεννήθηκα καταδικασμένος νὰ γίνω δυστυχής....

»Θυμᾶσαι τὶς συνομιλίες μας στὸ μικρὸ κῆπο τοῦ σπιτιοῦ σου ; Νόμιζα τότε πὼς θὰ ζήσω τίμιος, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Μὰ δὲν μπόρεσα νὰ φανῶ ἄντρας μὲ θέλησι. Παρασύρθηκα — ἐνῷ θὰ ἦταν τόσο εὔκολο νὰ ζήσω κι' ἐγὼ ἁπλᾶ καὶ τίμια, κοντὰ σὲ μιὰ χαριτωμένη νέα, ποὺ τὴν ἔκανα κι' αὐτὴ σήμερα δυστυχισμένη....

»Καὶ τώρα, παληέ μου φίλε, ἔχω νὰ ζητήσω μιὰ χάρι ἀπὸ σένα : νὰ προσπαθήσῃς νὰ παρηγορήσῃς τὴ Μαρία μου, νὰ τὴ βοηθήσῃς σὲ ὅ,τι σὲ χρειασθῇ. Πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἡ Μαρία μου, εἶναι ἀφάνταστα καλὴ καὶ ἁγνή. Δὲν ἤμουν ἄξιος ν' ἀγαπηθῶ ἀπὸ ἕνα τέτοιο ἄγγελο... Κράτησέ την κοντά σου.... θὰ εἶναι σὰν δεύτερη μητέρα γιὰ τὸ κοριτσάκι σου.

Ἐκεῖνο ποὺ μὲ βασανίζει περισσότερο στὴ δυστυχία μου, εἶναι ἡ σκέψις ὅτι ἔκανα νὰ ὑποφέρῃ τὸ κορίτσι αὐτό, ποὺ μ' ἀγαποῦσε τόσο !.... Εἶμαι, ὅμως, βέβαιος, ὅτι ἐσύ, Ἀνρὺ ποὺ μὲ ξέρεις καλά, θὰ προσπαθήσῃς νὰ τὴν πείσῃς ὅτι εἶμαι ἀδυνάτου χαρακτῆρος, μὰ ὄχι καὶ κακός. Ναί, εἶχα ὅλες τὶς ἀρετὲς γιὰ νὰ γίνω τίμιος ἄνθρωπος, ἀλλὰ μοῦ ἔλειψε ἡ θέλησις....

»Μοῦ ἔλεγες μιὰ μέρα ὅτι πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς τρελλὸς γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ σκοτωθῇ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι τρελλός. Καὶ ὅμως θὰ σκοτωθῶ, ἐπειδὴ πρέπει νὰ σκοτωθῶ !... Δὲν ἔχω πειὰ καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μου. Ποιὸς μοῦ λέει ὅτι βγαίνοντας ἀπὸ τὴ φυλακὴ — ἂν ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀνθρώπων μ' ἀφίσῃ νὰ βγῶ ζωντανὸς — δὲν θὰ ξανακάνω τὰ ἴδια ; Εἶμαι τελείως ἐκμηδενισμένος. Καταλαβαίνω πὼς δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ παλαίψω. Δὲν πιστεύω πειὰ στὴν εὐτυχία... Ἐξ ἄλλου, καὶ ἂν ἀκόμα ἔβγαινα ἀπὸ τὴ φυλακή, οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας δὲν θὰ ἔδιναν τὴ συγκατάθεσί τους γιὰ τὸ γάμο μας... Ἄ ! τίποτα πειὰ δὲν μὲ κρατάει στὴ ζωή !.....

»Ὡστόσο, πρέπει νὰ φανῶ δυνατὸς γιὰ νὰ τερματίσω τὴ ζωή μου. Εἶναι εὐκολώτερο νὰ λὲς πὼς θὰ σκοτωθῇς παρὰ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃς.

»Χτές, ἤμουν ἀποφασισμένος νὰ σκοτωθῶ τὰ μεσάνυχτα. Τὴν τελευταία στιγμή, ἔχασα τὸ θάρρος μου. Ἐλπίζω νὰ φανῶ πιὸ δυνατὸς ἀπόψε.

Πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὴ γυναῖκα σου.

ΦΕΡΝΑΝΔΟΣ»

* * *

— Θεέ μου ! ψιθύρισα. Καὶ ὕστερα ;

Ὁ φίλος μου, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα, μοῦ ἔδειξε ἕνα ἀπόκομμα ἐφημερίδος τῆς 14ης Ὀκτωβρίου 1924 :

«...Ὁ φύλαξ Δ..... διεπίστωσε τὴν 7.30' πρωϊνὴν ὅτι ὁ κρατούμενος Φερνάνδος Βινιερὸν εὑρέθη ἀπηγχονισμένος ἐντὸς τοῦ κελλίου του....».

Ἕνα δρᾶμα μέσα σὲ τρία γράμματα. Ἕνα δρᾶμα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ὑποπτευθῇ κανείς. Ποιὸς θὰ φανταζόταν ὅτι ἕνας ἐγκληματίας θὰ εἶχε αἰσθήματα τόσο τρυφερά; Κύτταξα τὸ φίλο μου. Εἴμαστε καὶ οἱ δυό μας ταραγμένοι ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἁπλότητα αὐτῆς τῆς ἱστορίας. Μιὰ σκέψις ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζῃ.

— Τὰ γράμματα αὐτὰ δὲν παρεδόθησαν στὴ Μαρία καὶ στὸν Ἀνρύ ; ρώτησα.

— Ὄχι, βέβαια, ἀφοῦ τὰ βρῆκα στὸ φάκελλο.

— Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ τελευταῖες παραγγελίες ἑνὸς νεκροῦ.....

— Λησμονεῖς ὅτι ὑπάρχει καὶ ὁ κανονισμὸς τῶν φυλακῶν ποὺ δὲν ἐπιτρέπει νὰ βγαίνῃ ἔξω κάθε τι ποὺ ἀνήκει σ' ἕνα κρατούμενο....

— Μὰ βρέθηκαν δικασταὶ ποὺ διάβασαν αὐτὰ τὰ σπαρακτικὰ γράμματα καὶ τὰ πέταξαν σὰν παληόχαρτα ;....

— Οἱ δικασταὶ δὲν εἶναι γραμματοκομισταὶ τῶν φυλακισμένων.

— Ὥστε ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀνρὺ δὲν ἔλαβαν αὐτὰ τὰ γράμματα ; Ἀγνοοῦν ἀκόμα ποιὰ καρδιὰ χτυποῦσε στὰ στήθη τοῦ Φερνάνδου, τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ποὺ ἴσως νὰ τὸν κατέκριναν γιὰ τὴ διαγωγή του, γιὰ τὸ διάβημά του ;....

— Ὁ κανονισμός, βλέπεις, τῶν φυλακῶν.....

Καὶ ὁ φίλος μου ἔβαλε τὰ κιτρινιασμένα γράμματα στὸ φάκελλο. Παρετήρησα ὅτι τὰ χέρια του τρέμανε λίγο....

ΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΟ ΣΑΡΚΙΟΝ ΜΑΣ

Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ λίγο ἢ πολὺ ὅσο κι' ἂν εἶναι μετριόφρων, δὲν φαντάζεται τὸν ἑαυτόν του νὰ ἔχῃ κάποιαν ἀξία.; Καὶ ὄχι λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κατὰ βάθος ἔστω καὶ ἂν δὲν τὸ λένε, εἶναι ἀκράδαντα πεπεισμένοι ὅτι ἡ ἀξία τους εἶναι ἀνεκτίμητος . Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς τὸ ἀνθρώπινον σαρκίον. Κανενὸς δὲν ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ καθενὸς ἡ ἀξία, ἀναλόγως τοῦ βάρους κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 45 καὶ 60 φράγκων.

Ἂς δοῦμε ὅμως ἀναλυτικὰ τὴν ἀξίαν ἑνὸς ἀνθρωπίνου σώματος ζυγίζοντος περὶ τὰ 65 κιλά, ἀπὸ τὴν ἀξίαν τῶν ὑλικῶν ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπαρτίζεται, ὅπως ὥρισεν αὐτὴν ὁ Ἄγγλος ἰατρὸς καὶ χημικὸς κ. Λόουσον μὲ μιὰ ἀνάλυσί του.

Κατὰ τὸν κ. Λόουσον, τὸ σῶμα ἀνθρώπου ζυγίζοντος περὶ τὰ 45 λίτρας ὕδατος χφαοι ζυγίζοντος περὶ τὰ 65 ἀπαρτίζεται ἀπὸ :

45 λίτρας ὕδατος,

Οὐσίας λιπαρὰς τόσας, ὅσας χρειάζονται πρὸς κατασκευὴν σαπουνιῶν μετρίου σχήματος

Ἄνθρακα τόσον, ὅσος χρειάζεται διὰ τὴν κατασκευὴν 900 μολυβιῶν,

Ποσότητα φωσφόρου τόσην, ὅση περιέχεται σὲ ἕνα καρφὶ μετρίου μεγέθους,

Ἄσβεστον τόσην, ὅση χρειάζεται διὰ νὰ ἀσπρίσωμεν ἕνα ταβάνι μικρᾶς ἐπιφανείας,

Καὶ τέλος μία δόσις θείου, ἀκριβῶς τόσην, ὅση θὰ ἔφθανε διὰ νὰ ἀπαλλάξωμεν τὸν σκύλον μας ἀπὸ τοὺς ψύλλους του.

Μὲ τὴν σημερινὴν ἀξίαν τῶν πρώτων αὐτῶν ὑλῶν, κατὰ τὸν κ. Λόουσον, ὅλα αὐτὰ ἀγοράζονται μὲ 45—50 φράγκα. Καὶ ἡ ἀξία αὐτὴ φυσικὰ δὲν ἐλαττώνεται οὔτε αὐξάνεται, εἴτε πρόκειται διὰ τὸν πρῶτον τυχόντα ἠλίθιον, εἴτε πρόκειται διὰ τὸν σοφὸν Ἀϊνστάϊν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΔΥΟ ΘΕΑΤΡΑ ΤΟΥ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Ἀριστερά: Αἱ ὠμότητες συνεχίζονται εἰς τὴν Μαδρίτην. Στρατιῶται ὁδηγούμενοι ὁμαδικῶς πρὸς ἐκτέλεσιν. — **Δεξιά:** Τὸ γενικὸν στρατηγεῖον τοῦ ἐπαναστατήσαντος στρατηγοῦ Τσάγκ — Τσοῦ — Λιάο.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΜΑΘΗΜΑ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 24ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

κίδα ο καὶ προχωροῦσαι πρὸς κάτω ἐπὶ τῆς καθέτου γραμμῆς ποὺ ἐσύραμεν διὰ τὸν θώρακα, καταλήγομεν εἰς τὴν κουκίδα ι), ἡ ὁποία ἔχει σχῆμα ὠειδές, ὅπως δεικνύει ἡ εἰκών.

9ον **Εὑρίσκομεν τὴν περιφέρειαν.** — Διὰ νὰ εὕρωμεν τὴν γραμμὴν τῆς περιφερείας, θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ τῆς γραμμῆς ΒΒ καὶ ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῆς μέσης (ἤτοι ἐκ τῆς κουκίδος ζ) καὶ προχωροῦσαι πρὸς τὰ κάτω 18 πόντους, θέτομεν μὲ τὸ μολύβι μας μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα π) καὶ ἐπ' αὐτῆς σύρομεν τὴν γραμμὴν τῆς περιφερείας, ἥτις εἶνε παράλληλος τῆς γραμμῆς τῆς μέσης, προσέχουσαι τὸ τρίγωνόν μας διὰ νὰ γίνῃ ἴσια ἡ γραμμή μας, ὅπως ἐπράξαμεν διὰ τὰς γραμμὰς τοῦ στήθους καὶ τῆς μέσης. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς αὐτῆς θέτομεν τὴν μεζοῦραν, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γραμμὴν ΒΒ (ἐκ τῆς κουκίδος π) καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς, εὑρίσκομεν τὸ ἓν τέταρτον τῆς ὅλης περιφερείας μας, ἤτοι 25 πόντους. Εἰς αὐτοὺς προσθέτομεν καὶ 4 πόντους (ὅπως ἐπράξαμεν διὰ τὴν μέσην καὶ διὰ τὸ στῆθος). Ἔχομεν τοιουτοτρόπως 29 πόντους. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ θέτομεν μὲ τὸ μολύβι μας ἄλλην κουκίδα (τὴν κουκίδα ρ). Παίρνομεν κατόπιν τὸ τρίγωνόν μας καὶ διὰ τὴν μέσην (ἤτοι μὲ τὴν κουκίδα η) καὶ κουκίδα ρ) μὲ τὴν κουκίδα ποὺ ἐβάλαμεν διὰ τὴν μέσην (ἤτοι μὲ τὴν κουκίδα η) καὶ σχηματίζομεν τὴν πλαϊνὴν ραφήν, μέχρι τῆς περιφερείας.

Τέλος θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας ἐπὶ γραμμῆς ΓΓ, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὴν γωνίαν ΒΓ (ἤτοι ἐκ τῆς κουκίδος α) καὶ προχωροῦσαι ἐπ' αὐτῆς εὑρίσκομεν ὅσους πόντους εἴχαμεν διὰ τὴν περιφέρειαν καὶ 6 πόντους περισσότερον διὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ βαδίσματος καὶ θέτομεν μὲ τὸ μολύβι μας μίαν κουκίδα (τὴν κουκίδα σ). Μὲ τὸ τρίγωνόν μας κατόπιν ἑνώνομεν τὴν κουκίδα αὐτὴν μὲ τὴν κουκίδα ποὺ ἐβάλαμεν διὰ τὴν περιφέρειαν (ἤτοι τὴν κουκίδα σ μὲ τὴν κουκίδα ρ) καὶ οὕτω σχηματίζομεν ὅλην τὴν πλαϊνὴν ραφὴν τοῦ φορέματός μας. Εἰς τὸ κάτω μέρος ὅμως τῆς γραμμῆς αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς κουκίδος σ, θέτομεν τὴν μεζοῦραν μας καὶ ἀνερχόμεθα 2 πόντους καὶ σημειοῦμεν ἄλλην κουκίδα (τὴν κουκίδα τ). Ἀπὸ τὴν κουκίδα αὐτὴν φέρομεν μίαν γραμμὴν τὴν ὁποίαν σβύνομεν εἰς τὸ μέσον περίπου τῆς γραμμῆς ΓΓ καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ κρεμάῃ ἡ πλαϊνὴ ραφή. Καὶ οὕτω ἔχομεν σχηματίσει ὁλόκληρον τὸ ἥμισυ τοῦ ἐμπρὸς τοῦ πατρὸν τοῦ σκέτου φορέματός μας.

Κατόπιν παίρνομεν τὸ ψαλίδι μας καὶ τὸ ξεχωρίζομεν ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπον χαρτί, χαρίζουσαι μόνον εἰς τὸν ὦμον 2—3 πόντους καὶ εἰς τὴν πλαϊνὴ ραφὴ 3—4 πόντους, καθὼς καὶ εἰς τὸ στρίφωμα ὅσους πόντους θέλομεν νὰ ἔχῃ τὸ φόρεμά μας.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΙΝ ΑΡΧΙΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΣΧΕΔΙΑΣΙΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΝ Ἢ ΤΗΝ ΚΟΠΗΝ ΟΙΟΥΔΗΠΟΤΕ ΦΟΡΕΜΑΤΟΣ.

Ὅταν πρόκειται νὰ σχηματίσωμεν ἕνα πατρὸν φορέματος ἢ νὰ κόψωμεν ἀπ' εὐθείας τὸ ὕφασμα ἑνὸς φορέματος, πρὶν ἤδη ἀρχίσωμεν τὴν σχεδίασιν αὐτοῦ, πρὸς εὐκολίαν μας, πρέπει πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ βροῦμε καὶ νὰ σημειώσωμε κοντὰ εἰς τὰ μέτρα μας τὸ ἓν τέταρτον τοῦ στήθους, τῆς μέσης καὶ τῆς περιφερείας καὶ νὰ προσθέσωμεν καὶ 4 πόντους καθὼς καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ θώρακος καὶ τὸ ¼ αὐτοῦ διὰ τὸ σβύσιμο τῆς πένσας καὶ κατόπιν νὰ ἀρχίσωμεν τὴν σχεδίασιν τοῦ πατρόν μας. Τὸ μάκρος καὶ ἡ τάλια μένουν τὰ ἴδια.

Εἰς ἄλλο μάθημα θὰ σᾶς διδάξω πῶς κόβεται ἡ πλάτη.

Εἰς ὅ,τι δὲν ἐννοήσετε δύνασθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε εἰς τὸν Οἶκον «Σιλουὲτ» ὁδὸς Καλαμιώτου 25, διὰ νὰ σᾶς δώσω τὰς δεούσας διασαφίσεις.

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου φίλε, μὴν μὲ περιμένετε, ἡ γυναῖκα μου εἶνε τόσον καλὴ ἀπόψε ποὺ ἐπιμένει νὰ περάσω τὴν βραδυὰ μαζί της.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

(Αἱ συμβουλαὶ τῆς παρούσης στήλης, διδόμεναι ἀπὸ ἕνα τῶν διαπρεπεστέρων ἰατρῶν τῆς πρωτευούσης, μετὰ τοῦ ὁποίου εἰδικῶς συνεβλήθη τὸ «Ἑλληνικόν», παρέχονται ἐντελῶς **δωρεάν**. Οἱ ἀναγνῶσται μας δέον νὰ ἀπευθύνουν τὰς ἐπιστολάς των εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ (Πειραιῶς 30), σημειοῦντες παραπλεύρως τὰς λέξεις «διὰ τὸν ἰατρόν». Αἱ ἀπαντήσεις θὰ δίδωνται ἀπὸ τῆς παρούσης στήλης κατὰ σειρὰν λήψεως τῶν ἐπιστολῶν. Εἰς τὴν ἐπιστολήν των, ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι σαφὴς καὶ καθαρογεγραμμένη, οἱ ἀναγνῶσται μας πρέπει ἐπίσης νὰ σημειοῦν τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον, εἰς τὸ ὁποῖον θέλουν νὰ λάβουν τὴν ἀπάντησιν. Ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦν ἰδιαιτέραν ἀπάντησιν δι' ἐπιστολῆς, ὀφείλουν **ἀπαραιτήτως** νὰ ἐσωκλείουν καὶ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον).

Γεώργ. Ἀλεπ. Κόρινθον.—Ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τῆς ἀσθενείας σας πείθομαι ἀπολύτως ὅτι δὲν πρόκειται περὶ σοβαρᾶς παθήσεως. Οἱ πόνοι ποὺ αἰσθάνεσθε δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσι μὲ τὴν πάθησι ποὺ φοβεῖσθε, θὰ περάσουν δὲ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες χρήσεως τοῦ ἀκολούθου φαρμάκου :

Acide citrique	**2 gram**
Bicarbonate de soude	**80 »**
Sirop de limon	**10 »**

Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν μοῦ ἀνακοινώσετε τὸ ἀποτέλεσμα. Κατὰ τὰ ἄλλα ἡ δίαιτα ποὺ ἐφαρμόζετε εἶναι ἀρκετὰ καλὴ καὶ σᾶς συνιστῶ νὰ τὴν ἐξακολουθήσετε.

Λάουραν, Πάτρας.—Νὰ ἀποφεύγετε τὰς συγκινήσεις καὶ νὰ φροντίσετε νὰ ἐπανακτήσετε τὴν ψυχικήν σας ἰσορροπίαν. Τὸ φάρμακον τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖτε εἶναι ὀλέθριον καὶ πρέπει ἀμέσως νὰ παύσετε τὴν χρῆσιν του. Κατὰ τῆς ἀϋπνίας κάμετε χρῆσιν τοῦ ἀκολούθου παρασκευάσματος :

Bromure de Pottsasium	**5 gr.**
Hydrate de chloral	**10 »**
Sirop de lactucarium	**20 »**
Eau de lauriez - cerise	**10 »**
Eau de laitue	**120 »**

(Κοχλιάριον μέγα ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος, ἡμισείαν ὥραν πρὸ τῆς κατακλίσεως).

Γ. Π. Κ. Σέρρας.—Μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποφανθῶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν στιχείων ποὺ μοῦ παράσχετε. ὀφείλεται ὅμως νὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τοὺς αὐτόθι ἰατροὺς καὶ νὰ μὴν δυσπιστῆτε, διότι αὐτὸ δὲν σᾶς ὠφελεῖ διόλου. Ἐὰν θέλετε μπορεῖτε νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀκτινογράφησιν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΩΝΣΤ. ΧΑΤΖΗΜΙΧΑΛΗΝ, Θ)νίκην.— Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ κομμάτι ποὺ μᾶς ἐστείλατε θὰ δημοσιευθῇ. Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἀναθέσουμε τὴν ἀντιπροσωπείαν τοῦ περιοδικοῦ εἰς τὴν πόλιν σας.

Δίδαν ΔΕΣΠΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΟΥ, ἐνταῦθα.— Ἐλάβαμε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε. Θὰ δημοσιευθοῦν ἐν καιρῷ.

ΠΑΛΑΙΣΤΑΣ, ἐνταῦθα.— Ἡ σύστασίς σας ἐλήφθη ὑπ' ὄψει.

ΑΝΔΡΕΑΝ ΛΙΟΣΗΝ, Λαμίαν.— Εὐχαριστοῦ-
Αἱ συνδρομαὶ προπληρώνονται.

ΝΙΚ. ΑΛΦΟΥΖΟΝ, Καλάμας.— Θὰ σᾶς ἀπαντήσουμε ὅταν συγκεντρώσουμε τὰς πληροφορίας ποὺ μᾶς ζητᾶτε.

ΔΩΡΕΑΝ!!
ΔΩΡΕΑΝ!!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ
ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΑΛΗΘΕΣ

Νὰ μιὰ εὐκαιρία ποὺ πρέπει ὅλοι σας νὰ τὴν ἐπωφεληθῆτε.

Μαζὶ μὲ τὸ καλοραμμένο σας ΚΟΣΤΟΥΜΙ σᾶς προσφέρομεν ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ ἕνα πανταλόνι ραμμένο ἐπὶ μέτρῳ καὶ ὄχι ἕτοιμο, ἀξίας 600 δρχ., ἢ δυὸ ὑποκάμισα ἀπὸ τρικολίνα, ἐπὶ μέτρῳ καὶ αὐτά, μόνον γιὰ ἕνα μῆνα, διὰ νὰ σᾶς ἀποδείξωμεν τὴν τεχνικήν μας ἱκανότητα καὶ διὰ νὰ γίνετε μόνιμοι πελάται μας.

Τιμαὶ κοστουμιῶν μας ὅσον στοιχίζει τὸ ὕφασμα στὰ διάφορα πρατήρια καὶ ἕνα φθηνὸ ραπτικό. Συλλογὴ ὑφασμάτων μας ἡ μεγαλυτέρα καὶ καλυτέρα ποὺ ἔχετε ἰδῆ ἕως τώρα.

Ἐπίσης γιὰ κάθε Καπαρτίνα θὰ ἔχετε καὶ ἕνα ὑποκάμισον ἐντελῶς ΔΩΡΕΑΝ. Ἐπισκεφθῆτε μας ἀμέσως γιὰ νὰ ἐξακριβώσετε τὰ ἀνωτέρω, διότι ὅποιος προλάβῃ τὸν Κύριον εἶδε.

ΕΜ ΟΡΟΡΡΑΠΙΚ Σ ΟΙΚΟΣ
"ΝΕΟΝ"
Πραξιτέλους 10

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 3

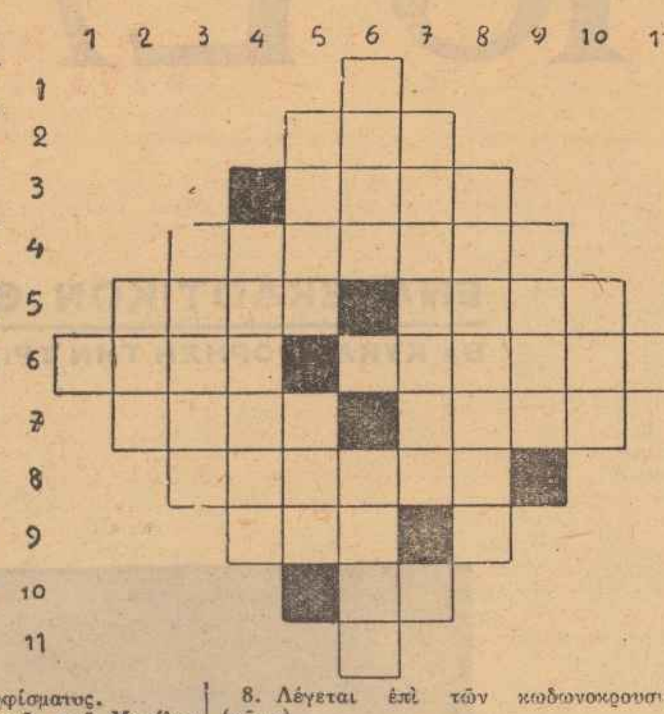

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

2. Δῶρον τοῦ ἡλίου.
3. Ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου.
4. Θὰ τὸν συναντήσετε εἰς τὴν ἀγοράν.
5. Ἀπαραίτητον γιὰ ὡρισμένα φαγητά. (δημ.)— Πόλις τῆς Περσίας.
6. Νομισματικὴ μονάς.- Τὸ στέλεχος τῶν δημητριακῶν.
7. Ἡ ἔννοια τοῦ πολυτέκνου.—Ἑλλην. ἀκρωτήριον.
8. Διάσημον Νορβηγὸς ἐξερευνητής.
9. Δὲν ἔχουν πάθει τίποτε.
10. Μόριον.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

2. Δυσάρεστος ἄνεμος.
3. Ἀρχαῖος θεός.
4. Τὸ σκληρότερον τῶν ὀρυκτῶν.
5. Ἐθνικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς.—Ἀρχαῖον ὄνομα γυναικός.
6. Χρονικὸν ἐπίρρημα. —Ἔγινεν ἀφορμὴ προσφάτου γερμανικοῦ δημοψηφίσματος.
7. Συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου
7' Συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (κλητική).
8. Λέγεται ἐπὶ τῶν κωδωνοκρουσιῶν (ρῆμα).
9. Γνωστὴ συνοικία τοῦ Λονδίνου.
10. Πόλις τῆς Β. Ἀμερικῆς, εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Μασσαχουσέτης.

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 1

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ. 1 Μορμονισμός. 2. Ὀβιέδο—Κύμη. 3. Ρέγγα—Τῆνος. 4. Νικέλιον—Υ. 5. Ὅς—Θίασος—Τ. 6 Σ. Μῦς—Ἰθάκη. 7' Μόνκ—Τέλος. 8. Μοῦσα—Στάρ. 9. Ἄρ—Ι—Ι—Ἀητός. 19. Ὑμᾶς—Ὄσσα -Υ. 11. Ρῶς—Ὡς -Ὄν.

ΚΑΘΕΤΩΣ. 1. Μόρνος—Μάϋρ. 2. Ὀβεῖς—Μορμώ. 3. Ρίγκ-Μοῦ-Ἄς. 4. Μεγέθυνσις. 5. Ὀδαλίσκαι. 5. Σκηνοθέτης.εταοιν χμφω Τοσίτσας. 8. Σκηνοθέτης. 9. Μῦν—Σαλάτα. 10. Ὁμοῦ—Κόρο—Ο. 11. Σῆς—Τῆς—Σῦν.

Ἐπιτυχεῖς λύσεις μᾶς ἀπέστειλαν οἱ κ.κ. Γερουδέλης (Ἀθῆναι), Σκρίμπας (Χαλκίς), Ε. Δ. Στάμος (Ἀθῆναι, Δορυλαίου 15), Ἀλίκη Καλομενίκη (Θεσσαλονίκη) καὶ Σπ. Γεροντόπουλος (Ἀθῆναι).

Ἡ λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 σταυρολέξου θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

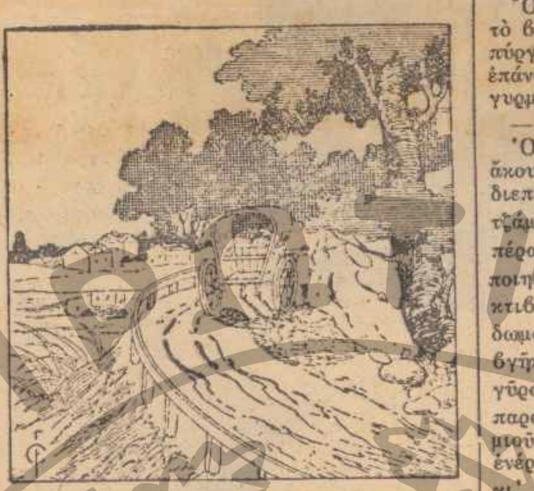

Ὁ χωρικὸς ποὺ βλέπετε στὴν εἰκόνα ὁδηγεῖ τὸ μοσχάρι του στὴν ἀγορά, ἀλλὰ δὲν τὸ βρίσκει μέσα στὸ κάρρο του. Ποῦ ἐπῆγε ; Τὸ βλέπετε ;

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

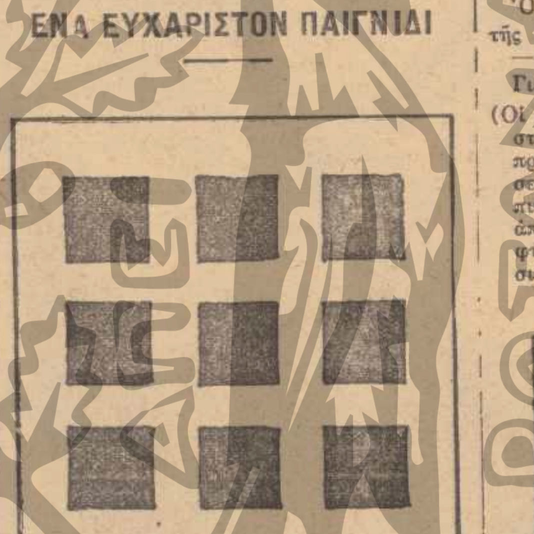

Προσπαθήσατε μὲ τέσσαρας μόνον γραμμάς, νὰ περάσετε μίαν καὶ μόνον φορὰν κι' ἀπὸ τὰ ἐννέα ἀνωτέρω εἰκονιζόμενα τετραγωνίδια. Μὲ λίγη ὑπομονὴ θὰ τὸ κατορθώσετε.

— ΝΕΥΡΙΚΑ νοσήματα, ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ, γενικὴ ἐξάντλησις, πρόωρον γῆρας, νευρασθένεια, καταπολεμοῦνται μὲ τὸ γερμανικὸν φάρμακον ΣΑΤΥΡΙΝ. Ζητήσατε ὁδηγίας. Ἀντιπροσωπεία: Στοὰ Φέξη 144.

ΜΙΚΡΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΟΥ

Ὅταν ὁ νεαρὸς Πὼλ ἐμπῆκε, κατὰ τὰς ἓξ τὸ βράδυ, στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα του, στὸν πύργο τοῦ Μπουαρύ, τὸν εὑρῆκε σκοτωμένον ἐπάνω στὴν πολυθρόνα του, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πάνω στὸ γραφεῖο του.

— Βοήθεια ! ἐφώναξε.

Ὁ γραμματεύς, καταφθάσας ἀμέσως εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἀπεγνωσμένης αὐτῆς κραυγῆς, διεπίστωσε τὸν θάνατο τοῦ κυρίου του. Ἕνα τζάμι τοῦ παραθύρου ἦταν σπασμένο ἀπὸ τὸ πέρασμα μιᾶς σφαίρας. Ἡ ἀστυνομία εἰδοποιηθεῖσα, ἀπέστειλεν ἕνα ἱκανώτατο ντετέκτιβ, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸ δωμάτιο, πῆρε τὸ ἠλεκτρικό του φαναράκι, βγῆκε στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου κι' ἔκανε τὸ γῦρο τοῦ κτιρίου. Κάτω ἀπὸ τὸ σπασμένο παράθυρο, ἐμάζεψε μερικὰ θραύσματα τζαμιοῦ καὶ τἄβαλε στὴν τσέπη του. Μετὰ τὴν ἐνέργεια αὐτή, ἐπέστρεψε μέσα στὸν πύργο κι' ἄρχισε ν' ἀνακρίνῃ τοὺς ἐνοίκους. Κανεὶς δὲν εἶχε δῇ, οὔτε ἀκούσει τίποτε. Μόνον ὁ γραμματεὺς ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα, εἶδε νὰ διασχίζῃ τὸν κῆπο μιὰ σκιά, ἀλλὰ δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχή.

Ὁ ντετέκτιβ ἐσκέφθη ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ ὕστερα εἶπε στὸν γραμματέα.

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ ἔνοχος.

Γιατί ;—

(Οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ εὕρουν μιὰ εὐχάριστη ἀπασχόλησι στὴ λύσι τοῦ ἀνωτέρω προβλήματος. Ἀφοῦ τὸ μελετήσουν προσεκτικὰ καὶ ἐξετάσουν ὅλας τὰς δυνατὰς πιθανοτήτας μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν τὰς ἀπαντήσεις των μέχρι τοῦ μεθεπομένου φύλλου, ὁπότε θὰ δημοσιεύσωμεν τὴν λύσιν του).

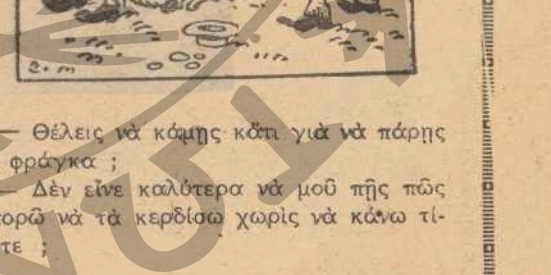

— Θέλεις νὰ κάμῃς κάτι γιὰ νὰ πάρῃς 15 φράγκα ;

— Δὲν εἶνε καλύτερα νὰ μοῦ πῇς πῶς μπορῶ νὰ τὰ κερδίσω χωρὶς νὰ κάνω τίποτε ;

Το ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΕΝΑ ΕΚΔΟΤΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ,,

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝΜΕ ΠΟΛΥΧΡΩΜΟΥΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ ΠΛΟΥΤΟΝ ΥΛΗΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ